

Karl May

VULTURII DEȘERTULUI

EDITURA EDEN

Consilier literar
Dr. ANTONIU POPESCU

KARL MAY

DIE HELDEN DES WESTENS

DER SOHN DES BÄRENJÄGERS (Band 1)

DER GEIST DES LLANO ESTACCADO (Band 2)

„Union Deutsche Verlag gesellschaft“
Stuttgart, 1890

Adaptare de NEDEEA BURCĂ.

La pregătirea pentru tipar a romanului *Fiul Vânătorului de Urși* s-a folosit, ca text de bază, ediția *Printre vulturi*, traducere de Elena Dărmănescu, Editura Mecu, 1943.

KARL MAY

Opere - 32

**VULTURII DEȘERTULUI
FIUL VÂNĂTORULUI DE URȘI
FANTOMA DIN LLANO ESTACADO**
Romane

EDITURA EDEN

București, 1997

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediție electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-9141-67-6

CUPRINS

Fiul Vânătorului de Urși

1. După urme
2. Hobble-Frank
3. În adăpost
4. Old Shatterhand
5. Winnetou
6. La șoșoni
7. Ursul cenușiu
8. Aventura lui Frank și a lui Bob
9. Cel-fără-nume
10. Vulturii din stânci
11. În cea mai mare primejdie
12. La Gura Iadului

Fantoma din Llano Estacado

1. Bloody-Fox
2. O gaură în frunte
3. Vulturii deșertului
4. Inimă-de-fier
5. Spionul
6. Ora fantomelor
7. Bănuiala
8. Valea Cântătoare
9. Fără mască

POȘTA REDACȚIEI

Fiul Vânătorului de Urși

1. După urme

La sud de ținutul unde se întâlnesc hotarele celor trei State nord-americane — Dakota, Nebraska și Wyoming — înaintau călare doi bărbați, a căror apariție ar fi stârnit mare vâlvă oriunde în altă parte. Căci amândoi aveau înfățișări stranii, aproape înfricoșătoare. Cel dintâi, mai înalt de doi metri, era uscățiv și palid, ca o stafie, iar tovarășul său, neînchipuit de mic și rotofei, părea că luase forma unei sfere. Totuși, chipurile lor se găseau la aceeași înălțime, fiindcă cel scund călărea pe o gloabă cu picioare lungi, ciolănoase, iar celălalt pe un catâr mic și slab. Așa se face că celui gras curelele de piele, care-i serveau drept scări, nu-i ajungeau calului nici până la pânțele, iar lunganul nici n-avea nevoie de scări, căci picioarele îi atârnavă în asemenea hal, încât, la cea mai ușoară mișcare, atingeau pământul, fără să se miște din șa.

Firește, nici unul, nici altul n-aveau o șa adevărată. Cel mic o făcuse din spinarea unui lup ucis, iar uscățivul pusese dedesubt o pătură veche și atât de zdrențuită, încât ședea de-a dreptul pe spinarea goală a catârului.

Îmbrăcămintea lor avea, de asemenea, o înfățișare dintre cele mai ciudate. Lunganul purta niște nădragi de piele, care fuseseră cu siguranță croiți pentru cineva cu mult mai voinic. Afară de aceasta, erau acoperiți cu un strat lucios de grăsime, din pricină că stăpânul lor îi folosea mai totdeauna și ca prosop și ca batistă, obișnuind să șteargă cu dâșii tot felul de obiecte care ar fi trebuit mai degrabă aruncate. Picioarele-i goale erau vârate în niște ghetete despre care ai fi crezut că au fost purtate de Matusalem însuși, și că, de atunci, fiecare stăpân le-a mai pus câteva petice. Nu se putea spune hotărât dacă avuseseră vreodată o anumită culoare, fiindcă luceau în toate cele șapte culori ale curcubeului.

Pe trupu-i deșirat, călărețul purta o geacă de piele, fără nasturi, care-i lăsa descoperit pieptul negricios. Mânecele îi veneau numai puțin deasupra cotului, așa încât i se vedeau brațele descărnate, cu venele umflate. Gâtul lung și-l înfășurase cu o basma de bumbac, despre care nici măcar stăpânul ei nu-și mai putea aminti dacă fusese cândva albă sau neagră, verde sau galbenă, roșie sau albastră.

Partea cea mai luxoasă a îmbrăcăminții era însă pălăria așezată pe căpățâna-i lunguiață și ascuțită. Fusese la origine un joben cenușiu care, probabil, în timpuri imemorabile, împodobise capul vreunui lord englez. Tăvălugul sorții o făcuse să ajungă, în cele din urmă, în stăpânirea acestui vânător din prerie căruia, lipsindu-i gustul rafinat al nobilului, socotise marginile de prisos, smulgându-le, pur și simplu. Numai în față mai lăsase o bucățică, să-i țină umbră și să aibă ce apuca, atunci când voia s-o scoată. Pe lângă toate astea, el era de principiu că în prerie capul are nevoie de aeriseală, așa că o împunsese din loc în loc cu briceagul, dând prilej tuturor vânturilor să se întâlnească în interiorul „pălăriei” sale.

Drept cingătoare, lunganul purta un ștreang gros, înfășurat de câteva ori în jurul șalelor, și prinsese de el două revolvere și două cuțite. Tot acolo mai erau atârinate o cartușieră, punga cu tutun, un sac din piele de pisică, în care să poată depozita făină, un amnar și alte obiecte, a căror întrebuințare era un mister pentru orice profan. Pe piept îi atârna, de o curea, luleaua, dar ce fel de lulea! O adevărată capodoperă, din care mai rămăsese o bucățică găunoasă de lemn de soc. Lunganul, ca toți fumătorii pătimași, mesteca ciubucul, când se termina tutunul.

Totuși, trebuie să recunoaștem că îmbrăcămințea nu se compunea doar din ghețe, pantaloni, geacă și pălărie. O, nu! Printre averile sale se număra și o manta de cauciuc americană, dintre acelea care, la cea dintâi ploaie, se strâng în lung și în lat, rămânând doar pe jumătate din cât erau la început. Și, fiindcă n-o mai putea îmbrăca, și-o

agățase de umeri cu o sfoară, ca pe o pelerină, într-un mod caraghios și pitoresc. Mai purta și un lasou încolăcit, atârând de pe umărul stâng peste șoldul drept. În față, de-a curmezișul picioarelor, ținea o pușcă, una dintre acele flinte lungi care nu-și greșesc niciodată ținta.

Era peste puțină să ghicești vârsta acestui om, după înfățișare. În ciuda nenumăratelor cute și zbârcituri care-i brăzdau obrazul, părea tânăr și, cu toate că se găsea într-un ținut neprimitor, avea fața bărbierită proaspăt, căci, în Vest, mulți, foarte mulți oameni, își făceau din aceasta un punct de onoare.

Ochii mari, albaștri ca cerul, aveau acea privire pătrunzătoare a marinarilor și a locuitorilor câmpiilor întinse. Găseai în uitătura lui sinceritatea și naivitatea unui copil.

Așa cum spuneam, catârul era doar în aparență slab. El își căra călărețul osos și dacă, uneori, din glumă, făcea pe nebunul, era atât de puternic strâns între picioarele lungi ale stăpânului, încât renunța la orice împotrivire. Aceste animale, cunoscute pentru îndărătnicia lor, sunt căutate, totuși, pentru mersul lor sigur.

Cât despre celalalt călăreț, el purta blană în plină arșiță. Când, printr-o mișcare a grăsanului, cojocul îi căzu de pe umeri, se văzu cât de jerpelit era. De sub haină îi ieșeau, în dreapta și în stânga, niște cizme uriașe. Pe cap, omul nostru purta o pălărie de panama cu boruri late, care îi era prea mare, astfel încât trebuia să o împingă mereu pe ceafă, ca să poată vedea. Mânele șubei erau lungi, acoperindu-i cu desăvârșire mâinile. Singurul lucru mai deosebit era fața, dar o față pe caro merita să o iei în seamă, netedă și rasă cu îngrijire. Obrajii erau roșii și rotofei, iar născiorul încerca zadarnic să iasă la iveală dintre ei. Tot așa se întâmpla și cu ochii, mici, întunecați, adânciți sub bolta sprâncenelor. Privirea lor avea o expresie de bunătate, dar și de viclenie. Pe fața lui stătea parcă scris: „Privește-mă, sunt un omuleț de treabă și e bine să ai

de-a face cu mine, dar, bagă de seamă, poartă-te cum se cuvine, căci altfel o pățești!”

În bătaia vântului, blana celui mititel se desfăcu puțin în față. Se putu vedea că are niște pantaloni albaștri de bumbac și o bluză așijderea. În jurul mijlocului era încins cu un brâu de piele, în care purta, pe lângă toate obiectele ce le puteai găsi și la lungan, o măciucă indiană. Lațul îi atârna în față, pe șa, alături de o pușcă cu două țevi, care se cunoștea că fusese mult întrebuințată ca armă de atac, dar și de apărare.

Cine erau însă aceștia doi? Iată, cel mic se numea Jacob Pfefferkorn, iar celălalt purta numele de David Kroners^[1]. Dacă ai fi rostit aceste nume în fața oricărui vânător de prin partea locului, ți-ar fi răspuns că nu le-a mai auzit niciodată. Și, totuși, erau niște pionieri renumiți, ale căror isprăvi trecuseră din gură în gură. Nu era un locșor, de la New York la San Francisco și de la lacurile din nord până la Mările Mexicane, unde să nu se fi dus vestea despre acești oameni ai savanelor. Atâta doar că, în prerie, în pădurea virgină și mai ales la pieile roșii, nimeni nu te întreabă de actul de naștere sau de botez. Acolo, fiecare capătă un nume potrivit isprăvilor și însușirilor sale, iar acesta se răspândește îndată, până departe.

Kroners era american pursânge și fusese numit Pitt^[2] Lunganul. Pfefferkorn era de fel din Germania și a fost numit, după prenumele său, Jacob, și după formele trupului său, Dick^[3] Rotofeiul.

Așadar, Pitt și Dick erau peste tot cunoscuți sub aceste două nume și rar ai fi găsit în Vest un om care să nu fi putut povesti vreuna din faptele lor vitejești. Treceau drept inseparabili, căci nu era om care să-i fi văzut vreodată despărțiți. Oricine-l vedea de Rotofei, fără să vrea se uita după Lungan, iar dacă intra Lunganul într-o prăvălie, să-și cumpere praf de pușcă și tutun, cu siguranță era întrebat și

ce cumpără pentru Dick. Tot nedespărțite erau și cele două animale ale lor. Oricât de sete i-ar fi fost calului, el n-ar fi băut dacă, odată cu el, nu și-ar fi plecat capul să bea și catârul, iar acesta din urmă, la rândul său, n-ar fi gustat iarba cea mai grasă, dacă n-ar fi simțit îndărăt sforăitul calului. Stăpânii lor își salvaseră unul altuia viața de nenumărate ori. Tot așa se ajutau și animalele, când era vorba să se apere de dușman cu o copită zdravănă. Tuspatri erau strâns legați, pentru vecie.

Acum mergeau voioși înspre nord. De dimineață, calul și catârul avuseseră apă și pășune din belșug, iar vânătorii băutură pe săturate, ba chiar și câte o ciozvârtă de cerb. Calul purta restul de carne, așa că n-aveau defel grija hranei.

Între timp, soarele începuse să coboare încetișor. Era foarte cald, dar asupra preriei adia un vânt răcoritor, iar covorul de iarbă, presărat cu mii de flori, se păstrase verde și proaspăt. Culorile sale vii înviorau ochiul și Munții Stâncoși, ce se ridicau departe, departe peste câmpie, ca niște uriașe popice, luminați pieziș de razele soarelui apunând, străluceau într-o splendoare de nuanțe arzătoare, care se pierdeau spre răsărit, în tonuri tot mai șterse, mai întunecate.

— Cam cât mai avem de mers astăzi? întrebă Rotofeiul, după ce ore întregi nu schimbaseră vreo vorbă.

— Ca de obicei, răspunse Pitt Lunganul.

— Bine! râse cel mic. Atunci să-i dăm drumul.

— Ay!

Pitt întrebuița întotdeauna vechea formă de afirmație *ay*, căci era în toate original.

Mai trecu o vreme. Dick Rotofeiul își privea din când în când tovarășul cu viclenie. În cele din urmă, liniștea deveni apăsătoare. Lunganul arată cu dreapta în direcția în care mergeau și întrebă:

— Cunoști aceste locuri?

— Foarte bine!

— Deci, unde ne aflăm?

— În America!

Lunganul, supărat, dădu pinteni catârului. Apoi se răsti:

— Mare afurisit!

— Cine?

— Tu.

— Și de ce, mă rog?

— Iac-așa!

— Ba, deloc. În comparație cu răspunsurile tale prostesti, ale mele scapără de inteligență.

— Inteligent! Tu și inteligent! Ai atâta carne pe tine, încât inteligența nici n-ar mai avea loc.

— Oho, ai uitat ce am isprăvit eu în bătrâna mea patrie?

— Ay, o clasă de liceu. Știu asta și nici n-aș putea s-o uit, fiindcă mi-o amintești de cel puțin treizeci de ori pe zi.

Rotofeiul se umflă în pene:

— Se și cuvine, spuse el; de fapt ar trebui să-ți amintesc de patruzeci sau chiar de cincizeci de ori pe zi că sunt o persoană față de care se cuvine să ai mult respect. De altfel, n-am făcut doar o clasă de liceu, ci trei.

— Dar n-ai avut destul cap să mergi mai departe!

— Fii pe pace! Bani n-am avut! Minte aveam mai multă decât îmi trebuia. Oricum, știu foarte bine la ce te-ai gândit. Asemenea locuri nu se uită. Colo, după aceste culmi, ne-am cunoscut.

— Ay, avusesem o zi grea. Isprăvisem praful de pușcă și mă alungau niște sioucși. În cele din urmă, n-am mai putut rezista și m-au doborât. Seara ai venit tu.

— Da, proștii aprinseseră un foc mare, ce putea fi văzut până în Canada. L-am zărit și m-am furișat într-acolo. Am observat cinci indieni care legaseră un alb. Mai aveam gloanțe. Pe doi i-am împușcat, iar trei au fugit, căci nu-și închipuiau să aibă de-a face cu un singur om. Erai salvat.

— Cumplit m-ai mai înfuriat atunci!

— Da, fiindcă nu-i omorâsem, eu doar îi rănisem pe indieni. Dar eu nu ucid niciodată, dacă nu e neapărată

nevoie. Până una-alta, sunt german, nu canibal.

— Dar eu ce sunt?

— Hm! bombăni Rotofeiul. Acum ești mai altfel. Ca mulți alții pe atunci, credeai și tu că pieile roșii trebuie stârpite fără milă. Eu te-am făcut să te schimbi.

— Da, voi, nemții, sunteți niște oameni ciudați. Blânzi, moi ca untul, dar, la nevoie, răsuciți omul ca nimeni altul. Sunteți în stare să cuceriți întreaga lume cu mâinile înmănușate, dar, când credeți de cuviință să vă apărați, loviți cu măciuca. Așa sunteți toți, așa ești și tu!

— Mă bucur că-s așa și nu altfel. Dar ia uită-te, parcă văd ceva prin iarbă.

Opri calul și arată înspre o stâncă la poalele căreia se zărea o dungă ștearsă.

Pitt opri și el calul, duse mâna streășină la ochi și privi locul cu pricina, apoi spuse:

— Pariez pe cincizeci de kilograme de carne de bivol, nefriptă, dacă astea nu-s niște urme.

— Tot așa cred și eu. Vrei să ne uităm mai de aproape, Pitt?

— Să vreau? Nu e vorba de vrut. Trebuie! În prerie nu poți trece nepăsător pe lângă așa ceva. E nevoie să știi mereu pe cine ai în față și în urmă; altminteri nu-i nici o mirare să fi găsit dimineața mort, deși seara te culcaseși ca lumea!. Așadar, hai într-acolo!

Merseră călare până la stânci unde se opriră, cercetând urmele cu un ochi cunoscător. Dick sări de pe cal și se lăsă în genunchi, pe iarbă. Bătrâna gloabă se opri și ea, de parcă ar fi înțeles, vârî botul în iarba călcată și sforăi încetișor. Catârul se apropie de asemenea, mișcând din urechi și dând din coadă. Părea că se zgâiește și el la urme.

— Ei, întrebă Pitt plictisit, după câteva minute bune. E într-adevăr important?

— Da, pe aici a trecut un indian.

— Crezi tu una ca asta? Ar fi surprinzător, deoarece nu ne găsim pe domeniile de vânat sau pășunile vreunui trib.

Ce te face să spui așa ceva?

— Urmele copitelor. Calul a fost potcovit ca la indieni.

— Ponte că un alb călărea un cal indian.

— Da, m-am gândit și eu, dar... dar...

Dădu din cap gânditor și cercetă urma absorbit, apoi strigă:

— Ia vino-ncoace! Calul nu era defel potcovit și, în ciuda faptului că era teribil de ostenit, a continuat să galopeze... Călărețul se grăbea foarte tare!

Acum descălecă și Pitt. Ceea ce auzise era într-adevăr important. Se cuvenea o și mai amănunțită cercetare, așa că merse pe urma Rotofeiului, bineînțeles cu cele două gloabe după sine. Ajuns lângă Dick, i-o luă înainte, de-a lungul pistei.

— Ascultă, spuse el. Ai perfectă dreptate. Trăpașul s-a poticnit de mai multe ori. Cine își gonește calul în halul ăsta, trebuie să aibă motive temeinice. Omul nostru era urmărit, ori se grăbea să ajungă într-un anumit loc cât mai repede cu putință.

— Cât de vechi sunt aceste urme?

— De vreo două ore.

— Așa cred și eu. Când cineva are un asemenea avans, nu simte nevoia să-și omoare calul, gonindu-l peste poate. De altfel, pe aici sunt atâtea stânci, încât oricui i-ar fi ușor să-și rățăcească urmăritorul, făcând, pe neobservate, câteva ocoluri. Nu ești de aceeași părere?

— Fără doar și poate. Nouă, de pildă, ne-ar fi de-ajuns două minute pentru a trimite la plimbare cel mai al naibii urmăritor. Așa că sunt de acord cu tine: omul avea o țintă precisă și se grăbea foarte tare. Încotro, care?

— În orice caz, undeva nu prea departe de aici.

Lunganul îl privi lung pe Rotofei.

— Azi parcă le știi pe toate, zise el.

— Ca să ghicești atâta lucru, nu-i neapărată nevoie să fii atâteaștiutor, ci doar să ai oleacă de logică.

— Așa ca tine, de pildă!

— Tu ești prea lung. Până să poți înțelege rostul urmelor, pot trece ani. Ți repet că ținta acestui călăreț n-a fost departe de aici, căci altfel și-ar fi cruțat calul.

— Așa!

— Și, bagă bine de seamă: dacă omul ar mai fi avut de mers o zi, armăsarul său ar fi fost incapabil să parcurgă atâta drum. Individul nostru l-ar fi lăsat întâi să se odihnească câteva ore și pe urmă ar fi încercat să recupereze timpul pierdut. Dat fiind însă că locul unde năzuia să ajungă era aproape, a găsit de cuviință să străbată întreaga distanță chiar astăzi, în ciuda oboselii calului.

— Ascultă, prietene Pitt, ceea ce spui tu nu e tocmai rău și-ți dau dreptate.

— Cine a hoinărit treizeci de ani prin savane poate uneori înțelege ceea ce vede cu ochii. Omul pare a fi un curier, grăbit, cu o misiune de foarte mare importanță. Și, câtă vreme un indian e, mai mult ca sigur, trimisul alor săi, aș băga mâna-n foc că, pe undeva, prin preajmă, mișună piei roșii.

Pitt Lunganul șuieră încetișor printre dinți, lăsându-și privirea să alunece, gânditoare, împrejur.

— Rău, foarte rău! mormăi el. Venim de la ei și ne îndreptăm spre ei, nu le cunoaștem ascunzătoarea și, așa stând lucrurile, n-ar fi din cale-afară de greu să ne trezim cu scalpurile noastre la iarmaroc. Ne putem aștepta la orice, dar trebuie să mergem după urme.

— Într-adevăr. În felul acesta, îi vom avea mereu în față, fără ca ei să aibă habar de existența noastră. Totuși, tare aș vrea să aflu din ce trib sunt...

— Firește, dar așa ceva nu se poate ghici. Acolo, sus, trăiesc indienii picior-negru, indienii pigan, indienii sângeroși... Toți ăștia, însă, nu ajung până aici. La cotul fluviului Missouri își au sălașul cei din tribul Riccares, dar nici ei n-au ce căuta prin zonă. Să fie, cumva, sioucși? Știi că tocmai au dezgropat securea războiului?

— Nu.

— Acum, ce să ne mai batem capul; trebuie doar să fim prevăzători. Ne găsim într-un ținut foarte cunoscut și, dacă nu facem cine știe ce prostii, nu ni se poate întâmpla nimic rău. Haide!

Încălecară iar și porniră mai departe, privind cu atenție de jur-împrejur ca să poată vedea dacă nu se ivește cumva vreo primejdie. Trecuse mai bine de o oră și soarele cobora mereu mai jos. Bătaia vântului se înteti, iar căldura zilei scăzu simțitor.

De la o vreme băgară de seamă că indianul își oprișe goana și începu să înainteze la pas. Nimerind în niște gropi, se părea că bietul cal se poticnise, căzând în genunchi. Dick descălecă îndată pentru a cerceta locul.

— Da, e un indian! spuse el. Încălțăminteă lui e împodobită cu țepi de porc spinos. Iată un vârful de spin rupt. Și aici... Ah, omul trebuie să fie foarte tânăr...

— De ce? se interesă Pitt Lunganul care, în tot acest timp, rămăsese călare.

— Terenul este nisipos și piciorul i s-a întipărit exact. Dacă n-o fi vreo femeie, atunci...

— Absurd! Ce să caute o femeie singură pe aici?

— Atunci nu poate fi decât un tânăr, de cel mult optsprezece ani.

— Tocmai asta e cam periculos. Sunt triburi la care acești băieți tineri sunt folosiți ca spioni. Așadar să luăm seama!

Porniră călări mai departe. De unde până acum merseseră numai printre florile preriei, acum apărea, ici și colo, câte un tufiș. În depărtare se zăreau parcă și câțiva copaci.

Ajunseră apoi la un loc unde călărețul necunoscut se oprișe pentru a-i lăsa calului câteva momente de odihnă, pe urmă își continuase drumul pe jos, ducându-și fugarul de căpăstru. Tufișurile stânjeneau acum privirea, așa că se

cerea și mai multă băgare de seamă. Pitt călărea în față, Dick după el. Deodată, cel din urmă zise:

— Ascultă, Lunganule, a fost un cal negru.

— De unde știi?

— Aici, în tufiș, atârnă un fir de păr smuls din coada lui.

— Ay, acum știm ceva mai mult... dar nu mai vorbi atât de tare! Pentru că, în orice clipă, putem da nas în nas cu unii pe care-i vom observa abia după ce ne-au împușcat.

— Din acest punct de vedere mă pot bizui pe calul meu, care sforăie deîndată ce îi miroase a dușman. Curaj și tot înainte!

Pitt urmă bucuros acest îndemn, dar în minutul următor se opri iar.

— Pe toți dracii! se zborși el. Aici s-a întâmplat ceva!

Rotofeiul își îndemnă calul până la câțiva pași de tufiș, spre un loc gol. Dinaintea lor se ridica una din acele stânci în formă de popic, foarte numeroase în prerie. Urmele duceau chiar până lângă ea, apoi, dintr-o dată, se abăteau înspre dreapta. Cei doi văzură foarte lămurit acest lucru, dar mai zăriră ceva... Anume, de cealaltă parte a stâncii, niște dâre care se uneau cu pista după care se ținuseră ei.

— Ce părere ai despre asta? întrebă Lunganul.

— În dosul acestor stânci au poposit urmăritorii indianului, până în clipa în care l-au zărit.

— Poate că s-or fi întors iar acolo.

— Sau poate au rămas în urmă. Stai tu aici, după tufișuri! O să-mi vâr nițel nasul după colțul de colo.

— Bagă de seamă numai să nu ți-l vâri în țeava vreunei puști încărcate!

— Nu, așa ceva i s-ar nimeri mai curând nasului tău!

Descălecă și-i dădu Lunganului să-i țină calul de căpăstru; apoi o luă la fugă înspre stâncă.

— Vulpoi șiret! mormăi Pitt mulțumit. Cine ar putea crede că grăsanul ăsta poate fi atât de dibaci?!

Odată ajuns în spatele stâncii, mititelul se strecură încetișor, cu infinite precauții, pierzându-se după o creastă

ce se reliefa cu mai multă limpezime. Curând însă apăru din nou și-i făcu Lunganului un semn, descriind o curbă largă cu brațul. Pitt înțelese că nu trebuie să vină de-a dreptul, așa că se apropie prin tufișuri, ocolit, până când dădu cu ochii de niște urme. Se duse la Dick, lângă stâncă.

— Ce crezi de asta? întrebă mititelul, arătându-i locul dinaintea lor.

Acolo fusese un ascunziș. Pe jos erau câteva căldări de fier și mai multe topoare și lopeți, o râșniță de cafea, o piuliță, pachete mai mari și mai mici. Totuși, urmă de foc nu se zărea nicăieri.

— Ei, răspunse cel întrebat, dând din cap, cei care s-au așezat aici, așa, gospodărește, au fost niște oameni sau prea puțin prevăzători, sau veniți foarte de curând din Vest. Se văd urmele a cel puțin cincisprezece cai, dar nici unul n-a fost priponit, nici măcar picioarele nu le-au fost legate. După cât se pare, erau mai multe animale de povară. Ce lipsă de chibzuință! Acești indivizi meritau câteva ciomege pe spinare!

— Ba bine că nu! Să se aventureze astfel prin Vestul Îndepărtat! Desigur, nu oricine a învățat la liceu...

— Ca tine, ripostă Lunganul, ironic.

— Da, ca mine; dar puțin bun-simț și chibzuință ar putea să aibă fiecare. Indianul a venit aici din întâmplare și, îndată ce i-a zărit, a preferat să plece mai departe. Totuși, ceilalți sunt acum în galop pe urmele lui.

— Se vor purta cu el ca și cu un dușman?

— Mai mult ca sigur, altfel nu l-ar fi urmărit.

— Atunci, iute după el să zădărniciți o nenorocire.

— Da, mult drum n-o să avem de făcut, căci calul acela istovit n-a putut să ajungă departe.

Încălecară iar și merseară în galop după urme, de la care se abăteau la stânga și la dreapta dărele lăsate de caii de povară. După câțva timp, Dick opri calul, ascultând. Auzise glasuri și o luă iute spre un tufiș, unde îl urmă și Pitt.

Amândoi erau numai urechi. Mai mulți oameni vorbeau deodată, într-un vacarm asurzitor.

— Ei sunt, spuse mititelul. Ce-ar fi să tragem nițel cu urechea?

— Bineînțeles! Să împiedicăm însă puțin caii.

— Nu, asta ne-ar putea trăda, dacă vrem să rămânem nevăzuți. Mai bine să-i legăm scurt, ca să nu se poată depărta mai mult decât am vrea noi.

„A împiedica” este o expresie vânătorească și înseamnă a lega strâns picioarele din față ale armăsarului, în așa fel încât să nu mai poată face decât pași mici. Această metodă se folosește numai atunci când drumeții se știu în siguranță, altfel caii se leagă de copaci sau de țărushi bătuți în pământ. De obicei, vânătorii poartă cu ei pari ascuțiți, greu de găsit în preria lipsită de lemne.

Astfel, cei doi tovarăși legară strâns animalele de arbuști, apoi se furișară înspre partea dincotro veneau glasurile. În curând se treziră în preajma unui pârâias aproape sec, dar ale cărui maluri arătau că primăvara se umple cu multă apă. Acolo unde râul făcea un cot, nouă bărbați chipeși, trântiți pe iarbă, stăteau la sfat. În mijlocul lor se afla un indian tânăr, legat de mâini și de picioare, atât de strâns, încât nu se putea mișca. Dincolo de apă, lângă malul cel mai jos, sforăia și lovea din picioare calul indianului. Fugarii celorlalți erau în apropierea stăpânilor care, luați la un loc, nu prea făceau o bună impresie. Privindu-i, ajungeai negreșit la concluzia că te afli față în față cu o ceată de vagabonzi, tocmai buni de dat pe mâna judecătorului.

Dick și Pitt se tupilară după un tufiș și priviră. Oamenii începuseră să vorbească în șoaptă, părând că hotărăsc soarta prizonierului.

— Cum îți plac? întrebă încetișor Rotofeiul.

— Ca și ție; adică deloc. Niște mutre, de-ți vine să-i iei la palme. Mi-e milă de bietul tânăr. Din ce trib crezi că e?

— Încă nu sunt dumirit. Nu e vopsit și nici alt semn distinctiv nu poartă. E sigur însă că nu el le-a căutat nod în papură. Îl luăm sub protecția noastră?

— Firește, asta se înțelege de la sine! Mi se pare că va trebui să stăm puțin de vorbă cu dâșii.

— Și dacă nu vor să ne asculte?

— Atunci, vom mai vedea. Nu că m-aș teme de șmecherii ăștia, dar un glonț te poate lesne nimeri, chiar când e tras de un mișel. Să nu-i lăsăm să ne vadă caii și să ne îndreptăm într-o cu totul altă direcție, ca să nu bage de seamă că le-am dibuit ascunzișul.

2. Hobbie-Frank

Cei doi vânători își luară puștile și, ocolind locul, se apropiară pe furiș de pârâu. Acolo coborâră malul, săriră unde apa era mai îngustă și urcară din nou. Făcură iar o curbă, apoi se opriră lângă mal, chiar vizavi de locul în care se aflau cei căutați. La sfârșit, se prefăcură foarte surprinși de întâlnire.

— Alo! strigă Dick Rotofeiul. Dar ce minune mai e și asta?! Ne credeam singuri în această binecuvântată prerie și, când colo, dăm de o întreagă societate. Sperăm că ne veți îngădui să ne alăturăm vouă.

Cei tolăniți pe iarbă se ridicară îndată și toți își îndreptară privirile spre noii veniți. În primul moment nu părură prea plăcut surprinși de sosirea lor, dar când luară mai bine seama la statura și îmbrăcămintea lor, izbucniră într-un râs zgomotos.

— Ei, comedie! strigă unul care purta la brâu un întreg arsenal de arme. Ce caraghioslâc mai e și acesta? În mijlocul verii, carnaval și bal mascat?

— Ay, încuviință Pitt Lunganul. Ne mai lipsesc niște bufoni; de aceea am venit la voi.

— În cazul ăsta, ați greșit adresa!

— Nu prea cred!

Cu aceste vorbe, făcu un singur pas peste apă și altul peste mal, proptindu-se în picioroange drept în fața celui care vorbise. Rotofeiul făcu și el câțiva pași, alăturându-i-se:

— Iată-ne. *Good day*, domnilor, zise el. Nu cumva aveți ceva de băut?

— Apa-i colo! fu răspunsul vorbitorului și arătă spre pârâu.

— Crezi oare că am poftă să mă scald? Așa ceva nici prin cap nu-mi trece! Voi, însă, dacă n-aveți altceva mai bun de

făcut, vă puteţi duce liniştiţi acasă, căci această frumoasă poiană nu pare a fi de nasul vostru.

— Confundaţi preria cu un restaurant popular?

— Negreşit. Fripturile trec pe la botul fiecăruia. Trebuie doar să le pui niţel pe foc.

— Chiar așa! râse Dick, lăsându-se tihnit pe burtă.

— Ce-ai dumneata în plus ar putea prinde bine tovarăşului...

— Fiindcă el primeşte raţia numai pe jumătate. Trebuie să recunosc că şi-a mai pierdut din frumuseţe, de când l-am luat cu mine ca sperietoare, ca să nu se apropie prea mult de noi vreun urs ori vreun indian. Dar pe dumneavoastră, domnilor, ce anume vă aduce pe această frumoasă vale?

— Nu ne-a adus nimeni. Am găsit singuri drumul.

Tovarăşii lui izbucniră în râs, găsind răspunsul a fi foarte spiritual.

Dick Rotofeiul ripostă însă, din cale-afară de serios:

— Într-adevăr?! Asta n-aş fi crezut-o nici în ruptul capului, căci, după halul în care arătaţi, n-ar zice nimeni că sunteţi în stare să găsiţi singuri vreun drum.

— Dumneata, în schimb, n-ai putea să-l vezi nici chiar dacă te-ar aşeza cineva cu nasul pe el! De când ai ieşit din şcoală?

— Nici n-am intrat, fiindcă nu am înălţimea cerută acestei nobile îndeletniciri, dar nădăjduiesc să învăţ de la voi măcar tabla înmulţirii. Vrei să-mi fii dascăl?

— N-am timp de așa ceva. Am treburi mult mai importante decât aceea de-a lecui pe alţii de gărgăuni.

— Așa! Şi care, mă rog?!

Apoi, prefăcându-se că de-abia atunci l-a zărit pe indian, continuă, mimând surprinderea:

— Dar... ia priviţi la acest băiat roşu!

Şi se trase înapoi, ca şi cum s-ar fi speriat la vederea lui. Oamenii râseră, iar cel care vorbise până atunci şi părea să fie căpetenia lor zise:

— Vezi să nu leșini, domnule! Cine n-a mai văzut până acum astfel de mutre, poate să tragă o spaimă groaznică. Numai încetul cu încetul te deprinzi să-i privești! Pun rămășag că n-ai mai întâlnit niciodată vreun indian în carne și oase.

— Ba am văzut unii domestici, dar ăsta pare să fie sălbatic!

— Da, să nu te apropii de el!

— E chiar atât de periculos? Doar e legat!

Încercă să se apropie de prizonier, dar șeful i se așază în cale:

— Nu îndrăzni să te apropii. Nu-i treaba ta! Și, la urma urmei, să vă întreb eu: Cine sunteți și ce căutați aici?!

— Camaradul meu se numește Kroners, iar numele meu este Pfefferkorn. Noi...

— Pfefferkorn? Nu e cumva un nume nemțesc?

— Cu permisiunea dumneavoastră, da.

— Apăi, să vă ia dracu'! Tocmai pe alde voi n-am putut niciodată să-i sufăr!

— Asta din pricină că nu ești deprins cu lucruri fine. Și, dacă tot veni vorba despre cei de teapa noastră, află că nu ești bun nici măcar să ne legi șireturile!

Vorbele din urmă fură rostite pe un altfel de ton decât cel ușuratic de până atunci. Celălalt ridică mânios din sprâncene și întreabă amenințător:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Adevărul, nimic mai mult!

— Drept cine ne iei?! Spune repede!

Duse mâna la cuțitul de la brâu, dar Dick Rotofeiul făcu un gest de dispreț și-i răspunse:

— Pune la loc jungherul, stimabile! Nu ne sperii pe noi cu d-alde astea! Ai fost moșic și nu poți avea pretenția să-ți răspund cu delicatețuri! Mi-e totuna dacă-ți plac sau nu, și nici prin cap nu-mi trece să-mi pun frac ori mănuși, de dragul dumitale. Oricum, aici, în Vest, nu haina face pe om!

Ți-am răspuns la întrebări, iar acum aş vrea, la rândul meu, să aflu cine ești!

Oamenii făcură ochii mari auzindu-l pe mititel vorbind pe tonul ăsta. Câțiva chiar duseră mâna la brâu, însă purtarea bărbătească a omulețului grăsun impuse, până în cele din urmă, respectul cuvenit, iar căpetenia replică:

— Mă cheamă Brake. Atât e de-ajuns, căci cele opt nume ale prietenilor mei, tot n-o să le ții minte.

— Să le țin minte, n-ar fi cine știe ce mare scofală, dar ai dreptate atunci când spui că nu mi-ar folosi la nimic... Al dumitale mi-e prea de-ajuns, iar cine te vede își poate da imediat seama cât fac ceilalți la un loc.

— De-ajuns! zise Brake, sculându-se. Vrei să punem mâna pe arme?

— Nu te sfătuiesc. Avem douăzeci și patru de gloanțe și, până să ridicați puștile, ați și încasa cel puțin jumătate din ele. Dar, dacă vreți să facem o probă, n-avem nimic împotrivă.

Iute ca fulgerul scoase la iveală ambele revolvere, Pitt Lunganul le avea și el gata pregătite, iar când Brake vroi și el să-și ridice flinta de jos, Dick îl îndemnă părintește:

— Lasă pușca în pace. Legea preriei zice că dreptatea e a celui care trage întâi și că tot el este învingătorul. Ceilalți nu îndrăzneau nici ei să-și ridice armele.

— Stați, spuse Brake. Parcă ați vrea să ne înghițiți de vii, pe toți.

— Nici prin gând nu ne trece. Nu păreți cine știe ce gustoși. Un singur lucru am vrea, totuși, să aflăm de la voi: ce v-a făcut acest indian?

— Vă interesează?

— Firește! Dacă ați ridicat mâna asupra lui fără nici un motiv, orice alb nevinovat se va găsi în mare primejdie. Răzbunarea alor lui ar putea să se abată asupra oricărui dintre noi. Așadar, de ce l-ați prins?

— Pur și simplu, ne-am făcut cheful. De altminteri, nu e decât un roșu ticălos și ăsta mi se pare un motiv îndeajuns

de temeinic.

— Isprăvește, am auzit suficient. Acum știm că acest om nu v-a oferit nici un prilej pentru a-l dușmăni. Dar îl voi întreba și pe el.

— Să-l întrebi? râse Brake batjocoritor, iar tovarășii săi găsiră de cuviință să-l imite. Nu înțelege nici o boabă englezește și nu ne-a răspuns cu nici un sunet, oricât de mult l-am bătut.

— L-ați bătut? strigă Dick. Nu sunteți în toate mințile?! Să bați un indian! Nu știați că este o insultă care se spală numai cu sânge?

— N-are decât să încerce, dar sunt curios cum ar izbuti.

— Are să vă arate el, îndată ce va fi liber.

— Liber nu va fi niciodată!

— Intenționați să-l omorâți?

— E-o chestiune care ne privește numai pe noi! Pieile roșii trebuie distruse, oriunde îți ies în cale! Asta-i părerea noastră și ține loc de orice răspuns. Dacă, înainte de a pleca, vreți să-i vorbiți, n-avem nimic împotriva. El, oricum nu pricepe limba voastră, iar voi nu păreți chiar niște profesori de indiană. Așa stând lucrurile, sunt foarte dornic să asist la convorbire.

Dick dădu din umeri cu dispreț și se întoarse către băiat.

Cu ochii pe jumătate închiși, acesta stătea culcat, ca și cum n-ar fi înțeles nimic din ce se vorbea. Era tânăr, foarte tânăr, să tot fi avut vreo optsprezece ani, după vorba Rotofeiului. Avea părul întunecat, pieptănat lins și nimic nu arăta căruia trib aparține. N-avea obrazul pictat, iar cărarea din creștetul capului nu și-o vopsise nici cu galben, nici cu roșu. Purta o cămașă din piele moale de căprioară și pantaloni așijderea. Printre franjuri nu se vedea nici un fir de păr de om, ceea ce însemna că tânărul nu răpusese încă nici un dușman. Mocasinii eleganți erau împodobiți cu țepi de porc spinos, așa cum presupusese Dick. Dincolo de mal, acolo unde calul se sculase și începuse să soarbă cu sete apă din pârâu, căzuse jos un cuțit de vânătoare, iar în șa

erau legate o tobă acoperită cu inele din piele de șarpe și un arc făcut din coarne de țap de munte. Felul simplu în care se înarmase constituia o dovadă sigură a faptului că indianul nu venise prin aceste locuri cu intenții dușmănoase.

Chipul său părea inexpresiv. Toți cei din neamul lui sunt prea mândri ca să-i lase pe străini și, mai ales, pe dușmani, să le citească simțămintele pe obraz. Trăsăturile îi erau blânde, tinerești. Avea pomeții ieșiți în afară, ceea ce nu dăuna deloc frumuseții sale, ba, dimpotrivă, îi împrumuta un aer de noblețe și dârzenie. Deschise ochii lucioși și negri, ca de cărbune, în întregime doar atunci când îl simți pe Dick foarte aproape și, surâzând abia perceptibil, îl privi prietenos:

— Fratele meu roșu înțelege limba albilor? întrebă vânătorul, în englezește.

— Da, răspunse băiatul. De unde știe fratele meu alb acest lucru?

— Privirile tale îmi spun că ai priceput discuția noastră.

— Am înțeles că ești un prieten al oamenilor roșii. Eu sunt fratele tău.

— Vrea să-mi spună fratele meu dacă poartă un nume?

Pentru un indian mai în vârstă, o astfel de întrebare este o adevărată jignire, căci acela care nu poartă un nume nu și-a dovedit curajul prin nici o faptă și deci nu este socotit printre războinici. Dată fiind tinerețea indianului, Dick își putea îngădui o astfel de întrebare. Flăcăul ripostă, totuși:

— Oare fratele meu alb mă crede un mișel?

— Nu, dar ești aproape un copil...

— Albii ne-au deprins să murim de tineri. Dar, fratele meu n-are decât să-mi desfacă haina la piept și, să afle că am un nume!

Dick se aplecă și-i deschise cămașa de vânătoare. Scoase trei pene de vultur, vopsite în roșu.

— E cu putință? se minună. Șef nu poți fi!

— Nu, surâse tânărul. Dar mi-a fost îngăduit să port pene de Mah-siș, fiindcă sunt Wohkadeh.

Aceste două vorbe sunt în limba mandanilor. Cea dintâi înseamnă „vulturul războiului” și cea de-a doua „piele de bivol alb”. Deoarece bivoli albi sunt o raritate, la multe triburi uciderea unuia are mai multă valoare decât omorul a mai mulți dușmani și conferă dreptul la purtarea penelor vulturului războiului. Tânărul indian ucisese un astfel de bivol și primise numele de Wohkadeh. Dick și Pitt erau surprinși că băiatul purta un nume din limba mandanilor care treceau drept o seminție stinsă. De aceea, mititelul întrebă:

— Cărui trib aparține fratele meu roșu?

— Sunt un numangkake și un dakota.

Numangkake își ziceau mandanii, iar dakota este numele colectiv al tuturor triburilor de indieni siouci.

— Ai fost cumva adoptat de cei din dakota?

— Fratele meu alb a înțeles bine. Unchiul meu dinspre mamă era vestitul șef Mah-to-tohpah^[4].

Purta acest nume fiindcă ucisese patru urși deodată. Dar, tribul meu a pierit aproape în întregime datorită ciumei adusă de albi. Cei câțiva care rămăseseră în viață au fost uciși de siouci și, astfel, au putut să-și urmeze înaintașii pe tărmurile cele veșnice ale vânătorii. Tatăl meu, viteazul Wah-kih a fost rănit într-o luptă și apoi silit să se facă sioux. Aceasta este pricina pentru care eu trec drept un dakota, în vreme ce inima mea a rămas la strămoșii pe care Marele Manitu i-a chemat la el.

— Sioucii sălășluiesc de cealaltă parte a muntelui. Ce cauți tu aici?

— Nu vin din munții aceștia, cum crede fratele meu, ci tocmai din munții înalți din Vest, și am să duc o știre foarte importantă unui tânăr frate alb.

— Acest frate alb e pe aici, prin apropiere?

— Da! Cum de-ai ghicit acest lucru?

— Am mers pe urmele tale și am văzut că ți-ai gonit calul ca și cum ai fi fost aproape de țintă.

— Ai socotit întocmai. Și așa fi ajuns negreșit; dacă aceste fețe palide nu m-ar fi urmărit. Calul meu, prea obosit ca să poată sări apa, s-a prăbușit, iar eu mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit, eram legat zdravăn de mâini și de picioare.

Și, adăugă în limba siouxă, scrâșnind:

— Sunt niște ticăloși. Nouă oameni în toată firea au legat un băiat căzut în nesimțire! Dacă m-aș fi putut lupta cu ei, scalpurile lor mi-ar atârna acum la cingătoare

— Te-au și lovit?

— Nu vorbi despre asta, căci cuvintele dor și miros a sânge. Fratele meu alb îmi va desface legăturile și apoi mă voi purta cu ei voinicește.

El rosti toate astea cu atâta siguranță, încât burtosul Dick îl întrebă zâmbind:

— Crezi c-am putea ține piept întregii șlehte?

— Fratele meu alb să nu se teamă nici de o sută de astfel de oameni. Sunt niște *wakon kaneh* ^[5].

— Ce te face să crezi că, totuși, nu mi-e frică de ei?

— Wohkadeh știe multe. A auzit deseori vorbindu-se de cei doi renumiți luptători albi. Pitt-*honkey* și Dick-*petahtseh* (în limba siouxă lungul Pitt și scurtul Dick) și i-a recunoscut ușor, după statură.

Vânătorul vroi să-i răspundă, dar fu întrerupt de Brake:

— Oprește-te, căci nu așa ne-a fost vorba! Ți-am îngăduit să vorbești cu prizonierul, dar numai englezește. N-am de gând să ascult limba voastră păsărească. Cine-mi garantează că n-ați început deja să urziți planuri împotriva noastră? De altfel, destul că am aflat că știe englezește. Nu mai am nevoie de voi și puteți pleca de unde ați venit. Și, dacă n-o ștergeți cât se poate de repede, vă fac eu s-o luați din loc!

Dick se uită la Pitt, iar acesta îi făcu un semn neobservat de nimeni. Pentru Rotofei, însă, o singură clipire din ochi putea fi plină de înțelesuri. Lunganul îl atenționase asupra tufişurilor de lângă ei. Dick îndreptă într-acolo o privire scurtă, iscoditoare, și observă că jos, aproape de pământ, se ițeau între ramuri gurile a două puști cu două țevi. Așadar, acolo erau pitulați doi oameni. Dar, oare, prieteni sau dușmani? Lipsa de îngrijorare pe care o arăta Pitt, îl liniști. În cele din urmă, îi răspunse lui Brake:

— Și cum vei izbuti să ne iei la goană, câtă vreme noi n-avem motive să fugim ca voi?

— După părerea ta, de cine crezi că fugim noi?

— De aceia care până mai ieri au fost stăpânii de drept ai acestor cai!

Și, arată spre cei doi armăsari murgi, care ședeau strânși unul într-altul, ca și cum s-ar fi cunoscut foarte bine.

— Așa! strigă Brake. Drept cine ne luați? Suntem niște căutători de aur cinstiți. Ne îndreptăm spre Idaho, unciie s-au descoperit noi zăcăminte de aur.

— Și, fiindcă n-aveați cai pentru această călătorie, v-ați transformat în niște prea onești tâlhari de prerie. Pe noi nu ne puteți duce!

— Ia seama, băiete! Dacă vei mai rosti un singur cuvânt, te îpușc. Caii aceștia au fost cumpărați cinstit, cu bani.

— Unde, mă rog, prea stimat domn Brake?

— Jos, în Omaha.

— Te pomenești că tot acolo v-ați făcut și provizii de negreală, pentru potcoave. Murgii ăștia sunt atât de fercheși de parcă acum ar fi fost scoși din grajd... și-apoi au potcoavele lustruite, pe când gloabele voastre, după atâta drum, arată ca vai de capul lor! Sunt convins că armăsarii au avut un alt stăpân și vă previn că, aici, în Vest, furtul de cai se pedepsește cu spânzurătoarea.

— Mincinosule, defăimătorule! urlă Brake, punând mâna pe flintă.

— Ba chiar așa! se auzi un glas din tufișuri. Sunteți niște ticăloși hoți de cai și o să fiți răsplătiți așa cum se cuvine! Să-i împușcăm, Martin?

— N-are nici un rost! răspunse Pitt. Arde-ții, mai bine, cu patul puștii, căci nu sunt vrednici de-un glonte!

Zis și făcut. Ridică arma și-l altoi pe Brake, doborându-l cât ai clipi. Tot atunci, cu flintele la ochi, țâșniră dintre tufișuri doi oameni, un băiat vânjos și un bărbat, năpustindu-se asupra pretinșilor prospectori.

Dick Rotofeiul se aplecase și, din două tăieturi repezi, tăie legăturile lui Wohkadeh. Acesta se ridică, sări asupra unuia dintre dușmani, îl apucă de grumaz, îl dădu peste cap și îl târî spre pârâu, unde își lăsase cuțitul. Nimeni nu l-ar fi crezul atât de voinic. Într-o singură fracțiune de secundă izbuti să se repeadă și, apucând cuțitul cu mâna dreaptă, îngenunche peste dușman, înfigându-i stânga în păr.

— Ajutor, ajutor, pentru Dumnezeu, ajutor! zbiera cel prins, stăpânit de frica morții.

Wohkadeh ridicase cuțitul pentru o lovitură cumplită, dar când privirile îi căzură asupra chipului descompus de groază al dușmanului, mâna înarmată se înmuie și se lăsă în jos.

— Ți-e frică? întrebă el.

— Da, îndurare, îndurare!

— Mărturisești că ești un câine?!

— Mărturisesc, mărturisesc. Sunt un câine!

— Atunci poți să trăiești, spre rușinea ta. Un indian nu s-ar văicări niciodată ci, dimpotrivă, ar muri curajos, fără a se milogi pentru iertare. Wohkadeh n-are nevoie de scalpul unui câine! M-ai bătut, dar un roșu nu se poate simți insultat de necuviințele unei javre râioase. Piei din ochii mei! Lui Wohkadeh îi e silă de tine.

Îl împinse cu piciorul, iar el se făcu nevăzut cât putu de repede. Totul se petrecuse în câteva clipe. Brake zăcea la pământ, alături de alți trei gealați, iar ceilalți își luaseră tălpășița, abandonându-și armele. Caii o luaseră și ei la

sănătoasa, cu excepția celor doi murgi rămași pe loc, alături de cei doi salvatori iviți pe neașteptate.

Băiatul să tot fi avut vreo șaisprezece ani, dar era bine dezvoltat, cu obraz alb, plete blonde și ochi albaștri-cenușii, de german. Avea capul descoperit și purta niște haine simple, albastre. La brâu își pusese un cuțit foarte frumos, cu lucrătură indiană, iar flinta cu două țevi o mânua cu ușurința obișnuinței. Lupta îi învăpăiase obraji, dar se purta firesc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuși, oricine l-ar fi privit trebuia să admită că tânărul nostru era deosebit de ceilalți băieți de vârsta lui, prin îndrăzneală și maturitate.

Tovarășul său avea, de asemenea, o înfățișare aparte. Subțirel și spân, purta încălțăminte indiană, pantaloni de piele și un frac albastru-închis, cu mâneci bufante, pulpane și nasturi de alamă strălucitori. Această parte din îmbrăcămintea lui părea să dateze din acele timpuri străvechi când se țesea un postav făcut să dureze pentru eternitate. Firește, fracul era îngrozitor de decolorat și, pe la cusături, vopsit cu cerneală. N-avea însă nici cea mai mică găurică... Asemenea obiecte de îmbrăcămintă, foarte vechi, sunt obișnuite în Vestul Sălbatic, unde nimeni nu-și bate capul să se gătească după ultimele cerințe ale modei. Pe cap purta o uriașă pălărie neagră, împodobită cu un mănunchi de pene galbene de struț. Mai mult ca sigur, acest obiect de lux aparținuse cândva vreunei *lady* din est, ajungând în Vest datorită cine știe cărui capriciu al sorții. Având în vedere că borurile din cale-afară de late îl fereau de soare și de ploaie, proprietarul actual nu șezuse prea mult pe gânduri în privința întrebuintării ei. Altminteri, omulețul era înarmat doar cu o pușcă și un cuțit și nici cingătoare la brâu n-avea, semn că nu venea de departe. Se fâțâia încoace și încolo pe câmpul de bătaie, examinând cu atenție lucrurile părăsite de învinși, în graba fugii lor. Se vedea că șchioapătă, târând ușor piciorul stâng. Cel dintâi

care băgă de seamă acest amănunt fu Wohkadeh. Se duse glonț la el, îi puse mâna pe umăr și-l întrebă:

— Fratele meu alb este cumva totuna cu vânătorul pe care fețele palide îl numesc Hobble-Frank?

Mititelul clipi oarecum surprins și răspunse afirmativ, englezește. Indianul arată apoi înspre albul cel tânăr și continuă să se informeze:

— Dumealui trebuie să fie Martin Baumann, fiul vestitului Mato-poka...

Mato-poka este un cuvânt derivat din limbile siouxă și utah, însemnând Vânătorul de Urși.

— Da! răspunse cel întrebat.

— Atunci pe voi vă căutam...

— Voiai să cumperi ceva? Avem o prăvălie și facem comerț cu tot felul de lucruri trebuincioase unui vânător.

— Am de împlinit o solie.

— De la cine?

Indianul se uită cercetător de jur-împrejur, apoi răspunse:

— Aici nu e locul potrivit. Wigwamul vostru e departe?

— Într-o oră putem ajunge.

— Atunci să mergem într-acolo și, în tihnă, la lumina focului, am să vă destăinuiesc totul. Veniți!

Sări apa, își luă calul care de-abia mai era în stare să-l poarte, încălecă și porni, fără a se asigura dacă ceilalți veneau sau nu din urmă.

— Țsta nu se prea încurcă în vorbe! răsă mititelul.

— Veți fi vrând, poate, să vă țină cine știe ce discurs? se miră deșiratul Pitt. O piele roșie ca ăsta știe foarte bine ce face și vă sfătuiesc să-l urmați pe dată.

— Și cu voi cum rămâne?

— Mergem și noi. Dacă palatul vostru se află într-adevăr atât de aproape, ar fi o mojiție să nu ne poftiți și pe noi, să îmbucăm câte ceva. Și, ca niște buni negustori ce sunteți, nu veți pierde prilejul de-a câștiga și de la noi câțiva dolari.

— Nu zău! Aveți voi așa ceva? întrebă mititelul pe un ton din care puteai înțelege că nu-i socotea căpătuiți pe cei doi vânători.

— Asta rămâne de văzut când vom face cumpărături. V-ați prins?!

— Da, firește! Dar, dacă plecăm mai departe, ce se va întâmpla cu șmecherii care ne-au furat caii? Ce-ar fi să-i lăsăm o amintire măcar lui Brake, să fim siguri că n-o să ne uite prea ușor?

— N-are nici un rost! Lasă-i să plece, omule! După cum ai văzut, nu-s decât niște muhaiele care se tem până și de un briceag! V-ați luat caii înapoi și cu asta, basta!

— Măcar să-l fi altoit mai bine când l-ai avut în mână.

— L-am cruțat cu bună știință, N-are nici un sens să omori pe cineva degeaba, când ai și alte metode de a-l face inofensiv.

— Poate că ai dreptate. Veniți înapoi să vă luați caii.

— Cum de știți unde se află caii noștri?

— Nefiind chiar ageamii, înainte de a ne lăsa văzuți, am dat și noi o raită prin împrejurimi...

Încălecă pe unul din caii regăsiți, iar tânărul său tovarăș se avântă spre celălalt. Amândoi se îndreptară exact înspre tufișurile în care Dick și Pitt își ascunseseră fugarii. Ei înșiși își priponiseră murgii prin apropiere, înainte de a lua urma hoților. Tuspătru se țineau acum după indian care nu-i lăsa să se apropie prea mult, luând-o mereu înainte, ca și cum ar fi știut perfect încotro s-o apuce ca să ajungă la țintă.

Hobble-Frank mergea alături de Dick Rotofeiul, a cărui tovarășie părea să-i facă mare plăcere.

— N-ați vrea să spuneți, domnule, ce anume v-a adus prin aceste locuri? întrebă el.

— Voiam să mergem în sus, spre Montana, unde se află vânat mult mai bun decât pe-aici. Oamenii acelor păduri și savane hăituiesc animalele doar de plăcere, nu ca prin alte locuri, unde bietele făpturi sunt pur și simplu măcelărite.

Vânătorii de duminică se năpustesc asupra bieților bivoli, uciși cu miile numai fiindcă s-a nimerit ca pieile lor să fie mai bune de curele decât ale altor vite. E un păcat și o rușine.

— Aveți întru totul dreptate, domnule. Altădată nu era așa. Pe vremuri, vânătorul se măsură în mod cinstit cu fiara, fiecare punându-și viața în primejdie pentru a-și câștiga carnea de care avea nevoie. În ziua de azi, însă, vânătoarea nu-i decât un asasinat mișelesc. Vitejii de viță veche au dispărut aproape cu totul, iar oamenii ca dumneavoastră sunt din ce în ce mai rari. Mărturisesc că nu vă cred cine știe ce bogați, în schimb, numele voastre îmi sunt întru totul cunoscute...

— Ne știți numele?

— Cât se poate de bine!

— Și de unde, mă rog?

— Wohkadeh le-a rostit când ședeam cu Martin în tufiș, trăgând cu urechea. De altfel, silueta dumitale nu prea pare a fi aceea a unui om din Vest. Ai mai mult șolduri de morar, ori de brutar, dar...

— Cum așa?! se repezi Rotofeiul. Nu știai că sunt german? Ai vreo idee despre această țară?

— Oho! Doar sunt și eu neamț, până-n vârful unghiilor.

— Eu, așijderea!

— Într-adevăr?! întrebă Frank, oprind calul. La drept vorbind, ar fi trebuit să mă aștept căci un yankeu de statura dumitale nu cred să mai existe. Mă bucur din toată inima că mi-a fost dat să întâlnesc un concetățean. Dă mâna încoace omule, și fii binevenit!

Se îmbrățișară voinicește, apoi Rotofeiul urmă, încântat:

— Să dăm bice cailor, căci n-are nici un rost să zăbovim aici cine știe cât. De când ești în Statele Unite?

— De mai bine de zece ani.

— Și habar nu mai ai de nemțească...

Până acum vorbiseră amândoi englezește dar, odată rostite aceste vorbe, Frank își înalță în șa făptura micuță și

răspunse ofensat:

— Să-mi uit eu limba?! Ce nesăbuiță să poți crede una ca asta! Sunt german, or nimeni din neamul nostru n-a renunțat vreodată de bunăvoie la graiul său! Și-apoi, dumneata n-ai nici cea mai mică idee unde m-am născut eu!

— Din păcate, n-am participat la fericitul eveniment!

— Ei bine, chiar dacă n-ai fost de față, felul meu de-a vorbi ar fi trebuit să te facă să intuiești că sunt coborâtor din acel ținut în care se vorbește cea mai curată limbă germană.

— Nu zău! Și care-o fi acela?

— Saxonia! Înțelegi?! Am întâlnit mulți nemți în viața mea și-am stat de vorbă cu dâșii, dar nici unul din ei nu s-a putut ridica la înălțimea celor născuți în Saxonia care, pe bună dreptate, este considerată inima Germaniei. Dresda este oraș clasic! Elba este clasică! Lipsca este clasică și Elveția saxonă de asemenea! E un fapt bine știut că cea mai frumoasă și curată limbă poate fi auzită doar pe distanța dintre Pirnos și Meissen și tocmai între aceste două orașe am văzut eu lumina zilei. Și, mai târziu, tot în această regiune mi-am început cariera. Eram ajutor de pădurar la Moritzburg, un vestit castel de vânătoare, cu o faimoasă galerie de tablouri și mari heleșteie cu pește. Cel mai bun prieten al meu era învățătorul de acolo, cu care jucam în fiecare seară „66” și conversam despre artă și știință. Acolo mi-am format o frumoasă cultură generală... sau poate te îndoiești de asta. Mi s-a părut că te-ai cam strâmbat!

— N-aș putea să fac deocamdată vreo apreciere cât de cât corectă... deși am fost și eu odinioară elev de liceu și am declinat pe *mensa*.

Mititelul îl străfulgeră cu o privire piezișă, apoi răspunse ritos:

— Ai declinat *mensa*? Și vrei să spui c-ai fost la liceu?! Sunt cât se poate de sigur că n-ai făcut prea mulți purici pe-acolo! Altminteri ai ști că nu se zice „declinat”, ci „declamat”, și nu *mensa*, ci *pensa*. Ai declamat *pensa*,

poate și *Blestemul bardului* de Hufeland sau *Freischütz* de Marta Leineweber! Dar nu pentru asta o să ne certăm noi! Fiecare a învățat cât a putut iar eu, când văd un neamț, mă bucur, chiar dacă nu-i nici băiat deștept, nici saxon. Așadar, rămânem prieteni, nu?!

— Se înțelege! râse Rotofeiul. Am auzit mereu despre saxoni că sunt băieți simpatici. De ce ai părăsit frumoasa noastră țară?

— Tocmai din pricina artei și științei.

— Cum așa?

— S-a întâmplat pur și simplu. Ascultă: Într-o seară, la cârciumă, discutam politică și istorie, trei inși la aceeași masă: eu, argatul și paznicul de noapte. Învățătorul ședea la o altă masă cu notabilitățile. Eu, care am fost totdeauna un spirit democratic, mă așezasem cu cei doi, care erau cum nu se poate mai onorați de această bunăvoință. Discutând despre istorie am ajuns la Papa Wranghel și am remarcat că se deprinsese într-o asemenea măsură cu verbul *mehrschtenteels*, încât abuzează de dânsul, întrebuintându-l cu fiecare prilej. Atunci, cei doi băieți începură a mă contrazice în legătură cu pronunțarea acestui cuvânt. Fiecare avea o altă părere. Eu ziceam că trebuie să se pronunțe *mehrschtenteels*, argatul spunea *mehrschtenteils*, iar paznicul de noapte *meistenteels*. Certându-ne, mă înfierbântai, dar ca un funcționar cult și ca un cetățean ce eram, am avut puterea să mă stăpânesc și să mă adresez prietenului meu, învățătorul. Firește, aveam dreptate, dar fie din cauză că, tocmai atunci, era prost dispus, fie din pricina trufiei, obișnuite la orice om învățat, el n-a vrut să recunoască adevărul celor spuse de mine, ba, mai mult, a început să explice că toți trei greșeam și că în *mehrschtenteels* trebuie să fie de două ori *ei*. Și, fiindcă eu știam cât se poate de bine că doi *ei* nu conține decât cuvântul *Reisbrei*, m-am necăjit foarte tare. Eu n-aș poci pentru nimic în lume vorbirea cuiva și pretind ca și ceilalți să o respecte pe a mea, mai cu seamă atunci când e

corectă. Paznicul însă începuse să susțină sus și tare că el e singurul care știe să vorbească corect și atunci am făcut ceea ce ar fi făcut oricare alt om cu demnitatea rănită: i-am aruncat în cap onoarea mea ofensată și, pe deasupra, halba cu bere. Au fost, negreșit, mai multe scene fără culise, dar totul s-a sfârșit prin învinuirea mea de tulburare a liniștii publice și rănire premeditată. Trebuia să fiu pedepsit și degradat, ceea ce, treacă-meargă, aș mai fi îndurat eu cumva, dar să-mi mai pierd și slujba pe deasupra, asta mi s-a părut prea de tot. Și, fiindcă tot ce fac eu, fac cu rost, am plecat în America... și numai bătrânul Wranghel e vinovat că mă întâlnești astăzi aici.

— Îi sunt foarte recunoscător, fiindcă îmi placi, îl asigură Rotofeiul, cu un gest prietenos.

— Da? Adevărat? Și eu am simțit un fel de simpatie îndată ce te-am văzut, simpatie care, mai mult ca sigur, își are explicația ei. Întâi, fiindcă nu ești băiat rău, al doilea fiindcă nici eu nu sunt rău, și al treilea, fiindcă am putea deveni buni prieteni. Ne-am și ajutat unul pe celălalt, așa că legătura care ne va uni atât de plăcut e ca și făcută. După cum vezi, mă exprim numai în vorbe alese și de aici poți înțelege că mă străduiesc a fi demn de nobilele dumitale simțăminte de prietenie. Un saxon este totdeauna un adevărat aristocrat și dacă astăzi un indian ar pofti să mă scalpeze, l-aș invita politicos: „Vă rog să poftiți! Aveți aici șuvița mea cu piele cu tot!”

Dick îi întoarse vorba, râzând:

— Și, dacă el ar fi tot atât de politicos, ar trebui să-ți lase pielea pe cap. Dar acum să vorbim despre celălalt. Tovarășul dumitale este într-adevăr fiul cunoscutului vânător de urși Baumann?

— Da, Baumann este prietenul meu, iar fiul său, Martin, îmi zice unchi, cu toate că eu am fost singur la părinți și, după cum se poate vedea, nici nu m-am însurat vreodată. Ne-am întâlnit la Saint Louis, într-o vreme când goana după aur împinsese căutătorii înspre munți. Amândoi

strânseserăm deja o sumă bunicică de bani și hotărâsem să ne deschidem o prăvălie, aici. În orice caz, era mai plăcut decât să sap la aur. Lucrurile mergeau bine. Eu mă ocupam de prăvălie, iar Baumann mergea la vânătoare, ca să facă rost de hrană. Pe urmă, căutătorii plecară, iar noi ramaserăm cu proviziile aproape neatinse. Încetul cu încetul, am scăpat și de vânătorii care treceau doar rareori și absolut întâmplător. Ultima afacere am făcut-o acum două săptămâni, când am fost căutați de un mic grup, care vroia să-l tocmească pe Baumann pentru a-i însoți până la Yellowstone. Ziceau că pe acolo toți câinii umblă cu pietre prețioase în coadă și că ei sunt șlefuitori. Prietenul meu consimți numaidecât, se învoiră din preț, le vându o mare cantitate de muniții și alte lucruri trebuincioase și plecă împreună cu dâșii. Așa s-a făcut că ne-am pomenit dintr-o dată singuri, eu, fiul său și un negru pe care-l aduseserăm din St. Louis.

— Yellowstone-River e un ținut foarte primejdios.

— Mult mai puțin decât era odinioară.

— Crezi? De când s-au descoperit frumusețile regiunii, Congresul Statelor Unite a trimis mai multe expediții, ca să-l măsoare. Ținutul a fost declarat Parc Național, dar indienilor nici nu le pasă. Întreaga vale este acum bântuită de indienii-șerpi.

— Știam că au îngropat securea războiului.

— Da, numai că de la o vreme au dezgropat-o iar. Fără îndoială că prietenul dumitale se află în mare primejdie. Și apoi, acest sol ciudat care nu știm ce vrea să ne spună. Oricum, nu presimt nimic bun!

— Indianul este un sioux.

— Dar de ce se codește atâta să-și împlinească solia? Nu pare a fi un semn bun, căci atunci când aduci o veste bună, nu te sfiești defel s-o rostești cu glas tare oriunde te-ai afla. Pe urmă, pretindea că vine tocmai de la Yellowstone.

— Ia să mă duc până la el!

Dădu pîteni calului, intenționând să-l ajungă pe Wohkadeh, dar, îndată ce-l observă, acesta își înfipse călcâiele în coapsele calului și fugi înainte. Hobble-Frank, care n-avea chef de întrecere, se văzu nevoit să renunțe a vorbi numaidecât cu indianul.

În acest timp, fiul Vânătorului de Urși mergea alături de Pitt. Acesta încercă să afle amănunte despre tatăl său și căpătă câteva informații, dar nu atât de amănunțite cum ar fi dorit. Băiatul se dovedise a fi închis la fire și scurt la vorbă.

În sfârșit, pârâul o coti pe după un deal pe care se zărea o colibă întărită, așezată astfel încât să semene întocmai cu o fortăreață împotriva atacului indienilor.

Din trei părți, colina avea povârnișuri repezi, pe care nimeni nu le-ar fi putut urca. Cea de-a patra latură era dublu împrejmuită, iar jos se întindea câmpul plantat cu porumb și tutun. Pe aproape pășteau doi cai. Martin arătă spre ei și spuse:

— Caii i-au furat de-acolo, în lipsa noastră. Dar, pe unde-o fi Bob, negrul nostru?

Vârî două degete în gură și scoase un șuierat strident. Un cap tuciuriu se ivi din porumbul înalt. Dintre buzele late, umflate, se zăreau două șiruri de dinți care ar fi constituit mândria oricărui jaguar... Apoi, se arătă întreaga statură herculeană a negrului. Ținea în mâini un stâlp gros și greu și zise, rânjind:

— Bob stat ascuns și păzit. Dacă mai sosește tâlhari după cai, sparge capetele cu bățul.

Și ridică stâlpul cu ușurință, ca pe o nuia.

Indianul nici nu se sinchisi de dânsul. Trecu pe lângă el, urcă cea de-a doua parte a colinei, până la dubla împrejmuire, sări de pe cal peste gard și dispăru în curte.

— Mojic om roșu! se supără negrul. Să treacă pe lângă dom' Bob și să nu zică *good day*. Sărit peste gard fără să așteptat dom' Martin să dea voie între. Dom' Bob face pe el politicos...

Bunul Bob se intitula singur „domn”, era un negru liber și se simțea ofensat că indianul nu-l salutase.

— Să nu-l superi, îl preveni Martin. Este prietenul nostru.

— Asta este alt lucru. Omul roșu prietenul lui dom' Martin, atunci și prietenul lui dom' Bob. Găsit caii și omorât tâlharii?!

— Nu, au fugit. Deschide poarta!

Bob se duse cu pași mari și dădu în lături cele două părți grele ale porții, ca și cum ar fi fost de hârtie. Apoi intrară cu toții în curte.

3. În adăpost

În mijlocul terenului se afla adăpostul, o colibă pătrată întărită, făcută din trunchiuri de copaci îmbinați unul în altul. Bărbații intrară și-l văzură pe indian stând în mijlocul colibei, meditând, cu privirile pierdute în gol. Martin și Hobble-Frank își salutară oaspeții cu afectuoase strângeri de mână. Noii-veniți priveau uimiți prin odaie. În partea din fund fusese prăvălia, ale cărei provizii se împutinaseră mult. Câteva capace de lăzi formau mesele, scaunele fiind înjghebate din același material. Într-un colț se aflau culcușurile, atât de prețioase încât ar fi stârnit invidia oricui. Erau alcătuite dintr-un mare număr de blăni de urs cenușiu, cel mai fioros și mai primejdios animal de pradă din America. Când se ridică pe picioarele de dinapoi, un astfel de urs adult e mai înalt cu peste două picioare decât un bărbat dintre cei mai voinici. Uciderea unei asemenea fiare este considerată de indieni drept o faptă eroică și chiar albul cel mai bine înarmat se ferește din calea ursului, dacă nu e neapărată nevoie să se lupte cu el.

Pereții fuseseră împodobiți cu diferite arme, trofee de război și de vânătoare, iar în preajma vetrei atârnavă bucăți mari de carne afumată, spânzurate în cuie de lemn.

Înăuntru era întuneric, căci după-amiaza era pe sfârșite și lumina slabă a amurgului pătrundea doar prin obloanele fără geamuri ale colibei.

— Dom' Bob face foc! anunță negrul.

Aduse târâș o sarcină de lemne uscate și cu un amnar aprinse focul în vatră. Fitulul unui asemenea amnar constă din putregaiul foarte inflamabil, obținut prin scobirea copacilor putreziți.

În timpul pomenitei ocupații, statura uriașă a lui Bob era viu iluminată de flăcări. Purta o haină largă, din stambă simplă și capul descoperit, din motive pe care el singur le

cunoștea cât se poate de bine. Bun și blajin, era însă nemaipomenit de vanitos și, așa stând lucrurile, nu voia să fie considerat drept african get-beget... Din nenorocire, capul îi era acoperit cu o pădure de păr scurt și des, foarte creț, și această lână îi trăda originea în chipul cel mai evident. Așadar, își dădea toată osteneala să-și schimbe firul de păr, ungându-l din belșug cu seu de cerb, apoi împletind întreaga claie în nenumărate codițe subțiri care se îțeau în toate direcțiile, întocmai ca țepii unui arici. La lumina flăcărilor, bietul băiat avea un aspect straniu, aproape înspăimântător.

Până atunci schimbaseră doar puține vorbe. În sfârșit, Hobble-Frank i se adresă indianului englezește.

— Fratele meu roșu se află în casa noastră, e binevenit și-și poate împlini solia.

Tânărul aruncă împrejur o privire iscoditoare, apoi răspunse:

— Cum poate vorbi Wohkadeh, când nu i s-a dat încă să guste din pipa păcii?

Atunci Martin, fiul Vânătorului de Urși, luă o pipă și o îndesă cu tutun. Pe când ceilalți se așezară roată împrejurul lui, el o aprinse, trase din ea de șase ori, suflă fumul în sus, în jos, în cele patru puncte cardinale și spuse:

— Wohkadeh este prietenul nostru, noi suntem frații lui. Acum fumează cu noi pipa păcii, apoi ne va spune solia sa.

Îi întinse indianului pipa. Acesta o luă, se sculă în picioare, trase și el tot de șase ori, apoi răspunse:

— Wohkadeh n-a mai văzut până acum aceste fețe palide și nici pe negru. A fost trimis la ei și dâșii l-au scăpat de captivitate. Dușmanii voștri sunt și ai lui, prietenii lui pot să fie și prietenii voștri. *Howgh!*^[6]

Această expresie e întrebuințată de indieni foarte des, ca un semn de întărire a unei afirmații, mai ales în pauze sau la sfârșitul vorbirii.

Dădu pipa mai departe. Pe când ea făcea ocolul, el se așează jos și așteaptă, până când Bob, cel din urmă, întări frăția prin fumul de tutun. La această solemnitate el se comportă ca un vechi șef cu experiență; de asemenea Martin, la urma urmei un băiețandru, fu atât de sobru, încât se putea vedea de la o poștă că își luase foarte în serios rolul de gazdă, în lipsa tatălui.

Îndată ce Bob lăsă pipa, Wohkadeh începu:

— Au auzit oare frații mei albi de acea față palidă pe care sioucșii o numesc Non-pay-klama^[7]?

— Old Shatterhand, vrei să zici, răspunse Pitt. Nu-l cunosc personal, dar oricine a auzit vorbindu-se despre dânsul. Ce-i cu el?

— El, deși față palidă, s-a dovedit bun și îndurător cu oamenii roșii. Este cel mai vestit cercetaș, iar glonțul său își nimerește ținta fără greș... Pumnul său gol poate să doboare pe cel mai puternic vrăjmaș. Cu toate astea, cruță viața și sângele dușmanilor. Îi rănește doar cât să nu mai poată lupta și ucide numai pentru a-și salva propria viață. Acum câteva ierni a fost atacat de sioucși ogallallași, la Yellowstone. Se afla sus, pe o stâncă, și nu-l puteau nimeri cu gloanțele. La un moment dat, a pășit înainte, oferindu-se să lupte cu trei dintre dânșii înarmați cu măciuci, iar el numai cu pumnul. I-a ucis, unul fiind Si-tșapahtah^[8], omul cel mai puternic din tot tribul. Cumplit a fost atunci urletul de jale și bocetul pornit în toate wigwamurile din Ogallalla. Nici până astăzi nu s-au domolit și se ridică tot mai crunt la fiecare pomenire a morții celor trei războinici. De-atunci a

trecut un *shakow*^[9] și luptătorii cei mai viteji ai tribului au pornit spre Yellowstone, ca să-și cânte cântecele de jale la mormintele celor pierduți. Albul întâlnit de ei în acest drum e pierdut. Indienii îl prind și îl leagă de mormintele celor uciși de Shatterhand, apoi îl omoară încet, în chinuri,

pentru ca sufletul lui să servească spiritele celor trei morți, în ținuturile veșnice ale vânătorii.

Făcu o pauză și spuse încet, cu vocea înăbușită:

— Vânătorul de Urși și prietenii lui au fost surprinși de ei în somn și făcuți prizonieri.

Martin sări în sus, strigând:

— Bob, repede, șeile pe cai! Frank, strânge degrabă muniții și merinde. Eu voi unge puștile și voi ascuți cuțitele. În cel mult o oră pornim spre Yellowstone!

— Se înțelege! strigă Frank, sculându-se repede. Pe toți dracii, au s-o pățească rău de tot pieile-roșii!

Negrul se ridică și el, strânse parul pe care-l cărase înăuntru, și zise:

— Și dom' Bob merge. Dom' Bob omoară toți câinii roșii din Ogallalla!

Atunci, indianul ridică mâna și rosti liniștit:

— Sunt oare frații mei albi niște muște care zboară fără rost când le necăjești? Sau sunt bărbați care știu că, înainte de faptă, trebuie chibzuință și liniște? Wohkadeh nici n-a terminat tot ce-a avut de spus!

— Tatăl meu e în primejdie și asta-i de ajuns! izbucni tânărul.

Atunci, Dick Rotofeiul îl îndemnă:

— Liniștește-te, tânărul meu prieten. Graba strică treaba! Mai întâi să-l lăsăm pe Wohkadeh să povestească, apoi vom vedea ce avem de făcut.

— Ce avem de făcut? Mergeți cu noi?

— Se înțelege! V-am fumat din pipă, suntem deci prieteni și frați. Pitt Lunganul și Dick Rotofeiul n-au părăsit niciodată pe cineva aflat în nevoie. Și-apoi, dacă mergem la Montana sau vânăm zimbri, ori dacă mai întâi facem o mică excursie până la Yellowstone, ca să-i tragem un vals cu sioucșii ogallallași, pentru noi e totuna, căci prea multe treburi personale importante n-avem. Toate însă trebuie făcute cu rost, pentru ca treaba să iasă bine, pe placul

nostru de vânători bătrâni. Așadar stai jos și fii liniștit, cum se cuvine!

— Asta cam așa e, adăugă și saxonul cel mititel. Graba nu-i bună nicidecum. Să fim chibzuiți!

După ce tustrei se așezară, tânărul indian continuă:

— Wohkadeh a fost crescut de sioucșii-ponca, prieteni cu fețele palide. Mai târziu a fost silit să se facă ogallallaș, dar aștepta mereu un prilej ca să-i poată părăsi. Acum trebuia să plece cu războinicii lor la Yellowstone și era de față când Vânătorul de Urși și însoțitorii săi au fost atacați mișelește, noaptea, în somn. În acest drum, indienii ogallallași trebuie să fie foarte prevăzători deoarece sus, în munți, locuiesc șoșonii, dușmanii lor cei mai crunți. Wohkadeh a fost trimis ca ștafetă, să spioneze wigwamurile șoșonilor, dar în loc să facă aceasta, a alergat în cea mai mare grabă spre răsărit, la coliba Vânătorului de Urși, ca să-i dea de veste fiului său că el e prins.

— Lucrul acesta n-am să-l uit niciodată! strigă Martin. Dar tatăl meu știe toate astea?

— Wohkadeh i-a spus și l-a întrebat care-i drumul. El a vorbit atât de tainic cu Vânătorul de Urși, încât nimeni n-a putut să-l observe.

— Dacă nu te mai întorci la ei, te vor bănuî, cu siguranță.

— Nu, au să creadă că Wohkadeh a fost ucis de șoșoni.

— Tata ți-a dat ceva instrucțiuni pentru noi?

— Nu. Wohkadeh trebuia doar să vă înștiințeze că el, și tovarășii lui au fost prinși. Mai departe, tânărul meu frate alb știe singur ce are de făcut!

— Desigur că știi! Voi pleca îndată să-l eliberez.

Voi din nou să se ridice, dar Dick îl apucă de braț și-l trase înapoi:

— Ci potolește-te, odată, băiete! N-am aflat încă totul. Wohkadeh nu ne-a spus nici măcar în ce loc a fost atacat tatăl dumitale.

Indianul răspunse:

— Apa, numită de fețele palide Râul Pulberii, este formată din patru brațe. Atacul s-a petrecut pe cel din apus.

— Bun, ar fi deci dincolo de Camp Mac Kniej, la sud de Murphy. Această regiune nu îmi este cu totul necunoscută. Și pe ce drum au venit ogallallașii până acolo?

— Prin munții numiți de către albi Big Horn.

— Așa! Și de-acolo?

— Au trecut pe lângă Devil's Head...

— Și mai departe?

— Pe lângă apa care izvorăște acolo și se varsă în fluviul de la Big Horn. Atunci am auzit despre șoșonii vrăjmași și Wokkadeh a fost trimis să-i spioneze. Astfel, nu mai știe pe unde au mers mai departe ceilalți.

— Nici nu e nevoie. Avem ochi buni și le vom găsi urma. Când a fost atacul?

— Acum patru zile.

— Vai! Și când ar trebui să aibă loc marea sărbătoare a morților?

— În ziua lunii pline, căci atunci au fost omorâți cei trei.

— Dacă e așa, atunci mai avem încă destul timp ca să-i putem ajunge. Până la luna plină sunt 12 zile întregi. Dar cât de puternici sunt ogallallașii?

— Când i-am părăsit eu, numărau de cinci ori zece și încă șase.

— Așadar, cincizeci și șase de luptători. Câți prizonieri au?

— Cu Vânătorul de Urși sunt șase.

— Deocamdată știm destul și ne putem pregăti de plecare. Martin Baumann, ce intenționezi să faci?

Tânărul se ridică, își înalță dreapta ca pentru jurământ și zise:

— Făgăduiesc solemn să salvez viața tatălui meu, sau să răzbun moartea lui, chiar dacă pentru asta ar fi nevoie să-i urmăresc singur pe sioucși și să mă bat cu ei. Voi muri mai degrabă decât să-mi calc jurământul.

— În nici un caz nu vei pleca singur, spuse micuțul Hobble-Frank. Te voi însoți și vom împărtăși aceeași soartă.

— Și dom' Bob merge, declară negrul. Liberează pe bătrân Baumann și bate pe sioucșii ogallallași. Toți merge la iad!

Strânse pumnii și scrâșni tare din dinți.

— Și eu merg, spuse Dick Rotofeiul. Îmi face mare plăcere să-mi încerc puterile. Dar tu, Pitt?

— Asta-i bună! exclamă Lunganul. Crezi tu că aș rămâne aici, să-mi peticesc nădragii sau să macin cafea, în timp ce voi faceți pe vitejii din poveste?!

— Bine, bine, urs bătrân, potolește-te. Te vom lua cu noi. Dar ce va face, oare, fratele nostru Wohkadeh?

Indianul răspunse:

— Wohkadeh este un mandan, sau, cel mult, un copil adoptat al sioucșilor-ponca, dar nicidecum un ogallalaș. Dacă ar căpăta de la frații lui albi o pușcă și gloanțe, el i-ar însoți, murind sau învingând odată cu dânșii.

— Băiat de treabă! zise micul saxon. Vei căpăta o pușcă și tot ce-ți trebuie, chiar și un cal odihnit, căci avem patru, deci unul de prisos. Al tău e prea ostenit și, până se mai întremează, poate merge pe de lături. Când pornim, oameni buni?

— Îndată, se-nțelege, răspunse Martin.

— Negreșit că nu putem pierde timp, se învoi Rotofeiul, dar, iarăși, nu e cuminte să ne pripim. Vom trece prin ținuturi fără apă și fără vânat, deci trebuie să luăm cu noi provizii. În afară de asta, habar n-avem dacă cei nouă hoți de cai nu ne mai poartă cumva sâmbetele... Trebuie să ne încredințăm dacă au părăsit aceste locuri, ori dacă au de gând să le părăsească. Și n-a spus nimeni ce-aveți de gând să faceți cu această casă! Vreți să o lăsați nepăzită?

— Cum altfel?! răspunse Martin.

— Atunci să nu vă mirați dacă la întoarcere o veți găsi prefăcută în cenușă sau devastată.

— Devastarea o putem înlătura.

Tânărul luă un topor și săpă pământul bătătorit, în forma unui pătrat. Curând se arătă un chepeng acoperit cu pământ, nevăzut altminteri, sub care se găsea o groapă încăpătoare în care stăpânii colibei puteau ascunde tot ce nu luau cu ei. Bătătorind iarăși pământul peste chepengul închis, nici un nepoftit n-ar fi izbutit să descopere existența acestui ascunziș. Și chiar dacă s-ar fi dat foc întregii case, lutul ar fi acoperit și apărat obiectele ascunse.

Oamenii începură să care în groapă toate lucrurile din casă de care nu aveau nevoie la drum. Când veni rândul blănilor de urs, Dick rămase cu gura căscată de admirație privind-o pe cea mai mare și mai frumoasă dintre ele. Martin, însă, i-o smuci din mână și, cu un gest brutal, o aruncă cât colo.

— Leapăd-o! zise el. Nu pot s-o văd fără să-mi aduc aminte de cele mai îngrozitoare momente ale vieții mele.

— Zici asta ca și cum ai fi trăit cine știe cât, sau ai avea în urmă un șir întreg de fapte mari, tinere!

— Poate că am trecut prin mai multe chiar decât unii vânători bătrâni!

— Te pomenești!

Privirea lui Martin se îndreptă mânioasă asupra Rotofeiului, îl apostrofă:

— Glumești degeaba! Am să-ți spun doar că, la vârsta de șase ani, m-am luptat din greu cu ștrengarul din blana pe care o admirai.

— Un copilăș de șase ani cu un urs cenușiu de asemenea mărime?! Știu prea bine că în Vestul Sălbatic copiii sunt croiți dintr-un cu totul alt material decât băiețașii de la oraș, care își lipesc piciorușele de sticle cu apă caldă... Mi-a fost dat să văd o mulțime de tineri care, la New York, n-ar fi fost decât niște bieți zgârie-brânză dar care, aici, se pricep să mânuiască flinta ca niște oameni în toată firea. Povestește-mi, cum a fost cu ursul?

— Ne aflam în Munții Colorado. Mama trăia încă și mai aveam o surioară de trei ani. În vreme ce mama încerca să

spargă câteva lemne pentru foc, căci iernile din munți sunt extrem de friguroase, eu ședeam în odaie, singur cu mititica Luddy. Ea se juca pe podea, între ușă și masă, cu o păpușă pe care i-o cioplisem dintr-o surcea, iar eu mă străduiam să creștez cu un cuțit un „M” și un „L” în grinda cea groasă, care se întindea de la acoperiș până la peretele opus al colibei. Erau inițialele noastre, și nu făceam decât să mă joc de-a nemurirea, după obiceiul tuturor băieților. Cufundat în acest lucru, auzii ușa împinsă cu putere, dar nu mă îngrijorai, crezând că a intrat mama cu zgomot, având brațele pline cu lemne și, fără să mă întorc, spusei: „Mamă, aici e pentru Luddy și pentru mine. Pe urmă vine rândul tău și al tatii.” Dar, în loc de orice răspuns, auzii un găfâit înăbușit. Mă întorsei. Trebuie să știți, domnilor, că ceea ce zării în strălucirea zăpezii de afară și la lumina buturugii care ardea în vatră, era îngrozitor. Chiar dinaintea bieteii, micuței Luddy, care de spaimă nu scotea nici un sunet, se afla un urs uriaș, cenușiu. Blana îi era plină cu ace de gheață. Pe nări scotea aburi. Soră-mea, fără să spună nimic, îi întindea rugătoare păpușa, ca și cum ar fi voit să-i zică: „Ia-mi păpușica, și cruță-mă pe mine, ursule dragă!” Dar fiarei nu-i fu milă. Cu o singură labă o trânti jos, apoi îi sparse țeasta între colții săi ascuțiți. Și astăzi aud zgomotul. Doamne... n-am să-l pot uita niciodată... niciodată...

Se opri din povestit și nimeni nu îndrăzni să rupă tăcerea, până ce Martin însuși nu reîncepu să vorbească:

— Nici eu nu mă puteam mișca de spaimă. Voiam să strig după ajutor, dar nu izbuteam să scot nici un sunet. Vedeam dispărând membrele surioarei mele în pânțele fiarei, până nu mai rămase decât păpușa de lemn, căzută jos. Strângeam în pumn cuțitul cel lung... Și, dintr-o dată, ursul veni înspre mine și se ridică pe masă cu picioarele din față. Simțeam duhnind în obraz respirația lui puturoasă, iar forța șocului mă trezi la realitate. Luai cuțitul între dinți, cuprinsei grinda cu brațele și îmi făcui vânt pe ea în sus.

Ursul încercă să vină după mine, dar răsturnă masa. Aceasta îmi fu scăparea, începui să țip după ajutor, dar zadarnic... mama nu veni, deși ar fi trebuit să mă audă, fiindcă ușa era deschisă și aerul rece pătrundea înăuntru. Ursul se înalță în toată lungimea lui, ca să mă tragă jos de pe grindă. I-ați văzut blana, așa că mă puteți crede când vă spun că mă ajungea tocmai bine cu labele dinainte, dar aveam cuțitul în mână. Cu stânga mă țineam bine, iar cu dreapta îl înțepam în laba pe care o întindea înspre mine. Cum să vă descriu spaima și lupta mea! Oricum, nu știu câtă vreme m-am apărat astfel, căci într-o asemenea situație un sfert de ceas poate părea o veșnicie, dar puterile-mi slăbeau tot mai mult, în vreme ce ambele labe ale ursului erau înțepate de mai multe ori... La un moment dat, cu tot mormăitul fiarei, auzii lătratul câinelui nostru, pe care tata îl luase cu el. Afară, în fața colibei, lătra și făcea un tărăboi îngrozitor, apoi se repezi înăuntru și într-o singură clipită se năpusti asupra sălbăticiunii. Era un dulău fioros, neobișnuit de voinic și devotat. Apucă jivina de beregată, gata să i-o smulgă, dar, în scurt timp, fu sugrumat de labele ei puternice și, după ce bietul de el muri sfâșiat în bucăți, ursul se îndreptă iarăși spre mine.

— Dar tatăl dumitale? întrebă Pitt, care, ca și ceilalți, ascultase cu cea mai mare încordare. Dacă s-a arătat câinele, stăpânul ar fi trebuit să fie și dânsul pe-aproape...

— Negreșit, căci de-abia se ridicase ursul iar spre grindă ca să mă ajungă, cu spatele întors către ușă, când la intrare apăru tata, îngrozit și palid ca de moarte. „Tată, ajutor!”, strigai eu, mai împungând o dată laba fiarei. Nu răspunse. Ridică flinta încărcată, gata să tragă, dar o lăsă repede jos, căci, din pricina tulburării îi tremura mâna și m-ar fi putut împușca...

Aruncă arma, își smulse cuțitul de la brâu și se năpusti pe la spate asupra animalului. Înșfăcându-l cu stânga de blană, îi înfipse tăișul până la mâner, între două coaste, apoi, foarte repede, se trase înapoi, pentru a nu fi apucat

între labele fiarei ce se lupta cu moartea. Animalul rămase nemișcat, horcăi și gemu groaznic, zgârie pământul cu labele dinainte, până ce se prăbuși. După cum s-a văzut mai târziu, tăișul cuțitului îi pătrunsesese drept în inimă.

— Slavă domnului! răsuflă Dick, ușurat. Asta zic și eu ajutor la nevoie!... Dar mama, tinere?

— Pe mama n-am mai văzut-o niciodată.

Cu o mișcare rapidă, Martin se întoarse și-și șterse două lacrimi rebele...

— N-ai mai văzut-o? Cum așa?

— Când tata m-a dat jos de pe grindă, el tremurând, iar eu dârdâind din toate mădulele, întrebă îndată de micuța Luddy. Suspinând, îi povestii ce se întâmplase și, niciodată de atunci încolo, n-am mai văzut un obraz ca acela al tatii în momentele alea. Era cenușiu și împietrit... Un singur țipăt scoase, dar ce fel de țipăt... Apoi se liniști. Nu mai răspunse deloc vorbelor mele drăgăstoase, iar când îl întrebam de mama, clătina doar din cap... Vrând să pornesc în căutarea ei, mă apucă de braț și mă strânse atât de tare încât țipai de durere.

— Stai aici! îmi porunci. Asta nu-i o treabă pentru tine!

Rămase pe gânduri, aproape neclintit, până ce focul se stinse. Apoi mă încuie înăuntru și începu să lucreze ceva în dosul colibei. Am încercat să dau la o parte mușchiul crescut între scânduri și izbutisem chiar, când tata mă surprinse uitându-mă și făcu în așa fel încât să nu mai pot vedea nimic. Oricum, îl zărisem deja săpând o groapă adâncă și înțelesesem că, înainte de a intra în colibă, dihania o atacase și sfâșiase pe mama...

— Groaznic, groaznic, zise Dick, ștergându-și ochii cu mâneca mantalei.

— Da, a fost într-adevăr groaznic! Tata a zăcut multă vreme după aceea bolnav și vecinul nostru cel mai apropiat trimitea la noi un om ca să-l îngrijească și ca să vadă de mine. Apoi, după ce și-a revenit, am părăsit acel ținut și ne-am făcut vânători de urși. Tata, când aude că s-a arătat

vreunul pe undeva, nu mai are astâmpăr până ce nu-l răpune cu glonțul sau cu jungherul. Cât despre mine, acum pot să vă spun, am făcut și eu ceva ca s-o răzbun pe biata Luddy. La început, când îndreptam țeava flintei asupra unui urs, îmi bătea inima tare; acum însă am un talisman grozav care mă apără, așa că, în fața unui urs cenușiu, sunt atât de liniștit, ca și când aș avea de împușcat unul oarecare.

— Talisman? întrebă Pitt. Nu cred că există așa ceva. Tinere, nu mai crede în fleacuri! Păcătuiești împotriva primei porunci.

— Nu, căci talismanul despre care vorbesc este cu totul altfel decât crezi. Priviți-l acolo! E agățat sub Biblie.

Arată spre perete, unde pe o poliță se găsea o Biblie mare, veche. Într-un cui de lemn prinsese un soi de jucărioară, lungă cam de un deget. Se vedea bine că partea de sus voia să reprezinte un cap.

— Hm! bombăni Pitt, care, ca toți yankeii, ținea mult la părerea lui. N-aș vrea să cred că acest obiect reprezintă un idol.

— Nu, nu sunt păgân, dimpotrivă, chiar bun creștin. Dar aceasta este păpușa de lemn pe care i-o cioplisem surioarei mele, să se joace. Am păstrat această amintire din clipe de groază și mi-o atârn de gât, ori de câte ori trebuie să-l însoțesc pe tata la vânătoare de urși. Dacă primejdia e aproape, pun mâna pe păpușă și atunci ursul e pierdut. Mă puteți crede!

Adânc mișcat, Dick îi puse mâna pe umăr și-i zise:

— Martin, ești un băiat de treabă. Primește să-ți fiu prieten și nu vei regreta niciodată. Pe cât sunt de gras, pe atât de mare poate fi încrederea pe care poți să ți-o pui în mine. Ți-o voi dovedi!

4. Old Shatterhand

În după-amiaza celei de-a cincea zile, cei șase călăreți părăseau regiunea Fluviului Pulberii și se îndreptau înspre Munții Big-Horn.

Șesurile care se întind de la Missouri până la Munții Stâncoși se numără până astăzi printre locurile cele mai puțin primitoare ale Statelor Unite. Acest ținut este format aproape în întregime din prerie izolată, fără copaci, prin care vânătorul poate rătăci zile întregi fără a da de vreun tufiș sau izvor. Abia mult spre răsărit, terenul începe să se înalțe, formând mai întâi ridicături ușoare, apoi chiar dealuri, mereu mai înalte, mai povârnite și mai prăpăstioase, cu cât înaintezi, dar lipsa de lemne și de apă rămâne aceeași. Din acest motiv, regiunea a fost numită de către indieni *Mah-Kosietșa* și de către albi *Bad Lands*. Ambele expresii înseamnă același lucru, adică *Pământ Rău*.

Abia foarte departe, spre nord, izvorăsc fluviile Cheyenne, Powder și Big-Horn, dintr-un pământ mai roditor, cu iarbă grasă, pădurici de tufișuri și chiar copaci uriași, seculari.

Acolo se află domeniile de vânătoare ale șoșonilor și ale serpilor, ale cheyennilor și ale arapahoeșilor. Fiecare neam se împarte în subdiviziuni și, dat fiind că toate aceste subîmpărțiri urmăresc interese deosebite, nu e de mirare că între ei izbucnesc mereu războaie, a căror vâlvătaie, de altfel, se stinge repede, urmând tot atât de scurte perioade de pace. Căci dacă, uneori, omul roșu pare dispus la un răgaz mai lung, trebuie negreșit să apară albul și să scormonească între tăciunii abia stinși, obligându-i pe indieni să dezgroape mereu, iarăși și iarăși, securea însângerată a războiului. Apoi, lupta începe din nou... Se înțelege de la sine că acolo unde se întâlnesc locurile de pășune ale atâtor neamuri și triburi diferite, siguranța

fiecăruia este problematică și deseori primejduită. Șoșonii sau șerpii au fost totdeauna dușmanii aprigi ai sioucșilor, de aceea șesurile, care se întind din Dakota spre sud către fluviul Yellowstone și Munții Big-Horn, au înghițit deseori sângele omului roșu, deopotrivă cu cel al omului alb.

Atât Dick cât și Pitt știau toate astea și încercau să se ferească de orice întâlnire cu indienii. Îl lăsară pe Wohkadeh să meargă înainte, fiindcă el mai străbătuse o dată același drum. Acum era înarmat cu o pușcă și purta la brâu diverse pungi cu toate mărunțișurile trebuincioase unui om în prerie. Cei doi prieteni nu-și schimbaseră defel tabieturile, așa că cel dintâi continuă să călărească pe gloaba lui înaltă pe când cel de-al doilea, se-nțelege, își lăsa picioroangele să atârne de-o parte și de alta a catârului mic și încăpățânat, care, din cinci în cinci minute, găsea de cuviință să repete, firește, zadarnic, cunoscuta-i încercare de-a se debarasa de călăreț. Pitt semăna cu acei locuitori din insulele Australiei care adaugă pirogilor primejdute proptele laterale de lemn, frânele sale fiind propriile-i picioare. Astfel, era de ajuns să aplice o lovitură zdravănă cu gheata, la dreapta sau la stânga năvășului bidiviu, pentru ca acesta să-și reia mersul normal, restabilind de îndată echilibrul primejduit al călărețului.

Și Frank purta aceeași îmbrăcămintă, bine cunoscută de toți prietenii săi: cizme de piele, frac albastru și pălărie de amazoană, cu pană lungă, de culoarea șofranului. În ciuda înfățișării sale stranii, micuțul saxon se străduia din răspuțeri să-și păstreze ținuta distinsă, de vrednic om al Vestului.

În schimb, era o adevărată plăcere să-l vezi pe Martin Baumann călare. El și cu Wohkadeh crescuseră parcă pe cal și aveau acea ținută aplecată mult înainte, care ușurează povara animalului, iar pe călăreț îl face să reziste la osteneala unui drum oricât de lung.

Fiul vânătorului de Urși purta un costum de piele și întregul său echipament nu lăsa nimic de dorit. Oricine i-ar

fi văzut chipul fraged și ochii luminoși, ar fi putut înțelege că încă nu-i decât un băiețandru; privindu-l însă îndelung, cu mai multă atenție și, mai cu seamă, ascultându-l, și-ar fi dat deîndată seama că, la nevoie, flăcăul suplu ca trestia devenea un bărbat adevărat.

Bob, în schimb, era fără seamăn de caraghios. Călăria nu se numărase nicicând printre pasiunile sale, astfel încât atât el, cât și calul, aveau nenumărate necazuri unul cu celălalt. În orice caz, nu putea sta nici zece minute într-o poziție stabilă. Dacă se sălta în sus, aproape de gâtul bietului dobitoc, imediat începea să alunece în jos, pas cu pas și centimetru cu centimetru. Tot glisând așa, mereu, era în primejdie să cadă jos, pe la spatele calului. Atunci se sălta iarăși, cât putea, și alunecarea începea din nou, din care cauză trecea prin cele mai comice situații. Pe spinarea calului își legase doar o pătură, fiindcă, după numeroase încercări, își dăduse seama că în șa nu s-ar fi putut ține cu nici un chip. Își ținea picioarele depărtate de cal. Când i s-a atras atenția că trebuie să și le apropie strâns, a răspuns:

— De ce Bob strângă biet cal cu picioare? Calul nu făcut lui nimic rău! Picioarele lui Bob nu sunt clește!

Călăreții ajunseră la marginea unui povârniș rotund, nu tocmai adânc, cu un diametru de vreo șase mile engleze (o milă engleză are 1.609 m). Înconjurat din trei părți de ușoare ridicături de pământ, era mărginit la răsărit de o înălțime remarcabilă, care părea să fie acoperită cu arbuști și copaci. Aici fusese odinioară un lac. Pământul era foarte nisipos și, în afară de câteva petice de iarbă, se vedea doar acea vegetație săracă, caracteristică regiunilor din Vestul îndepărtat. Pitt le explică tuturor celorlalți că această regiune se numește *Pa-arepap*, adică *Lacul Sângelui*, fiindcă aici albiu au măcelărit odată o ceată de șoșoni.

Fără a șovăi vreo clipă, Wohkadeh își mână calul prin nisip, îndreptându-se către deal. Vâlceaua nu era prea primejdioasă și, fiind la loc deschis, puteai vedea de departe pe oricine s-ar fi apropiat, călare ori pedestru.

După vreo jumătate de oră de mers, indianul își opri calul.

— Uff!! strigă el.

— Ce este? întrebă Dick.

— *Și-și!* **[101]**

— O urmă? întrebă Rotofeiul. De om sau de animal?

— Wohkadeh nu știe. Frații mei pot să privească și ei.

— Dumnezeule! Un indian să nu știe dacă o urmă aparține unui om sau unui animal? Trebuie să fie ceva ciudat la mijloc. Ia să ne uităm și noi! Dar descălecați frumos și nu-mi călcați peste ea, oameni buni, căci altfel nu vom mai vedea nimic, spuse Rotofeiul.

— Oricum se vede, spuse indianul. Este mare și lungă. Vine de departe, dinspre sud și merge mult spre nord.

Călăreții descălecară pentru a cerceta misterioasa urmă. La indieni, orice băiat de trei ani știe să deosebească urma unui om de aceea a unui animal și tuturor li se părea de neînțeles că Wohkadeh nu era capabil să facă o asemenea diferențiere. Dar, după ce privi urmele, Dick dădu și el din cap. Se uită înspre stânga, dincotro veneau, către dreapta, încotro duceau, clătină din cap de mai multe ori și apoi îl întrebă pe Pitt Lunganul:

— Hei, prietene, ai mai văzut vreodată așa ceva?

Cel întrebat se scărpină mai întâi după urechea dreaptă, apoi după cea stângă, scuipe de câteva ori la rând, semn că se afla în mare încurcătură, apoi răspunse:

— Nu, pe onoarea mea! Niciodată!

— Dar dumneata, domnule Frank?

Saxonul privi și el îndelung, apoi spuse:

— Numai dracul ar putea ști!

— Mda... aprobă Dick. Este însă mai presus de orice îndoială faptul că cineva... o ființă... a trecut pe-aici. Dar ce fel de ființă? Câte picioare avea?

— Patru, răspunseră toți, cu excepția indianului.

— Da, să presupunem că acesta este adevărul... Cine-ar putea spune, însă, cu ce specie de patruped avem de-a face?

— Cerb n-a fost! Își dădu cu părerea Frank.

— Ferească Dumnezeu! Un cerb n-ar fi lăsat urme atât de mari.

— Să fi fost urs?

— Semnele astea sunt atât de lămurite, încât până și un orb le-ar putea deosebi, folosindu-și doar degetele... e limpede că nu sunt urme de urs. Ar fi trebuit să fie mai lungi și mai șterse în partea dinapoi, ca la cineva care calcă pe tălpi, pe când astea sunt aproape rotunde, ca niște peceteți apăsate cu mâna. Jos, la bază, sunt foarte netede, iar la spate puțin aplecate în afară. Așadar, animalul n-a avut degete sau gheare, ci potcoave.

— Cal? Întrebă Frank.

— Hm!, bombăni Dick. Greu de crezut așa ceva... Nu se găsește nici cea mai mică urmă de cui de potcoavă, sau barem de copită. Amprentele sunt de cel mult două ore, timp prea scurt ca de atunci să se fi pierdut semnele. Și-apoi, uitați-vă și voi cu mai multă băgare de seamă! Cine-a mai văzut vreodată un cal cu niște copile atât de mari?! Dacă ne-am găsi în Asia, ori în Africa, am putea fi siguri că pe-aici a trecut un elefant foarte bătrân...

— Da, exact așa arată! râse Pitt.

— Si, când mă rog, ai văzut matala elefant?!

— Chiar doi. Unul la Barnum, în Philadelphia, și altul aici..., adică pe tine, Rotofeiule!

— Dac-aveai poftă de-o glumă bună, ți-ai fi putut cumpăra una de-a gata, cu doar zece dolari, fricosule! Urmele astea ar fi tocmai pe măsura unui elefant, admit; dar pașii nu sunt suficient de mari... ce zici, Pitt? Nici cămilă n-a fost, așa că nimeni n-ar putea susține că tu însuși ai trecut pe-aici acum două ore! Oricum, sunt gata să mărturisesc că mi-am irosit deja absolut toate resursele de înțelepciune. Habar n-am ce-a fost, și cu asta basta!

Bărbații mai înaintară câțiva pași, apoi se întoarseră îndărăt, studiind îndelung solul. Totuși, nici unul nu fu în stare să-și facă vreo idee, cât de cât.

— Care este părerea fratelui meu roșu? se interesă Dick.

— *Maho akono!* răspunse indianul, făcând un gest de respect.

— Spiritul preriei, vrei să zici?

— Poate, căci sigur nici om, dar nici animal n-a fost.

— Heigh-ho! Dar ce mai picioroange trebuie să aibă spiritele astea ale voastre! Dacă nu cumva or purta ghetе, de postav, din pricina reumatismului!

— Fratele meu alb n-ar trebui să glumească astfel... Spiritul savanelor poate să apară în orice făptură! Să călărim în liniște, mai departe.

— Nu, asta cu nici un chip! Trebuie să înțelegem neapărat ce se petrece. Asemenea bazaconie n-am mai văzut de când sunt și, de dragul adevărului, voi merge până-n pânzele albe!

— Fratele meu își va afla doar pierzarea! Spiritul nu suferă să fie zgândărit!

— Pe dracul! N-am nici un chef ca mai târziu, când voi istorisi despre urmele astea, să nu pot spune ale cui erau și să ajung de batjocura tuturor zevzecilor! Limpezirea acestui mister a devenit o chestiune de onoare!

— N-avem timp să facem ochuri.

— Nici n-aș îndrăzni să vă cer una ca asta. Până deseară mai sunt patru ceasuri. Cunoaște fratele meu roșu vreun loc potrivit pentru popas?

— Da. Dacă mergem tot înainte, vom ajunge într-o margine unde colina se întretaie cu o vale. După un ceas de drum către stânga, am nimeri într-o râpă unde ne-am putea odihni în voie, căci acolo se găsesc arbuști și copaci care-ar ascunde focul nostru și un izvor care ne-ar da apă...

— E ușor de găsit. Mergeți voi mai departe, eu mă voi lua după urme, apoi mă voi întoarce la locul de popas.

— Fratele meu alb să asculte...

— Gata! strigă Pitt. Dick are perfectă dreptate. Ar fi din cale-afară de rușinos pentru noi să dăm de asemenea aiureală și să nu facem nimic pentru a afla ce este. Am auzit deseori povestindu-se că, demult, înainte de apariția omului, pământul ar fi fost populat de niște animale pe lângă care un bivol n-ar părea decât un vierme alături de un vapor de pe Mississippi. Poate că a mai rămas vreun monstru de pe-atunci și mai aleargă încă pe-aici, prin nisip, ca să-și numere anii după coarne. Mi se pare că o astfel de dihanie se cheamă *mammat*.

— *Mamut*, îl corectă Rotofeiul.

— O fi! Dar vedeți și voi cât de mare-ar fi rușinea să dăm peste asemenea urme străvechi și nici măcar unul din noi să nu încerce să vadă animalul la față. Merg și eu cu tine, Dick.

— Asta nu se poate, fiindcă noi doi, fără a ne lăuda prea mult, avem cea mai mare experiență și suntem, oarecum, conducătorii întregului grup. De aceea nu trebuie să ne depărtăm ambii în același timp. Mai bine să vină altcineva cu mine!

— Domnul Dick are dreptate, spuse Martin. Voi merge eu cu el!

— Nu, tinere! obiectă Dick. Știu că la vârsta pe care-o ai ești oricând gata pentru asemenea aventuri, dar se prea poate ca drumul acesta să nu fie cu totul lipsit de primejdii, or noi ne-am luat obligația de-a veghea asupra dumitale, ca să te ducem tatălui tău nevătămat!

— Atunci merg eu! strigă Hobble-Frank.

— Da, n-am nimic împotrivă! Domnul Frank s-a bătut atunci, la Moritzburg, atât cu argatul cât și cu paznicul de noapte... Sunt sigur că n-o să se teamă de-un mamut...

— Să mă tem? Nici pomeneală de-așa ceva!

— Atunci lucrurile s-au limpezit! Ceilalți merg înainte, iar noi ne abatem la dreapta.

Zis și făcut. În vreme ce prietenii lor continuau drumul întrerupt, Frank și Dick o luară spre miazănoapte, după

urme. Și, fiindcă aveau de făcut un ocol, dădură pintoni cailor, astfel încât, în scurtă vreme, își pierdură tovarășii din ochi. Apoi, urmele se abătură înspre apus, către dealul îndepărtat, iar Dick și Frank mergeau acum paralel cu ceilalți dar, firește, la mai bine de o oră depărtare de dânșii.

O vreme tăcură preocupați. Calul osos al lui Dick, zorit, înghițea distanțele mult mai ușor decât calul lui Frank, care cu greu se putea ține după el. După un timp, Rotofeiul schimbă trapul bătut într-un pas domol, așa că Frank putu răsufila ușurat. Se înțelege de la sine că ambii vorbeau de obicei englezește, dar, de data asta, ca doi nemți singuri ce se aflau, preferară să-și folosească limba maternă.

— Nu-i așa, începu Frank, că povestea cu mamutul n-a fost decât o glumă?

— Firește!

— Mă gândeam și eu că mamuții n-or mai fi existând astăzi.

— Ai mai auzit vreodată vorbindu-se despre aceste animale antediluviene?

— Eu?! Bineînțeles! Știi, învățătorul acela de la Moritzburg, care mi-a fost mie mamă spirituală, acela știa multă carte. Cunoștea fiecare copac, de la șarpele de mare, până la cel mai mic burete. De la el am învățat foarte multe...

— Mă bucur, râse Rotofeiul. Poate voi avea prilejul să împrumut și eu din cunoștințele dumitale.

— Asta se-nțelege de la sine! De exemplu, despre mamut îți pot da cele mai exacte informații.

— Ai văzut, cumva, vreunul?

— Nu, căci înainte de facerea lumii, nu eram nici eu înscris la poliție, dar învățătorul despre care-ți vorbeam a găsit mamutul pomenit în scrierile vechi. Cât de mare crezi că era dihania?

— Mult mai mare decât un elefant.

— Elefant?! Nu-i nici pe departe un termen de comparație potrivit! Păi, prietene, când mamutul s-a

împiedicat de-o piatră, cică, și s-a uitat în jos s-o vadă, abia atunci a băgat de seamă că flecuștețul cu pricina era, nici mai mult, nici mai puțin decât o piramidă egipteană. Gândește-te ce înălțime putea avea un astfel de animal! Și, dacă i s-a așezat o muscă pe vârful cozii, faptul acesta i-a ajuns la minte abia după patrusprezece zile – abia atunci a băgat de seamă! Acum, imaginează-ți lungimea monstrului!

— La naiba! exclamă Dick cu admirație. De unde știi toate astea atât de bine?!

— Ei, dacă n-ar fi izbucnit atunci cearta pentru vorba aceea a lui Papa Wranghel, atunci, *nolens coblenz*^[111], aș fi urmat Academia de Silvicultură și n-aș mai fi fost nevoit să hoinăresc prin Vestul Sălbatic, să mă schilodească sioucșii!

— Nu ești schiop din naștere?

Frank îl privi muștrător pe Rotofei.

— Schiop din naștere? Nu, prietene, am avut picioare sănătoase de când mă știu; dar, când am sosit cu Baumann în Munții Negri, mi s-a întâmplat un pocinog și de atunci schiopătez.

— Ce-a fost, de fapt?

— Așa cum bine știi, nimeni nu-și poate cunoaște dinainte destinul... Momentul acesta mi-a rămas atât de bine întipărit în minte, de parc-ar fi fost ieri. Sclipeau stelele, iar broaștele orăcăiau cât puteau de tare în stufărișul din apropiere, căci, din păcate, era noapte și Baumann era plecat la Fort Fettermann, ca să mai cumpere ceva provizii. Martin dormea, iar negrul Bob, care plecase înainte, călare, să încaseze niște datorii, nu se întorsese încă... Doar calul sosise acasă, înspăimântat și singur. Abia a doua zi apăru și el, schiopătând, lefter și cu mâinile scrântite. Cum spuneam, stelele străluceau pe cer, când auzii o bătaie în ușă. Dat fiind că aici, în Vest, trebuie să fii prevăzător, nu m-am grăbit să deschid ci, mai întâi am întrebat dinăuntru cine e. Ca să nu mai lungim vorba, trebuie să-ți spun că erau cinci sioucși, care spuneau că vor

să schimbe blănuri pe praf de pușcă. Pieile-roșii au început să se vaiete că vor fi nevoiți să meargă pe jos toată noaptea și cu asta au înmuiat inima mea de Saxon. Le dădui drumul înăuntru.

— Ce lipsă de prevedere!

— De ce? Eu nu cunosc frica. Și-apoi, înainte de a le deschide, le-am pus condiția să lase toate armele afară și, spre cinstea lor, trebuie să mărturisesc că au fost întru totul de acord. Începui să-i servesc, dar cu revolverul în mână, lucru pe care nu mi-l puteau în nici un fel lua în nume de rău, dat fiind să erau sălbatici. În realitate, făcusem cu ei o afacere strălucită: dădeam praf de pușcă prost, primind în schimb blănuri bune, de biber. E un lucru știut că indienii ies păcăliți ori de câte ori încearcă să facă afaceri cu albi. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile și nu sunt eu cel chemat să le schimb. Lângă ușă erau atârâte trei puști încărcate. Când clienții mei se hotărâra să plece, cel din urmă se opri în prag și mă întrebă dacă n-aș fi dispus să le ofer câte o înghițitură de rachiu.

Deși indienilor le sunt interzise băuturile alcoolice, eu am fost de acord să le fac plăcerea asta, așa că m-am îndreptat înspre un ungher din dos, unde aveam ascunsă o sticlă de tărie. În clipa în care mă întorceam, am văzut dispărând pe unul care luase o pușcă din cui. Natural, am lepădat imediat sticla, am luat a doua pușcă și am ieșit după el dar, trecând brusc de la lumină la întuneric, nu vedeam tocmai bine. Auzii pași repezi, apoi deodată scăpără ceva lângă gard. Avui impresia că am fost lovit în picior și-l văzui pe indian, care voia să-și facă vânt peste gard. Ochii și trăsei, dar în același timp simții o durere atât de mare, încât îmi pierdui cunoștința. Mai târziu, cu mare greutate mă târai până la colibă. Glonțul indianului îmi intrase în piciorul stâng și abia după câteva luni, când am putut să umblu, am devenit Hobbler-Frank. Însă, pe indian l-am ținut minte. Chipul lui nu-l voi uita niciodată, și vai de el dacă-mi va ieși vreodată în cale. Oricât de cumsecade am fi

noi, saxonii, totuși nu vom îngădui niciodată, nimănui, ca la vreme de noapte, când stelele strălucesc pe bolta înaltă a cerului, să ne jefuiască și să ne împuște fără a fi pedepsiți. Mi se pare că acel sioux era un ogallallaș și... Dar ce s-a întâmplat?

Dick își opri calul și scoase un strigăt de mirare. Se găsea la capătul unui loc cu pământ pietros, care urma povârnișului nisipos pe care tocmai îl traversaseră.

— Ce s-a întâmplat? răspunse el. Asta mă întreb și eu. Văd sau nu văd bine?

Se uita mirat în jos... Până la urmă observă și Frank pricina mirării tovarășului său.

— E cu putință? se înfioră el. Altfel de urme!

— Ca să vezi! Înainte ai fi putut jura că-s urme de elefant, și iată-le acum transformate în cele mai banale copite de cal. E un armăsar indian. N-are potcoave.

— Să fie oare aceleași urme?

— Firește! Stânca din spatele nostru are de-abia vreo douăzeci de pași lățime. Urma de elefant duce într-acolo și apoi iese pe-aici ca o urmă de cal. Ce comedie nemaipomenită!

— Tare-aș mai vrea să aud părerea savantului dumitale învățător de la Moritzburg!

— Dac-ar fi aici, sunt sigur c-ar face o mutră mult mai deșteaptă decât noi...

— Hm! N-o fi prea deșteaptă mutra dumitale, domnule Dick, și, poate, nici a mea, dar șarada asta trebuie dezlegată cu orice preț, căci nu degeaba a zis celebrul Arhidiakonus: „Dați-mi un punct fix în aer și scot toate ușile din țâțâni!”

— Arhimedes, vrei să zici!

— Da, dar era și diacon, căci în acea seară de sâmbătă, când au venit soldații, el tocmai învăța pe dinafară predica pentru a doua zi, și le-a spus: „Încet, nu mă tulburați!”. Apoi l-au omorât. Și punctul în aer s-a pierdut iar...

— Poate că ai să-l găsești dumneata! Dar, până atunci, să mergem mai departe după urmele astea ciudate.

Urma de cal se arăta tot mai limpede și mergea până aproape de jumătatea drumului, dincolo de zonele nisipoase, până în apropierea șirului de dealuri. Pe acolo era iarbă și o pădure deasă se ridica dinaintea lor. În partea de jos se găseau câțiva copaci piperniciți și răsfirați, dar, pe măsură ce urcai, ei deveneau tot mai deși și mai rămuroși. Urma se vedea foarte bine până la un loc în care pământul devenea iar pietros. Cei doi o pierdură din nou, fără s-o mai poată găsi.

— Asta-i bună! se înfurie Frank.

— De ne-nțeles! exclamă Dick. Tot Spiritul Satanei trebuie să fi fost! Dar ce n-aș da să-l văd și eu măcar o dată, să mă pot dumiri cum arată cu adevărat!

— Dorința vă poate fi îndeplinită. Priviți, vă rog, domnii mei!

Cuvintele acestea rostite nemțește le auziră venind dintr-un tufiș din apropiere. Cei doi tresăriră, scoțând un strigăt de spaimă. Acela care vorbise părăsi hățișul care îi servea drept ascunziș.

Era un tânăr nici prea înalt, nici prea spătos, cu obrazul ars de soare și încadrat de o barbă blondă. Purta pantaloni cu franjuri, o cămașă de vânătoare cu ciucuri pe la cusături, cizme lungi, trase până peste genunchi și o pălărie de păslă cu boruri late în al cărei șnur erau înfipite, de jur-împrejur, vârfuri de urechi de urs cenușiu. De brâu-i lat, făcut din curele împletite, atârnav două revolvere, un pumnal și mai multe pungi de piele care păreau să fie umplute cu gloanțe. De pe umărul stâng, peste șoldul drept, purta un lasou, de asemenea împletit din curele, iar în jurul gâtului, legată cu un șnur gros de mătase, o pipă a păcii, împodobită cu pene de colibri, la capătul căreia se aflau scrijelite mai multe semne indiene. În dreapta ținea o pușcă cu țeava scurtă, făcută dintr-un oțel care părea a fi de calitate deosebită.

Adevăratul vânător din prerie nu pune preț pe lustru și curățenie. De altfel, cu cât pare mai prăpădit la prima vedere, cu atât poți fi mai sigur de vitejia sa. El îi privește întotdeauna cu dispreț pe aceia care țin la înfățișare, conștient că numai isprăvile sale și-o pușcă bine curățată îi pot face onoare. Și, pe bună dreptate, este convins că un temerar al preriei n-are timp de pierdut cu fleacuri.

Dar, la acest străin, totul părea atât de curat, de parcă de-abia ieri ar fi sosit de la St. Louis. Ai fi putut să juri că nu-i nici o oră de când și-a luat în primire pușca din mâinile cine știe cărui armurier de la oraș, iar cizmele îi străluceau neatinse și, oricât te-ai fi uitat, n-ai fi aflat nici cea mai infimă urmă de rugină pe pinteni, ori vreo minusculă pată pe haină. Până și mâinile îi erau spălate. Cei doi îl priveau încremeniți și, de mirare, uitaseră să-i mai răspundă. Surâzând, el continuă:

— Mi se pare că voiiați să vedeți acel spirit pe urma căruia ați mers atâta amar de vreme... Ei bine, priviți-mă...

— La naiba! Îmi stă mintea în loc! se minună Frank.

— Ești saxon, nu-i așa? îi întoarse vorba tânărul.

— Firește. Dar am impresia că și dumneata ești german get-beget.

— Într-adevăr. Dar celălalt domn?

— Oh, din același frumos ținut. Spaima și uimirea i-au înțepenit deocamdată limba, dar sunt sigur că glasul îi va reveni foarte curând.

Avea dreptate, căci Dick sări din șa și-i întinse străinului mâna.

— E cu putință? se minună el. Să întâlnești un neamț tocmai aici, la Devil's Head! Să vezi și să nu crezi!

— La drept vorbind, surpriza mea este de două ori pe-atât, căci eu întâlnesc doi nemți! Și, dacă nu mă înșel, dumneata trebuie să fii Dick Rotofeiul.

— Dar pe-asta de unde-o mai știi?!

— Oricine-ar da nas în nas cu ditamai matahala, călărind o biată gloabă slăbănoagă, ar ști, fără putință de tăgadă, că

l-a întâlnit pe însuși vestitul Dick. Numai că, oriunde te-ai afla dumneata trebuie să fie pe-aproape și Pitt Lunganul, pe catârul său. Ori poate mă înșel?

— Nu, el e, într-adevăr, nu departe de-aici, la sud, acolo unde se termină valea și încep munții.

— Înțeleg. Poposiți astăzi acolo?

— Cu siguranță. Tovarășul meu se numește Frank.

Frank descălecă și el, dându-i binețe străinului. Acesta îl privi o clipă atent, dădu din cap, apoi întrebă:

— Nu cumva ești Hobble-Frank?

— Dumnezeu! Te pomenești că mă cunoști și pe mine!

— Te văd schiopătând și aflu că te cheamă Frank. Restul se înțelege de la sine. Locuiești împreună cu Vânătorul de Urși.

— Cine ți-a spus?

— Chiar el. Până acum câțiva ani, îl întâlneam mai des. Unde se află acum? Cred că sunt vreo cinci zile de drum până la casa lui.

— Exact! Așa e! Dar el nu-i acolo. A căzut în mâinile indienilor ogallallași, iar noi mergem într-acolo, să vedem ce putem face pentru dânsul.

— Și unde s-au întâmplat toate astea?

— Nu departe de aici, la Devil's Head. El și încă cinci tovarăși ai săi vor fi duși la Yellowstone, pentru a fi uciși pe mormântul Focului-rău.

Străinul asculta.

— E o răzbunare? întrebă el.

— Da, firește. Ai auzit cumva de Old Shatterhand?

— Dacă stau să mă gândesc, cred că da, răspunse străinul, în vreme ce un surâs ciudat îi juca pe buze.

— Ei bine, el i-a omorât pe Focul-rău și pe alți doi siouciși, iar acum, când erau în drum spre mormintele acestora, Baumann a căzut în mâinile lor.

— Cum ați aflat toate astea?

Frank povesti despre Wohkadeh, precum și cele ce se întâmplaseră după apariția tânărului indian. Străinul îl

asculta foarte atent și serios, surâzând imperceptibil doar atunci când vorbitorul întrecea prea de tot măsura în presărarea alambicatelor sale floricele de stil, de-a lungul și de-a latul întregii istorisiri. Abia la urmă grăi, cumpănindu-și bine cuvintele:

— Vă doresc din tot sufletul o bună reușită. Mă interesează mai ales tânărul Martin Baumann. Poate voi avea vreodată prilejul să-l văd.

— Nimic mai ușor, răspunse Dick. N-ai decât să ne urmezi, călare sau pedestru. Unde ți-e calul?

— Foarte aproape de aici. L-am lăsat singur câteva clipe, fiindcă vă zărisem trecând.

— Așadar, ne-ai văzut de departe?

— Firește. Mă uit la voi de o jumătate de oră cum stați și păziți urmele cele uriașe.

— Ce știi despre ele?

— Nimic mai mult decât că sunt ale mele.

— Cum? Ale dumitale? La naiba! Și ce ne-ai mai dus de nas!

— Așadar, v-ați lăsat păcăliți. E o mare satisfacție pentru mine să știu că am izbutit să le joc o festă unor vânători atât de vestiți!

Rotofeiul nu știa ce să creadă despre cel pe care-l avea în față. Îl privi din cap până-n picioare, apoi întrebă:

— Dar, la urma urmei, cine ești dumneata?

Celălalt, înveselit, râse și răspunse:

— Nu-i așa că se bagă de seamă de la o poștă că nu-s decât un ageamiu?

— Da, se vede numaidecât că ești un novice. Cu pușca asta de sărbătoare te poți duce fără teamă la vânătoare de vrăbii, iar echipamentul se pare că l-ai îmbrăcat doar acum câteva zile. Sunt tot mai sigur că faci parte dintr-o societate foarte numeroasă și selectă, aparținând, probabil, unui grup turistic. Unde v-ați dat jos din tren?

— La St. Louis.

— Cum? Atât de departe? Peste puțință! De câtă vreme sunteți în Vest?

— De data aceasta de opt luni.

— Vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, dar nimeni n-ar putea să vă creadă. Pot să fac prinsoare că sunteți profesor și că vă aflați aici împreună cu alți colegi de-ai dumneavoastră pentru a strânge plante, pietre și fluturi. În acest caz, îngăduiți-mi să vă dau un sfat, ștergeți-o cât mai degrabă! În ținutul acesta, viața sau moartea pot deseori atârna doar de-un fir de păr. Nici nu știți în ce primejdie vă aflați, dacă n-o luați cât mai repede la picior...

— O, dimpotrivă, știu totul cât se poate de bine. Nu mi-a rămas străin nici măcar faptul că pe-aici, pe-aproape, poposesc peste patruzeci de șoșoni.

— Dumnezeu! Adevărat? Acum chiar că nu mai știu ce să cred despre dumneata!

— Mulți dintre cei pe care i-am întâlnit eu pe-aici s-au înșelat asupra mea, fiindcă m-au măsurat cu metrul obișnuit. Veniți încoace!

Se întoarse și intră binișor printre tufișuri. Ceilalți doi îl urmară, ducând caii de căpăstru. După foarte puțin timp ajunseră în dreptul unui brad splendid, înalt de peste treizeci de metri, alături de care se găsea un minunat armăsar, cu nările roșii și coama lungă numai vârtejuri, care la indieni sunt semnul unor însușiri alese. Șaua și hamurile aveau legătura indiană. La spate era legată o manta de cauciuc, iar dintr-un buzunar se vedea ieșind în afară capătul unei cutii de binoclu. Cei doi mai zăriră o pușcă grea, cu două țevi, de cel mai puternic calibru, ucigătoare de urși. Îndată ce o văzu, Dick se dădu câțiva pași înapoi, o ridică și izbucni:

— Asta este, o recunosc fără s-o fi văzut vreodată... Această omorătoare de urși mai are o singură pereche, pușca de argint a lui Winnetou, căpetenia apașilor! Țin, deci, în mână, una din cele mai teribile arme ale Vestului și care nu poate fi decât a lui...

Se opri și privi buimăcit la stăpânul ei, apoi continuă:

— Nici carabina pe care-o ai în mână nu-i o armă de sărbătoare... Frank, știi cine este acest om?!

— Nu! Nu mi-a arătat nici actul de botez, nici biletul de vaccin.

— Prietene, lasă gluma! Te afli, ne aflăm, în fața lui Old Shatterhand!

— Old Shat...?

Șchiopul se dădu câțiva pași înapoi.

— Pe Dumnezeuul meu! izbucni el. Old Shatterhand! Cu totul altfel mi l-am închipuit!

— Eu de asemenea!

— Dar cum anume, domnilor? întrebă vânătorul, râzând.

— Lung și lat cât colosul de la Varus! răspunse savantul saxon.

— Da, de statură uriașă, fu de acord și Rotofeiul.

— Așadar, vedeți că renumele îmi întrece cu mult meritele. Cele povestite la primul popas, se măresc de trei ori la al doilea, iar la al treilea, întreaga istorie devine de nerecunoscut. Așa se face că te trezești peste noapte transformat în erou...

— Dar cele ce se povestesc despre dumneata sunt...

— Ei, să lăsăm asta! întrerupse el scurt. Să vă explic mai bine cum au luat naștere aceste forme uriașe de picioare. Ia priviți colea aceste împletituri de stuf, rotunde, groase, cu legături și curele. Mi le-am făcut ieri, într-o oră de repaus, ca să-i induc astăzi în eroare pe eventualii mei urmăritori. Dacă i le leg calului, mai ales pe teren nisipos, lasă o urmă ca de elefant. În schimb, îi îngreunează mersul și nici nu țin prea mult.

— La naiba! exclamă Frank. Abia acum mi se luminează mintea. Așadar, nu-s decât niște potcoave de păcăleală! Oare ce-ar zice despre una ca asta învățătorul de la Moritzburg?!

— Nu știu, câtă vreme n-am avut cinstea de a-l cunoaște. Mi s-au oferit, în schimb, prilejul și plăcerea de a vă fi

păcălit pe voi amândoi. Știind că pe locurile pietroase urmele oricum nu s-ar fi imprimat, de fiecare dată când străbăteam o asemenea zonă, mai întâi mă opream pentru a scoate animalului încălțăminte de papură. În felul acesta puteam înainta mai repede. De altfel, am fost nevoit să iau toate aceste măsuri de precauție, în aparență atât de bizare, fiindcă, după anumite semne, am bănuir prezența unor indieni vrăjmași. Și presupunerea mea a fost confirmată în momentul în care am venit lângă acest brad.

— Ai găsit urme de-ale indienilor?

— Nu! Copacul indica doar locul în care, chiar astăzi, urma să mă întâlnesc cu Winnetou, și...

— Winnetou? îl întrerupse Dick. Căpetenia apașilor e cumva aici?!

— Da! A sosit înaintea mea și mi-a lăsat un semn. Acum... e pe urmele șoșonilor.

— Știe ceva despre intențiile lor?.

— Cu siguranță. El mi-a atras și mie atenția. Priviți semnele crestate cu briceagul în scoarța copacului. Deocamdată e limpede doar că a trecut pe-aici, că se va întoarce și că pe undeva, pe-aproape, mișună vreo patruzeci de șoșoni. Mai departe, vom vedea.

— Și-l aștepți aici?

— Fără doar și poate. Apoi, împreună, le vom căuta ascunzătoarea. Aveam o altă țintă, dar, dacă va fi și el de acord, ne vom duce cu dumneavoastră la Yellowstone.

— Adevărat, adevărat? întrebă Dick, bucuros peste măsură. În acest caz, șansele noastre de a-i elibera pe cei prinși...

— Nu fi prea încrezător. Eu sunt...

Se opri, căci Frank scoase un strigăt înăbușit de spaimă. Arată cu mâna spre tufișurile din locul nisipos, unde se vedea o trupă de indieni călare.

— Iute pe cai și mergeți la prietenii dumneavoastră. Nu ne-au zărit încă. Vin și eu pe urmă.

— Oricum, ne vor descoperi urma! zise Dick, sărind iute în şa.

— Repede, cât mai repede! E singura scăpare!

— Rişti să fii descoperit!

— Nu vă faceţi griji din pricina mea! Plecaţi! Plecaţi!

Cei doi plecară călare, în goană, iar Old Shatterhand aruncă de jur-împrejur o privire iscoditoare. Cei doi nu lăsau urme, aşa cum nici el nu lăsase. Tropotul se auzi tot mai stins, până ce se pierdu de tot sub brazii deşi de pe coasta muntelui. Îşi atârnă carabina de şa, luă pe umăr omorâtoarea de urşi şi rosti în şoaptă o singură vorbă, în limba apaşilor: *Penyl!*^[12].

Când cu paşi repezi, începu să urce povârnişul abrupt, calul îl urmă supus ca un câine. N-ai fi crezut că e cu putinţă una ca asta, şi totuşi, după o scurtă efortare, ajunseră dincolo, între copaci.

Puse mâna pe gâtul animalului: *Işcuhs!*^[13], şi acesta se culcă îndată, rămânând nemişcat.

Şoşonii, observând urma, meraseră după ea şi se apropiară repede. Abia trecuseră vreo două minute de la dispariţia celor doi germani, că indienii şi ajunseră în dreptul bradului. Unii dintre ei descălecară, pentru a căuta urmele pierdute.

— *Ive, ive, mi, mi!*^[14], strigă unul.

Găsisese ceea ce căutase. Nici nu observă lipsa uneia din urmele celor trei cai. Pieile-roşii dispărură. Din ascunzătoare, Shatterhand înţelese că plecaseră în galop în urmărirea celor doi fugari.

Calul său scoase atunci un nechezat uşor, semn că vroia să-şi atenţioneze stăpânul. Totodată, se uită la el cu ochii mari şi cumînţi, apoi întoarse capul înspre munte. Vânătorul îşi luă puşca, îngenunche pentru tras şi privi în sus. Copacii erau atât de deşi, încât nu se putea vedea departe. Totuşi, lepădă îndată carabina, căci, printre

crengi, zărise o pereche de mocasini împodobiți cu țepi de porc spinos și înțelese că acela care-i purta nu putea fi altul decât cel mai bun prieten al său.

5. Winnetou

Cel care se apropia era îmbrăcat întocmai ca Old Shatterhand numai că, în loc de cizme înalte, purta mocasini. Capul îi era descoperit. Părul negru, lung și des, și-l așezase asemeni unui coif, împletit cu piei de șarpe cu clopoței. În rest, nici o pană de vultur nu-i împodobește coafura. Un astfel de bărbat n-avea nevoie de nici un semn ca să fie recunoscut și venerat ca șef. În jurul gâtului purta punga cu talismane, pipa păcii și un lanț întreit din gheare de urs, semne ale biruințelor câștigate cu riscul vieții. În mână ținea o pușcă cu două țevi, al cărei pat era bătut cu dese ținte de argint, vestita armă cu gloanțe care nu-și greșesc niciodată ținta. Trăsăturile feței sale serioase, de o frumusețe bărbătească, erau aproape romane. Umerii obrajilor erau foarte puțin proeminenți și culoarea pielii de un brun mat, ușor bronzată.

Acesta era Winnetou^[15], căpetenia apașilor, cel mai minunat dintre indieni. Numele său era pe buzele tuturor în orice adăpost și la orice foc de popas. Drept, sincer, înțelept, viteaz fără pereche, deschis la fire, prietenul și ocrotitorul celor în nevoie, indiferent dacă erau albi sau piei-roșii, așa era cunoscut în tot ținutul, de-a lungul și de-a latul Statelor Unite și dincolo de granițele lor.

Old Shatterhand se ridică, voi să vorbească, dar fu îndemnat la tăcere de un simplu gest al lui Winnetou.

Un al doilea semn al apașului îi ceru să ciulească urechile, în depărtare, se auzeau sunete monotone. După o vreme, ele începură să se apropie din ce în ce... Răsună un chiot de bucurie... Curând, cei doi percepură tropote de cai... sunete... un singur cuvânt care se repeta în permanență: *totsi-wuw, totsi-wuw*, adică „piele scalpată”.

Old Shatterhand înțelese că cei doi nu izbutiseră să se salveze.

Șoșonii trecură călare, unul după altul, având în mijloc pe cei prinși. Armele le fuseseră luate, iar ei erau legați cu lanțuri de cai. Ceata dispăru la fel de repede cum apăruse și doar acel monoton *totsi-wuw, totsi-wuw* se mai auzi câțeva vreme. Apoi se făcu liniște.

Fără a spune vreo vorbă, Winnetou se întoarse și părăsi locul unde stătuse, alături de Old Shatterhand. Acesta rămase pe loc, așteptând. După vreo zece minute, apașul se întoarse, aducând de căpăstru un cal care semăna întocmai cu cel al lui Old Shatterhand. Și acesta era capabil să urce pe un teren râpos, prin pădurea deasă, cu pas sigur, aproape ca o felină. Și, abia acum, albul grăi:

— Căpetenia apașilor a descoperit cumva tabăra șoșonilor?

— Winnetou i-a urmărit pas cu pas, răspunse cel întrebat. Au înaintat prin albia secată a fluviului, apoi au luat-o la stânga, peste deal, până la acea *Nastlaa-tahrhle* ^[16], unde s-au oprit și și-au ridicat corturile.

— Corturi de locuit?

— Nu, corturi de luptă! Căpetenia lor este Oihtka-petay, adică Viteazul-zimbru. Winnetou l-a zărit de departe și l-a recunoscut după cele trei cicatrice de pe obraz.

— Și ce a hotărât fratele meu roșu?

— Winnetou a stat departe de privirile șoșonilor, nu de frică ci, dat fiind că ei se găsesc pe picior de război, lupta ar fi fost de neînălțurat. Winnetou nu voia să-i omoare, fiindcă ei nu i-au făcut nici un rău. Dacă însă fratele meu alb vrea să-i elibereze pe cele două fețe palide, Winnetou va fi nevoit să se lupte cu dâșii.

Apașul vorbea simplu, expunându-și gândurile cu multă claritate, pe un ton calm și sigur. Old Shatterhand se rezumă să întrebe:

— Fratele meu roșu i-a recunoscut pe fețele palide?

— Winnetou i-a văzut pe amândoi coborând de pe cal și, după statura lor, a putut ghici că unul din ei este Dick Rotofeiul, iar celălalt, care șchiopăta, trebuie să fie *Indahiș-soldentsu*, sau, cum îi spun fețele palide, Hobble-Frank. Avea calul odihnit și îmbrăcămintea curată, semn că nu locuiește departe de aici. Este tovarășul Vânătorului de Urși.

— Fratele meu roșu a descoperit numele celor doi vânători, zise Old Shatterhand. L-a văzut pe Hobble-Frank șchiopătând. Așadar, era pe-aproape când vorbeam cu ei.

— Da! Winnetou spionase tabăra șoșonilor și văzuse că o parte din ei plecase călare în direcția Lacului de Sânge. Știind că fratele alb trebuia să vină dintr-acolo, merse peste dealuri și prin pădure până la copacul întâlnirii noastre. În cele din urmă, calul l-a împiedicat să se zorească și de aceea l-a lăsat pe loc, furișându-se mai departe pe jos. De sus, l-a zărit pe fratele său stând de vorbă cu cele două fețe palide. Winnetou crede că ei nu sunt singuri aici. Au dat de urmele cele uriașe ale lui Old Shatterhand și s-au despărțit de tovarășii lor ca să meargă o vreme după ele.

Aceasta era numai o dovadă dintre nenumăratele ce se puteau aduce despre neobișnuita putere de pătrundere a apașului. Old Shatterhand îi povesti pe scurt ceea ce aflase de la Dick și de la Frank. Apașul ascultă atent, apoi spuse:

— Uff! Căinii de sioucși vor avea prilejul să afle că Old Shatterhand și Winnetou nu pot răbda ca Vânătorul de Urși să moară pe stâlpul martirilor. Astăzi îi vom elibera pe grăsun și pe șchiop, apoi vom porni cu toții către camarazii lor de la Toli-tli-tsu^[17].

— Fratele meu roșu mi-a ghicit dorința. Noi n-am venit în acest ținut pentru a vărsa sângele oamenilor roșii, dar nici nu-i putem lăsa pe sioucșii ogallallași să jertfească niște nevinovați.

Duseră caii de căpăstru de-a lungul povârnișului abrupt, apoi încălecară și merseră mai departe în direcția în care

porniseră Dick și Frank, în fuga lor nenorocoasă.

Nu mai era mult până la lăsarea întunericului, de aceea se văzură nevoiți să dea pintoni cailor și foarte curând sosiră la locul în care șoșonii îi încolțiseră pe fugari. Acolo opriră câteva clipe, pentru a cerceta urmele.

— Nu s-a dat nici o luptă, fu de părere Winnetou.

— Nu! Dacă s-ar fi apărat, cu siguranță n-ar fi căzut teferi în mâinile șoșonilor. Au înțeles ca niște oameni cumînți că lupta nu le-ar fi putut folosi și s-au predat de bunăvoie.

Winnetou făcu un gest care-i era caracteristic și zise:

— Vitejia împodobește pe oricine, înțelepciunea, însă, poate învinge mult mai mulți dușmani decât măciuca.

Înaintară spre sud, către șirul de munți la ale cărui poale se afla albia lacului secat.

— Fratele meu are un plan pentru eliberarea celor doi? întrebă Old Shatterhand.

— Winnetou n-are nevoie de plan. Va merge la șoșoni și le va răpi prizonierii. Acești indieni șerpi au dovedit cu vârf și îndesat că n-au nici un pic de creier în capetele lor.

Shatterhand înțelese îndată ce voia să spună.

— Da, aprobă el. Nici unul nu s-a gândit că vânătorii albi nu sunt singuri pe-aici. Dacă le-ar fi trecut prin căpățână acest lucru, ar fi trimis câteva iscoade. E adevărat, nu de inteligența lor avem a ne teme. Sunt sigur însă că dacă Oihtka-petay s-ar fi găsit în acest grup, el ar fi lăsat fără doar și poate câțiva spioni în urmă.

— Degeaba, căci Winnetou și Old Shatterhand i-ar fi atras și i-ar fi păcălit.

Ajunseră într-un loc unde valea prăpăstioasă tăia direct spre apus. Acolo găsiră urmele celor căutați, dar între timp bezna, tot mai densă, începu să le îngreuneze calea. Cotiră la dreapta, după semne.

Prăpastia era destul de lată, dar ușor de trecut. În ciuda întunericului, cei doi înaintau repede. Caii, nefiind

potcoviți, făceau atât de puțin zgomot, încât puteau fi auziți doar de foarte aproape.

Li se păru că o prăpastie îngustă, lăturalnică, se desface la stânga. Călăreții se opriră. Pe când ședeau așa, tăcuți, calul lui Winnetou scurmă încet pământul cu piciorul, scoțând acel nechezat special care însemna că animalul simte ceva străin.

— Ne aflăm pe drumul cel bun, zise albul. S-o luăm la stânga. Calul vrea să spună că acolo, înăuntru, se află cineva.

Mai înaintară vreo zece minute, încet, cu infinite precauții. Prăpastia făcu o cotitură și, dincolo de ea, zăriră un foc care ardea la o depărtare de vreo sută de pași. Genunea se lărgise acolo, formând o pâlnie, din mijlocul căreia izvora o apă limpede și puțină, absorbită repede de solul nisipos.

Lângă izvor, cei doi văzură stând în picioare trei persoane, ale căror trăsături nu puteau fi deslușite din pricina depărtării.

— Sunt doar trei, în vreme ce noi căutăm patru, observă Winnetou. Înainte de a ne lăsa observați, să vedem pe cine avem în față.

Descălecă, iar Shatterhand făcu la fel.

— E de-ajuns să mă duc doar eu, șopti acesta din urmă.

— Bine! Winnetou așteaptă.

Și, luând caii de dârlogi, se dădu cu ei cât mai la o parte, lângă peretele de stâncă. Old Shatterhand alunecă prevăzător înainte, până sub copaci, apoi se târî printre trunchiuri, până ce se lăsă jos, tupilat în spatele unei tufe mari și începu să-i observe în toată voia pe cei trei. Înțelegea până și ce-și spuneau.

Se aflau acolo Pitt Lunganul, Wohkadeh și Martin Baumann. Negrul Bob lipsea. El era entuziasmat de aventură și se simțea nespus de important. Așa stând lucrurile, îndată ce termină de mâncat, părăsi focul de tabără, declarând că datoria lui cea mai importantă era să

vegheze asupra tânărului său stăpân, precum și a tovarășilor săi. În zadar încercase Pitt să-i explice că aici nu era deloc nevoie de așa ceva.

În loc să păzească intrarea în prăpastie, de unde, după toate socotelile, ar fi trebuit să se ivească orice eventual pericol, se osteni să se târască tocmai în partea opusă. Zăbovi o vreme și, fiindcă nu observase nimic care-ar fi putut da de bănuț, o porni înapoi, tocmai pe când Old Shatterhand se tupila în spatele mărcinișului. Dar nu se așază lângă foc, ci porni mai departe.

— Bob! se rățoi Pitt. Mai stai locului! Ce te tot fâțâi de colo până colo?! E absolut sigur că n-ai să poți găsi nici picior de indian prin apropiere.

— De unde poa' să știe dom' Pitt? răspunse Bob. Indienii poa' să fie peste tot, la dreapta, la stânga, în sus, în jos, în spate, în față...

— Și, mai cu seamă, la tine în tărtăcuță! râse Lunganul.

— Dom' Pitt poa' să râdă. Bob cunoaște datoria, dom' Bob este mare, vestit, și nu greșește! Când indian vine, dom' Bob ucide pe el! Imediat!

Rupse un molid tânăr și se înarmă cu trunchiul gros de mai bine de zece centimetri. Cu o asemenea unealtă se simțea mult mai în apele sale decât cu strălucitoarea sa pușcă nouă-nouță. Deși îl văzu îndreptându-se tocmai înspre locul în care se aciuse Winnetou, Old Shatterhand rămase nemișcat în tufiș.

Bob se apropie tot mai mult de locul cu pricina și dat fiind că, de obicei, caii indienilor se împrietenesc tare greu cu negri, din pricina mirosului lor pătrunzător, cei doi armăsari îl simțiră de departe și începură a se neliniști. Winnetou observase culoarea pielii intrusului și, fiindcă știa de la Old Shatterhand, că împreună cu cei căutați se află și un negru, nu se arătă vrăjmaș ci, dimpotrivă, îl lăsă pe bietul găgăuță să se apropie.

Unul din cai necheză. Bob se opri locului și ascultă cu atenție, până când un nou nechezat îl convinse că urechile

nu-l înșelaseră defel.

— Cine ești acolo?! Întrebă el.

Nici un răspuns.

— Bob întreabă cine este acolo. Dacă nu răspunde, dom' Bob ucide imediat pe oricine este acolo!

Din nou nici un răspuns.

— Atunci să moară imediat oricine este acolo!

Ridică reteveiul și începu să înainteze. Calul lui Winnetou își zbârli coama, se ridică și azvârli din picior. Bob văzu namila cu ochi scânteietori foarte aproape și auzi nechezatul amenințător. Copita îi zbârnâi pe lângă cap și, când se lăsă în jos, îl lovi într-o parte.

O fi fost el băiat curajos, dar un asemenea adversar îl îngrozi peste măsură, așa că lepădă măciuca și-o luă la sănătoasa, zbierând din toate puterile.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! Monstrul vrea omoare dom' Bob, vrea înghite, vrea face praf! Ajutor! Ajutor! Ajutor!

Cei trei de la foc săriră în sus.

— Un gigant, un uriaș, o fantomă, un spirit, vrut strânge de gât dom' Bob!

— Prostii! Unde?!

— Colo! E lângă stâncă!

— Te-ai făcut de râs, viteazule! Nu există stafii!

— Dom' Bob văzut în carne și oase!

— O fi fost vreo stâncă mai ciudată!

— Nu, n-a fost stâncă!

— Ori vreun copac!

— N-a fost copac, fost viu!

— Ți s-a părut.

— Nu părut deloc la dom' Bob. Fantoma mare, atâta! Avut ochi de foc, deschis gura cât balaur și suflat pe dom' Bob să-l dea jos. Dom' Bob văzut și barbă mare, atâta mare, atâta lungă!

Era limpede că, în ciuda întunericii, văzuse coama armăsarului, luând-o drept barba uriașului.

— Nu ești în toate mințile! Îl muștrului Pitt.

— O, dom' Bob toate mințile, toate! El știe ce văzut. Dom' Pitt merge acolo, vede și el.

— Bine, să vedem și noi ce anume ți-a provocat o asemenea spaimă.

Dar, tocmai când voi să pornească, se auzi din spate:

— Stai pe loc, domnule Pitt. Nu e nici o fantomă!

Se reculese și-și duse iute pușca la ochi. Wohkadeh fu și el într-o clipă gata de tras. Martin Baumann ochi de asemenea. Toate trei armele erau îndreptate asupra lui Old Shatterhand, în clipa în care el se ridicase de jos, ivindu-se din tufăriș.

— Bună seara, salută dânsul. Lăsați puștile, domnilor! Vin ca prieten și vă transmit salutări de la Dick și Hobble-Frank.

Dintr-o dată, Lunganul lăsă flinta jos și toți ceilalți îi urmară exemplul.

— Salutări de la ei? Unde i-ați întâlnit?

— Jos, la marginea Lacului de Sânge, până unde au căutat urma elefantului.

— Înțeleg. Au descoperit ce erau acele urme?

— Da! Erau ale calului meu.

— La naiba! Are picioare chiar atât de uriașe?

— Nu, are copite chiar delicate, dar l-am încălțat cu papură ca să-i păcălesc pe indienii vrăjmași.

Lunganul înțelese îndată despre ce era vorba.

— Ia te uită ce mai găselniță! Acest străin a legat calului tălpi de elefant, ca să-și păcălească urmăritorii! Domnule, e o idee foarte bună, excelentă, numai eu aș mai fi putut s-o am.

— Da, dintre toți vânătorii care bântuie între cele două mări, Pitt Lunganul are cele mai minunate idei.

— Nu glumi, domnule! Fără doar și poate că sunt cel puțin tot atât de inteligent pe cât ești și dumneata! Ne-am înțeles?!

Privirea lui căută cu dispreț la îmbrăcămintea curată a lui Old Shatterhand.

— În această privință n-am nici cea mai mică îndoială, răspunse acesta. Dar, fiindcă ești atât de perspicace, poate vei izbuti să-mi spui și cine este, de fapt, spiritul pe care l-a văzut bunul Bob?

— Sunt gata să înghit un chintal de praf de pușcă, fără unt și pătrunjel, dacă n-a fost chiar calul dumitale.

— Mi se pare c-ai ghicit.

— Ca să poți desluși un asemenea lucru, nu-i nevoie să fi învățat la liceu, ca Dick. Dar, spune-mi, unde au rămas el și Frank? De ce vii singur?

— Ei n-au binevoit să mă urmeze, fiind invitați la masă de o ceată de șoșoni.

Lunganul făcu o mișcare de spaimă.

— Doamne Sfinte! Nu cumva vrei să spui că au fost luați prizonieri?

— Da. Au fost atacați și luați pe sus!

— De șoșoni? Prinși? Duși? Una ca asta n-ar fi trebuit să se întâmple! Wohkadeh! Martin! Bob! Degrabă pe cai! Trebuie să pornim după ei!

— Domoliți-vă, domnilor! zise Old Shatterhand. Aveți idee unde anume i-ați putea găsi?

— Habar n-am, dar nădăjduiesc că ne vei spune dumneata!

— Și câți oameni crezi că au?

— Oameni! Oare dumneata crezi c-aș putea pierde vremea cu număratul, când ar trebui să-l salvez pe bietul Rotofei! Pot fi o sută, ori numai doi, mie totuna mi-este! Trebuie să-l scap negreșit!

— Bine-ar fi ca înainte de-a lua hotărâri atât de tranșante, să mai aștepți nițel și să te lămurești dacă mai am ori nu ceva de spus. Nu sunt singur! Iată-l apropiindu-se pe camaradul meu, care vrea să vă dea bună-seara.

Winnetou observase că Old Shatterhand ședea la taclale cu niște străini, așa că se apropie și el cu caii.

Pitt fu surprins să-l vadă în tovărășia unui indian, dar cum acesta nu-i păru cu nimic vrednic de luat în seamă,

zise:

— O piele-roșie! Acuma scos din găoace, întocmai ca dumneata! Și totuși, om al acestor ținuturi nu poți fi!

— Nu, chiar că nu sunt! Iarăși ai dreptate!

— Firește! Iar indianul o fi vreunul dintre aceia căruia tătucul din Washington i-a dăruit câteva palme de pământ.

— Aici te înșeli, domnule!

— Greu de crezut!

— Și totuși... Tovarășul meu nu este nici pe departe un om care să aibă nevoie de darurile președintelui... Mai degrabă...

Fu întrerupt de Wohkadeh, care scoase un strigăt de admirație. Tânărul indian se apropiase de Winnetou și-i zărise pușca.

— Uff! Uff! exclamă el. *Maza-skamon-za-wacon!* **[18]**

Lunganul înțelegea limba sioucșilor atât cât să poată pricepe ce vrea să spună Wohkadeh.

— Pușca de argint? întrebă el. Să fie, oare, adevărat?

— Este *Maza-skamon-za-wacon*, repetă Wohkadeh. Iar acest războinic roșu este Winnetou, vestita căpetenie a apașilor.

— La naiba! strigă Lunganul. Dar dacă acest gentleman roșu nu e altul decât Winnetou, atunci dumneata trebuie să fii...

Se opri la mijlocul propoziției, căci adevărul care-i străfulgeră brusc prin minte îl făcu să rămână cu gura deschisă. Se uită încremenit la Old Shatterhand, împreună mâinile, înghiți de câteva ori în sec și continuă:

— Dacă indianul este Winnetou, dumneata trebuie să fii chiar Old Shatterhand, căci acești doi viteji sunt legați unul de altul, ca eu cu Dick. I-adevărat, domnule?!

— Da, nu te-ai înșelat nici de data asta...

— Sunt atât de bucuroși, încât, dacă mi-ar sta în puteri, aş desprinde toate stelele de pe bolta cerească și le-aș atârna în copaci, pentru a sărbători cum se cuvine

binecuvântata seară în care ne-am cunoscut. Fiți bineveniți amândoi la focul nostru și iertați-ne prostiile rostite până acum.

Întinse mâinile și le strânse pe ale lor cu entuziasm. Bob tăcea mâlc, de rușine că luase un cal drept fantomă, iar Wohkadeh se trăsesse înapoi, până lângă copaci, privindu-i pe noii-sosiți cu o expresie plină de admirație. La indieni, tinerii sunt deprinși cu modestia, așa că nici prin cap nu i-ar fi trecut să se apropie de ceilalți, ca un egal. La fel făcu și Martin Baumann, privindu-i doar, pe aceia despre care auzise povestindu-se atâtea fapte de vitejie. De altminteri, cea mai fierbinte dintre năzuințele sale dintotdeauna fusese să-i întâlnească și să-i poată privi și asculta în voie. Spera ca într-o bună zi să le semene...

Winnetou îl lăsa pe Pitt să-i strângă mâna, iar pe ceilalți trei îi salută serios cu capul. Old Shatterhand însă, vesel din fire și nespus de prietenos, dădu mâna până și cu Bob, și lucrul acesta îl mișcă pe Wohkadeh până într-atât încât, punându-și mâna pe inimă, îl asigură murmurând:

— Wohkadeh își va da oricând viața cu plăcere pentru Old Shatterhand! *Howgh!*

După ce se salutară astfel, se așezară cu toții în jurul firului. În vreme ce Old Shatterhand povestea, celălalt nu scotea nici o vorbă, îndopându-și pipa. Pitt înțelese că indianul voia să fumeze cu ei în semn de pace și chiar așa se și întâmplă. După ce Old Shatterhand își termină raportul, declară că, împreună cu Winnetou, îi va elibera pe Frank și pe Dick, apoi vor porni cu toții înspre Yellowstone River. Pe urmă, Winnetou aprinse pipa și se ridică. După ce suflă fumul în direcțiile știute, declară că vrea să fie „fratele” noilor săi cunoscuți și-i trecu pipa lui Old Shatterhand, acesta lui Pitt, care, după ce făcu cele șase mișcări rituale, se simți încurcat, neștiind dacă se cade să o treacă băieților și chiar negrului... Winnetou, care îi bănuise gândurile, arătă cu capul înspre cei trei și zise:

— Fiul Vânătorului de Urși a ucis un urs cenușiu. Wohkadeh este învingătorul zimbrului alb. Amândoi vor fi viteji de seamă. Se cuvine deci să fumeze cu noi pipa păcii. Ce să mai spun despre omul negru, care a avut îndrăzneala de a înfrunta un spirit...

Era o glumă, de care altădată s-ar fi râs, dar fumatul pipei păcii este o ceremonie în timpul căreia veselia nu-și are locul. Firește, Bob simți nevoia să-și restabilească reputația. Când, în cele din urmă, primi și el pipa, făcu o seamă de gesturi largi, ridică mâna ca pentru jurământ și zbieră:

— Bob este dom' Bob, erou gentleman! Este prieten și protector la dom' Winnetou și la dom' Old Shatterhand. Omoară toți dușmanii lor. Face tot pentru ei. El... el... el... la urmă omoară pe el singur!

Acesta era un jurământ de prietenie la superlativ! Rostogolea ochii și strângea din dinți, ca să arate tuturor că această ceremonie are pentru el o sacră însemnătate.

Firește însă că nimănui nu-i ardea de râs. Pitt Lunganul era grozav de necăjit știindu-l pe Dick în mâinile șoșonilor, iar Martin era și el îngrijorat din pricina lui Hobble-Frank.

Amândoi erau gata să-și primejduiască viața pentru a-și elibera prietenii și îi zoreau mereu pe ceilalți să pornească la drum. Aceștia se învoiră. Cât putură mai repede, cei șase oameni o luară înapoi pe același drum pe care veniseră, în josul celor două genuni. Odată ieșiți din prăpastia cea mai adâncă, cotiră la stânga, înspre nord, dar nu înaintaseră cine știe cât, când Winnetou își opri calul. Ceilalți făcură, îndată, la fel.

— Winnetou va merge înainte, spuse el. Frații mei pot să mă urmeze în pas grăbit, dar ferindu-se de cel mai mic zgomot. Veți face tot ce vă va cere Old Shatterhand.

Descălecă și se ocupă o vreme de copitele calului său, apoi încălecă iarăși și o porni în galop. Tropotul calului răsună încet, înăbușit, ca și cum cineva ar fi bătut cu pumnii în pământ.

— Ce-a făcut? întrebă Pitt.

— N-ai văzut că adineaori, când mergeam alături, mi-a cerut încălțăminte de papură? A legat-o de copitele calului, pentru a nu fi auzit și pentru a auzi el însuși mai bine...

— Și de ce asta?

— Șoșonilor nu le-a trecut prin cap că cei doi prizonieri pot să aibă camarazi prin apropiere. Căpetenia lor însă, Viteazul-zimbru, este mult mai înțelept și mai chibzuit decât oamenii săi. El va înțelege că cei doi vânători nu s-au aventurat singuri prin aceste ținuturi primejdioase și e foarte posibil să fi trimis iscoade încoace.

— Dar fără nici un folos. Cum ne-ar putea găsi pe întuneric? Ei habar n-au unde suntem și nici urmele nu ni le pot vedea.

— Dumneata, domnule Pitt, ești renumit pentru dibăcie și istețime, așa că nu pot decât să mă mir de asemenea vorbe. Șoșonii își au aici terenurile de vânătoare și de pășunat, așa că locurile astea le sunt foarte cunoscute.

— Firește!

— Crezi dumneata că niște vânători precauți ar fi capabili să poposească aici, sub cerul deschis, în nisipurile lacului de odinioară?

— În nici un caz.

— Așadar, s-ar opri doar într-o vale sau o prăpastie... Dar poți să parcurgi întreaga distanță fără să găsești, în afara vechiului curs de apă pe care l-au urmat șoșonii, nici o altă scobitură de vale, în afara celeia în care ați poposit dumneavoastră. Acolo și numai acolo au să vă caute!

— La dracu'! Așa este, ai perfectă dreptate!

— Dar mai e ceva! În locuri ca acestea, tovarășii se despart de obicei numai pentru scurt timp. Viteazul-zimbru știe că trebuie să fiți prin apropiere, în vreo râpă lăturalnică, dintre acelea pe care un om isteț le preferă prăpastiei principale. Așa stând lucrurile, șoșonii ar ști exact unde să vă găsească. Winnetou a luat-o înainte

tocmai pentru ca noi să nu fim descoperiți de eventualii lor spioni.

Pirt bombăni ceva cu jumătate de glas. apoi zise:

— Foarte bine, dom'le! Dar, oricum, încercarea apașului pare a fi fără speranță. Cum i-ar putea el dibui pe eventualii spioni, în această întunecime, fără a fi el însuși văzut ori auzit?

— N-ar trebui să întrebi, când este vorba despre Winnetou. Mai întâi, are un cal extraordinar, desăvârșit dresat, care, de pildă, la intrarea în prăpastia lăaturalnică, ne-a avertizat lămurit de prezența voastră, iar acum, deși înaintăm împotriva vântului, are să-și înștiințeze stăpânul de la mare distanță de apropierea oricărei ființe. Apoi, nu-l cunoști pe apaș. Are simțuri ascuțite, de animal sălbatic, iar ceea ce nu îi spune auzul, văzul sau mirosul, intuiește cu ajutorul unui instinct special, pe care îl au numai aceia care au trăit dintotdeauna între sălbăticiuni.

— Hm! Am și eu așa ceva!

— Eu de asemenea, dar în această privință nu mă pot compara cu Winnetou. Nu uita apoi că el și-a încălțat calul, pe când șoșonii, la drum fiind, nu pot evita tropotul armăsarilor. Numai ajunși în râpă vor descăleca și se vor furișa mai departe.

— Explicațiile dumitale au fost atât de limpezi încât sunt nevoit să te cred. Am să-ți mărturisesc însă că și eu am făcut multe isprăvi și am tras pe sfoară o sumedenie de oameni isteți. De aceea am avut întotdeauna o părere destul de bună despre propria mea persoană, văd însă că în fața dumitale trebuie să mă dau bătut. Winnetou, plecând, ne-a spus să te ascultăm, și asta m-a jignit întrucâtva. Recunosc totuși că a avut dreptate și mă las din toată inima condus de voi doi.

— Poate că ai înțeles greșit. Eu nu-mi dau aere de superioritate și sunt de părere că fiecare poate fi de folos celuilalt cu însușirile și cu experiența sa, după cum nici

unul din noi nu poate acționa de capul său. Așa trebuie să fie și așa vom face!

— Dar cum vom acționa în cazul în care vom întâlni iscoadele? Vom fi nevoiți să le ucidem, nu-i așa?

— Nu! Dumneata trebuie să știi că sângele omenesc este o licoare foarte prețioasă. Winnetou și Old Shatterhand nu-l varsă decât atunci când e neapărată nevoie. Cu indienii sunt prieten. Ei știu că eu nu sunt dintre aceia care îi silesc mereu să-și apere drepturile cu cuțitul. Omul roșu luptă din deznădejde, iar eu m-am deprins a-l cruța chiar și atunci când mi se arată dușman, fiindcă am înțeles că de toate relele nu el este vinovat. De aceea n-am de gând a săvârși vreun asasinat!

— Dar cum altfel ai vrea să ripostezi șoșonilor, câtă vreme știi bine că, dacă-i vom întâlni, se vor apăra cu pușca, cu măciuca, cu cuțitul...

— Ei! Răbdare! Vom vedea la timpul potrivit... Dar, stați pe loc! Mi se pare că vine apașul!

O clipă mai târziu, nevăzut și neauzit, Winnetou se opri lângă dâșii.

— Două iscoade! zise el scurt.

— Bine, răspunse Old Shatterhand. Winnetou, Pitt și cu mine rămânem aici. Ceilalți o iau la goană, călare, prin nisip. Le vom da și caii noștri, iar ei vor aștepta până ce îi vom chema.

Sări jos de pe cal, asemenea și Pitt. Winnetou dăduse deja lui Wohkadeh dârlogii calului său. Puștile le legase strâns de șa. În câteva clipe, cei trei dispărură.

— Ce facem? întrebă Pitt.

— N-ai nimic de făcut, decât să bagi bine de seamă, răspunse Shatterhand. Te reazemi de copac, ca să nu fii văzut. Ia seama, vin!

— *Schidarteb, ni owjeh!* ^[19] șopti apașul, făcând un gest la dreapta și la stânga, apoi nu se mai văzu.

Pitt se sprijini bine de copac. La doi pași de el, Shatterhand se trântise la pământ. Cei doi indieni se apropiau destul de iute, vorbind între dâșii într-un dialect care dovedea că sunt într-adevăr șoșoni. Apoi, îl văzu ridicându-se și repezindu-se.

— *Sarits!*^[20] strigă unul din spioni, apoi nu se mai auzi nimic.

Lunganul se aruncă înainte. El zări câte doi oameni pe fiecare cal, atacatorii aflându-se în spinarea celor atacați. Armăsarii, speriați, se smuceau în toate părțile, zadarnic. Cei doi bărbați își țineau strâns victimele, controlând totodată și caii. După o luptă scurtă învinseră definitiv.

— *Sarki?*^[21] întrebă albul, privind înspre dreapta.

— *Sarki*, răspunse Winnetou.

Shatterhand sări jos, cu o iscoadă în brațe. Acesta își pierduse cunoștința.

— Hei! Oameni buni, veniți încoace!

La acest strigăt. Wohkadeh, Martin și Bob se înființară pe dată.

— Am pus mâna pe ei. Vor fi legați pe cai cu frânghii și ne vor însoți pretutindeni. În acest chip, avem doi ostatici care ne pot fi folositori într-o mulțime de împrejurări.

Între timp, șoșonii începură să-și vină în simțiri. Se treziră dezarmați și strâns legați de mâini. Fură suiți pe cai, cu brațele ia spate și cu picioarele sub pânțelele calului, prinse cu o frânghie trainică.

Old Shatterhand îi informă că la cea mai mică încercare de împotrivire vor fi omorâți. Apoi își continuă drumul. Deși spionii fuseseră prinși, Winnetou mergea, totuși în frunte.

După câțeva vreme ajunseră din nou la acel curs de apă, după care trebuiau s-o ia la stânga, înspre munți. Călăreții cotiră. Nu vorbeau nimic, căci s-ar fi putut ca vreuna din iscoade să știe englezește și să înțeleagă ce-și spuneau.

După vreo jumătate de oră se întâlniră cu Winnetou, care înaintase mult și apoi se opri.

— Frații mei pot să descalece, zise el. Șoșonii sunt pe-aici, prin pădurea de pe deal. Mergem după ei.

Nu era lucru ușor, din pricina prizonierilor, care trebuia să rămână legați de cai. Sub copaci era întuneric beznă și erau nevoiți să pipăie cu o mână înaintea lor, apoi să tragă caii după dânșii. Winnetou și Old Shatterhand își asumaseră cea mai mare răspundere. O luaseră înainte, ținând de dârlogi caii prizonierilor. Abia acum se putea vedea cât de prețioși le erau armăsarii, căci ei alergau după stăpânii lor întocmai ca niște câini și, cu toată greutatea drumului, nu scoteau nici cel mai slab sforăit, pe când ceilalți cai, rămași în urmă, scoteau tot felul de zgomote. În sfârșit, apașul se opri.

— Frații mei au ajuns, spuse el. Pot să-și priponească armăsarii și apoi să ne ajute să legăm prizonierii de copaci.

Se dădu urmare acestui îndemn. Spionii fură imobilizați cu strășnicie, li se astupară gurile în așa fel încât să poată respira numai pe nas, apoi apașul îi îndemnă pe ceilalți să-l urmeze.

Îi conduse doar câțiva pași. Valea, pe care veniseră dinspre răsărit cobora spre apus. Jos era căldarea văii despre care le vorbise Winnetou. Dintr-acolo se vedea lumină de foc. Restul era cufundat într-o beznă de nepătruns.

— Așadar, colo jos trebuie să se afle și Rotofeiul meu, zise Pitt. Oare ce-o fi făcând?

— Ce poate să facă un prizonier al indienilor?! Nimic! răspunse tânărul Baumann.

— Oho, nu-l cunoști pe Dick al meu, fiule! Cu siguranță că și-a făcut deja un plan și nu așteaptă decât un prilej ca să plece puțin la plimbare, chiar și fără voia pieilor-roșii.

— Fără noi nu-l poate aduce la îndeplinire, remarcă Old Shatterhand. Cred că s-a bizuit pe noi.

— Atunci să nu pierdem vremea. Să trecem la treabă, domnilor!

— Firește, dar încet și cu precauție, unul după altul. Totuși, cineva trebuie să rămână cu prizonierii și cu caii. Cineva în care ne putem încrede. Wohkadeh!

— Uff! exclamă tânărul indian, cu totul încântat de prețuirea pe care i-o arăta Old Shatterhand.

De fapt, era o mare îndrăzneală să-l lase pe tânăr singur cu prizonierii și cu întreg avutul lor, dar sinceritatea cu care Wohkadeh își pusese viața în mâinile lui Old Shatterhand câștigase inima acestuia. Afară de asta, el avea încredere în calmul flăcăului, dotat cu toate însușirile care se cer într-un asemenea post cu răspundere:

— Tânărul meu frate roșu va păzi prizonierii cu cuțitul în mână, îi ordonă el, iar dacă vreunul dintre ei va încerca să fugă, ori să facă vreun zgomot, Wohkadeh poate să-l facă nevătămător.

— Așa va face Wohkadeh! zise acesta pe un ton solemn, după care se putea observa cât de mult își luase în serios misiunea.

Își scoase pumnalul și se așeză jos, între prizonieri. Cei cinci își începură coborâșul anevoios.

Panta era, cum am mai spus, destul de povârnită. Copacii erau deși, unul lângă altul, iar între ei era atâta frunziș, încât îndrăzneții noștri abia puteau să înainteze. Cu atenția încordată, încercau să nu facă nici cel mai mic zgomot. Simpla rupere a unei crengi putea să-i trădeze și să le primejduiască viețile.

Winnetou mergea înainte. Ochii lui de pisică vedeau bine în întuneric. În urma lui venea Martin Baumann, apoi Pitt Lunganul și Bob. Old Shatterhand încheia șirul.

Trecuseră mai bine de trei sferturi de oră până să fi străbătut o distanță pentru care, la lumina zilei, le-ar fi trebuit cel puțin cinci minute. Acum se aflau jos, în căldarea văii, la marginea pădurii, acolo unde pământul era

acoperit cu iarbă, nu cu copaci. Doar pe ici-colo mai puteai vedea câte un arbust singuratic.

Focul lumina binișor, semn că era neacoperit și că șoșonii se credeau în siguranță.

În vreme ce albi pun lemnele unele peste altele, lăsându-le cuprinse de foc pe toate deodată, făcând mult fum și împrăștiind flacăra ce poate fi văzută de departe, indienii așează bucățile de lemn cu vârfurile orientate înspre mijloc, ca razele unui cerc. În mijloc arde o flăcără mică, întreținută mereu, căci lemnele sunt împinse deoparte pe măsură ce ard. E un foc îndestulător pentru toate nevoile pieilor-roșii, o flăcără potolită, ușor de ascuns, care face atât de puțin fum încât de la depărtare nici nu poate fi zărită. Ei se pricep să aleagă și felul de lemn care, arzând, să împrășteie cel mai puțin miros. Izul de fum este nespus de primejdios în Vest, căci nasul fin al indienilor îl simte de la mare, foarte mare distanță.

Ciudățenia consta în faptul că aici focul era întreținut după obiceiul albilor, iar mirosul de carne friptă umpluse întreaga vale. Winnetou, iscoditor, sorbi aerul și șopti:

— *Mokasschi-si-tșeh* ^[22].

El avea simțurile atât de ascuțite, încât putea să deosebească până și partea animalului din care era tăiată carnea.

Zăriră trei corturi mari. Ele formau colțurile unui triunghi ascuțit, al cărui vârf se afla chiar în preajma celor ce ascultau. Cortul cel mai apropiat de ei era împodobit cu pene de vultur, semn că era locuit de o căpetenie. În mijlocul triunghiului ardea focul. Caii picilor roșii pășteau liberi și neîmpiedicați prin iarbă, iar războinicii ședeau în cerc și-și tăiau bucăți din friptura care se frigea într-o țeapă. Cu toate că se simțeau în siguranță, puseseră totuși câțiva paznici care se plimbau încolo și înapoi, supraveghind locul.

— Îndrăcită poveste! bombăni Pitt. Cum ne scoatem noi tovarășii de acolo? Ce credeți, domnilor?

— Mai întâi am vrea să auzim părerea dumatăle, domnule Pitt, răspunse Old Shatterhand.

— A mea? Dar n-am nici una!

— Încearcă să te gândești puțin!

— Nu ajută la nimic. Altfel socotisem eu lucrurile. Dar acești șerpi-roșii n-au pic de minte. Se ghemuiesc cu toții între corturi, la foc, astfel încât nu mai e cu putință să-i scoți de acolo. Asta puteau să n-o facă.

— Se vede cât de colo că-ți place treaba ușoară și fără bătaie de cap. Poate-ai fi vrut ca indienii să fi instalat chiar un tramvai de la corturi până la noi, care să ți-l livreze pe grăsan cât ai zice pește! Numai că pentru așa ceva nu-i nevoie să vii în Vest.

— Foarte adevărat! Cel puțin dacă am ști în ce cort se află cei doi.

— Presupun că în cel al căpeteniei.

— Atunci, am să vă fac o propunere. Ne furișăm cât putem mai aproape și, când ne zăresc, tăbărăm pe ei. Strigăm și facem un tărăboi atât de grozav, încât ei vor crede că suntem o sută de inși și, de frică, o vor lua-o la sănătoasa. Luăm prizonierii din cort și fugim cât putem. Cum vă place planul meu?

— E cât se poate de prost!

— Oho, crezi dumneata că o să găsești ceva mai bun?

— Nu susțin că aș avea ceva mai bun dar, în orice caz, nici ceva mai prost.

— Domnule! Asta-i o ofensă! Eu sunt Pitt Lunganul!

— O știu de câțeva vreme! Nu intenționez să te jignesc. Dar, privește, se vede de la o poștă că indienii au armele la îndemână. Și nu-s nici pe departe chiar atât de proști pe cât ai vrea dumneata. Dacă ne năpustim asupra lor, se vor zăpăci la început, dar numai o clipă, apoi vor porni împotriva noastră cu puteri sporite. Și, chiar dacă am învinge, ar curge mult, foarte mult sânge, iar treaba asta ar

trebui evitată. N-ar fi mai bine să găsim calea care ne poate duce la țintă fără vărsare de sânge?

— Fără doar și poate, dom'le, iar dacă vei găsi o astfel de cale, ești demn de toată lauda.

— Poate am și găsit-o. Dar vreau să aud și părerea lui Winnetou.

Vorbi un răstimp cu apașul, în limba lui, pe care ceilalți n-o înțelegeau, apoi se întoarse iarăși înspre Pitt:

— Da, voi da lovitura împreună cu Winnetou. Stați liniștiți aici. Chiar dacă nu ne vom întoarce degrabă, nu vă mișcați din loc și feriți-vă ca de foc să faceți ceva. Dacă, însă, veți auzi de trei ori un țârâit de greiere, asta înseamnă că avem urgent nevoie de ajutor.

— În ce fel ar trebui să vă ajutăm?

— Venind încet și nevăzuți înspre cortul cel mai apropiat. Winnetou și cu mine ne vom strecura într-acolo. Dacă vom fi în nevoie, veți auzi semnalul despre care v-am vorbit.

— Dar cum poți imita țârâitul unui greiere?

— Cu ajutorul unui fir de iarbă. Dacă strângi mâinile astfel încât degetele mari să se atingă și lipești între ele un fir de iarbă bine întins, între cele două noduri rămâne o ferestruică în care firul poate să vibreze. În felul acesta poți obține un soi de instrument muzical. Dacă suflă scurt, „fir-fir-fir”, apropiind gura de deget, se produce un țârâit foarte asemănător cu acela al greierului. Firește că se cere și puțină deprindere.

Winnetou interveni tranșant:

— Fratele meu poate să explice acest lucru și mai târziu. Să începem!

— Bine! Să luăm la noi și semnele?

— Firește! Șoșonii trebuie să știe cine i-a vizitat!

Mulți vânători din Vest, precum și indienii de seamă se folosesc de anumite semne pentru a-și face cunoscută prezența prietenilor sau dușmanilor. Bunăoară, semnul poate fi tăiat în urechea, obrazul, fruntea sau mâna celui

ucis. Cine găsește mai târziu cadavrul și recunoaște semnul, știe cine l-a ucis ori scalpat.

Winnetou și Old Shatterhand își tăiară câteva ramuri scurte din arbustul cel mai apropiat și le înfipseră în cingătoare. Puștile nu le luară cu dâșii.

Porniră apoi, culcați la pământ, mișcându-se înainte, înspre cortul știut, așezat la o depărtare de vreo optzeci de pași.

6. La șoșoni

În plină prerie, să te furișezi la dușman, nu-i lucru ușor. Dacă nu-i vreo primejdie de seamă, te poți târî pe mâini și pe genunchi. Modul acesta de deplasare lasă însă urme, mai ales în iarbă. Dacă ești însă silit să te ferești cu foarte multă luare-aminte, atunci trebuie să te miști sprijinit numai în vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. Deoarece trebuie să întinzi mult membrele, pentru ca trupul să stea foarte aproape de pământ, fără să-l atingă, totuși, întreaga greutate a corpului se va sprijini pe vârful degetelor. Ca să poți rezista unei astfel de încercări, ai nevoie de o neobișnuită putere, pricepere și exercițiu de ani de zile. Și, așa cum înotătorii vorbesc despre un cârcel care le poate pierde viața, tot așa oamenii preriei știu că există și un cârcel al furișatului, cu nimic mai puțin primejdios decât celălalt. Căci, nu-i puțin lucru să fii descoperit și făcut prizonier de dușman, poate chiar ucis...

În timp ce te furișezi în acest chip, trebuie să privești bine pământul și n-ai voie să pui mâna sau vârful piciorului până n-ai cercetat foarte bine locul. De exemplu, dacă mâna ori piciorul dau de o rămurică neobservată, uscată, frângând-o, acest zgomot, imperceptibil multora, poate aduce după sine descoperirea sau chiar moartea curajosului.

Sunt vânători deprinși să deosebească dacă zgomotul a fost făcut de un om sau de un animal. Cu timpul, simțurile lor se pot ascuți atât de mult, încât, stând jos, aud până și căderea unei frunze veștede, ghicind totodată dacă a căzut singură sau a fost atinsă din nebagare de seamă de o mână ascunsă.

Acela care știe să se furișeze are să pună vârfurile picioarelor exact în același loc în care a pus vârfurile

degetelor de la mâini, căci astfel rămân și mai puține urme, și mai ușor de șters.

Adeseori e nevoie ca ele să dispară. Cei din Vest se folosesc de expresia „a nimici”. După ce-au izbutit să se furișeze până în preajma unui popas, la întoarcere, ei încep partea cea mai anevoioasă a întreprinderii. Nimeni nu trebuie să afle de trecerea lor pe-acolo. De aceea, cu ajutorul mâinii drepte, ținându-și echilibrul pe degetele de la mâna și de la piciorul stâng, șterg absolut toate urmele, lăsând locul neted ca-n palmă. Or, numai acela care s-ar încumeta să încerce a se menține, fie și numai pentru câteva minute, în aceasta poziție, ar putea înțelege ce groaznică încordare se cere vânătorului, obligat să stea câteva ore sprijinit într-un picior și în degetele unei singure mâini.

De data aceasta lucrurile se petrecură aidoma. Old Shatterhand, mergând înainte, și Winnetou în spatele său, înaintau în felul pe care tocmai vi l-am descris. Albul trebuia să cerceteze pământul, centimetru cu centimetru, iar indianul se străduia să se țină exact pe urmele celui dintâi. Așadar, înaintau foarte încet.

Iarba era înaltă de aproape un cot. Pe de-o parte, era bine, căci se puteau ascunde cu multă ușurință, dar, pe de altă parte, amândoi erau conștienți de faptul că, într-o iarbă înaltă, fiecare urmă era mai lesne de văzut.

Pe măsură ce înaintau, recunoșteau tot mai lămurit amănuntele adăpostului. Între ei și lagăr, o santinelă mergea cu pas măsurat. Dar, oare, era cu putință să ajungă neobservați până la cort?

— Să atace Winnetou santinela? șopti șeful apașilor.

— Nu! se împotrivi Old Shatterhand. Eu îmi cunosc lovitura și mă bizui pe dânsa.

Încet, încet, întocmai ca niște șerpi, ajunseră tot mai aproape de paznic, care părea tânăr și nu purta alte arme decât un cuțit la brâu și o pușcă lăsată slobod pe umăr. Era îmbrăcat într-o piele de bivoliță, iar obrazul îi era vărgat în

dungi roșii și negre, culorile războiului așa că cei doi nu-i putură distinge trăsăturile. De altfel, stătea mai mult cu spatele către dâșii, privind mereu înspre adăpost. Probabil că mirosul cărnii care se frigea la focul de acolo îl momea mai mult decât i-ar fi permis îndatorirea sa de santinelă. Trebuie să recunoaștem, însă, că nici dacă și-ar fi ținut privirile în permanență ațintite înspre intruși, tot i-ar fi fost cu neputință să-i observe, căci corpurile lor întunecate se contopiseră, parcă, cu iarba și cu pământul. Iar când se mișcau, o făceau cu multă băgare de seamă, numai în umbra pe care o făcea cortul în partea opusă focului.

Ajunseră la opt pași de santinelă. Acesta, tot pășind încoace și încolo, călcase iarba într-o singură direcție. Ca să nu lase nici o urmă, Old Shatterhand și Winnetou trebuiau să-l atace strecurându-se pe această dâră făcută de pașii băiatului.

Iar el, odată ajuns la punctul cel mai îndepărtat, făcea stânga-mprejur și pornea încet înapoi. Trecu pe lângă ei, mistuindu-se într-un con de umbră.

— Repede! șopti Winnetou.

Old Shatterhand se ridică. Din două salturi ajunse în spatele indianului care, auzind zgomotul, se întoarse fulgerător, prea târziu însă, căci pumnul lui Old Shatterhand se și abătuse asupra lui. O singură lovitură în tâmplă și santinela se și prăbuși la pământ. Din două sărituri, Winnetou fu alături de Old Shatterhand.

— A murit? se interesă el.

— Nu! E doar leșinat!

— Fratele meu poate să-l lege. Winnetou are să-i ia locul.

Luând pușca paznicului și, punând-o la umăr, începu să se fâțâie încolo și-ncoace, așa cum făcuse mai înainte șoșonul. De la distanță putea fi cu multă ușurință confundat cu acesta. Se plimba așa, mereu, de colo până colo, în vreme ce Old Shatterhand se aventură până la cortul șefului. Încercă să ridice puțin pânza, ca să poată privi

înăuntru, dar fiind prea întinsă, se văzu nevoit s-o desprindă de pe par. Treaba asta era nespuse de periculoasă și cerea multă băgare de seamă, căci, dac-ar fi fost observat dinăuntru, totul ar fi fost pierdut. Întinzându-se pe pământ cât era de lung, se strecură înăuntru.

Ceea ce văzu îl surprinse, căci nici prizonierii și nici unul dintre șoșoni nu se aflau înăuntru. Doar șeful, singur, sedea pe o piele de bivoliță, fumând mirositorul *Kinnik-kinnik* — făcut din tutun, amestecat cu scoarță de salcie ori cu frunze de cânepă sălbatică — și privind prin cortul deschis pe jumătate înspre zarva din jurul focului de popas. Old Shatterhand se afla exact în spatele lui și știa bine cam ce-ar fi fost de făcut. Totuși, nu voi să lucreze fără a se sfătui în prealabil cu apașul. Așadar, lăsă pânza în jos, se îndepărtă nițel, smulse un fir de iarbă, încolăcindu-și-l într-un fel aparte în jurul celor două degete mari. O singură dată doar, se auzi un țârâit subțire.

— *Tho-ing-kai!*^[23], grai un șoșon dintre cei aflați în preajma focului.

Țârâitul era un semnal pentru Winnetou. Apașul își păstră pasul măsurat, plin de demnitate, până când ajunse în umbra cortului, unde nu mai putea fi zărit de șoșoni. Lepădă pușca în iarbă, lăsându-se și el jos, începând să se furișeze foarte repede înspre cort. Ajuns acolo șopti:

— De ce mă cheamă fratele meu?

— Cred că va trebui să schimbăm planul, răspunse Shatterhand, tot atât de încet. Prizonierii nu se află în cort.

— Asta nu e bine, fiindcă va trebui s-o luăm înapoi și să ne târâm înspre corturile din partea cealaltă. Și toată treaba poate să țină până la ziuă.

— Nu e nevoie, căci Oithka-petay este încă acolo, înăuntru.

— Uff! Chiar șeful? E singur?

— Da!

— Atunci n-avem nevoie să luăm prizonierii. Prinzându-l pe șef, îi putem sili pe șoșoni să-i elibereze imediat pe Dick și pe Hobble-Frank!

— Fratele meu are dreptate. Dar șoșonii de la foc pot să vadă în cort?

— Da! Deși lumina focului nu ajunge până la locul unde ne vom afla noi.

— Vor observa îndată ce șeful lor nu va mai fi acolo.

— Vor crede că s-a tras mai înapoi, în umbră. Fratele meu Winnetou va fi gata să-mi sară în ajutor, în cazul în care nu voi izbuti dintr-o dată.

Șoaptele lor fură atât de ușoare, încât nici un suflu nu răzbătu până la cort.

Winnetou ridică binișor pânza, astfel încât Old Shatterhand se putu strecura înăuntru, târâș. Viteazul nostru făcu asta atât de încet, încât căpetenia șoșonilor nu putu în nici un fel să-și dea seama de primejdia care-l amenința.

Shatterhand pătrunse în cort. Apașul se strecură și el pe jumătate înăuntru, ca la caz de nevoie să-i poată fi de ajutor. Cât ai clipi, șoșonul fu apucat de gât, lăsă să-i cadă pipa și, uluit, bătu de câteva ori aerul cu brațele, care apoi îi căzură neputincioase. Acum zăcea aproape fără răsuflare.

Old Shatterhand îl trase din cercul de lumină înspre partea întunecată a cortului, apoi, târându-l mereu, ieși afară.

— S-a făcut! șopti Winnetou. Cum îl ducem de aici? Va trebui să-l purtăm și, pe deasupra, să ștergem și urmele.

— Negreșit, va fi foarte greu.

— Și ce facem cu santinela pe care am legat-o?

— O luăm cu noi. Cu cât vom avea mai mulți prizonieri, cu atât mai ușor îi vom recupera pe prietenii noștri.

— Atunci, fratele meu are să-l poarte pe șef, iar Winnetou pe celălalt. Urmele nu le vom putea șterge și va trebui să mai venim o dată.

— Da, din nenorocire! Vom pierde o groază de timp prețios...

Se opri locului, străfulgerat. Dintr-o dată răsunase un țipăt puternic, pătrunzător:

— *Tiguw-ih, tiyuw-ih!* **[24]**.

— S-a trezit santinela. Să fugim! zise Shatterhand. Pe prinși îi luăm cu noi!

Winnetou se și repezi înspre locul unde era legat șoșonul, îl săltă pe umeri și fugi cu el.

În ciuda primejdiei, Old Shatterhand mai rămase câteva clipe în dosul cortului. Scoase crenguțele pe care le tăiasse, mai ridică o dată pânza cortului și le înfipse în pământ încrucișate. Apoi îl înșfăcă pe șef și o luă la sănătoasa.

Șoșonii șezuseră aproape de foc. Ochii lor, obișnuiți cu lumina, nu se putură acomoda deîndată cu întunericul nopții, așa cum de altfel presupusese și Old Shatterhand. Se ridicaseră în picioare, privind în gol, fără a putea însă desluși nimic. Pe de altă parte, nu înțelegeau defel din ce parte venise strigătul de ajutor. Așa se face că Winnetou și Old Shatterhand izbutiră să se întoarcă înapoi, teferi și nevătămați.

Pe drum, apașul se oprise o singură dată, și asta fiindcă îi fusese peste putință să astupe gura șoșonului cu mâna. Prizonierul nu mai putea cere încă o dată ajutor, dar scoase un geamăt atât de puternic, încât Winnetou trebui să-l strângă nițel de beregată.

— La naiba, pe cine cărați acolo? se interesă Pitt Lunganul, când cei doi șoșoni fură aruncați jos.

— Ostatici, îl lămurii Shatterhand. Puneți-le căluș în gură și legați-i cât se poate de bine.

— Șeful? Ce lovitură! Despre asta știu și eu c-o să se ducă vestea! Să-l răpești pe Viteazul-zimbru din mijlocul alor săi! Așa ceva numai Old Shatterhand și Winnetou sunt în stare să făptuiască!

— Vorbă multă sărăcia omului! Trebuie numaidecât să ne ducem pe deal, la caii noștri!

— Fratele meu nu trebuie să se grăbească, zise apașul. De aici putem vedea chiar mai bine decât de sus.

— Da, cred că ai dreptate, încuviință Old Shatterhand. În nici un caz n-o să le dea prin gând să vină aici. Ei nu știu nici câți suntem, nici cu cine au de-a face. Se vor mărgini să-și ia cât mai multe măsuri de siguranță și de-abia în zori se vor gândi să întreprindă ceva.

— Winnetou le va da o lecție care le va tăia curajul de a-și părăsi adăpostul.

Își luă revolverul, apropiindu-i foarte tare gura de pământ. Shatterhand înțelese pe dată ce avea de gând.

— Stai! zise el. Nu trebuie să zărească scânteia, ca să nu-și poată da seama unde ne aflăm. Cred că-i vom putea păcăli doar cu ecoul. Dați-mi hainele voastre, domnilor!

Pitt Lunganul își lepădă de pe umeri faimoasa manta de cauciuc, urmat de ceilalți care ascultară și ei de porunca lui Shatterhand. Cârpele fură ținute în față și Winnetou apăsă de două ori pe trăgaci. Îndată ce porniră împușcăturile, bubuiturile fură repetate de pereții văii și, fiindcă nu se iscase nici o scânteie, șoșonii nu se putură în nici un fel dumiri din ce parte venea trăboiul. Răspunseră cu un urlet grozav.

Când auziră strigătul *Tiguw-ih, tiguw-ih!* săriseră în picioare, cum am mai spus, încercând să-i vadă. Numai că, în sfârșit, atunci când ochii li se deprinseseră cu întunericul, Shatterhand și Winnetou se aflau deja în siguranță. Pe urmă, când mai mulți războinici roșii se apropiară de intrarea cortului și se uitară înăuntru, îl găsiseră gol.

— Viteazul-zimbru s-a dus să întrebe santinela, își dădu cu părerea unul din ei.

— Fratele meu se înșeală, răspunse un altul; șeful nu putea să plece din cort, fără să-l vedem și noi.

— Dar nu e aici!

— Atunci *Wacon-tonca* ^[25] l-a făcut să dispară!

Un ostaș mai bătrân îi împinse pe ceilalți la o parte, apoi spuse:

— Spiritul rău poate să ucidă. Spiritul rău poate să aducă nenorociri, dar nu poate face să dispară un războinic. Dacă șeful nostru n-a ieșit din cort și nici n-a dispărut, atunci...

Se opri. Cum până atunci fusese deschisă doar o parte din pânza cortului, care ținea loc de ușă, o dădu pe toată la o parte, lăsând flacăra focului să lumineze încăperea.

Bătrânul intră înăuntru și cercetă pământul.

— Uff! strigă el. Căpetenia ne-a fost răpită!

Nimeni nu răspunse.

— Frații mei se îndoiesc de spusele mele?! mai întrebă el. N-au decât să privească aici, unde a fost desfăcută pânza... Iată și crenguțele din pământ. Cunosc acest semn. Este al lui Non-pay-klama, pe care fețele palide îl numesc Old Shatterhand. El a fost aici și l-a răpit pe Viteazul-zimbru.

Atunci se auziră și cele două împușcături ale apașului. Limbile șoșonilor se dezlegară și scoaseră urletul de care am pomenit mai sus.

— Stingeți repede focul! porunci bătrânul. Dușmanul nu trebuie să aibă o țintă sigură.

Îl ascultară, înlăturând imediat lemnele, și focul se stinse. Acum, când căpetenia lor dispăruse, șoșonii se supuneau de bunăvoie celui mai în vârstă dintre războinici. Deîndată adăpostul fu înghițit de întuneric. Fiecare puse mâna pe arme și, la porunca bătrânului, ostașii făcură un cerc în jurul corturilor, ca să poată întâmpina cum se cuvine dușmanii, oriîncotro ar veni dânșii.

Fuseseră rânduite patru santinele, în patru părți. Când au răsunat împușcăturile, trei dintre ei s-au tras repede înapoi. Al patrulea, însă, dispăruse, și tocmai cel mai de seamă dintre ei, Moh-aw, fiul șefului. Unul dintre cei mai

cutezători se oferi să pornească în căutarea lui, se trânti în iarbă și se târî în noapte în direcția în care trebuia căutat cel dispărut. După câțeva vreme se întoarse cu pușca lui, ca o dovadă sigură că fiului șefului i se întâmplase ceva rău.

Bătrânul ținu o scurtă consfătuire cu ostașii mai de seamă. Hotărâră să păzească îndeosebi corturile în care se găseau prizonierii, să priponească caii foarte aproape de tabără și să aștepte zorii zilei. Abia atunci aveau să vadă cu cine aveau de-a face.

În vremea aceasta, vânătorii se îngrijiseră ca prizonierii să nu poată face zgomot, și chiar ei înșiși să fie cât mai liniștiți, luând seama la toate. Puțin timp după aceea, nu se mai auzea nimic altceva decât pasul înăbușit al cailor în iarbă.

— Frații mei pot să-i audă pe șoșoni cum își adună caii. Îi vor lega lângă corturi și nu vor face nici o mișcare până în zorii zilei, șopti Winnetou. Putem pleca.

— Da, să ne retragem, se învoi și Old Shatterhand. Firește, nu vom aștepta până mâine dimineață ca să-i spunem lui Oihtka-petay ce vrem noi de la el.

Habar n-aveau că luaseră în stăpânire ceva mult mai de preț decât avuseseră de gând... Îl ridicară pe Viteazul-zimbru, care între timp își venise în fire, apoi începură să suie. Winnetou îl purta pe paznic. După un urcuș istovitor, ajunseră iarăși la locul unde îl lăsaseră pe Wohkadeh.

Pitt își desfăcu lațul și zise:

— Aduceți-i încoace, băieți! Să-i legăm lângă ceilalți.

— Nici gând! îl opri Shatterhand. Nu rămânem aici.

— De ce? Crezi că aici nu suntem în siguranță? Șoșonii au să ne lase în pace, le-ar părea chiar bine să nu le facem nimic.

— Știu și eu asta, domnule Pitt. Dar trebuie să le vorbim; or, scoțându-le călușul, ar putea foarte ușor ca printr-un răcnet să le dea de știre celorlalți... Ar fi auziți de acolo, de jos...

— Fratele meu are dreptate, spuse și apașul, Winnetou a mai fost astăzi pe aici, ca să-i iscodească pe șoșoni. Cunoaște un loc unde putem poposi cu toții.

— Ne-ar trebui și-un foc, adăugă Old Shatterhand. E cu puțință una ca asta?

— Da! Legați prizonierii de cai!

Îndată, micul convoi se puse în mișcare, în noapte, prin pădurea deasă, avându-l pe Winnetou călăuză. Se înțelege de la sine că înaintau foarte încet, pas cu pas. După o jumătate de oră de-abia străbătuseră o distanță pentru care ziua le-ar fi trebuit doar câteva minute. Apoi, apașul se opri.

Firește, prizonierii nu se dumiriseră încă pe ce mâini încăpuseră. Spionii nu putuseră vedea, din pricina întunericului, că mai existau alți doi prizonieri, și nici aceștia nu știau nimic despre cei dintâi. Șeful habar n-avea că fiul său fusese de asemenea prins...

Old Shatterhand hotărî să stea de vorbă numai el singur, mai întâi cu șeful. Ceilalți trebuiră să se retragă. Adună de pe jos vreascuri uscate, ca să aprindă un foc.

Se găsea cu șoșonul într-un loc deschis și îngust de numai câțiva pași. De cu ziuă, apașul observase cât de potrivit este pentru o împrejurare ca aceea în care se aflau acum și, cu simțul său de orientare, îl putu găsi chiar și pe întuneric.

Era, firește, înconjurat de copaci, printre care ferigile și spinii formau un gard des, nelăsând să se vadă departe flacăra focului. Cu ajutorul unui *punk*^[26], Old Shatterhand aprinse vreascurile, tăie apoi, cu ajutorul unui cuțit, câteva ramuri de prin copacii de primprejur, ca să aibă cu ce întezi focul. Voia să aibă destulă lumină în jur.

Indianul ședea trântit și privea încruntat la pregătirile vânătorului alb. Când acesta sfârși, îl trase pe prizonier lângă foc, îl ridică în picioare și-i scoase călușul. Șoșonul nu arată însă nici prin gesturi, nici prin răsuflare, că s-ar simți

mai ușurat. Pentru orice războinic indian, a lăsa să se vadă ceea ce gândește și simte este o mare rușine.

Old Shatterhand i se așază dinainte, de cealaltă parte a rugului, și-și privi dușmanul. Era foarte vânjos și purta îmbrăcăminte din piele de bou, de croială indiană, fără nici o podoabă. Doar pe la cusături avea smocuri de păr scalpat, iar la brâu îi atârnavu vreo douăzeci de scalpuri, nu întregi, căci i-ar fi luat prea mult loc, ci doar niște bucăți de mărimea unei monede, luate din creștetul capului. N-avea fața vopsită, astfel încât cele trei cicatrici roșii de pe obraz i se vedeau foarte bine. Ședea acolo, cu fața neclintită, privind țintă la foc, fără să-l învrednicească pe alb cu vreo privire.

— Oihtka-petay nu poartă semnele războiului, începuse Old Shatterhand. Atunci de ce se poartă ca un dușman cu oamenii pașnici?

Nu i se răspunse, nici cu vorba, nici cu privirea; de aceea continuă:

— Căpetenia șoșonilor a amuțit oare de frică, de nu-mi poate răspunde la întrebare?

Vânătorul știa prea bine cum trebuia să-l ia pe indian. Efectul se arată îndată, căci prizonierul, aruncându-i o privire fulgerătoare, încărcată de mânie, îi răspunse:

— Oihtka-petay nu știe ce este frica! El nu se teme nici de dușman, nici de moarte!

— Și totuși, se poartă ca și cum i-ar fi frică. Un ostaș curajos își pictează pe față culorile războiului, înainte de a începe atacul. Așa e cinstit, căci atunci adversarul știe că trebuie să se apere; dar șeful șoșonilor e fără culori. Chipul său poartă înfățișarea păcii, și totuși i-a atacat pe albi. Sau, poate, nu este așa? N-am dreptate? Viteazul-zimbru are ceva de spus întru apărarea sa?

Indianul își plecă ochii și răspunse:

— Viteazul-zimbru nu era cu ei când i-au făcut prizonieri pe fețele palide.

— Asta nu e o scuză. Un om cinstit și curajos le-ar fi dat drumul îndată ce i-au fost aduși. Eu n-am auzit deloc că ostașii șoșonilor ar fi dezgropat securea războiului, își pasc turmele, întocmai ca pe timp de pace, la apele Tongue și Bighorn, merg în casele albilor și totuși, Viteazul-zimbru atacă oameni nevinovați, care nu l-au jignit vreodată. Are ceva de răspuns șeful șoșonilor la acuzația mea, că numai un laș se poartă astfel?

Indianul aruncă o privire furișă înspre alb. Deși nespus de înfuriat, glasul îi era potolit când răspunse:

— Ești tu cumva un viteaz? Ai vreun nume ca să-mi poți vorbi astfel?!

— Firește! răspunse liniștit cel întrebat, ca și cum acest lucru ar fi fost de la sine înțeleș.

— Fețele palide au voie să poarte un nume, chiar dacă sunt niște fricoși. Cei mai ticăloși dintre ei au cele mai lungi nume. Pe al meu îl cunoști. Ar trebui să știi că nu sunt un mișel.

— Atunci eliberează-i pe prizonierii albi și luptă-te cinstit cu ei!

— Au cutezat să se apropie de Lacul de Sânge. Acest ținut e sfânt pentru noi, acolo rățăcesc spiritele șoșonilor uciși. Pentru această îndrăzneală se cuvine să moară!

— Poate, dar atunci vei muri și tu!

— Viteazul-zimbru ți-a mai spus că el nu se teme de moarte. Ba mai mult, chiar o dorește!

— De ce oare?

— A fost prins și luat din wigwamul său, și încă de o față palidă. Și-a pierdut cinstea și nu mai poate trăi. Se cuvine să moară, chiar fără a mai putea rosti un cântec de război. Nici în mormânt nu va mai putea sta drept și mândru, pe calul său, împodobit cu scalpurile dușmanilor, ci va fi osândit să zacă în nisip, sfâșiat de vulturii negri.

Spuse toate astea pe un ton rar și monoton, fără ca vreo trăsătură a feței să-i zvâcnească și, totuși, fiecare cuvânt al său vibra de o tristețe deznădăjduită. Din punctul său de

vedere, avea deplină dreptate. Pentru orice căpetenie indiană, nu exista rușine mai mare decât aceea de-a fi răpit din cortul său și luat prizonier din preajma ostașilor săi înarmați.

Old Shatterhand se simți cuprins de milă, dar nu lăsă să se vadă nici cel mai mic semn de îmbunare. De altfel, pentru șoșon ar fi fost o jignire în plus, care i-ar fi întărit și mai mult gândul morții. De aceea, răspunse:

— Oihtka-petay și-a meritat soarta, dar, chiar prizonierul meu fiind, mai poate trăi. Sunt gata să-i dăruiesc libertatea, îndată ce va porunci alor săi să-mi elibereze prietenii.

Indianul răspunse cu un dispreț amar:

— Oihtka-petay nu mai poate trăi, pentru că el însuși dorește să moară. Leagă-l liniștit de stâlpul martirilor. Nimeni nu va mai vorbi despre faptele care i-au răspândit faima, dar chinurile morții nu-i vor scoate nici măcar un geamăt.

— Nu te voi lega de stâlpul morții. Eu sunt creștin. Chiar când sunt nevoit să ucid un animal, o fac astfel încât să nu se chinuiască. Tu, însă, ai muri de prisos. Căci pe mine nimic nu mă va putea împiedica să-i eliberez pe prizonieri din mâinile alor tăi.

— Încearcă numai. Pe mine m-ai putut surprinde printr-un atac viclean, m-ai putut ameți și m-ai târât prin întuneric. Dar războinicii mei știu acum la ce să se aștepte. Îți va fi peste putință să eliberezi pe fețele palide. Au îndrăznit să se arate la Lacul de Sânge. Vor ispăși aceasta printr-o moarte înceată. L-ai învins pe Viteazul-zimbru, care de asemenea va trebui să moară. Dar Moh-aw, singurul meu fiu, mândria sufletului meu, trăiește și mă va răzbuna. Sunt sigur că acum și-a zugrăvit pe față culorile războiului... Oricum, era hotărât să execute el însuși pe fețele palide. Își va vopsi trupul cu sângele lor cald și astfel va fi apărat de dușmănia voastră.

— *Sir*, vreau să vă spun că santinela prinsă este fiul șefului. Winnetou a aflat de la el.

Această veste îi sosi vânătorului tocmai la timp. Îi răspunse tot atât de încet:

— Winnetou să mi-l trimită îndată aici. Să-l aducă Pitt Lunganul și să rămână lângă el.

Martin se depărtă. Old Shatterhand se întoarse iarăși înspre indian, răspunzându-i:

— Nu mi-e frică de fiul tău. De câtă vreme poartă el un nume, și unde s-a auzit despre isprăvile sale? Îl voi lua prizonier ca și pe tine.

De astă dată, șoșonul nu se mai putu stăpâni. Îi vorbise cu dispreț despre fiul său. Încruntă din sprâncene, ochii îi scăpărară de mânie și răspunse:

— Cine ești tu, ca să poți vorbi astfel? La privirea lui vei simți nevoia să intri în fundul pământului. S-a luptat, cu sioucșii ogallallași și i-a învins pe mulți dintre ei. Are ochi de vultur și auz de pasăre de noapte. Nici un dușman nu-l poate înfrânge, iar pentru tatăl său se va răzbuna crunt pe părinții și fiii tuturor fețelor palide.

Între timp, Pitt apăruse cu un tânăr indian pe care-l purta pe umeri. Cu uriașele-i picioare păși peste tufiș, puse jos prizonierul și zise:

— Iată-l pe băiețaș!

— Pune-l jos, domnule Pitt, și ia loc lângă el. Poți să-i scoți și călușul.

— *Ay, sir!* Dar tare-aș vrea să știu dacă mai are ceva de spus!

Când tânărul fu în picioare, cei doi șoșoni se priviră îngroziți. Totuși, șeful nu se mișcă și nici nu zise nimic. Dar, în ciuda culorii închise a pielii, se putu vedea cum îi pieri tot sângele din obraji.

— Uff! Și Oihtka-petay a fost prins, țipă fiul. Ce jale în wigwamul șoșonilor! Marele Manitu și-a întors privirile de la fiii săi!

— Taci! se răsti tatăl. Nici o femeie șoșonă nu va vărsa vreo lacrimă când Oihtka-petay și Moh-aw vor fi învăluiți în negurile morții! Au avut ochii închiși și urechile astupate...

iar minte, nici cât broaștele râioase, care, fără nici cea mai mică împotrivire, se lasă înghițite de șerpi. Rușine pentru tată, rușine pentru fiu!

Atunci, Old Shatterhand se întoarse înspre Pitt, poruncindu-i încet:

— Adu-i înapoi pe toți ceilalți, cu excepția lui Winnetou. El nu trebuie să se arate încă...

Lunganul se ridică și plecă.

— Ei, întrebă Old Shatterhand, mă mai vede Viteazul-zimbru intrând în pământ dinaintea privirii fiului său? Dar, eu nu vreau să vă jignesc. Șeful șoșonilor este vestit pentru vitejiile sale și pentru înțelepciunea pe care nu o dată a dovedit-o în sfatul bătrânilor. Moh-aw, fiul său, va merge pe urmele sale și va fi cel puțin tot atât de viteaz și de înțelept. Vă redau libertatea, în schimbul eliberării prizonierilor albi.

Fața tânărului tresări de bucurie, dar tatăl său îl străfulgeră cu o privire mânioasă și izbucni:

— Viteazul-zimbru și fiul său au căzut fără luptă în mâinile unei ticăloase fețe palide. Ei nu merită să mai facă umbră pământului. Numai prin moarte mai pot spera să spele rușinea căzută asupra lor. Fețele palide prizoniere vor muri la rândul lor, așijderea cei care vor mai cădea în mâinile șoșonilor...

Se opri dintr-o dată. Privirea îngrozită îi căzuse asupra celorlalte două iscoade pe care le aduceau Pitt, Bob și Martin.

— De ce a tăcut Viteazul-zimbru? se interesă batjocoritor Old Shatterhand? Or simte că l-a luat cu leșin de la inimă?!

Șeful plecă privirile, posomorât, fără o vorbă... Fără să bage de seamă, în spatele său se mișcau ramurile și, dintre ele, apăru capul apașului, care îi aruncă lui Old Shatterhand o privire întrebătoare. Acesta îi răspunse cu un ușor semn din cap:

— Acum poate pricepe și Oihtka-petay cât de zadarnică îi este orice nădejde... Dar noi n-am pornit să-i ucidem pe

vitejii fii ai șoșonilor, ci ca să-i pedepsim pe câinii de ogallallași. Va îngăduim să vă înapoiați la corturile voastre.

Se ridică, se apropie de șef și-i desfăcu legăturile. Știa că face un gest curajos, dar ca un bun cunoscător al Vestului și al locuitorilor săi, era convins că încercarea sa va da roadele așteptate.

Căpetenia își pierduse întreaga putere de stăpânire. Nu putea defel să-l înțeleagă pe albul acesta nesocotit, care-i dăruia libertatea fără a-i mai cere nimic în schimb. Apoi, Shatterhand desfăcu și legăturile băiatului... Viteazul-zimbru îi privea țintă, cu desăvârșire, buimăcit... și, dintr-o dată, cu o singură smucitură, smulse cuțitul lui Martin din cingătoare, avântându-se:

— Să fim liberi? strigă el. Liberi? Să vedem toate babele arătându-ne cu degetul și să le auzim povestind nepoților cum am fost atacați și doborâți de niște câini fără nume! Iar, odată ajunși pe veșnicele câmpii ale vânătoarei, să fim nevoiți a mânca șoareci, în vreme ce frații noștri se vor desfăta cu mușchi de urs și de bivol?! Numele noastre sunt odată pentru totdeauna pătate și nu sângele dușmanului, ci doar propriul nostru sânge ar mai putea șterge pata! Oihtka-petay va muri, dar nu înainte de a trimite în lumea de dincolo sufletul fiului său!

Ridică cuțitul și se năpusti asupra băiatului, care rămase neclintit, gata să primească moartea din mâna părintelui său.

— Oihtka-petay! strigă cineva, în spatele șefului, cu un glas căruia nu i se putea ridica nici o împotrivire.

Șoșonul se întoarse, lăsând în jos brațul cu arma.

— Winnetou! șopti el.

— Oare căpetenia șoșonilor îl socotește pe Winnetou un coyot?! se interesă apașul.

— Cine ar îndrăzni să spună una ca asta? răspunse cel întrebat.

— Chiar Oihtka-petay a spus-o adineauri. N-a numit el câini fără nume pe aceia care l-au biruit?

Atunci, șoșonul lăsă să-i cadă cuțitul din mână.

— Winnetou este învingătorul?

— El, împreună cu fratele său!

Și-l arată pe Old Shatterhand.

— Uff! Uff! Uff! izbucni Viteazul-timbru. Atunci, fără doar și poate că acest alb este Non-pay-klama, pe care fețele palide îl numesc Old Shatterhand.

În tot acest timp, privirea lui alerga cercetătoare de la unul la altul. Winnetou răspunse:

— Se vede că ochii fratelui meu roșu erau obosiți și mintea de asemenea... Oare acela care a fost capabil ca printr-o singură lovitură de pumn să ia răsuflarea Viteazului-zimbru poate fi altul decât un viteaz cu nume mare?!

Șoșonul își dădu cu pumnii în cap și răspunse:

— Oihtka-petay a avut creier, dar n-a avut minte!

— Da, acesta este Old Shatterhand, în carne și oase! Fratele meu roșu mai vrea acum să moară?

— Nu! răspunse el, suspinând adânc. Poate să trăiască!

— Firește, căci voind să se ducă de bunăvoie în veșnicile câmpii ale vânătoarei, a dovedit că are o inimă tare. Tot Old Shatterhand a fost acela care cu o singură lovitură l-a trântit la pământ pe Moh-aw. Dar, poate fi aceasta o rușine atât de mare pentru viteazul, tânărul luptător?!

— Nu! Și el poate să trăiască!

— Tot Old Shatterhand și Winnetou sunt aceia care i-au prins pe iscoadele șoșonilor, dar nu ca pe niște dușmani, ci ca să-i poată schimba cu fețele palide prizoniere la voi. Fratele meu roșu ar fi trebuit să afle până acum că Old Shatterhand și Winnetou sunt frații voștri.

— Da! Oihtka-petay știe asta.

— Atunci poate să aleagă dacă vrea să ne fie frate sau vrăjmaș! Dacă va dori să fie fratele nostru, atunci dușmanii lui vor fi și ai noștri. Însă, dacă va alege altfel, noi îi vom reda libertatea, așa cum am făgăduit, dar pentru cei doi albi prizonieri va curge mult sânge, iar copiii șoșonilor își

vor acoperi capetele și vor cânta cântece de jale la fiecare nou loc de popas. Winnetou știe să-și țină făgăduielile!

Se lăsă o tăcere adâncă. Vorba și felul de a fi al apașului făcuseră, ca de obicei, o impresie puternică. Oihtka-petay se aplecă, își luă cuțitul de pe jos și, înfigându-i tăișul în pământ, până la mâner, strigă:

— Așa cum a pierit ascuțișul acestui cuțit, așa să piară orice dușmănie între fiii șoșonilor și vitejii ostași de aici, de lângă noi.

Apoi, trase iarăși cuțitul afară, îl ridică în sus, amenințător, și continuă:

— Cuțitul să-i lovească pe toți acei ce sunt potrivnici șoșonilor și fraților lor. Am spus!

— Fratele meu a făcut o înțeleaptă alegere, spuse Old Shatterhand. Acesta este Pitt-housken, vestitul vânător... iar celelalte fețe palide, prizoniere la șoșoni, sunt Dick-petahtseh și Frank șchiopul, care este tovarășul lui Mato-poka, Vânătorul de Urși.

— Mato-poka! strigă șoșonul, mirat. De ce șchiopul n-a spus aceasta? Mato-poka e doar fratele șoșonilor! N-a scăpat el viața lui Oihtka-petay, când sioucșii ogallallași îi aținuseră calea?

— Ți-a scăpat viața? Privește-l pe Martin, fiul său, și pe Bob, credinciosul lor servitor negru. Au plecat să-l salveze, iar noi îi însoțim, căci Mato-poka, Vânătorul de Urși, a căzut în mâinile tribului ogallalla, care vrea să-l ucidă, împreună cu cei cinci tovarăși ai lui.

— Căinii de ogallallași vor să-l ucidă pe Vânătorul de Urși? Marele Manitu îi va nimici. Sufletele lor vor ieși din trupuri, iar mădulele vor putrezi în lumina soarelui! Unde pot fi găsiți?

— Sunt sus, în munții fluviului Yellowstone, la mormântul Focului-rău.

— Fratele meu Old Shatterhand i-a omorât cu o singură lovitură de pumn pe Focul-rău și pe cei doi tovarăși ai săi. De asemenea, cei care au cutezat să ridice mâna asupra

Vânătorului de Urși se cuvine să piară! Îi rog pe frații mei să mă urmeze în jos, la ceilalți șoșoni. Acolo vom fuma pipa păcii și vom ține un sfat.

Negreșit, toți erau gata de plecare. Dezlegară pe cele două iscoade și aduseră caii.

— *Sir*, ești dracul gol! îi șopti Pitt lui Old Shatterhand. Îndrăznești mult și, totuși, izbutești atât de bine, de parcă totul n-ar fi decât o bagatelă. Îmi scot pălăria în fața dumitale!

Își scoase cilindrul și începu să-l agite, de parc-ar fi avut de gând să golească un întreg heleșteu de pești.

Porniră. Trăgând caii după ei, dibuiau din nou drumul de-a lungul povârnișului. Focul fusese stins. Ajunși sus, la marginea prăpastiei, Moh-aw își strânse palmele căuș la gură și strigă:

— *Khun, khun, khun-wah-ka* ^[27], aprindeți-l pentru sfat.

Ecoul repetă strigătul de mai multe ori. Fusese auzit și înțelese, căci se auziră glasuri:

— *Hang-pa?* ^[28]

— Moh-aw, Moh-aw! răspunse fiul căpeteniei.

Strigătul de bucurie, „ha-ha-hih”, răsună peste întreaga vale și câteva momente mai târziu se zări flacăra focului aprins în grabă. Era un semn sigur că șoșonii recunoscuseră glasul tânărului indian, totuși avură prevederea să trimită câțiva oameni înaintea celui care sosea, pentru a fi siguri că nu li se întinde o cursă.

Când șeful și însoțitorii lui sosiră în tabără, cu toții se bucurară, firește, dornici să afle amănunte cu privire la misterioasa lor dispariție, dar nici unul nu-și arătă pe față sentimentele. Desigur, erau cât se poate de mirați de apariția străinilor fețe palide, dar erau prea deprinși a-și ascunde sentimentele, ca să le poată scăpa vreun semn de uimire. Numai bătrânul războinic veni în fața căpeteniei și zise:

— Oihtka-petay este un mare vrăjitor. Dispare din cortul său întocmai ca vorba, când ai vorbit-o!

— Oare frații mei chiar au crezut că Viteazul-zimbru a dispărut fără urmă, precum fumul care se ridică în aer? întrebă șeful. N-ați avut ochi să vedeți ce s-a întâmplat?

— Ostașii șoșonilor au ochi. Ei au găsit semnul vestitului vânător alb. Și-au dat seama că Old Shatterhand a ținut sfat cu șeful lor.

Era un respectuos înconjur al faptului că Viteazul-zimbru fusese răpit de Old Shatterhand.

— Frații mei au înțeles cum nu se poate mai bine, declară acesta. Iată-l pe Non-pay-klama, vânătorul alb, care doboară dușmanii cu pumnul. Și alături se găsește Winnetou, marele șef al apașilor.

— Uff! Uff! răsună împrejur.

Șoșonii, trăgându-se respectuoși înapoi, lărgiră cercul care se formase în jurul noilor sosiți.

— Acești războinici vestiți au venit ca să fumeze cu noi pipa păcii, continuă șeful. Ei vor să-i eliberăm pe cei doi prizonieri care se află colo, în cort. Aveau în mână viața Viteazului-zimbru și a fiului său și, totuși, nu le-au luat-o. De aceea, războinicii șoșonilor pot să desfacă legăturile ostaticilor. În schimb, frații mei vor primi scalpurile multor sioucși ogallallași, care, precum niște șoareci, au ieșit din găurile lor tocmai la vreme pentru a fi sugrumați de șoimi. Odată cu zorii zilei vom porni pe urmele lor. Acum, însă, oștenii sunt rugați să vină în jurul focului de sfat pentru al invoca pe Marele Manitu și a-i cere ajutor și ocrotire în expediția de război.

Nimeni nu scoase o vorbă, deși vestea pe care o auziseră le trezise cel mai mare interes. Câțiva se duseră la cort, pentru a duce la îndeplinire porunca șefului, aducându-i îndată la foc pe ostatici. Aceștia mergeau clătinându-se, cu pas nesigur.

— Urs bătrân, ce prostii ai mai făcut? îl interpelă de îndată Pitt pe grăsan. Numai un broscoi ca tine poate fi

capabil să sară drept în ciocul berzei!

— Mai bine închide-l pe al tău, altfel ți-l voi reteza eu, numaidecât! răspunse Dick, cu năduf, frecându-și încheieturile rănite.

— Stai, bătrâne, liniștește-te! N-am vrut deloc să fiu răutăcios și-ar trebui să știi cât de mult mă bucur că te văd iarăși liber.

— Frumos din partea ta. Numai că libertatea i-o datorez domnului Old Shatterhand.

Și, întorcându-se către acesta, continuă:

— Spune-mi, cum pot să-ți mulțumesc? Viața grăsanului Dick, n-o fi ea cine știe ce, dar sunt în orice clipă gata să ți-o aștern la picioare.

— Nu-mi datorezi nimic. Tovarășii dumitale au lucrat cum se cuvine. Înainte de toate, însă, trebuie să te adresezi fratelui meu, Winnetou, fără de care nimic n-ar fi fost cu putință.

Rotofeiul aruncă o privire plină de admirație asupra staturii zvelte și vânjoase a apașului, apoi îi întinse mâna, zicând:

— Am știut că Winnetou trebuie să fie prin preajma, ori de câte ori se arată Old Shatterhand. Chiar dacă nu sunt tocmai un broscoi, bărzoiul de Pitt mă poate înghiți pe loc, dacă nu ești dumneata cel mai inimos indian pe care l-am cunoscut vreodată.

Bob, gâfâind de bucurie, se apropie de Hobble-Frank și-i spuse:

— În sfârșit, în sfârșit, dom' Bob vede iar bunul dom' Frank! Dom' Bob vrut omoare toți șoșonii indieni, dar dom' Shatterhand vrut elibereze singur cu dom' Winnetou. Așa, șoșonii încă o dată scăpat cu viață!

Apucă mâna lui Frank și-i mângâie locurile rănite cu o mișcătoare duioșie...

7. Ursul cenușiu

Întocmai ca un șarpe lung și subțire se desfășura convoiul șoșonilor prin preria Blue-Gras, care se întinde de la Devil's Head, între Munții Bighorn și Munții Șerpilor cu clopoței, înspre ținuturile unde Grey-ball-Creek își vărsa apele limpezi în fluviul Bighorn.

Această „iarbă albastră” nu se întâlnește des în Vest. Crește înaltă și, într-un pământ umed, poate să ajungă până la înălțimea unui stat de om. Așa stând lucrurile, îi dă mult de furcă vânătorului din Vest, care n-are altă alternativă decât să urmeze cărarea bătătorită de bivoli în desișul de iarbă. Firele înalte îl împiedică să vadă departe și, nu o dată, pe vreme rea, vânători pricepuți, neavând busolă și nefiindu-le cu putință să știe precis poziția soarelui, s-au pomenit în prag de seară, după ce parcurseseră un drum foarte anevoios, tot pe locul de unde plecaseră dimineața. Alții, rotindu-se călare, și-au regăsit propriile urme și le-au luat drept ale altora.

Drumul pe cărarea bivolilor nu este nici el lipsit de primejdie. Oricând se poate întâmpla ca, pe neașteptate, să te trezești față în față cu un dușman, din neamul omenesc ori din lumea animalelor. Poți da de vreun bivol bătrân, care s-a despărțit de turma lui ca un sihastru, dar nu e cu nimic mai puțin primejdios să dai nas în nas cu un indian vrăjmaș. Într-un asemenea caz, ești nevoit să reacționezi repede ca fulgerul, căci acela care va trage primul va fi și supraviețuitorul.

Șoșonii călăreau înșiruiți unul după altul, astfel încât fiecare cal pășea pe urmele celui alt. E rânduiala păstrată cu sfințenie de pieile roșii, de fiecare dată când nu se știu în siguranță. Ca supremă precauție, ei mai obișnuiesc să trimită înainte iscoade cu simțuri ascuțite și minte șireată, cărora nu le scapă din ochi nici un pai aplecat de suflarea

vântului și ale căror urechi înregistrează până și trosnetul cel mai încet al unei crengi rupte.

Adâncit în sine și aplecat mult înainte, cercetașul se ține pe cal ca și cum arta de a călări i-ar fi întru totul străină. Ochii îi par închiși, nici un mușchi nu-i tresare. Și calul parcă-i somnoros, mișcă picioarele mai mult din obișnuință. Un nepriceput l-ar crede pe călăreț adormit de-a binelea, fără a putea bănui măcar cât de încordată este, de fapt, atenția iscoadei. Oricât de mult i-ar fi plecate pleoapele, privirea lui ascuțită, neadormită, cercetează atent împrejurimile.

Orice sunet încet, oricât de încet, numai urechea unui astfel de cercetaș iscoadă îl poate auzi. După tufișul de colo pândește un dușman, care și-a ridicat pușca, spre a o îndrepta asupra cercetașului. Dar patul puștii a atins nasturele de la haină și zgomotul astfel produs a și ajuns la urechea iscoadei. O privire scurtă, cercetătoare, înspre tufiș, apucă dârlogii, se aruncă din șa, rămânând totuși cu un picior în scară și cu mâna în coama calului, astfel încât corpul îi dispare de tot după cal și nu poate fi nimerit de glonțul dușmanului. Bidiviul, trezit dintr-o dată din moleșeala de până atunci, face două-trei sărituri în lături și dispare cu tot cu călăreț în desiș sau printre copacii care îi apără. În nici două secunde rolurile s-au inversat, iar dușmanul are acum tot interesul să se îngrijească de propria-i siguranță.

Astfel de iscoade trimiseseră și șoșonii, la o distanță destul de mare... în fruntea trupei se găseau Old Shatterhand, Winnetou și Viteazul-zimbru. Urmau ceilalți albi, cu Wohkadeh și cu Bob.

Acesta din urmă nu devenise deloc un mai bun călăreț, cu toate că se străduia din răspuțeri. Pielea de pe pulpe nu i se întărise defel, își făcuse răni și ședea pe cal chiar mai nenorocit decât înainte. Tot văietându-se, luneca întruna din șa, gemea și suspina în toate felurile și, strâmbându-se îngrozitor, îi asigura pe tovarășii săi că sioucșii îi vor plăti

cu vârf și îndesat pentru aceste chinuri atroce. Ca să șadă mai pe moale, își pusese dedesubt un așternut de iarbă, dar, neputând fi ținută strânsă pe spinarea calului, ea aluneca din când în când într-o parte sau alta, astfel încât deseori Bob se pomenea jos, la pământ, făcându-i pe șoșonii, atât de serioși altminteri, să zâmbească înveseliți. Când unul dintre ei, care știa puțin englezește, îl botează Sliding-Bob^[29], vorba trecu din gură în gură și îi rămase ca o poreclă, de care mai târziu se folosiră cu toții, fără nici un pic de milă și la orice ocazie.

În partea dinspre apus, orizontul părase până acum o dungă dreaptă. Încetul cu încetul, însă, începea să se ridice pe alocuri lăsând să se vadă munții, albastrii, cu contururi șterse. Până la poalele lor mai era încă foarte mult de mers.

În acele regiuni aerul este atât de curat încât până și țintele cele mai îndepărtate par atât de aproape încât ești tentat să crezi că le poți atinge în câteva minute. În afară de aceasta, atmosfera este îmbibată cu electricitate, astfel încât, dacă, de exemplu, doi oameni își ating mâinile ori coatele, de jur-împrejur sar scânteii care se văd și se simt. În ciuda faptului că cerul este lipsit de nori, orizontul pare deseori înflăcărat din pricina luminii fulgerelor care, însă, nu pot tulbura, în nici un fel, bunăstarea oamenilor și a animalelor. Odată cu lăsarea întunericului, lumina acestor licăriri oferă o priveliște de nedescris, generatoare de puternice emoții, chiar și pentru vânătorul cel mai încercat. Deprins a se încrede doar în sine însuși, el începe să se simtă neînsemnat în fața unei tainice puteri pe care n-o poate pricepe. Se gândește la Dumnezeu, pe care l-a uitat demult și, ca o amintire pioasă din tinerețe, își amintește cuvintele psalmistului, deseori auzite în școală: „Încotro să mă duc de la Duhul Tău și de la fața Ta unde să fug? De aș lua aripile dimineții și m-aș îndrepta spre cea mai depărtată margine a mării, și acolo dreapta Ta mă va ajunge!” Indianul nu simte nici el altfel. „L-am văzut în lumina

fulgerului pe Manitu”, povestește el alor săi, de câte ori călătorește în timpul unor astfel de descărcări electrice.

Fulgerele astea pot fi foarte primejdioase pe vreme de război, căci pieile-roșii cred că războinicii uciși în timpul nopții vor fi nevoiți să trăiască în neconținut întuneric pe veșnicele câmpii ale vânătoarei. De aceea, ei se feresc de luptă noaptea și atacă bucuroși doar odată cu apariția zorilor. Însă, cel care moare în „focul marelui spirit”, la lumina fulgerului, va găsi și pe lumea cealaltă cărările luminate ale războiului și vânătoarei. Așadar, indienii nu se sfiesc să atace la lumina sclipitoare a fulgerului și foarte mulți care n-au știut acest lucru sau n-au ținut seama de el, și-au plătit neștiința ori neprevăderea cu propriile scalpuri.

Mărunțelul Hobbles-Frank nu mai văzuse niciodată așa ceva. De aceea se hotărî să-l întrebe pe Dick, în urma căruia călărea:

— Domnule Pfefferkorn, acolo, în Germania dumitale, pe vremea când erai la liceu, ai învățat și psihica, îți mai aduci aminte ceva? De ce crezi că aici fulgeră atât de mult?

— Se zice *fizică*, nu *psihică*, îl corectă Rotofeiul.

— Totuna îi e împăratului dacă eu zic psihică sau fizică! Principalul e să-l pronunți corect pe *ixgrec*.

— Se zice *igrec*.

— Ce vrei să insinuezi acum? Că nici măcar penultima literă din alfabetul meu național n-aș fi în stare s-o pronunț?! Dacă mai îndrăznești vreodată să faci asemenea afirmații, vei avea prilejul s-o regreți amarnic. Un admirator al științei ca mine nu poate răbda asemenea măgării! Ești incapabil să dai un răspuns academic întrebării mele, atât de simple, la urma urmei, și încerci să scapi prin tot soiul de chichițe. Dar dacă-ți închipui că vei izbuti să mă păcălești cu asemenea tertipuri, atunci nu mă cunoști! Ești în stare să-mi răspunzi, ori nu?!

— Firește că da, râse Rotofeiul.

— Atunci dă-i drumul. Spune de ce fulgeră aici atât de mult!?

— Fiindcă este electricitate.

— Așa vasăzică?! Și asta numești dumneata răspuns? Pentru atâta nu era nevoie să înveți la liceu. Eu, care n-am frecventat pe Alma Pater, n-am fost student și n-am tocit latinește, știu totuși că pentru a ieși scânteii este nevoie de electricitate. Fiecare efect își are cauza sa. Când cineva primește o palmă, neapărat trebuie să fie de față și-un al doilea, care să i-o dea... Și când fulgeră, atunci... atunci...

— Trebuie să fie cineva care a pus focul, completă Dick.

Hobble-Frank făcu o clipă, ca pentru a cântări vorbele Rotofeiului, apoi izbucni mânios:

— Ascultă, domnule Pfefferkorn, e foarte bine că n-am legat încă frăție unul cu celălalt, căci acum aș fi fost nevoit s-o stric, pătând pentru veșnicie blazonul dumitale de cetățean. Crezi oare că voi îngădui să strici ordinea etimologică a vorbelor mele? De ce te amesteci într-o cuvântare atât de frumoasă?! Dacă eu, în felul meu modest, dar atât de inteligent, compar electricitatea cu o palmă, n-ai nici un drept să pui stăpânire pe comparația mea întocmai ca un tâlhar. Așadar, era vorba despre fulger! Dumneata spui că fulgeră din pricina electricității. Dar acum, te întreb eu mai departe, de ce aici, în acest ținut, e atât de multă electricitate? Până acum n-am mai întâlnit-o nicicând într-o astfel de cantitate. Ai cea mai bună ocazie din viață să dai un examen!

Dick Rotofeiul râse tare. Celălalt, însă, continuă să-i boscorodească:

— Ce tot râzi de mine? Sau râzi, poate, fiindcă te găsești în încurcătură?! Oricum, sunt curios în ce chip ai de gând s-o scoți la capăt, bunul meu domn Pfefferkorn!

— Da, răspunse Dick. Negreșit, e foarte greu de răspuns la întrebarea dumitale. Cu un asemenea interlocutor, chiar și un profesor adevărat s-ar osteni degeaba!

— Așa! Alt răspuns n-ai de dat?

— Ba, poate că da.

— Atunci dă-i o dată drumul. Sunt numai urechi!

— Poate că e din cauza bogăției metalice a munților pietroși care generează o asemenea cantitate de electricitate.

— Bogăție de metale, hai? Electricitatea n-are nici o legătură cu asta.

— Ba cum nu? De ce e atrasă de paratrăsnet?

— Dar pe urmă iese iar afară, deci nu vrea să știe de el... și trăsnetul lovește o sumedenie de copaci care n-au avut nici cea mai mică bucată de metal în buzunare... Nu, asta nu pot s-o cred. Dacă ar fi așa, toate turnătoriile de fier ar fi lovite de trăsnet.

— Nu uita că ne apropiem de polul magnetic.

— Care unde se află?

— În America de Nord, nu chiar foarte aproape de aici.

— Atunci lasă-l să stea acolo. Nici el nu poate fi vinovat de aceste fulgere.

— Probabil că electricitatea se produce din cauza învârtirii prea repezi a Pământului la înălțimile uriașe ale Munților Stâncoși.

— Nu s-ar putea îngrămădi atât de multă. Electricitatea nu e sirop. Poate trece ușor peste munți. Nu, n-ai trecut examenul.

— Dacă ai pretenția să mă examinezi, trebuie să cunoști tu însuși răspunsul.

— Firește! Învățătorul de la Moritzburg mi-a destăinuit într-un moment de prietenie că electricitatea se naște prin frecare. Asta o crezi?

— Foarte bucuros.

— Prin urmare, acolo unde este frecare, trebuie neapărat să se producă și electricitate.

— Cum ar fi, de exemplu, când răzuim cartofi!

— Lasă glumele astea de licean nepricopsit, mai ales când stai de vorbă cu cineva care are raporturi artistice și științifice direct cu autoritatea hidraulică! Cu electricitatea nu trebuie multă ceremonie. Nici n-are a face dacă e frecare mai multă, ori mai puțină, mai cu seamă aici, în

acest ținut. Aici este prerie în lege și munți strașnici. Când vântul sau vijelia suflă asupra lor, se produce o frecare nemaipomenită, nu crezi?

— O fi, admise Dick, poznaș.

— Vijelia freacă pământul. Nesfârșitele milioane de fire de iarbă se freacă unele de altele. Nenumăratele ramuri, crengi și frunze ale copacilor se freacă și ele. Bivolii se tăvălesc prin praf, ceea ce de asemenea produce mare frecare. Pe scurt, în acest ținut are loc o frecare mai multă ca oriunde, și atunci se înțelege de la sine ce enormă cantitate de electricitate se îngrămădește acolo. Iată, ai avut parte de cea mai simplă și cea mai bună explicație, din cea mai competentă gură! Mai vrei ceva?

— Nu, nu! râse Dick. Mi-a fost de-ajuns.

— Atunci primește explicația cu seriozitate și respect. N-ai nici un motiv de râs. Dacă faimosul Old Shatterhand nu ne-ar fi venit în ajutor, toate șiretlicurile voastre v-ar fi dus de-a dreptul într-un primejdios *salto quartale*, până în veșnicele câmpii ale vânătoarei.

— Se zice *mortale*, nu *quartale*.

— Taci din gură! Așa ceva nu mi se mai întâmplă în acest pătrar de an, de aceea zic *quartale*. Discuția noastră științifică este acum *finis portera*, căci ne apropiem de munți și iată că cercetașii noștri se opresc. Trebuie să fi descoperit ceva important.

Mărunțelul nostru, în timpul ultrasavantelor sale „explicații”, pierduse din vedere cât de mare era distanța ce o parcurseseră între timp. Iarba albastră dispăruse. În locul acesteia, se iviseră ferigi, amestecate din belșug cu parfumatul cumarin. Nu foarte departe se așterneau arbuștii, deasupra cărora se înălțau vârfurile unor corni roșii. Acestor copaci le priește pământul umed și toți se bucurau că, după drumul înfierbântat, puteau nădăjdui să întâlnească o apă înviorătoare.

Acolo, în preajma tufișurilor, se opriseră cercetașii. Când întregul convoi se apropie de locul cu pricina, iscoadele

făcură niște semne grăbite, iar unul dintre ei chiar strigă:

— *Namban, namban!*

Acest cuvânt înseamnă „picior”, dar are și semnificația de „urmă”. Cercetașii voiau să spună că găsiseră niște urme care nu trebuiau nimicite până când mai marii lor nu le vor citi.

Wohkadeh nu-i luă în seamă și continuă să se apropie călare.

— *Wehts, toweke!* îi strigă, indignat, cel care îi chemase.

Aceasta însemna „om tânăr”, și era un fel de muștrare. Un tânăr e mai nechibzuit decât un om în vârstă.

— Au numărat frații mei iernile de când trăiește Wohkadeh? El știe bine ce face. Cunoaște bine aceste urme, fiind chiar ale lui. Aici poposise cu sioucșii ogallallași, când aceștia l-au trimis să cerceteze corturile șoșonilor. În orice caz, ei au pornit de-a dreptul înspre apus, ca să ajungă la fluviul Cornului gros și i-au lăsat lui Wohkadeh o mulțime de semne cu ajutorul cărora el să-i poată ajunge din urmă.

Locul unde se opriseră păstra urma unui popas de câteva zile al unui grup mare de călăreți, dar aceste semne puteau fi recunoscute numai de un ochi foarte exersat. Iarba strivită se ridicase iarăși, însă din tufișuri lipseau vârfurile ramurilor mâncate de cai. După explicațiile lui Wohkadeh, nu mai avea rost să se oprească aici. Soarele era de-o suliță pe cer, arșița cumplită, și caii aveau nevoie de puțină odihnă. Ar fi trebuit să dea și de apă.

Pământul, șes până acuma, începea să se înalțe. În față, la dreapta și la stânga, se ridicau crestele munților. Călăreții o luară pe un povârniș lat, care se îndrepta printre coline. Era așternut cu iarbă înaltă și tufișuri tot mai dese, un soi de măraciniș, tare, dar și niște plopșori, care aici nu se puteau dezvolta în voie, până într-atât încât să ajungă copaci. Erau și câțiva peri sălbatici, din soiul numit de americani *Spiked Hawthorn*.

Copacii se înmulțeau din ce în ce. Frasini albi, castani, fagi, tei și alții, pe ale căror trunchiuri se cățărau mărul

lupului, cu floarea roșie ca focul.

Când drumul coti apoi după un deal, călăreții zăriră drept în fața lor munții bine împăduriți. Acolo puteau găsi, cu siguranță, apă. Două culmi râpoase se ridicau drepte, una în fața celeilalte. Între ele se înghesuia o vale îngustă, în fundul căreia un pârâiaș subțirel murmură un cântec încetișor. Trebuiau să cotească, sau să urmeze direcția de până acum?

Old Shatterhand măsură cu privirea pătrunzătoare marginea pădurii. Îndată făcu din cap un semn de mulțumire, apoi zise:

— Drumul nostru duce de aici la stânga, jos în vale.

— De ce? întrebă Pitt.

— Nu vedeți o ramură de fag înfiptă în trunchiul unui tei?

— *Ay, sir.* Firește că e băcător la ochi ca un brad să crească pe un copac frunzos. Trebuie să fie un semn lăsat lui Wohkadeh. Sioucșii s-au așezat pe tei astfel încât să arate drumul spre vale. De ce au luat-o ei într-acolo? Probabil că vom mai găsi multe astfel de semne. Așadar, înainte!

Tăcut, Winnetou pornise deja înainte, după ce aruncase o scurtă privire teiului. Așa era felul său. Tăcut la vorbă și grăbit la fapte.

După ce convoiul mai merse puțin, dădură în sfârșit de un loc foarte potrivit pentru popas. Se opriră aici. Era apă, umbră și iarbă minunată pentru cai. Călăreții descălecară lăsându-și bidiviii slobozi să pască. Șoșonii aduseseră carne bine uscată la soare, iar albi mai aveau încă din merindele pe care le luaseră de la locuința Vânătorului de Urși. Mâncară și se întinseră pe iarbă sau pe mușchi, ațipind puțin ori strângându-se în grupuri, la vorbă.

Cel mai neliniștit dintre toți era Bob. Se rănise și îl dureau toate cele.

— Dom' Bob bolnav, foarte bolnav, se tânguia el. Dom' Bob nici nu mai are piele pe pulpe. Toată pielea luat, dus,

pantalonii acum lipiți de picior și așa doare la dom' Bob! Cine vinovat? Sioucșii! Când dom' Bob găsește la ei, atunci omoară pe toți, omoară de tot! Dom' Bob nu poate nici merge călare, nici stat jos, nici stat în picioare, nici stat culcat. Dom' Bob are foc la picioare.

— Se poate vindeca, spuse Martin Baumann, care ședea lângă el. Caută-ți foi de pătlagină și pune-le pe răni.

— Dar unde cresc foi de pătlagină?

— Mai mult pe la marginea pădurii. Poate or fi chiar și pe aici.

— Dar dom' Bob nu cunoaște la ele. Cum să găsească?

— Vino. Mergem împreună.

Cei doi erau gata să pornească. Dick îi auzise vorbind și îi îndemnă:

— Luați-vă și puștile cu voi. Niciodată nu se poate ști ce aduce clipa următoare.

Martin își luă liniștit pușca. Negrul și-o puse și el pe umăr.

— Yes! aprobă el. Dom' Bob ia și carabina. Dacă vine sioux sau animal sălbatic, îl omoară îndată, ca să apere pe tânăr dom' Martin. *Come on!*

Înaintau amândoi încet pe marginea văii, dar nu se vedea nicăieri vreo frunză de pătlagină. Astfel că se îndepărtară tot mai mult de locul de popas. În vale era liniște și soare. Fluturii se roteau în jurul florilor, gândăceii bâzâiau de colo-colo, apa murmură molcom, iar vârfurile copacilor se scaldau în lumina soarelui. Martin, care mergea înaintea, se opri deodată și arătă spre o dungă care se ivea prin iarbă întocmai ca o sfoară, unind pârliașul cu peretele văii și dispărând acolo, printre copaci. Se apropiară și cercetară urma. Pe o lățime de mai multe picioare, iarba era nu numai culcată, ci chiar strivită, de se vedea pământul gol, astfel încât Bob și Martin se găseau dinaintea unei adevărate cărări.

— Nu a fost animal, fu de părere negrul. Aici alergat om cu cizme. Dom' Martin are să dea dreptate lui dom' Bob.

Dar tânărul clătină din cap. Cercetă și mai bine cărarea și răspunde:

— Oricum, e cât se poate de ciudat. Nu se văd nici copite, nici gheare. Pământul e atât de bătătorit, încât nu se poate ști când a fost călcat pentru ultima oară. Aș face prinsoare că numai un animal cu copite poate să calce așa.

— Frumos, foarte frumos! spuse negrul bucuros. Poate este oposum. Asta ar place mult la dom' Bob.

— Ce-ți trece prin cap? râse Martin. Un oposum pe aici? Și-apoi, rozătoarea asta cu pungă e animal cu copite?

— Dacă are copite sau nu, nu pasă la dom' Bob. Oposum are carne bună și acum încerci prinzi oposum.

Voia să plece după urme, dar Martin îl opri.

— Stai pe loc și nu te face de râs! Nu e ce crezi tu. Oposumul e un animal prea mic ca să poată lăsa o asemenea urmă. Aici este vorba despre un animal mare, poate un elan.

— Elan, o elan! strigă Bob plescăind din limbă. Elan dai multă, multă carne și seu și piele. Elan bun, foarte bun. Bob omoară elan.

— Stai, stai! Nu poate fi nici elan, căci atunci ar fi iarba păscută.

— Să vadă dom' Bob cu ochii lui ce este. Poate tot oposum este. O, dacă dom' Bob găsește oposum, face mare, mare ospăț.

Începu să alerge după urme, înspre valea împădurită.

— Stai, stai! îl îndemnă Martin. Să nu fie vreun animal mare, de pradă!

— Oposum animal de pradă, mănâncă păsările și tot soiul de alte animale mici. Dom' Bob prinde la el.

Nu voi să stea locului, ci porni mai departe. Gândul la friptura favorită biruia prevederea, iar Martin se văzu nevoit să-l urmeze, ca să-i poată veni în ajutor în cazul unei surprize neplăcute; dar negrul era mereu departe de el.

Ajunseră astfel până la marginea pădurii, unde pământul începea să se înalțe. Cărarea continua dreaptă ca o sfoară

printre copaci și, apoi, în sus, printre mari rupturi de stânci.

Mereu, tot înainte, Bob se cățăra pe creste. Copacii erau deși, unul lângă altul, și printre trunchiurile lor se întinsese un fel de huceag, astfel încât cărarea ducea printr-un desiș. La un moment dat, Martin auzi glasul triumfător al lui Bob:

— Vino, vino repede! Găsit cuib la opossum.

Tânărul răspunse cât mai repede acestei chemări. Știa că de opossum nici vorbă nu putea fi și se temea cu bunul Bob să nu intre în cine știe ce nebănuit bucluc.

— Stai pe loc! Stai pe loc! îl rugă Martin. Să nu faci nimic până nu vin eu!

— O, aici gaura, ușa de la cuib de opossum. Bob face acum o vizită la el.

Martin ajunsese îndată la locul cu pricina. Era o mulțime de sfărâmături de stâncă îngrămădite unele peste altele. Două erau sprijinite între ele și formau o vizuină, la intrarea căreia creșteau din belșug aluni sălbatici, tufișuri de duzi, tufe de zmeură și mure. Prin acest măraciniș era croită o intrare. Urma ducea într-acolo, dar numeroase urme la dreapta și la stânga arătau că locuitorul vizuinii nu circulă doar pe drumul dintre apă și bârlog, ci mai face și numeroase alte excursii.

Bob se pitise la pământ și se vârâse printre tufe, încercând să pătrundă în vizuină. Martin înțelese că nu se temuse degeaba. Urmele foarte clare de prin preajmă îl dumiriră cu ce fel de animal aveau de-a face.

În același timp, îl înșfacă pe Bob de picioare, ca să-l tragă afară. Dar negrul nu înțelegea nimic:

— De ce mă tragi? Dom' Bob viteaz. El poate învinge cuib întreg de opossum.

— Pentru Dumnezeu, înapoi, înapoi! strigă Martin. Este o vizuină de urs. Nu e opossum! E urs! E urs!

Martin îl ținea strâns cu toată puterea. Atunci se auzi un mormăit înăbușit, mânios și, în același timp, Bob scoase un țipăt de spaimă.

— Doamne, o dihanie, un monstru! O, dom' Martin, dom' Martin!

Iute ca fulgerul, se trase din măraciniș și se ridică în picioare.

— E înăuntru, l-ai văzut? întrebă băiatul.

Bob bătu aerul cu mâinile, mișcă buzele, dar nu fu capabil să răspundă nimic. Lăsase pușca să-i cadă. Rostogolea ochii și clănțănea din dinți.

Ceva foșni printre tufe. Se zări apărând capul unui urs cenușiu. Negrului îi veni glasul la loc.

— Fuga, fuga! răcni el. Dom' Bob sus în pom!

Făcu un salt mare înainte, înspre un mestecăn subțire, înalt și, cu iuțeala unei veverițe, se cațără pe tulpina acestuia.

Martin pălise ca un mort, dar nu de frică. Apucă repede pușca negrului și se ascunse în spatele unui fag cu frunza roșie din apropiere. Rezemă arma de trunchiul copacului și-și pregăti și pușca sa cu două țevi.

Ursul ieșise cu pas domol din bârlog. Ochii lui mici îl priviră mai întâi pe Bob, care se agățase de crengile mestecănelui, apoi pe Martin, care se afla chiar în fața lui. Aplecă botul, apoi îl ridică iarăși, deschizând o gură mare, băloasă și scoțând limba. Părea că se gândește către care din cei doi dușmani să se îndrepte mai întâi. Apoi se ridică încet, clătinându-se, pe labele dinapoi. Era înalt de opt picioare și împrăstia un miros pătrunzător, de sălbăticiune.

Nu trecuse încă nici un minut de la apariția dihaniei. Când Bob văzu fiara uriașă la o distanță de nici patru pași, ridicându-se în două labe, amenințător, începu să țipe:

— Dumnezeule! Ursul vrea mănânci dom' Bob! Sus! Sus! Repede!

Cu mișcări energice, suia tot mai sus. Din nenorocire, mestecănelul era prea subțire, așa că se îndoia tot mai mult sub povara negrului. Dar el își ridică picioarele în sus cât putu de mult. Din pricina rănilor nu se putea ține călare.

Vârful subțire al copacului se pleca tot mai tare, iar Bob începu să atârne întocmai ca un liliac uriaș.

Ursul păru să priceapă că acest dușman e mult mai ușor de învins decât celălalt. Se apropie și mai mult de mestecăn, ignorându-l, deocamdată, pe Martin. Tânărul duse mâna la piept. Acolo, sub cămașa de vânătoare, își purta păpușica, amintire însângerată a nefericitei lui surioare.

— Luddy, Luddy! șopti el febril. Te voi răzbuna!

Ochi bine, fără să-i tremure mâna. Împușcătura trosni puternic, urmată imediat de o alta... De spaimă, Bob își dădu drumul.

— Doamne, Dumnezeule, strigă el, dom' Bob muiat, murit cu desăvârșire!

Ursul tresărise, ca și cum ar fi primit o lovitură. Deschise botu-i uriaș și fioros, cu dinți galbeni, și mai înaintă încet, doi pași. Negrul își întinse mâinile înspre el, implorator:

— Dom' Bob nu vrut face rău la tine, vrut numai oposum prinde!

În aceeași clipă, cutezătorul băiat sări între urs și negru. Aruncase pușca descărcată și o apucă pe cea a lui Bob, a cărei țeava o îndreptă spre fiară. El și animalul se aflau la mai puțin de doi coți unul de celălalt. Ochii îi scânteiau și, în jurul gurii strânse, mușchii vibrau într-o expresie de neînduplecare, ce spunea lămurit: „Tu sau eu!”

Dar, în loc să tragă, lăsă pușca și făcu trei pași înapoi, înțelesese că, un alt glonte era de prisos. Ursul se liniști. Din gâtleej îi ieșeau horcăituri stranii, urmate de gemete, un tremur îi străbătu întreg trupul, labele de dinainte i se lăsară în jos și un val de sânge negricios îi izvorî din gură; apoi fiara se prăvăli, cu o zvârcolire puternică, prăbușindu-se pe o parte și rămânând întinsă lângă negru.

— *Help! Help!* ^[30] se văieta acesta, ținând brațele desfăcute.

— Bob, băiatule, se mânia Martin. De ce mai bocești, fricosule?!

— Ursul! Ursul!

— A murit!

Atunci, Bob se ridică în picioare și-și lăasă privirea speriată să caute, întrebătoare, când spre Martin, când spre fiară.

— Mort, mort?! Este adevărat?!

— Poți să vezi și tu. Pun rămașag că ambele gloanțe i-au pătruns drept în inimă!

Bob începu să sară, să se rostogolească și să chiuie de bucurie:

— Mort, e mort ursul! Oh, oh, oh! Dom' Bob și dom' Martin au biruit dihania! Dom' Bob făcut vânătoare de urși! O, ce viteaz și ce vestit e dom' Bob! Toată lumea are să povestească despre nemaipomenitul curaj al lui dom' Bob!

— Da, râse Martin, ai fost de un curaj nebun! Cât pe ce să cazi din copac ca o prună coaptă, drept în gura ursului!

Negrul făcu o mutră mirată.

— Să cad? întrebă el. Nu cad! Dom' Bob sărit ursului în față. Dom' Bob luat pe el de blană și ucis pe loc.

— Și ai rămas lat ca o plăcintă!

— Dom' Bob stat liniștit, fiindcă vrut să arate că nu îi e frică de urs. Oho! Ce e urs pe lângă dom' Bob?! El ia urs de urechi și dai la el atâtea palme, că ursu' nici nu poate să numere!

Se aplecă și apucă cu mâna stângă urechea fiarei ucise, încetișor și cu băgare de seamă mai întâi, ca pentru a se convinge că e într-adevăr moartă dar, cum căpătă această încredințare, o lovi cât putu de tare, cu cealaltă mână.

Atunci se auziră glasuri și pași grăbiți.

— Pe naiba! O potecă de urs! vorbi cineva dinspre apă. Nu poate să fie decât un „uriaș cenușiu”. Cei doi n-au știut și au mers pe urma lui fără de nici o grijă! Repede după ei!

Era vocea lui Old Shatterhand. Văzând urma, el nu avusese nici o îndoială asupra animalului care o făcuse.

— Da, urs cenușiu este! se auzi glasul lui Dick. Mă tem să nu-i fi pierdut pe amândoi. Să înaintăm prin pădure!

Se auzeau murmure întretăiate și pași grăbiți.

— Alo! îi întâmpină Martin Baumann pe noii veniți. N-aveți nici o grijă. Totul e în ordine!

Old Shatterhand și Winnetou apărură cei dintâi. După ei veneau Oihtka-petay și Pitt Lunganul, pe urmă Dick Rotofeiul, mărunțelul și câțiva indieni. Ceilalți rămaseră la locul de popas, fiindcă nu putuseră lăsa caii singuri.

— Într-adevăr, un urs cenușiu! strigă Old Shatterhand, la vederea fiarei ucise. Și încă unul cum n-am mai văzut! Să trăiești, Martin! Ai avut mare noroc!

Se apropie de urs și îi cercetă rănila.

— Lovit în inimă, și încă de la foarte mică distanță! Strașnică vânătoare! Firește, nu mai e nevoie să întreb cine l-a ucis.

Atunci se ivi Bob, mândru și încrezut:

— Dom' Bob răpus ursul.

— Dumneata, Bob? N-aș prea zice!

— Oh, adevărat, foarte adevărat! Dom' Bob așezat lângă nasul ursului, ursul să vadă pe el, nu pe dom' Martin, care trebuit să împuște. Dom' Bob riscat viața pentru ca dom' Martin împuște la sigur!

Old Shatterhand zâmbea. Nimic nu putea scăpa ochiului său pătrunzător. Privirea îi căzu pe frunzele verzi de mesteacăn, împrăștiate pe jos. Cățărându-se, Bob le rupsesse de pe ramuri. Câteva crenguțe atârnavă, demonstrativ.

— Da, dom' Bob pare să fi fost foarte viteaz. Îndată ce a zărit ursul, s-a cățarat în mesteacăn, fără a se gândi că e prea subțire ca să-l poată ține. Copacul s-a aplecat și el a căzut colo, tocmai în fața fiarei. Ar fi pierit, cu siguranță, dacă tânărul său stăpân n-ar fi slobozit glonțul la timp. Nu-i așa, domnule Baumann?

Martin trebui să aprobe, cu toate că n-ar fi vrut să-l necăjească pe Bob. Dar acesta se apăra cu îndârjire:

— Da, Dom' Bob suit în mesteacăn, ca să vie ursul după el și să nu facă rău la dom' Martin. Dom' Bob vrut jertfească pentru tânăr la el stăpân.

Din nefericire, constată că nici această asigurare nu fu deloc crezută.

Firește că toți voiau să știe cum s-a petrecut această primejdioasă aventură, iar Martin istorisi mersul lucrurilor. Făcu aceasta în vorbe simple, fără înflorituri, dar toți ascultătorii înțelesesă de cât sânge rece și curaj dăduse dovadă.

— Tinere, iubite prietene, zise Old Shatterhand, pot să-ți mărturisesc că nici vânătorul cel mai încercat nu s-ar fi descurcat mai bine decât dumneata. Dacă vei continua astfel, vei fi un nume mare, despre care se va vorbi mult.

Și Winnetou, de obicei tăcut, îi zise entuziasmat:

— Fratele meu cel tânăr are tăria unui vechi războinic. Este demn de numele tatălui său. Căpetenia apașilor îi dă mâna.

Pentru șoșoni, ursul fu o pradă binevenită. Carnea de pe coaste e foarte gustoasă. Pulpele sunt încă și mai bune, iar labele trec drept desert. Indienii aruncă numai inima și ficatul, pe care le cred otrăvitoare. Cea care le prinde cel mai bine este grăsimea de urs, căci din ea fac un fel de unsoare, pe care o folosesc la frământatul diferitelor culori, cum ar fi cele ale războiului, de exemplu, sau ocrul, pe care siouçșii îl întrebuințează pentru a-și vopsi cărarea din păr. Cu această alifie își freacă și pielea, ca să se apere de înțepătura țânțarilor și a altor insecte.

La un gest întrebător al șefului șoșonilor, Martin răspunse:

— Frații mei pot să ia carnea ursului. Blana, însă, mi-o păstrez eu.

În două minute, fiara fu jupuită de blană și carnea împărțită. Pe când o mulțime de șoșoni o tăiau în felii mari, cu cuțitele lor tăioase ca niște lame, ceilalți se ocupau cu pregătirea blănii. Cu mare grijă, îndepărtară resturile de

carne cu un pumnal, apoi ciocăniră țeasta ursului ca să ajungă la creier, cu care trebuia frecată partea de dinăuntru a pielii.

Totul fu făcut cu o asemenea repeziciune, încât, după un sfert de oră, lucrul fu gata, iar oștenii erau liberi să se întoarcă la locul de popas. Pielea fu așezată pe unul din numeroșii cai ai șoșonilor, iar carnea fu pusă la fript.

Oricât ar părea de ciudat, indienii aveau sobe. Desigur, nu unele de marmură, porțelan sau fier... Fiecare își punea bucata de carne sub șa. Din cauza călăriei, ea devenea foarte moale, putând fi mâncată în aceeași seară. Firește, unui european cu gusturi alese o astfel de pregătire nu-i poate fi pe plac.

Odihna de amiază fusese întreruptă de această aventură, și nu mai putea fi reluată. Așadar, porniră la drum.

8. Aventura lui Frank și a lui Bob

Drumul ducea tot mai în adâncul văii, șerpuia printre munți, se deschidea apoi în același șes întins, pe care-l străbătuse convoiul înainte. Se vedea că scurtaseră mult distanța. Sioucșii cunoșteau bine calea pe care o străbăteau. Lăsaseră, din loc în loc, semne pentru Wohkadeh, mai ales când schimbau direcția.

În cursul după-amiezii, convoiul ajunse într-o vale aproape rotundă, cu un diametru de mai multe mile, înconjurată de pereți drepți de stâncă. În mijlocul acestei văi se înălța un munte singuratic, în formă de popic, ale cărui laturi pleșuve străluceau albe în lumina soarelui. Creștetul său avea înfățișarea unei broaște țestoase.

Orice geolog ar fi știut că aici, odinioară, fusese un lac, ale cărui maluri se confundau cu înălțimile înconjurătoare. Vârful, care se ridica acum în mijlocul văii, se înălța ca o insulă dintre ape.

Cercetări sistematice au dovedit că în era terțiară un mare număr de lacuri cu apă dulce acoperiseră ținuturile Americii de Nord. Acestea s-au retras, devenind văi care serviră drept morminte vietăților de pe atunci. Naturalistul, mai ales paleontologul, își poate îmbogăți acolo colecția cu fosile nebănuite de interesante.

Se găsesc cu miile dinți și fălci de hipopotam, resturi de rinoceri fără coarne și de broaște țestoase. Sunt schelete de porci rumegători, de cămile și de cai dinainte de potop, și chiar cele ale unui soi de tigru, foarte puternic, înarmat cu dinți ca de ferăstrău. În prezent, pe întreaga suprafață a pământului, există doar vreo zece specii de cai, pe când numai în America de Nord au fost descoperite fosilele a vreo treizeci de specii. Una din ele avea mărimea unui câine Terra-Nova. În acele vremuri străvechi, elefanții pășteau pe malurile lacurilor și porcii se tăvăleau prin

noroi, unele specii mici cât o pisică, altele mari cât hipopotamii. Pe câmpiile din Wyoming, astăzi netede ca-n palmă, palmieri cu frunze de patru metri lungime făceau umbră unor făpturi mai mari chiar decât elefanții. Unele aveau coarne de ambele părți ale nasului, în dreptul ochilor, altele posedau câte un singur corn, deasupra nasului.

Înainte de astfel de resturi străvechi, indianul se retrage tăcut și respectuos. El nu poate înțelege misterul care le împresoară și, cum pentru dânsul orice obiect tainic este un „mare talisman”, privește aceste vestigii cu sfințenie și numai rareori caută să le explice prezența cu ajutorul unei legende.

Așadar, valea pe marginea căreia opriseră acum călăreții, fusese și ea, de mult, un lac. Sioucșii ogallallași îi lăsaseră lui Wohkadeh un semn, ca să-l înștiințeze că au trecut printr-însa de-a curmezișul, dar Old Shatterhand, care acum mergea în frunte, nu-l luă în seamă, ci își abătu calul la stânga, de-a lungul poalelor munților.

— Iată aici o urmă, zise Pitt, arătând un copac în al cărui trunchi era înfiptă o ramură străină. Este semnul lăsat de ogallallași. De ce nu-l urmezi?

— Pentru că știu un drum mult mai bun, răspunse cel întrebat. De aici încolo cunosc foarte bine regiunea. Acest

munte este Pajaw-epoleh^[31], muntele Ararat al indienilor. Cei din rasa roșie au păstrat și ei amintirea unei mari vărsări de apă, a unui potop. Ei povestesc că atunci când s-au înecat toți oamenii, a rămas o singură pereche. Marele Manitu a salvat-o prin intermediul unei broaște țestoase gigantice. Cei doi, împreună cu tot avutul lor, avură loc pe spinarea animalului și rămaseră acolo până ce apele începură să scadă. Muntele acesta e mai înalt decât toți ceilalți din jur, de aceea el, cel dintâi se ridică din ape ca o insulă. Broasca țestoasă, spune legenda, s-a târât până aici, unde perechea de oameni s-a dat jos de pe spinarea ei.

Sufletul animalului se întoarce la Marele Manitu, însă capul îi rămase acolo, sus, și se împietri, pentru ca oamenii roșii să-și poată de-a pururi aduce aminte povestea strămoșilor. Istoria aceasta mi-a povestit-o Sunkașetșa, Marele Câine, un războinic cu care am poposit acum câțiva ani pe Muntele Broaștei Țestoase.

— Așadar, nu vrei s-o iei pe aceeași cale cu sioucșii ogallallași?

— Nu. Știu un drum care ne duce într-un timp mult mai scurt. La Yellowstone nu-i greu de ajuns. Se pare că ogallallașii nu cunosc varianta cea mai ușoară. După direcția în care au luat-o, se poate presupune că se îndreaptă înspre Canionul cel Mare. De-abia de-acolo o vor porni înspre Yellowstone, pentru ca, trecând podul peste fluviu, să ajungă la Munții de Foc. Mormântul pe care ar trebui să fie jertfit Baumann și tovarășii săi se afla pe Fluviul de Foc. Ca să ajungă acolo, sioucșii ogallallași fac un înconjur cât se poate de mare, ocolind cel puțin șaiszeci de kilometri, iar ținutul prin care trebuie să treacă este atât de anevoios, încât înaintarea le va fi foarte înceată. Drumul pe care l-am ales eu, însă, urmează o linie aproape dreaptă, până la Fluviul Pelicanilor, iar după ce îl vom trece, între el și Muntele de Pucioasă, ne va duce până la locul unde fluviul Yellowstone iese din lacul cu același nume. De acolo căutăm Râul Podurilor, în apropierea căruia vom da cu siguranță de urmele sioucșilor, apoi ne îndreptăm spre izvorul cu apă caldă care se află în apropierea Fluviului de Foc. Nici drumul acesta nu e ușor, dar e mult mai lesne de străbătut decât cel ocolit al dușmanilor. Am putea chiar să ajungem la țintă înaintea lor.

Un râușor de mult secăt se vărsase în bazinul lacului în partea dinspre apus, scobindu-i adânc malul. Albia lui era foarte îngustă, iar vărsarea astupată cu atâtea plante, încât numai un ochi ager ar fi putut s-o descopere. Old Shatterhand își îndreaptă calul într-acolo. După ce răzbătu prin stratul de măracini, putu merge fără nici o greutate în

susul cursului de odinioară, până ce scobitura îngustă intra în așa-numitul *Undulatingland*. Acesta era alcătuit din mici prerii, despărțite unele de altele prin coline împădurite care se înșirau, mai toate, înspre vest, convenind de minune convoiului.

Spre seară ajunseră la o apă care părea să țină de regiunea Bighorn. Mergând de-a lungul ei, ajunseră la un loc foarte potrivit pentru popas, așa că hotărâră să se oprească aici, deși nu se înserase încă. Pârâul se lărgea într-un eleșteu mic și puțin adânc, pe malul căruia era o iarbă minunată. Apa era limpede de i se vedea fundul, iar prin ea mișunau o mulțime de păstrăvi care dădeau speranța unei cine gustoase. Într-o parte, malul se ridica drept în sus, de cealaltă era năpădit de copaci. O mulțime de crengi căzute la pământ dădeau de bănuț că iarna fusese grea și cu multă zăpadă. Acestea formau un fel de parapet, prin care siguranța era sporită și, fiindcă lemnul era foarte uscat, aveau din belșug și cu ce aprinde focul.

— Pescuit de păstrăvi! strigă Dick, sărind voios de pe cal. O să avem un adevărat ospăț de nuntă!

— Nu te grăbi! îndemnă Old Shatterhand. Înainte de toate trebuie să avem grijă să nu ne scape peștii. Aduceți lemne! Trebuie să facem două gratii.

După ce văzură de cai, ascuțiră rămurele și le înfipseră des una lângă alta, mai întâi la locul de scurgere al eleșteului, în pământul moale, astfel ca nici o vietate să nu se poată strecura pe acolo. Un gărduleț asemănător așezară și de cealaltă parte, dar nu la gura râului, ci mult mai departe, în sus, la vreo douăzeci de pași depărtate de capătul de sus al lacului. Acum, peștii nu mai puteau scăpa nici pe aici.

Dick Rotofeiul începu să-și descalțe cizmele cele uriașe, își descinse brâul și-l așeză pe mal, lângă pușcă.

— Măi mititelule, îi zise Pitt Lunganul, mi se pare că vrei să intri în apă.

— Firește! Asta e frumusețea!

— Lasă-i să încerce pe cei mai înalți decât tine! Unul care de-abia vede peste scaun, poate să piară sub apă.

— Știu să înot. Și nici lacul nu e prea adânc.

— Te amăgește. Când te uiți pe fundul lui, pare mai puțin adânc decât e în realitate.

— Aș! Vino-înceoace și te uită înăuntru! Acolo jos se vede fiecare pietricică și... la toți dracii! Brr, puh, puh!

Se aplecase prea tare și își pierduse echilibrul, căzând cu capul înainte, tocmai în locul cel mai adânc. Rotofeiul se duse la fund dar, numaidecât, apăru iar la suprafață. Era un înotător excelent și nu-i făcea rău o baie; din nenorocire, însă, avea blana pe el. Pălăria cu boruri late plutea pe apă ca o frunză de „Victoria-regia”.

— Ia uitate colo, ce minunăție! râse Pitt. Domnilor, priviți ce mai păstrăv avem de prins. Dacă-am putea pune mâna pe dânsul, ne-ar putea ieși o mulțime de porții!

Micuțul saxon se afla prin apropiere. Deși în domeniul științific aveau totdeauna puncte de vedere diferite, ținea la dânsul, pentru că Rotofeiul era și el german.

— Vai de mine! strigă el, speriat, alergând într-acolo. Ce-ai făcut, domnule Pfefferkorn? De ce-ai sărit în lac? Nu cumva te-ai udat?

— Ba bine că nu! răspunse Dick, râzând și gâfâind.

— Până la piele! Poți răci strașnic. Și încă cu blana. Ieși afară degrabă. De pălărie am eu grijă. O pescuiesc cu o cracă.

Luă o cracă cât toate zilele, pe care avea de gând s-o folosească ca undiță, dar, chiar și așa, ea se dovedi puțin cam prea scurtă. Învățatul funcționar silvic se aplecă cât putu mai bine.

— Bagă de seamă, îl povățui Dick, ieșind din apă. Pot să mi-o iau și singur, mai ales că tot sunt eu ud.

— Nu mai spune! răspunse Frank. Te înșeli dacă-ți închipui că sunt tot atât de nepriceput ca și dumneata. Eu n-am să cad. Iar dacă afurisita de pălărie se va duce mai

departe, atunci mă voi mai întinde și eu nițel și... Doamne Sfinte, m-am dus și eu în băltoacă. Așa ceva...

Era atât de caraghios, încât albiu izbucniră cu toții în hohote de râs. Indienii, în aparență, rămaseră serioși, dar în sinea lor se veseleau și ei nespun de întâmplare.

— Ei, parcă ziceai că nu ești chiar atât de nepriceput ca mine! se interesă Dick, răsând cu lacrimi.

Frank se bălăcea cu o mutră fioroasă.

— Ce găsești de râs? strigă el. Înot din plăcerea de-a mă sacrifica pentru altul și din mila samariteană pentru aproapele meu, iar drept răsplată pentru nesfârșita-mi bunătate sunt luat în râs. Voi ține minte pentru altă dată. Înțelegi?!

— Păi nu râd. Plâng! Nu vezi?

— Taci din gură! Nici prin cap nu-mi trece să mă las batjocorit! Toate ca toate, dar fracul meu... asta mă doare cel mai mult! Și pălăria mea de amazoană înoată frățeste pe lângă a dumatăle, Castor și Pilax, ca în mitologie și astronomie. Tot așa...

— Se zice Castor și Polux, îl întrerupse Dick.

— Stai binișor! Polux! Ca pădurar am avut atâția câini de vânătoare, că știu și eu dacă se zice Polux sau Pilax. Nu permit să mă corectezi! Totuși, am să pescuiesc nobila pereche frățescă. De fapt, pe a dumatăle ar trebui s-o las acolo. N-ar fi meritat să mă ud eu pentru atâta lucru.

Se duse după cele două pălării și le aduse.

— Iată, le-am salvat. Acum să stoarcem întâi blana dumatăle și apoi fracul meu. Amândouă vor plânge lacrimi amare. Au și început să picure.

Cei doi sinistrați aveau atâta de lucru cu hainele lor, încât, cu toată părerea de rău, se văzură nevoiți să renunțe la pescuit. Câțiva șoșoni intrară în apă la capătul de jos al lacului, formară acolo un șir strâns și împinseră peștii înainte, binișor, din lac în pârâu. Pe ambele maluri ale sale, alți șoșoni se întinseră la pământ, cu capetele înspre apa în care-și vârăseră mâinile. Peștii, împinși la strâmtoare, nu

puteau trece prin gârduleț, iar întoarcerea le era de asemenea închisă. Indienii scoaseră afară peștii îngrămădiți și-i aruncară la uscat. Cel mai îmbelșugat pescuit nu durase mai mult de câteva minute.

Apoi, săpară niște gropi adânci, căptușindu-le cu pietre. Peștii curățați fură așezați peste ele și acoperiți cu un alt strat de piatră, deasupra căruia ațâțaseră focul. După o vreme, când dădură cenușa la o parte, păstrăvii se înăbușiseră în sucul lor între pietrele fierbinți și se înmuiaseră atât de bine încât cădea carnea de pe ei, când o atingeai.

După cină, aduseră caii mai aproape și rânduiri oameni de pază, trimitând câte o santinelă în fiecare din cele patru puncte cardinale.

Cum am mai spus, fiindcă ardeau mai multe focuri, oamenii se strânseseră în jurul lor, după plac. Firește, albi erau la un loc. Old Shatterhand, Dick și Frank erau germani. Pitt învățase de la grăsan atâta nemțească cât să poată pricepe despre ce se vorbește și, fiindcă tatăl lui Martin Baumann era de asemenea de origine germană, tânărul vorbea foarte bine nemțește. Până și Bob pricepea câte ceva, căci el, ca toți negrii, avea o bună memorie a limbilor.

O asemenea masă, în pădurea virgină, ori în prerie, are un farmec deosebit. Se povestesc cu asemenea prilejuri pățaniile celor de față și isprăvi de-ale altor vânători vestiți. Oricât de grea ar fi viața în Vest și oricât de plină de necazuri, orice veste despre faptele îndrăznețe ale vitejilor cu faimă, ori despre orice alte întâmplări de seamă străbate locurile cu iuțeala fulgerului, trecând mereu de la un popas la altul. Dacă sus, la Fluviul Marias, „indienii cu picioare roșii” au dezgropat securea războiului, comanșii de la Rio Conchas vorbesc despre asta peste patrusprezece zile, iar dacă printre indienii wallawallani din ținutul Washington se ivește un mare vânător, știu să povestească despre el, în scurtă vreme, indienii dakota din Coteau Missouri.

Cum era de așteptat, veni vorba despre fapta vitejească a lui Martin Baumann. Îl lăudară cu toții, în fel și chip, iar Hobble-Frank spuse:

— E adevărat! A fost strașnic, dar nu e singurul care se poate lăuda cu o astfel de aventură. Nici ursul meu de-atunci n-a fost de carton.

— Cum așa? întrebă Dick. Și dumneata ai avut de-a face cu un urs?

— Și încă ce mai urs!

— Trebuie să ne povestești. Nu vrei?

— Dar cum să nu!

Își dresе glasul și-i dădu drumul.

— Pe atunci nu mă aflam de-o veșnicie în Statele Unite ale Americii, adică eram încă un nepriceput în treburile de pe-aici. Firește, nu insinuez că eram neinstruit. Dimpotrivă, adusesem cu mine o bună porție de superioritate corporală și spirituală, dar totul trebuie învățat și ceea ce n-ai văzut și n-ai trăit, n-ai cum să cunoști. De exemplu, un bancher, fie el cât de deștept, nu poate să cânte din oboi, după cum un savant profesor de astronomie experimentală nu se poate face acar fără să învețe meseria. Spun toate aceste lucruri în apărarea mea. Întâmplarea s-a petrecut în Colorado, aproape de Arkansas. În diferite orașe învărtisem felurite afaceri și strânsesem ceva economii. Cu ele voiam să încep o negustorie în Vest și așa, cu o provizie frumușică de articole de comerț, începui călătoria. Treaba mergea atât de bine încât, ajungând în ținutul Fort Lyon, lângă Arkansas, vândusem totul. Până și cântarul. Acum eram pe cal, cu pușca în mână și cu buzunarul plin de bani. Mă hotărâi să merg așa de plăcere, mai departe, prin ținut. Pe vremea aceea aveam o mare dorință să ajung vestit.

— După cum s-a și întâmplat! observă Dick.

— Nu pe deplin. Dar, dacă stau să mă gândesc, când vom începe lupta cu sioucșii nu voi sta în dosul frontului, ca Anibal la Waterloo și, poate, atunci îmi voi câștiga un renume. Dar, mai departe! Colorado, pe vremea aceea, era

de puțină vreme cunoscut. Se descoperiseră terenuri aurifere productive, și veneau prospectorii și căutătorii de aur din răsărit, cu grămada. Coloniștii adevărați erau, însă, puțini. De aceea am fost oarecum mirat când, în drumul meu, mă găsii deodată în fața unei ferme așezate. Se compunea dintr-o casă mică dar înstărită, ogoare și locuri de pășune. Ferma se afla pe malul râului Purgatorio și acestui fapt i se datorau pădurile de prin apropiere. Erau mai cu seamă arțari și mă miram eu cum de în partea de jos a fiecărui trunchi era înfiptă o țeavă, prin care seva picura în niște butoiașe. Era primăvară, timpul cel mai potrivit pentru prepararea zahărului. În apropierea casei puteai vedea putini din lemn, înalte și groase, pline cu sevă care trebuia să se evaporeze. Trebuie să pomenesc de această împrejurare, fiindcă în toată aventura a jucat un rol foarte important.

— Desigur că ferma nu aparținea unui american, remarcă Old Shatterhand. Ar fi plecat mai degrabă după terenuri aurifere, decât să rămână tihnit acasă.

— Foarte adevărat. Omul era din Norvegia și mă primi cu voie bună. Întreaga familie (soția, doi băieți și o fată) mă pofti să stau cât doresc. Primii bucuroși și ajutam la gospodărie. Fiind îndatoritor și chibzuit, câștigai încrederea acestor oameni, într-atât, încât mă lăsară singur de tot la fermă. În vecinătate trebuie să aibă loc o așa-zisa *house-raising*, la care ei vor să ia parte. Prezența mea era binevenită, deoarece puteam să rămân acasă și să veghez siguranța fermei. Așa că ei plecară și eu rămăsei de capul meu. Acolo, vecin se numea acela la care puteai să ajungi într-o jumătate de zi călare. Ferma unde se duceau era și mai departe, astfel că întoarcerea gazdelor mele nu putea avea loc decât după trecerea câtorva zile.

— Ți-au acordat multă încredere, observă Dick.

— De ce nu? Crezi cumva că s-ar fi putut să-mi vină ideea să devastez ferma? Semăn cumva a pungaș?

— Nu despre asta-i vorba. La altceva mă gândeam. Atunci, ca și acum, ținutul acela era cutreierat de tot felul de haimanale. Ce poate face un singur om împotriva unei asemenea cete? Cu astfel de oameni nu-ți poți încheia socotelile cu-n singur glonte.

— Dar nici cu unul ca mine. Trebuie să vă spun că în fața casei se găsea un *hicory* ^[32] foarte înalt. Fusesse jupuit de coajă până sus, în vârf. Din câte-mi povestise norvegianul, întrebuințase scoarța la vopsit. Trunchiul îi era grozav de neted, iar cel căruia i-ar fi trecut prin minte să se urce pe el, ar fi avut nevoie de multă, foarte multă dibăcie.

— Cred că nu se gândise nimeni la una ca asta, zise Pitt.

— Chiar dacă nu te gândești dinainte, pot surveni anumite împrejurări nebaneute, când până și cel mai nobil dintre oameni poate fi împins să treacă la tot felul de acțiuni nesăbuite. Dar, să revenim la chestiune... Mă găseam așadar singur de tot la fermă și-mi băteam capul și-mi găsesc o ocupație capabilă să-mi îndulcească lungile ceasuri de singurătate. Până la urmă, am găsit! Într-una dintre odăi căzuse huma de pe trunchiurile de lemn din care erau făcuți pereții și umplutura se fărâmițase. Norvegianul avea de gând să repare stricăciunea și, pentru aceasta, făcuse o groapă cu humă în curte, lungă de patru coți, lată de vreo trei și plină ochi. Încântat de idee, tocmai voiam să trec la treabă când, dintr-o dată, mă găsii față-n față cu cine credeți?

— Cu ursul! răspunse Dick.

— Da, cu-n urs care-și părăsise culcușul său onorabil din Munții Raton, ca să mai vadă oameni și locuri, întocmai ca mine. Numai că prezența lui nu era deloc pe gustul meu. Afurisitul făcea o mutră disprețuitoare, în vreme ce eu, printr-o săritură pe care n-aș mai putea-o repeta, încercai să mă dau pe după casă. Dar, cu aceeași iuțeală, ursul veni după mine, graba dumnealui dând membrilor mele o nebanuită elasticitate. Pe scurt, pentru prima oară în viață,

fuga mi se păru o adevărată plăcere, întocmai ca un tigru indochinez, mă repezii spre hicory, îl cuprinsei în brațe și începui a mă cățara pe trunchiul cel neted și lucios, întocmai ca o rachetă. N-ai crede de ce pot fi în stare într-o asemenea situație!

— Bănuiesc că te-ai dovedit un bun cățărător, surâse Dick.

— Păi tocmai asta e, că nu prea. Căci, deși când ai ursul în spate, nu mai stai să te întrebi dacă sănătatea îți îngăduie, într-adevăr, un asemenea efort, ci începi să te sui cu pasiune — cum procedam și eu, de altminteri; din nefericire, trunchiul era mult prea lucios. Nu puteai să ajung până la crengi, iar ca să mă țin agățat era foarte greu.

— Vai, te găseai într-o mare primejdie. Și nici armă n-aveai. Dar ursul ce făcea?

— Ceva la care n-ar fi putut în nici un caz să renunțe, căci n-avea nici pic de conștiință... Se cățara după mine!

— Din fericire nu era urs cenușiu.

— Mie mi-era totuna căci, pe vremea aceea, orice urs pe care-l vedeam, îmi stârnea același soi de senzații... Mă agățai cu putere și mă uitai în jos. Într-adevăr, afurisitul, jos lângă trunchi, se ridicase în două picioare, luase pomul în brațe și începui să urce, domol și pașnic. Părea că se distrează grozav, căci mormăia de mulțumire, întocmai ca un motan care toarce, doar că nițeluș mai tare. Mie, însă, îmi tremura tot corpul de sfortărea pe care o făceam, ca să mă pot ține. Ursul se tot apropia, iar eu ar fi trebuit să urc și mai sus. Dar numai ce desfăcui o mână, că îmi și pierdui sprijinul, iar puterea de atracție a tatălui nostru, pământul, nu se dezminți nici de astă dată. Cu un oftat adânc, căzui cu puterea unui ciocan greu, nimerind drept pe spinarea ursului, care se rostogoli și el la pământ.

Omulețul povestea atât de însuflețit, încât ascultătorii lui erau numai urechi, iar felul hazliu în care descria întâmplarea îi făcu pe toți să izbucnească într-un râs zgomotos.

— Da, râdeți, bombăni el. Dar eu n-aveam poftă de răs. Mă lovisem și eram julit peste tot și, buimăcit, timp de câteva secunde, nici nu mă gândi să mă scol de jos.

— Și ursul? se interesă Dick.

— Ședea sub mine, tot atât de uluit, după cum eu, fără grai, ședeam peste dânsul. Apoi, deodată, se smuci și aceasta mă trezi la realitate. Sării în sus și o luai la goană, cu gând să ajung la ușă și să intru în casă. Însă ursul era prea aproape de mine. Frica mă făcu iute ca rândunica. Mă simțeam de parcă lungimea picioarelor mi s-ar fi îndoit, ori chiar împătrit... Mă repezii glonț după colțul casei și... căzui în groapa cu humă, cufundându-mă până la subsuori. Uitasem de toate, de cer, de pământ, de Europa, de America, de toată știința mea, și ședeam în groapă precum lopata în aluatul de pâine... când deodată auzii lângă mine un plescăit puternic și huma mă stropi până peste cap. Fața mi-era toată plină, numai ochiul drept scăpase și, colac peste pupăză, luasem și-o lovitură, de mă simțeam ca și cum m-ar fi călcat trenul. Mă întorsei și-l văzui pe urs care, ușuratic din fire, sărise după mine. I se vedea numai capul, dar acela, credeți-mă, destul de fioros. Timp de câteva secunde ne uitarăm unul la altul, apoi el se dădu mai spre stânga, iar eu mai spre dreapta, ca și cum n-am fi vrut să ne deranjăm unul pe celălalt, fiecare cu intenția lăudabilă de a se duce într-un alt loc mai plăcut. Firește, el izbuti să iasă de-acolo mai ușor decât mine. Mie mi-era teamă că el va rămâne pe marginea gropii, ca să m-aștepte, dar de-abia pusese piciorul pe pământ, că o și porni în direcția dincotro venise și coti după colț, fără a mă mai învrednici cu vreo privire.

În toiul povestirii, Hobble-Frank se ridicase în picioare și își însoțise vorbele cu gesturi atât de comice, încât ascultătorii se porniseră pe un răs cum de mult nu mai răsunase prin ținutul acesta îndepărtat. De îndată ce unul dintr-înșii înceta, altul o lua de la capăt, căci totul era prea din cale-afară de hazliu.

— E, negreșit, o foarte veselă întâmplare, zise Old Shatterhand, și ceea ce e mai frumos e că s-a petrecut fără primejdie pentru dumneata, ca și pentru urs.

— Pentru urs? răspunse Frank. Oho! Stați, că n-am isprăvit. Îndată ce dihania dispăru după colț, auzii un zgomot, ca și cum s-ar fi răsturnat o mobilă. Ocupat cum eram să ies din groapă, nu-l luai în seamă. Fui nevoit să mă ostenesc din greu, căci huma era vâscoasă și trebuia să-mi las acolo, zălog, cizmele. Apoi mă dusei în spatele casei, unde curgea o gârlă, căreia îi încredințai tot ceea ce strânsesem pe mine în groapa cu humă. Și, firește, am dat repede fuga să văd, după urme, încotro o apucase ursul, Numai că, după cum aveam să constat îndată, ștrengarul încă nu plecase. Se așezase sub copac și... se lungea de zor.

— De humă? Aș! se împotrivi Dick, clătinând din cap. Pe cât cunosc eu însușirile acestui animal, în mod normal ar fi trebuit să se grăbească și dânsul la baie.

— Una ca asta nu i-a dat prin gând. Nici nu mă mir, domnule Dick, ursul meu fiind ceva mai deștept decât dumneata. Înainte vă vorbisem despre niște putini de lemn din care trebuia să se evaporeze seva, lăsând zahărul. Ursul fusese atât de puțin încântat de aventură, încât se gândise s-o șteargă cât mai degrabă. Grăbit foarte, dădu peste o putină, răsturnând-o de pe suportul pe care era așezată. Sucul vâscos răspândi un puternic miros de zahăr, pe care, adulmecându-l, ușuraticul animal uită și de căderea din pom, și de săritura în groapa cu humă și chiar și de mine. În loc să mă caute ca să-și ia rămas-bun, se așezase tihnit sub copac, lingând huma amestecată cu dulceață. Era atât de cufundat în această îndeletnicire plăcută, că nici nu m-a băgat în seamă când m-am furișat pe lângă dânsul, zbughind-o în casă. Acum eram în siguranță. Luai pușca din cui și, deoarece fiara ședea pe labele dinapoi, putui ochi fără nici o grijă c-aș greși ținta. Glonteile lovi animalul tocmai în acel loc unde, după spusele poezilor, își au lăcașul cele mai duioase sentimente, adică

drept în inimă. Dihania tresări, se întinse, dădu de câteva ori din labele de dinainte, apoi se prăbuși, încetase de a mai exista ca ființă și asta numai din pricina ușurinței și a lăcomiei sale.

— Hm! Hm! mormăi Old Shatterhand. Un urs cenușiu nu se poate cățăra. Ce fel de culoare avea ursul dumitale?

— Avea blana neagră.

— Și botul?

— Era galben.

— Atunci era un barbal, de care nici n-ar fi trebuit să te sperii.

— Se vedea de la o poștă ce flămând era!

— Să nu crezi asta! Ursul brun mănâncă mai bucuroș fructe decât carne. Mă încumet oricând să mă bat fără nici un fel de armă cu acest animal prostănac. După câteva lovituri zdravene de pumn, o ia singur la sănătoasa.

— De, ăsta ești dumneata! Dobori omul cu pumnul, după cum te arată și numele. Eu sunt mai delicat și n-aș putea fără arme nici... Stai! Ce fuge acolo?

Cum ziceam, în timpul povestirii se ridicase de la locul său, urcându-se pe câteva sfărâmaturi de pietre care se aflau în spatele său. Agitația lui speriasse un animal mititel, care stătuse până atunci sub pietre, iar acesta, ieșind afară, țâșni ca un fulger și se vârî în scorbură unui copac din apropiere. Mișcările vietății fuseseră atât de repezi, încât nimeni nu remarcase cărei specii îi aparținea. Electrizat de această apariție, Bob sări în sus și alergă înspre scorbură copacului strigând:

— Un animal, un animal alergat aici, ascuns în gaură! Dom' Bob vrei scoți animalul din copac afară.

— Bagă de seamă! Nu știi ce fel de animal a fost!

— O, fost mic animal!

Și arată cu două degete lungimea animalului.

— Un animal mic poate fi, deseori, mai primejdios decât unul mare.

— Opossum nu primejdios.

— Ai văzut tu că era opossum?

— Da, da! Dom' Bob văzut bine opossum. Este gras, foarte gras și friptură foarte gustos, o, foarte gustos!

Plescăia din limbă și își linge buzele, ca și cum ar fi avut deja friptura dinainte.

— Cred că te înșeli. Opossumul nu e atât de sprinten cum era acest mic animal.

— Și opossum fuge iute. De ce dom' Shatterhand nu lasă la Bob friptura bună?

— Bine, dacă ești atât de sigur că nu te înșeli, fă cum vrei. Pe noi să ne lași în pace cu mâncarea ta!

— Foarte bucuros las' în pace! Dom' Bob nu dă la nimeni opossum. Mănânci friptura singur, el singur. Acum, atenție! Acum scoate opossum din gaură!

Își suflecă mâneca dreaptă.

— Nu așa, nu așa! zise Old Shatterhand. Trebuie să apuci animalul cu mâna stângă, iar cu dreapta să iei cuțitul. Îndată ce ai înșfăcat prada, o tragi afară și o strângi bine. Animalul nu se mai poate nici mișca, nici apăra și atunci îi tai beregata.

— Frumos! Asta e foarte frumos! Așa face dom' Bob, căci dom' Bob ești vestit vânător și mare om în Vest.

Își suflecă acum mâneca stângă, luă cuțitul în dreapta și scormoni în gaură, mai întâi cu băgare de seamă, apoi, nesimțind nimic, vârî brațul și mai adânc. Dar, deodată, lăsă cuțitul din mână, țipă cât putu, se strâmbă groaznic și începu să-și agite brațul liber prin aer.

— Of, of, of... se văieta. Doare, doare.

— Ce este? Ai prins animalul?

— Dacă a prins dom' Bob? Nu, animalul prins dom' Bob!

— Vai de mine! Te-a apucat de mână?

— Da, foarte tare apucat!

— Trage, trage mâna!

— Nu pot! Doare tare!

— Dar nici nu poți lăsa mâna înăuntru! Dacă te-a apucat, nu-ți mai dă drumul. De aceea, trage tu! Și când îl tragi

afară, apucă-l bine și cu dreapta, ține-l strâns, până când îl omor eu!

Își scoase de la brâu cuțitul cel mare și se duse la Bob, lângă copac. Negrul își trase brațul înapoi, încet și strângând din dinți de durere. Vietatea tot nu-i dădu drumul și se lăsă trasă până la gura scorburii. Bob mai smuci o dată, scoțând animalul atârnat cu dinții de degetele lui. Îl apucă strâns cu dreapta, așteptând ca Old Shatterhand să se folosească de cuțit. Dar, în loc să facă ceea ce promisese, vânătorul se trase iute înapoi, strigând:

— Un sconcs, un sconcs, la o parte, dați-vă la o parte!

Sconcsul este un mamifer de vreo patruzeci de centimetri, un fel de jder, are ca și acesta o coadă lungă, păroasă și un nas umflat. Blana îi este neagră, cu două dungi, albe ca zăpada, de-a lungul corpului. Se hrănește cu ouă, vietăți mici, fiind însă primejdios și pentru iepuri; pleacă după pradă numai noaptea, iar restul timpului și-l petrece în găuri de pământ sau în scorburile copacilor. Își merită pe deplin numele latinesc *mephitis*, căci are sub coadă o glandă care aruncă un lichid galben-unsuros, cu un miros rău, pătrunzător, ori de câte ori e atacat și vrea să se apere. Duhoarea e îngrozitoare și rămâne impregnată în haine mai multe luni. Deoarece Sconcsul poate stropi pe dușman cu acest lichid de la distanță destul de mare, oricine-l cunoaște nu se apropie de dânsul, căci cel atins de secrețiile sale poate fi exclus din orice adunare omenească timp de săptămâni întregi.

Așadar, Bob, în loc de mult-doritul oposum, prinsese tocmai un astfel de animal puturos. Toți ceilalți bărbați săriră de la locurile lor și o luară la goană.

— Aruncă-l repede, repede! strigă Dick.

— Dom' Bob nu poate arunce, se tânguia negrul. L-a apucat cu dinți de mână și... au, au, oh! Drace! Acuma stropit pe dom' Bob! Drace, mor! Cum pute dom' Bob! Nimeni nu poate suferi! Bob trebuie moare. Jos, jos, animal puturos!

Voia să-l scuture de pe mână, dar osteneala îi fu zadarnică.

— Stai! Dom' Bob dă pe tine jos, tu, jivină împutită!

Ridică mâna stângă și-i dădu animalului o puternică lovitură în cap. Aceasta buimăci sconcsul, făcându-l să-și înfigă și mai adânc dinții în degetele bietului Bob. Urlând de durere, își luă cuțitul de jos și-i tăie gâtul.

— Așa! strigă el. Acum a biruit dom' Bob. Lui dom' Bob nu îi e frică nici de urs, nici de altă dihanie împutită. Să vie toții domnii să vadă cum dom' Bob ucis animal sălbatic!

Dar ei se fereau să se apropie, căci animalul răspândise un miros atât de îngrozitor, încât toți se țineau cu mâna de nas, cu toate că se aflau la o distanță apreciabilă de locul crimei.

— De ce nu veniți? De ce nu felicitați dom' Bob de victorie?

— Băiete, ești nebun?! țipă Dick. Cine se poate apropia de tine? Miroși mai rău decât ciuma!

— Da, dom' Bob miroase foarte urât. Dom' Bob simte și el. Cine poate suferi așa miros?

Și se strâmba îngrozitor.

— Aruncă încolo dihania! strigă Old Shatterhand.

Bob încercă să se supună acestui îndemn, dar nu reuși.

— Dinți adânc în mâna lui dom' Bob și nu poate desface gura la animal.

Văietându-se, trăgea de capul sconcsului, dar degeaba.

— Pe toți dracii! strigă el mânios. Sconcs nu poate atârne toată viața de mâna lui dom' Bob! Nu e nimeni om bun, om milos, să ajute la biet dom' Bob?

Îl înduplecă pe Hobble-Frank. Inima lui miloasă îl împinse să sară în ajutorul celui năpăstuit. Se apropie de el, foarte încet, și zise:

— Ascultă Bob, am să încerc. Nu miroși deloc pe placul meu, dar mila învinge. Bagă de seamă, însă, nu cumva să mă atingi!

— Dom' Bob nu vine lângă dom' Frank, îl asigură negrul.

— Bine! Dar nici cu hainele tale să nu mă atingi, altfel vom mirosi amândoi și vreau să-ți las numai ție această cinste.

— Dom' Frank să vie numai. Dom' Bob are să bage de seamă.

Într-adevăr, saxonul dădea dovadă de eroism. Dacă s-ar fi atins numai o idee de haina lui Bob, într-un loc stropit cu lichid, ar fi avut soarta unui proscris, firește, în caz că n-avea de gând să-și lepede haina. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai tare și mai respingător era mirosul. Aproape că i se tăie respirația. Răbdă, totuși, cât putu.

— Acum întinde brațul la mine, Bob! porunci el. Nu îndrăznesc să mă apropii mai mult.

Bob se supuse, iar saxonul apucă falca de jos a animalului, ca să poată elibera mâna. Izbuti numai trăgând din răspuțeri. După ce desfăcu botul sconcsului, se trase cu iuțeală înapoi. Groaznicul miros al negrului îi pricinuia amețeală.

Acesta era foarte bucuros că a scăpat. Mâna îi sângera dar, neținând seama de asta, striga:

— Acuma arătat dom' Bob cât curaj avut. Acuma crede toți domnii, albi și roșii, că negrul nu avut frică?

Spunând acestea, venea spre ceilalți. Atunci, Old Shatterhand luă pușca, o îndreptă înspre pieptul lui Bob și porunci:

— Stai pe loc, sau te împușc!

— O, Doamne, de ce vrei împuști sărac, bun Bob?

— Pentru că, dacă ne atingi, ne infectezi. Du-te repede încolo, lângă apă, cât mai departe și aruncă toate hainele de pe tine!

— Să arunc hainele? Să dea dom' Bob așa frumoasă haină de stambă și pantaloni și vestă?

— Toate! Toate! Pe urmă vii înapoi și intri în lac, să-ți vină apa până la gât. Dar repede! Cu cât întârzii mai mult, cu atât vei scăpa mai greu de miros!

— Ce nenorocire! Hainele mele cele frumoase! Dom' Bob spală bine și ele nu mai miroase.

— Nu, dom' Bob să mă asculte, altminteri îl împușc ca pe o dihanie.

Cu pușca ridicată pășea spre negru.

— Nu! Nu! strigă acesta. Nu trage, dom' Bob se duce repede!

Dispăru în grabă în bezna nopții. Firește că amenințarea lui Old Shatterhand nu fusese serioasă, dar era cel mai bun mijloc să-l facă pe Bob să asculte. Se întoarse curând înapoi și, așezându-se în apa lacului, începu să se spele. Drept săpun, i se dădu un amestec făcut din grăsime de urs și cenușă de lemne, care se găsea la foc.

— Ce păcat de grăsimea asta frumoasă de urs, se văicărea el. Cu ea putea dom' Bob ungă părul și să facă bucle frumoase. Dom' Bob este bărbat fin, fiindcă poate să împletească părul lung, așa de lung!

— Spală-te! râse Dick. Nu te mai gândi la frumusețea ta, ci mai bine la nasurile noastre!

Cu toate că-și lepădase hainele și cu toate că ședea în apă, bunul Bob tot mai răspândea un miros îngrozitor.

— Dar, întrebă el, câtă vreme stă dom' Bob și se spală?

— Tot timpul cât rămânem aici, adică până mâine dimineață.

— Asta nu poate dom' Bob!

— Trebuie să poți. Mă întreb dacă păstrăvii care au mai rămas pot să te sufere. Habar n-am dacă peștii au simțul mirosului, dar dacă îl au, nu pot fi bucuroși de vizita pe care le-ai făcut-o.

— Când are voie dom' Bob să ia hainele să le spele?

— Niciodată. Rămân acolo unde sunt, nu mai poți să le îmbraci.

— Dar cu ce se îmbracă sărac dom' Bob?

— Negreșit, asta e altceva. Deocamdată n-ai cu ce să-ți înlocuiește veșmintele. Vei fi silit să te acoperi cu blana ursului ucis astăzi de Martin. Poate că mai încolo, prin

munți, vom găsi locuința vreunui croitor antediluvian, să-ți faci rost de ciorapi și pardesiu. Până acolo, însă, ai să mergi în coada convoiului, căci cel puțin opt zile nu te poți apropia de noi. Așa că spală-te, spală-te de zor! Cu cât te freci mai mult, cu atât se duce mirosul mai repede.

Și Bob se freca din răspuțeri. Doar capul i se vedea din apă, iar spectacolul era deosebit, din pricina strâmbăturilor și văicărelilor cu care-și însoțea fiecare mișcare.

9. Cel-fără-nume

Între timp, ceilalți se întoarseră la foc. Firește că, la început, această din urmă întâmplare, tragicomică, a format obiectul de discuție al tuturor. După ce se plictisiră, îl rugară pe Pitt Lunganul să le povestească vreuna din pățaniile sale. El le făcu pe plac, istorisindu-le o întâlnire cu vânătorul Juggle-Fred (Fritz Scamatorul), cunoscut ca maestru al trasului cu pușca. După ce descrie câteva fapte ale acestuia, adăugă:

— Țintași ca dânsul se mai găsesc, totuși, pe ici pe colo. Cunosc doi, care sunt neîntrecuți: Winnetou și Old Shatterhand. Vă rog, domnule, nu vreți să ne povestiți vreuna dintre aventurile dumneavoastră?

Aceste din urmă vorbe erau adresate lui Old Shatterhand. Vânătorul nu răspunse îndată. Trase adânc aer în piept, ca și când ar fi voit să încerce, mirosind, dacă se simte ceva deosebit în aer.

— Da, ștregarul de colo, din apă, tot mai miroase, zise Dick.

— O, nu din pricina lui am adulmecat aerul, răspunse Old Shatterhand, îndreptând o privire cercetătoare spre propriu-i cal, care încetase a paște și sorbea văzduhul, fremătând din nări.

— Atunci miroși altceva? întrebă Pitt Lunganul.

— Nu!

Se întoarse înspre Winnetou și-i spuse cu jumătate de glas:

— *Teschi-ini!*

Aceasta însemna „Ia seama!”. Ceilalți, neștiind limba apașilor, nu înțelegeau nimic. Winnetou făcu semn cu capul, puse mâna pe pușcă și o trase lângă dânsul.

Calul lui Old Shatterhand se întoarse sforăind înspre foc. Ochii îi scânteiau.

— *Iș-hes-mi!* îi strigă el și îndată animalul se culcă jos, în iarbă, fără să mai dea vreun semn de neliniște.

Observând că Old Shatterhand își luase de asemenea pușca, Dick îl întreabă:

— Ce este, sir? A simțit ceva calul dumitale?

— Îl supără mirosul negrului, îl liniști cel întrebat.

— Dar amândoi ați pus mâna pe arme!

— Fiindcă vreau să discut cu dumneavoastră despre tragerea de la șold. Sigur ați mai auzit despre asta.

— Firește!

Dar, deși vorbeau englezește, Frank ripostă în dialectul lui saxon:

— Ascultă, domnule Shatterhand, ai întrebuințat o expresie greșită.

— Cum așa?

— Nu se zice „tragere de la șold”, ci de la coapsă. Cel care a fost lovit, merge aplecat înainte și șchiopătând, căci îl dor grozav șalele și șoldurile, totuși, expresia „tragere de la șold” este greșită din punct de vedere ortografic-medical.

Old Shatterhand nu lăsa să se observe că, în timp ce Frank vorbea, el și cu Winnetou cercetau cu priviri agere marginea pădurii de dincolo de pârâu și de heleșteu, precum și crengile rupte de furtună, aruncate una peste alta. Își trăsesese pălăria pe obraz, astfel încât ochii îi rămâneau în umbră și nu se putea vedea încotro își îndrepta privirile.

— Te rog, dragă Frank, știu ce fel de împușcătură ai tu în vedere, dar nu despre așa ceva doream să vorbesc.

— Ah, nu? Dar despre ce?

— Despre „tragerea de la șold”, cum spuneam. Vreau să spun că nu ții pușca așa cum o ții de obicei, ci o ridici doar până la șold.

— Dar nu poți ochi!

— Firește că nu-i ușor, acest lucru îți cere multă dibăcie, totuși, în Vest sunt mulți aceia care nu-și greșesc niciodată ținta.

— De ce s-a inventat acest fel de a trage cu pușca? Nu-i mai simplu să ți-ntrești din poziția din care ești sigur că nu vei greși?

— Există situații în care, dacă nu ai această îndemânare, ești pierdut. „Tragerea de la șold” se recomandă numai atunci când stai jos sau culcat, pentru ca adversarul să nu poată ști ce ai de gând. Închipuie-ți numai că pe aproape ar fi niște indieni care ar avea intenția să ne atace. Trimit iscoade care se furișează voind să afle cât de tari suntem, dacă locul nostru de popas le e prielnic și dacă noi n-am uitat de prevederea care este mama înțelepciunii. Aceste iscoade se pot apropia târș.

— În mod normal ar trebui să fie descoperiți de santinelele noastre! interveni Frank.

— Nu te poți baza întotdeauna pe asta. Bunăoară, eu m-am strecurat până în cortul lui Oihtka-petay, deși el pusese santinele, iar terenul era o câmpie acoperită cu iarbă. Aici sunt însă copaci de jur-împrejur. Aceștia înlesnesc mult furișarea. Dar, mai departe. Să presupunem că iscoadele s-au strecurat pe lângă posturile noastre de la marginea pădurii, printre crengile îngrămădite de furtună, și ne observă. Dacă izbutesc să se întoarcă la ai lor, suntem pierduți. Cel mai bun lucru ar fi să le facem nevătămătoare...

— Să-i împușcăm?

— Da! Eu sunt în principiu împotriva vărsării de sânge, dar, într-un astfel de caz, cruțarea dușmanului înseamnă sinucidere.

— *Tkin-akan* ^[33]! șopti căpetenia apașilor.

— *Teși-si tkin* ^[34], răspunse Old Shatterhand.

— *Naki.* ^[35]

— *Ha-oh.* ^[36]

— *Si-ntsage, ni akaya.* ^[37]

— Spuneți-ne, vă rog, sir, ce secrete aveți amândoi? întrebă Pitt.

— Nimic neobișnuit. Tocmai îl rugasem pe căpetenia apașilor să mă ajute să vă învăț „tragerea de la șold”.

— Da. Știu despre ce este vorba. Nu mi-a reușit niciodată, oricât am încercat-o. Dar, ca să ne întoarcem la vorba dumatăle, trebuie să vezi mai întâi iscoadele și abia pe urmă să tragi.

— Firește

— În beznă desigur de colo?

— Da.

— Și nici nu te poți apropia.

— Hm! Poate că-i văd, totuși.

— Pe naiba! Am auzit și eu că sunt unii care pot zări în noaptea oarbă ochii unui dușman care se furișează! Iată, Dick al vostru, bunăoară, susține că și el vede, dar n-a avut încă ocazia să mi-o dovedească.

— În privința aceasta, se poate ivi oricând un prilej.

— M-aș bucura! Până azi am crezut că asemenea lucruri aparțin mai degrabă imaginației.

Shatterhand cercetă iarăși marginea pădurii, dădu mulțumit din cap și răspunse:

— N-ați văzut niciodată, noaptea, pe mare, lucind ochii unui rechin?

— Nu!

— Ei bine, au o strălucire fosforescentă, ca și ai oamenilor, de altfel, dar mult mai puternică. În beznă, când vederea este mai încordată decât de obicei, ochii oricărei ființe se pot distinge cu ușurință. Dacă, bunăoară, colo, în tufiș, ar fi un spion, care să ne observe, l-aș vedea îndată, și Winnetou la fel.

— Ar fi strașnic! Ce zici de una ca asta, prietene Dick?

— Că nici eu nu sunt orb, răspunse cel întrebat. Numai că, din fericire, aici suntem scutiți de astfel de vizite. Oricum, însă, este greu să te găsești în situația de-a fi nevoit să tragi cu pușca de la șold. Nu-i așa, sir?

— Firește, încuviință Old Shatterhand. Privește aici, domnule Frank! Să presupunem că o iscoadă dușmană s-ar găsi acolo și că, printre frunze, i-aș vedea ochii lucind. Sunt nevoit s-o ucid, pentru a-mi salva propria mea viață. Dacă pun pușca la ochi, vede că vreau să trag și-o ia la goană. De asemenea, îndreptând înspre mine o armă, poate slobozi glonțul înaintea mea. De toate astea trebuie să mă feresc, folosindu-mă de „tragerea de la sold”. Stai liniștit, aparent fără nici o preocupare, ca acum. Pui mâna pe armă și o ridici binișor, de parcă ai vrea să te joci cu dânsa. Pleci capul, ca și cum te-ai uita într-o parte, păstrându-ți ochii în umbră, sub marginea pălăriei și ții privirea ațintită, întocmai ca Winnetou și ca mine acum.

Pe măsură ce explica, își însoțea vorbele cu o demonstrație practică, Winnetou făcând întocmai mișcărilor descrise de Old Shatterhand.

— Apeși patul puștii și țeava pe genunchi, treci mâna stângă înspre dreapta și apuci arma cu ea, ceva mai sus de cocoș, obținând, în felul acesta, o poziție cât mai sigură, pui arătătorul pe trăgaci, ochești în așa fel ca glonțul să lovească deasupra ochilor, deci în fruntea spionului, apeși... și gata!

Lovitura trosni în aceeași fracțiune de secundă cu împușcătura apașului. Amândoi săriră repede în picioare și, smulgându-și cuțitele de la brâu, se repeziră peste pârâu, în desiş, întocmai ca niște pantere.

— Stingeți focurile! Nu vă mișcați! Nu vorbiți! strigă Old Shatterhand în dialectul utah al șoșonilor.

Totodată, răscolind focul cu cizma, aruncă în lac lemnele care încă mai ardeau. Apoi se repezi după apaș.

Atât șoșonii cât și albi tresăriră puternic la auzul detunăturii. Îndeplinind întocmai poruncile lui Old Shatterhand, războinicii roșii care erau de față azvârliră în apă lemnele aprinse și, în câteva clipe, toată împrejurimea se scufundă într-un întuneric adânc. Rămaseră toți nemișcați, în afară de Bob care, aflat în apă, se trezise

dintr-o dată înconjurat de lemne aprinse care-i zburau pe lângă urechi.

— Iisuse! Iisuse! striga el cât putea de tare. Cine a împuşcat?! De ce aruncă foc în sărmanul dom' Bob? Vrea să fiarbă pe el ca păstrăvi?! De ce faceţi întuneric?! Oh, oh, dom' Bob nu vede acum pe nimeni!

— Taci, prostule! şuieră Dick.

— De ce să tacă dom' Bob?! Acuma nu...

— Taci, altfel te împuşcă! Duşmanii sunt pe-aproape!

Din acea binecuvântată clipă nu se mai auzi nici vocea lui dom' Bob, pitulat în apă, tremurând cumplit de frică să nu-i fie descoperită preţioasa-i făptură.

Liniştea domnea pretutindeni. Din când în când, doar, câte un cal bătea cu piciorul ori sforăia. Oamenii, surprinşi pe neaşteptate, se strânsesă aproape unii de alţii. Indienii tăceau mîlc, albi, însă, şuşoteau încetişor.

Deodată, se auzi răsunând glasul lui Old Shatterhand:

— Aprindeţi un foc! Dar ţineţi-vă departe de el, ca să nu fiţi văzuţi!

Dick şi Pitt împliniră porunca, apoi se traseră, repede, în întuneric. La lumina vălvătăii îi văzură pe Winnetou şi pe Old Shatterhand întorcându-se, fiecare cu arma în mână şi cu câte un indian în spinare. Toţi voiră să afle despre ce-i vorba, însă Old Shatterhand le zise:

— Acuma nu e timp de lămuriri. Aceşti doi morţi trebuie legaţi pe caii de schimb, apoi o luăm din loc. Aici, la tabără, au venit doar aceştia doi, dar nu putem şti câţi au rămas în urmă.

Fiecare din cele două cadavre avea câte o gaură rotundă în frunte. Glonţul le ieşise prin ceafă. Ceilalţi, deşi foarte buni ţintaşi, se arătară uimiţi peste măsură de atâta siguranţă. Şoşonii şopteau tainic între dânşii, aruncând priviri pline de teamă şi respect asupra celor doi vânători vestiţi.

Plecarea fu pregătită în cea mai mare grabă şi în linişte. Stinseră iarăşi focul. Winnetou şi Shatterhand se aşezară

pe fruntea convoiului și începură să înainteze prin beznă, fără ca cineva să întrebe încotro se îndreptau. Aveau deplină încredere în cei doi. În curând valea se strâmtă într-atât încât se văzură nevoiți să călărească în șir indian. Această împrejurare, cât și încordarea îngrijorării, le zăvorâră cu desăvârșire gurile. Firește, nici Bob nu rămase în apă. Silit să rămână în urmă, deoarece mai purta încă amintirea urât mirositoare a sconcsului, bietul de el călărea aproape gol, Pitt îi dăruise pătura sa zdrențuită, îndemnându-l s-o folosească drept șa, dar Bob și-o legase în jurul coapselor, după modelul băștinașilor de la tropice. Cruda sa soartă îl făcea să mormăie întruna, cuprins de adâncă mâhnire.

Călătoriră astfel, ore întregi, tăcuți și grăbiți, prin valea îngustă, urcând apoi coasta despădurită a unui deal și coborând iarăși în preria înverzită. Odată cu ivirea zorilor, în fața lor se ridică o trecătoare prăpăstioasă, între niște munți înalți, acoperiți de o pădure deasă. Acolo, la poale, cei doi conducători se opriră și descălecară. Ceilalți călăreți făcură la fel.

Cadavrele fură coborâte de pe cai și așezate pe pământ. Șoșonii făcură un cerc larg, de jur-împrejur. Știau că va începe o cercetare anevoioasă. Pentru început, urmau să vorbească doar căpeteniile, ceilalți urmând să aștepte până când li se vor cere părerile. Morții erau îmbrăcați în port indian, cu lucruri jumătate din lână, jumătate din piele. Erau tineri. Nu le-ai fi dat mai mult de douăzeci de ani.

— Mă așteptam la una ca asta, spuse Old Shatterhand. Numai tinerii lipsiți de experiență deschid ochii mari când se furișează într-o tabără străină, lăsându-se astfel descoperiți. Un spion dibaci abia dacă întredeschide ochi. Atunci e foarte greu, chiar și pentru unul ca Winnetou să-i întâlnească privirile. Dar, oare, din ce trib fac parte?

Această întrebare îl vizase pe Dick.

— Hm! bombăni acesta. Crezi dumneata, sir, că întrebarea mă pune în încurcătură?

— Cred, fiindcă în această clipă e aproape imposibil de răspuns. Sunt dintr-o ceată de războinici. Măcar atâta lucru știm sigur, căci, deși aproape șterse, încă se mai pot distinge culorile războiului cu care și-au împestrițat obrajii. Negru și roșu. Sunt vopsiți ca și cei din tribul ogallallașilor, cu toate că băieții aceștia nu par să fie sioucși. După îmbrăcăminte nu putem deduce nimic. Ia să-i căutăm prin buzunare!

Numai că acestea erau goale de tot. Fiecare din cei doi avusese câte o armă. Le cercetară cu atenție, nedescoperind, însă, nici cel mai mic semn după care să se poată ghida.

— S-ar putea să fi fost cu totul neprimejdioși în ceea ce ne privește, își dădu cu părerea Pitt Lunganul. Or fi nimerit întâmplător prin partea locului, decizându-se să ne spioneze pentru propria lor siguranță.

Old Shatterhand clătină din cap și răspunse:

— Acolo unde poposiserăm noi nu se putea în nici un caz ajunge întâmplător. Oamenii aceștia au mers pe urmele noastre.

— Nici asta nu dovedește mare lucru.

— Într-adevăr. Mi se pare din cale-afară de ciudat, însă, faptul că au simțit nevoia să înlăture cu atâta prevedere orice indiciu privitor la neamul din care făceau parte. Asta dă de bănuț. Aveau arme, nu s-au găsit asupra lor nici gloanțe, nici pulbere. Asta dă încă și mai mult de bănuț, căci nici un indian nu se depărtează astfel de tribul său. N-am nici o îndoială că nu sunt altceva decât iscoadele unei cete mult mai numeroase.

— Sunt curios dacă aveau ori nu cai.

— Ia uită-te dumneata la pantalonii de piele ai ăstuia. Nu ți se pare că sunt roși pe partea dinăuntru?

— Poate că erau roși dinainte.

Old Shatterhand îngenunche și își apropie nasul de pantaloni. Apoi, ridicându-se, zise:

— Miroase, te rog, pantalonul ăsta. Se simte de la o poștă mirosul de cal...

Atunci, se ridică Wohkadeh și spuse:

— Wohkadeh roagă pe vestiții bărbați să-i îngăduie să spună o vorbă, cu toate că el este încă tânăr și nepriceput.

— Vorbește! îi făcu semn Old Shatterhand.

— Wohkadeh nu îi cunoaște pe acești războinici roșii, însă a recunoscut cămașa de vânătoare a unuia dintre ei.

Se aplecă, ridică poala cămășii, arătă o tăietură care se afla acolo și lămuri:

— Wohkadeh și-a tăiat totemul său în această haină care i se cuvenea lui.

— Ah, iată o minunată coincidență. Poate că ne poți spune mai multe amănunte.

— Wohkadeh nu poate să spună nimic sigur, însă presupune că amândoi acești tineri războinici țin de neamul upsarocanilor (indieni-ciori).

— Ce temei are tânărul meu frate pentru a face o asemenea presupunere? întrebă Old Shatterhand.

— Wohkadeh era de față când câțiva sioucși ogallallași i-au prădat pe upsarocani. Veneam dinspre Muntele Lung, pe care fețele palide îl numesc Spinarea Cheyenne, acolo unde acesta leagă Muntele Întreit de Muntele Inyan-cara. Pe când înaintam călare între munte și râu, cotirăm după colțul unei păduri și văzurăm niște indieni upsarocani care se scăldau. Ogallallașii se sfătuiră să aducă celorlalți cea mai grozavă ocară care se poate aduce unui războinic.

— La dracu'! strigă Old Shatterhand. Doar n-aveau de gând să le fure cel mai sfânt lucru, punga cu talismanul?!

— Fratele meu alb a ghicit. Sioucșii ogallallași au călărit pe sub copaci până la locul unde, într-un tufiș, pășteau caii upsarocanilor. Tot acolo erau și armele, hainele și talismanele lor. Ogallallașii descălecară și se furișară într-acolo. Izbutiră să săvârșească furtul.

— Dar cei care se scăldau nu lăsaseră nici o pază?

— Nu! Ei nu puteau să-și închipuie că o ceată de ogallallași dușmani ar fi putut veni acolo unde pășteau caii lor. Sioucșii furară caii, talismanele și o mare parte din hainele și armele „ciorilor”. Încălecară apoi din nou și porniră mai departe. Când prada fu împărțită, Wohkadeh luă cămașa aceasta de vânătoare. El își tăie totemul în cămașă și o aruncă pe furiș.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu două zile mai înainte de a fi trimis de ogallallași ca iscoadă împotriva războinicilor șoșoni.

— Atunci, upsarocanii și-au făcut rost cât se poate de repede de alți cai, alte haine și alte arme și au plecat după hoți. Cu acest prilej au găsit și această cămașă aruncată, pe care a luat-o din nou adevăratul ei stăpân. Pentru un indian nu există umilință mai grozavă decât aceea de a i se fura talismanul. El nu se mai poate arăta alor săi până când nu l-a găsit, ori nu a furat un altul, pe undeva. Indianul care pornește să înlocuiască săculețul cu talismanul pierdut, dovedește un mare curaj, aproape nebunesc, îi este indiferent dacă omoară un prieten ori un dușman și acum sunt pe deplin convins că aseară am scăpat dintr-o primejdie din cale-afară de mare. Ei și-acum, scumpe Dick, cum ar fi fost dacă ne bizuiam pe ochii dumitale?

— Hm! răspunse grăsanul, scărpinându-se stingherit sub pălărie. Într-un asemenea caz, am fi zăcut pe undeva, liniștiți, fără scalp și fără de viață. Și eu mă pricep să recunosc un ochi noaptea, dar ieri eram atât de convins că nici o făptură potrivnică nu se găsește prin preajmă, că nici nu m-am sinchisit de așa ceva. Crezi, prin urmare, că upsarocanii se află pe urmele noastre?

— În orice caz, nu se vor da bătuți cu una cu două. Și acum pe bună dreptate, căci am ucis pe doi dintr-ai lor.

— Așadar, până diseară trebuie să fim pregătiți pentru atac.

— Trebuie să ne așteptăm și la așa ceva, aprobă Old Shatterhand. Ce părere are fratele meu roșu? Upsarocanii

sunt acum dușmanii șoșonilor?

Aceste vorbe îi fură adresate lui Oihtka-petay.

— Nu! Ei sunt vrăjmașii sioucșilor ogallallași, care sunt și adversarii noștri. Noi nu am dezgropat securea războiului, totuși, un războinic care își caută totemul este inamicul tuturor oamenilor. Trebuie să te ferești de el întocmai ca de un animal sălbatic. Frații mei albi vor fi foarte prevăzători de aici înainte.

Old Shatterhand se uită întrebător la Winnetou, care până atunci nu scosese nici un cuvânt. Era într-adevăr uimitor cât de bine se înțelegeau cei doi. Fără ca Old Shatterhand să fi scos la iveală vreun plan, Winnetou îi ghicise deja gândurile, căci apașul răspunse:

— Fratele meu a chibzuit cum nu se poate mai bine.

— Să facem un ocol înapoi.

— Da! Winnetou este de aceeași părere.

— Asta mă bucură. În acest caz, nu vom mai fi atacați. Dacă nu mă înșel, doar în vreo două ceasuri de drum vom ajunge într-un loc foarte prielnic planului meu.

— Să nu pierdem vremea degeaba, zise Dick. Ce facem cu morții aceștia?

— Scalpurile acestor doi luptători sunt ale lui Old Shatterhand și ale căpeteniei apașilor, care i-au ucis, spuse Oihtka-petay.

— Sunt creștin, așadar nu scalpez, răspunse cel dintâi.

Winnetou făcu și el un semn de împotrivire:

— Căpetenia apașilor nu are nevoie de scalpurile acestor doi tineri pentru a-și face numele vestit. Ei sunt destul de nefericiți pentru că au fost siliți să plece către tărâmurile veșnicei câmpii ale vânătoarei fără talismanele lor. Nu trebuie să le mai ucidem și sufletele, luându-le scalpurile. Ei trebuie să se odihnească în pace, alături de armele lor, căci au murit ca luptători curajoși, care au îndrăznit să înainteze până în tabăra dușmanului.

La una ca asta nu se așteptase conducătorul șoșonilor.

— Frații mei vor să dea un mormânt celor care au vrut să le ia viața?

— Da, răspunse Old Shatterhand. Le vom pune armele în mâini și îi vom așeza în picioare, cu fața întoarsă către tărâmul pietrelor sfinte și apoi îi vom acoperi cu bolovani. Așa se cinstesc războinicii. Când vor veni apoi frații lor, vor recunoaște că nu le suntem dușmani, ci prieteni. Dovedește că ești, de asemenea, un luptător nobil și poruncește oamenilor tăi să adune pietrele, cu ajutorul cărora vom ridica movilele.

Firește, puterea de înțelegere a șoșonilor nu putea pătrunde înțelepciunea celor doi bărbați. Îi respectau însă atât de mult, încât nu șovăiră nici un moment în a le împlini dorința.

Cei doi morți fură ridicați în picioare, unul la dreapta și celălalt la stânga intrării în trecătoare, cu fețele îndreptate înspre nord-est. Le puseră armele în mâini și îi acoperiră cu pietre. Îndată ce isprăviră treaba aceasta, o porniră iarăși la drum. Mai înainte, însă, Winnetou îi spuse prietenului său:

— Căpetenia apașilor rămâne aici ca să observe sosirea upsarocanilor. Tânărul fiu al Vânătorului de Urși trebuie să fie lângă el.

Aceasta dovedea o deosebită prețuire pentru Martin Baumann, pe care el o primi cu bucuroasă mândrie. Cei doi rămaseră, așadar, în urmă, pe când ceilalți plecară mai departe, călare, sub conducerea lui Old Shatterhand.

Acum, pentru că era ziuă, înaintau cu mult mai repede. Pe măsură ce se deplasau, trecătoarea se adâncea între șiruri lungi de înălțimi. După vreo două ore de mers, așadar la timpul hotărât, înălțimile se apropiară alcătuiind chei strâmte, înalte, cu pereții aproape drepți. Trecătoarea era atât de strâmtă încât n-aveau loc unul lângă altul mai mult de trei călăreți. Era cu neputință să te cațări cu piciorul și cu atât mai puțin călare, pe laturile trecătorii. Tufșuri în care să te poți ascunde găseai din belșug de jur-împrejur,

iar pământul era de ajuns de stâncos pentru ca să nu întipărească nici o urmă. La un moment dat, Old Shatterhand se opri. Arătă spre cheile care se întindeau neîntrerupt, în linie dreaptă, și zise:

— Când vor veni upsarocanii, îi vom lăsa să pătrundă aici. Jumătate din noi va rămâne ascunsă aici, sub conducerea lui Oihtka-petay și a lui Winnetou, intrând, când voi trage eu cu arma, în urma dușmanului, în strâmtoare. Cealaltă jumătate va fi așezată cu mine la ieșirea trecătorii. În felul acesta, dușmanul va fi înconjurat din toate părțile și va fi nevoit să se predea de bunăvoie.

— Upsarocanii ar merita să fie, nici mai mult, nici mai puțin decât biciuiți, dacă s-ar dovedi atât de nerozi încât să cadă în cursă, zise Dick Rotofeiul.

— De bună seamă că nu vor intra numaidecât, răspunse Old Shatterhand. Se vor opri aici și vor sta la sfat. Firește, lucrul cel mai de seamă este ca ei să nu observe prezența războinicilor noștri. Așa stând lucrurile, ei vor trebui să se ascundă atât de bine, încât nimeni să nu-i poată vedea. Viteazul-zimbru este un războinic încercat. El va prelua comanda. După ce va sosi Winnetou, vor fi doi oameni în care am nedeزمینیتہ incredere.

Vorbele astea îl măguliră pe șeful șoșonilor. Era limpede că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a nu dezminți încrederea viteazului Shatterhand. Rămase acolo, cu treizeci dintre oamenii săi, în vreme ce restul plecară mai departe. Acolo unde cheile se desfăceau într-o trecătoare largă, pământul humos zămislise copaci uriași, printre trunchiurile cărora erau împrăștiate numeroase frânturi de stâncă. Toți s-ar fi așteptat ca Old Shatterhand să se oprească aici, dar el continuă să înainteze, lăsând calul să zburde în voia lui, pentru a lăsa niște urme cât mai încâlcite și nebătătoare la ochi.

— Dar, sir, spuse Dick, cred că ar fi bine să ne oprim aici, la ieșirea din strâmtoare.

— Da, negreșit, așa vom face. Mergeți mai departe și aveți grijă să lăsați o urmă bună! De fapt, nici n-ar fi trebuit să întrebi, domnule Dick. Ceea ce fac eu, este pe înțelesul tuturor.

Călări încă vreun sfert de oră mai departe. Apoi se opri, se întoarse către ceilalți și întrebă:

— Acum, domnilor, vă puteți da seama de ce am înaintat până aici?

— Poate ca să amăgești iscoadele, răspunse Dick, căruia, în sfârșit, îi picase fisa.

— Firește! Upsarocanii nu vor îndrăzni să intre în strâmtoare, până ce nu se vor fi încredințat prin iscoade că văgăuna din fața lor este sigură. Presupun că acești spioni se vor gândi și ei la un ascunziș și de aceea vor fi cât se poate de precauți. Nu le vom trăda prezența noastră în nici un fel, așteptând liniștiți urmarea.

— Și acum, ce mai avem de făcut?

— Ne vom întoarce la ieșirea din chei, dar, firește, nu pe aceleași urme, ci cotind la dreapta, în pădure. Veniți după mine!

Pereții trecătorii formau aici un povârniș drept, pe care caii se cațarau anevoie. Old Shatterhand înainta o bună bucată de drum, apoi, cotind, se întoarse spre ieșirea din chei. Când își opri calul, toți ai săi se găseau paralel cu ieșirea din strâmtoare, sus, la jumătate din înălțimea pereților văii. De aici puteau să ajungă jos și să ocupe ieșirea în câteva secunde, chiar călare.

Cu toții descălecară și legară caii de copaci. Ei înșiși se așezară jos, pe mușchiul moale.

— Oare cât vom avea de așteptat? se întrebă Dick.

— Putem ști aproape exact, răspunse conducătorul grupului. Deci, când s-a luminat de ziuă, upsarocanii au început să-și caute iscoadele. Până să descopere ce s-a întâmplat în tabără, vor fi trecut vreo două ore. Sosiți acolo unde noi am ridicat cele două morminte, le vor fi deschis și cercetat. Să zicem că pentru aceasta și pentru sfatul pe

care desigur că l-au ținut pe urmă, le-a mai trebuit o oră. Avem în total trei ore. De la locul de popas și până aici, noi am făcut cinci ore. Dacă dușmanii călăresc la fel de iute ca noi, vor fi aici la opt ceasuri după ce s-a făcut ziuă. Așadar, mai avem, cred, de așteptat, vreo cinci ore.

— Vai de mine! Și ce-o să facem atâta amar de vreme?

— Nu mai e nevoie să întrebi, răspunse Hobble-Frank. Vorbim puțin despre artă și despre științe. O conversație inteligentă ascute mintea, înnobilează inima, liniștește sufletul și-i dă unui om tăria necesară pentru ca, în vârtejul vieții, să stea drept și să nu se lase bătut de toate vânturile. Eu nu las să treacă nimic înaintea artelor și științelor. Amândouă îmi sunt mai necesare chiar decât pâinea cea de toate zilele, sfârșitul și începutul... dar... brrr! Ce miros groaznic o mai fi și ăsta? Miroase mai greu decât un cadavru neîngropat! Sau... hm!

Se uită de jur-împrejur și-l zări pe Bob, rezemat de copacul sub care ședea saxonul.

— Șterge-o de aici, afurisitele! strigă la el. Cum îndrăznești să te sprijini de copacul meu? Crezi că am nas de împrumut? Cară-te de-aici, du-te în Africa ta! Nervii noștri sunt prea rafinați ca să fie puși la asemenea încercare. Eu ador garoafele, rozele și floricica de nu-mă-uita. Parfumul de sconcs nu l-aș recomanda nici celei mai rafinate doamne.

— Dom' Bob miroase frumos, foarte frumos! se apără negrul. Dom' Bob nu pute. Dom' Bob s-a spălat în gărlă cu cenușă și grăsime de urs. Dom' Bob este fain, nobil, gentleman.

— Ce? îndrăznești să spui că ești spălat și parfumat?

Puse mâna pe pușcă, ținti asupra lui Bob, amenințându-l și strigând:

— Dacă nu pieri de aici imediat, îți ciuruiesc fundul cu zece gloanțe.

— Doamne Sfinte! Doamne Sfinte! Nu trage, nu trage! se sperie negrul. Dom' Bob duce de-aici. Dom' Bob șade

mai încolo!

Se trase iute într-un loc mai îndepărtat și se așeză jos, îmbufnat. Saxonul vru să revină la discuția despre artă și știință, dar Old Shatterhand îl întrerupse:

— Cred că ne putem petrece timpul cu ceva mai de folos. Noaptea trecută n-am închis un ochi. Puneți cu toții capul jos și încercați să ațipiți puțin. Eu voi sta de veghe.

— Dumneata? De ce tocmai dumneata? Și dumneata te-ai legănat tot atât de puțin în brațele lui Orfeu ca și noi!

— Îl cheamă Morfeu, corectă Dick.

— Iar te amesteci! De ce nu mă corectează altul, de ce mereu numai tu? Ce vrei acum cu Morfeu? Știu eu mai bine cum se zice. Am fost membru al unei societăți corale care se numea Orfeu. După ce cântai seara acolo, dormeai pe urmă minunat. O astfel de societate corală este un leac împotriva nopților de nesomn, de aceea era numită Orfeu.

— Bine, bine, fie și-așa! râse Rotofeiul, întinzându-se pe mușchiul moale. Mai bucuros m-aș culca, decât să...

— Tocmai de asta ești atât de nepriceput. Cine n-a învățat nimic, nu știe nimic! Mai bine dormi. Istoria lumii nu va fi deloc păgubită.

Și fiindcă nu găsi pe nici unul care să se lase câștigat de preocupările sale spirituale, se întinse și el, încercând să ațipească. Îndemnați de Old Shatterhand, șoșonii procedară întocmai, iar în curând se culcară până și caii, cu capetele aplecate într-o parte.

Old Shatterhand coborî dealul, străbătu binișor strâmtoarea și privi cercetător dincolo. Zâmbi mulțumit, căci nu se zărea nici cea mai mică urmă care ar fi putut să trădeze prezența Viteazului-zimbru și a oamenilor săi. Se întoarse spre ieșire și se așeză pe o piatră. Cu capul lăsat în piept, rămase acolo nemișcat câteva ore. La ce se gândea, oare, vestitul vânător? Poate că în astfel de momente de acalmie lăsa să-i treacă pe dinainte priveliștea zbuciumatei sale vieți!

Auzind tropot de cal, se ridică și ascultă ascuns după colțul de stâncă. Martin Baumann sosea călare.

— Winnetou a venit și el? întrebă Shatterhand.

— Da! A fost chemat de Oihtka-petay și a rămas la el, după dorința acestuia. Trebuie să mă întorc la dâșii.

— Foarte bine. Mi se pare că apașul îți arată multă bunăvoință, tinere! Ați văzut pe upsarocani? Câți erau?

— Șaisprezece și doi cai liberi, care fuseseră, desigur, ai celor doi uciși. Alți doi mergeau călare înainte, la o distanță destul de mare. Se vedea că înaintează pe urmele noastre.

— Bine! Îi vor cunoaște curând pe stăpânii urmelor!

— Am stat ascunși printre copaci, lăsându-i să înainteze. Apoi, am pornit-o în galop, ca să câștigăm timp. În ceata lor am observat un om cu o statură uriașă. Părea să fie șeful lor, căci mergea în frunte.

— Ați băgat de seamă cum erau înarmați?

— Aveau cu toții puști.

— Asta e bine. Acum să-i duci lui Winnetou o solie din partea mea. Spune-i că aici, în strâmtoare, pot înainta alături doar trei cai. Așa că îl rog pe apaș să-și urmeze dușmanii pe jos.

— Și nu vor fi mai tari decât noi? Ne-ar putea doborî?

— Nu. Căci, în timp ce upsarocanii vor putea merge călare doar câte trei în rând, noi, dacă vom fi pedestri, vom putea așeza cinci oameni unul lângă altul. Uite cum vom proceda: cei dintâi cinci se vor așeza întinși la pământ, următorii cinci vor sta în genunchi. În spatele lor au să stea alți cinci, aplecați din șale, apoi alți cinci, în picioare. Astfel, douăzeci de oameni vor putea ochi bine, fără a se stânjeni unul pe altul. Restul vor sta în spatele lor, pentru schimb. În felul acesta, cei șaisprezece upsarocani, fie că se vor preda, fie că vor primi atât din față, cât și din spate, patruzeci de gloanțe în total, nu toate în același timp, firește, astfel încât să lovească mereu câte trei dușmani. Trebuie socotit că vor fi împușcați și caii fără călăreți, pentru a nu aduce vreo nenorocire printre noi. Transmite-i

apaşului toate acestea şi adaugă că vreau să tratez eu singur cu duşmanii. Când crede Winnetou că vor fi ei aici?

— Probabil că vor zăbovi mai mult de un ceas la morminte.

— A socotit întocmai ca şi mine.

— Două ceasuri le trebuie să ajungă aici. Deoarece noi doi am făcut doar un ceas şi jumătate, ne putem aştepta să treacă încă o oră până să sosească aici.

— Aşa cred şi eu. Totuşi, e bine să fim gata pentru orice eventualitate. Acum, du-te înapoi.

Martin îşi întoarce calul, îndepărtându-se în trap. Old Shatterhand urcă la tovarăşii adormiţi şi-i trezi. Le împărtăşeşi planul său şi hotărî ca Pitt, Dick, Frank, Wohkadeh şi unul dintre şoşoni să formeze primul şir, culcat jos. Le hotărî şi celorlalţi locurile, călăuzindu-i şi exersând cu atenţie. El însuşi avea să stea dinaintea oamenilor săi, între ei şi duşmani, ca să poată negocia cu dâşii. În acest scop îşi tăie o creangă verde, lungă, care pretutindeni, chiar şi la sălbatici, este folosită ca flamură a negocierilor.

Totul mergea de minune. Când se încredinţă că oamenii săi îşi vor face datoria, se retraseră cu toţii din nou în ascunziş. Aşteptarea li se părea acum mai lungă ca înainte. În sfârşit, auziră răsunând tropot de copite.

— Pare să fie un singur cercetaş, trimis înainte ca să vadă dacă trecerea nu este primejdioasă, zise Dick.

— Ar fi foarte bine pentru noi, răspunse Old Shatterhand. Dacă ar fi doi, unul ar duce înapoi vestea, pe când celălalt s-ar posta să aştepte aici, jos. Pe acesta trebuie să-l faci nevătămător, fără ca ai lui să bage de seamă.

Dick avea dreptate. Era un singur călăreţ, care ieşea binişor din strâmtoare şi se oprise să privească în jurul său. Nici la dreapta şi nici la stânga nu văzu vreun semn că prin apropiere s-ar afla vreun duşman; dimpotrivă, văzu urmele care duceau înainte. Old Shatterhand se îngrijise ca ele să

fie cât mai vizibile. Văzându-le, se liniști, dar nu de tot, ci mai înaintă o bună bucată de drum.

— La naiba! zise Dick. Doar n-o să meargă până la locul unde am cotit noi. Atunci ne-ar descoperi.

— În orice caz, la ai lui nu se va mai întoarce! zise Old Shatterhand.

— Dar cum vei face acest lucru fără nici un zgomot?

— Cu asta.

Și arătă spre lasou.

— Atunci va trebui ca lațul să-i cadă direct pe gât, și atât de strâns încât să nu poată țipa. E o lucrare a dracului de grea. O vei putea face, sir?

— N-ai nici o grijă. Dar de aici de sus nu putem vedea până unde înaintează. Mă duc jos. Stați liniștiți și când mă veți auzi fluierând încetisor, veniți iute după mine!

Alunecând cu iuțeală pe povârniș, își luă lațul de pe umăr și îl încolăci, gata să-l arunce. Dar, odată ajuns jos, spre marea sa ușurare, îl văzu pe upsarocan venind înapoi. Abia avu timp să se tupileze pe după un colț de stâncă. Omul trecu pe lângă el în trapul calului și dispăru pe după colțul înguste strâmtoari.

Pe urmă, dădu semnalul convenit și oamenii veniră la el. Upsarocanul ajunse la capătul strâmtoarii și acolo dispăru. Peste câteva minute apăru întreaga ceată, intrând la trap în strâmtoare. Old Shatterhand îi lăsă să înainteze până la jumătatea ei. Atunci scoase revolverul și trase împușcătura convenită. Vuietul se izbi de mai multe ori de pereții strâmți și drepti, ajungând cu înzecită tărie la urechile apașului și ale cetei sale. Ei se năpustiră în strâmtoare, în spatele inamicilor, de care nu puteau fi observați. Când auziră împușcătura, indienii își struniră caii. Văzură pe Old Shatterhand cu oamenii săi pătrunzând pe dinainte și ocupând pozițiile hotărâte. Conducătorul indienilor era, precum observase Martin Baumann, de o forță herculeană. Ședea pe cal ca un zeu al războiului. Pantalonii largi, din piele, aveau la cusături o mulțime de împletituri făcute din

părul dușmanilor uciși de dânsul. Pulpanele, care atârnavă din șa până la scări, erau împodobite cu fâșii lungi din piele de om. Pe pieptul său lat purta, peste haina de vânătoare făcută din piele de căprioară, un soi de za, alcătuită din scalpuri rotunde, puse unul peste altul, ca niște solzi. La brâu, alături de tot felul de lucruri trebuincioase, erau înfipite un cuțit mare de vânătoare și o măciucă cât toate zilele, pe care era în stare s-o ridice c-o singură mână, iar pe cap purta craniul unui cangur, din care spânzura blana răsucită ca o funie. Fața acestei namile era vopsită în negru, roșu și galben. În dreapta ținea o pușcă grea, de care, de bună seamă, se folosisese de nenumărate ori.

Omul își dădu seama îndată că puștile îndreptate spre dânsul vor copleși armele cetei sale.

— Înapoi, strigă el cu o voce al cărei bubuit făcu să răsună pereții stâncoși.

Zicând acestea, smuci calul și îl întoarse pe copite înapoi. Ai săi procedară întocmai. Numai că, uluiți, zăriră ceata lui Winnetou, cu armele ațintite asupra lor, întocmai ca cele din capătul opus al cheilor.

— Afurisit talisman! strigă el înspăimântat. Întoarceți! Văd pe cineva care are în mână semnul soliei. Urechile noastre vor auzi ce vrea să ne spună.

Întoarse calul din nou și porni încet către Old Shatterhand. Ai săi îi urmară exemplul. Înțeleptul apaș nu lăsă să-i scape acest avantaj. El îi urmă de asemenea și se așeză aproape de upsarocani, care acum erau foarte strâns înconjurați.

Old Shatterhand nu făcu nici un singur pas de întâmpinare. Indianul îl măsură cu o privire lipsită de teamă și întrebă:

— Ce vrea aici fața palidă? Pentru ce s-a așezat în fața mea și a războinicilor mei?

Old Shatterhand îi înfruntă privirea și răspunse:

— Dar omul roșu ce caută aici? Pentru ce mă urmărește, pe mine și pe războinicii mei?

— Pentru că ați ucis pe doi dintre frații noștri.
— Au venit la noi ca dușmani, și pe dușmani îi faci nevătămători.

— De unde știi tu că noi îți suntem dușmani?

— Pentru că vă căutați talismanele pierdute.

Uriașul încruntă sprâncenele.

— Cine ți-a spus?

— Știu asta, pentru că cei doi războinici uciși de gloanțele noastre nu aveau talismanele la ei.

— Ai ghicit! Eu nu mai sunt cel care am fost. Odată cu talismanul, mi-am pierdut și numele. Acum mă cheamă Oiht-e-keh-fawakon (Viteazul-care-își-caută-talismanul). Lasă-ne să trecem, altminteri vă omorâm.

— Predați-vă, altminteri voi veți fi uciși. Uită-te înaintea și în urma ta! Un singur semn de-al meu este prea de-ajuns pentru ca peste cincizeci de gloanțe să secere mica ta ceată.

— Oricât de mulți coyoti veți fi, nu puteți totuși doborî pe zimbrul cel mai puternic! Ce-ar fi câinii tăi pe lângă războinicii mei, dacă nu ne-ați fi înconjurat? Eu singur aș putea doborî jumătate din voi.

Își trase măciuca cea grea, învârtind-o amenințător.

— Și eu singur aș putea trimite în veșnicele câmpii ale vânătoarei întreaga ta adunătură! răspunse Old Shatterhand.

— Te cheamă, poate, Ithanaka^[38]?!

— Eu nu lupt cu numele, ci cu mâna!

Ochii upsarocanului se luminau de-o idee.

— Vrei să faci asta, într-adevăr, cu mine?

— Nu mă tem și-mi râd de toate vorbele tale goale!

— Așteaptă atunci să vorbesc cu războinicii mei. Vei afla îndată prețul vorbelor mele.

Se întoarse spre oamenii săi și vorbi încet cu câțiva dintre ei. Apoi reveni alături de Old Shatterhand și întrebă:

— Știi tu ce este un Muh-mowa?

— Știu!

— Fie! Avem nevoie de scalpuri pentru talismane. Patru oameni vor trebui să lupte în Muh-mowa, tu cu mine și unul dintre prietenii tăi roșii cu un războinic de-al meu. Dacă învingem noi, vă ucidem și vă scalpăm. Învingeți voi, procedați în același fel. Ai curaj?

Întrebarea răsunase plină de batjocură. Old Shatterhand răspunse surâzând:

— Sunt gata. Dă-mi mâna, ca semn că te vei ține de cuvânt.

Îi întinse mâna. Uriașul nu se așteptase la un asemenea gest și, fără să vrea, întârzie să i-o întindă pe-a lui.

Muh-mowa este un cuvânt din limba utah și înseamnă „mâna la copac”. Multe triburi socotesc acest fel de-a lupta ca pe o judecată dumnezeiască. Mâna-stângă a doi oameni este legată de trunchiul unui copac cu ajutorul unei curele tari, iar în cea dreaptă fiecare primește arma hotărâtă, măciuca sau cuțitul. Curelele sunt prinse astfel încât îngăduie luptătorilor să se miște împrejurul trunchiului. Deoarece cei doi adversari trebuie să stea față în față, unul este legat de stânga, iar celălalt de dreapta. Acela care are dreapta liberă pentru luptă este considerat norocos. De obicei, acest fel de luptă este, într-adevăr, îngrozitor. Cei doi potrivnici se măcelăresc, iar lupta se termină cu moartea unuia dintre ei.

„Cel-fără-nume” își înăbuși uimirea și întinse albului mâna:

— Mă învoiesc! Ne făgăduim unul altuia ca tabăra ai cărei luptători cad, să se lase ucisă. Dacă din fiecare tabără învinge câte unul, lupta trebuie dusă mai departe între învingători.

Old Shatterhand îi ghici gândul. După înfățișare, ar fi fost de așteptat ca Viteazul-care-își-caută-talismanul să iasă învingător nu numai în lupta dintâi, ci și în cea hotărâtoare, dacă celălalt upsarocan ar fi fost învins; totuși, răspunse:

— Fie! Și pentru ca să ai toată încrederea, vom fuma pipa jurământului. Și arată anume spre pipa păcii, împodobită cu colibri, care îi atârna de gât.

— Da, o vom fuma, se învoi uriașul, fluturându-și surâsul batjocoritor peste toți ceilalți. Însă această pipă nu va fi o pipă de împăcare, căci ne vom lupta, iar după luptă scalpurile voastre vor împodobi prăjinile de talismane, iar carnea voastră va fi sfâșiată și înghițită de vulturi.

— Mai întâi să vedem dacă pumnii tăi sunt tot atât de tari și puternici pe cât îți sunt vorbele, zise Old Shatterhand.

— Cel-fără-nume nu a fost niciodată învins! răspunse upsarocanul, mândru.

— În schimb, a îngăduit să i se fure talismanul. Și dacă ochii lui nu se vor dovedi mai ageri decât atunci, scalpul meu va rămâne acolo unde îi este locul.

Indianul se simți umilit. Duse imediat mâna la armă, însă Old Shatterhand dădu din umeri și-l preveni:

— Ia mâna de acolo. Vei avea curând prilejul să-ți dovedești vitejia! Să mergem să căutăm un loc potrivit pentru Muh-mowa. Frații mei își vor aduce caii, iar upsarocanii vor călători ca prizonieri, printre noi.

Îi făcu un semn lui Winnetou, și apașul se întoarse cu ceata sa la locul unde își lăsase caii. După ce se întoarseră, veniră și ceilalți. În felul acesta, indienii-ciori nu rămaseră nici măcar o singură clipă fără pază. Grupul se puse încet în mișcare. Old Shatterhand porunci oamenilor săi să nu deconspire, în nici un caz, numele său ori al lui Winnetou. Deocamdată, upsarocanii nu trebuiau să știe cu cine au de-a face. Și, câtă vreme erau încredințați că vor ieși învingători din lupta hotărâtă, nici prin cap nu le trecea să facă ceva împotriva înțelegerii.

Dick Rotofeiul mergea alături de Old Shatterhand. El nu-i înțelegea purtarea.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, sir, dacă-mi voi dezvălui o îndoială, zise el. Te-ai purtat cu acești indieni ca

un om cinstit, dar o astfel de cinste este aici cu totul nelalocul ei.

— Pentru ce? Crezi oare dumneata că indianul nu are nici o înțelegere pentru sentimentele nobile? Am cunoscut multe piei-roșii de la care albi ar putea lua exemplu.

— Nu mă îndoiesc că așa este. Totuși, în acești indieni-ciori nu te poți încrede. Ei își vor talismanele cu orice preț și, într-o astfel de împrejurare, nu vor mai ține seama de nimic. I-am avut în mâini. N-o mai puteau lua nici înainte și nici înapoi. Ne era ușor să-i terminăm, ca și cum am fi suflat în niște biete chibrituri. Acum, dumneata ești silit la acest afurisit de Muh-mowa și cine-ar putea garanta că uriașul de colo nu te va doborî sau nu te va străpunge!

— Ei! Parcă nu te cunoscusem așa setos de sânge! Pentru noi, care eram mai tari decât ei și care i-am ademenit într-o cursă în care nu puteau nici să se miște, nici să se apere, ar fi fost mai mare rușinea să-i împușcăm. De aceea nici nu mai vreau să vorbesc despre asta. Că doar n-om fi mai păgâni decât păgânii!

— Hm! Desigur, ai dreptate dumneata, atât din punctul de vedere al creștinului care ești, dar, mai ales, ca om. Dar trebuia neapărat să-i ucidem? Îi puteam sili să se dea prinși și eram liberi apoi să găsim o înțelegere împăciuitoare.

— Nu s-ar fi lăsat prinși, tocmai pentru că se află în căutarea unor talismane. Lupta ar fi fost de neînălțurat. Și, pentru că nici prin gând nu-mi trece să devin măcelar de oameni, m-am învoit cu propunerea uriașului pe care, de altfel, îl cunosc.

— Cum îl cunoști?

— Da! Îți aduci aminte de observația pe care am făcut-o pe când treceam pe lângă Muntele Broaștei Țestoase? Povesteam că am poposit acolo cu războinicul upsarocan Sunka-șetșa. El mi-a povestit o mulțime de lucruri despre neamul său. Atunci a pomenit, cu multă mândrie, de fratele său Kanteh-pehta, adică Inimă-de-foc.

— Vorbești cumva despre marele, vestitul vraci al indienilor-ciori?

— Chiar despre el. Mi-a istorisit isprăvile acestui frate al său și mi-a zugrăvit înfățișarea sa. Mi l-a descris ca pe un adevărat uriaș, căruia îi lipsește urechea stângă. Kanteh-pehta a primit o dată, în lupta cu sioucșii ogallallași, o lovitură de măciucă care i-a desprins urechea și l-a rănit la umăr. Mai privește-l o dată pe acest uriaș upsarocan. Îi lipsește urechea stângă, iar din felul în care ține brațul se vede că odată a fost rănit.

— La naiba! Asta ar fi negreșit o întâmplare cu totul deosebită! Păi în cazul acesta nu te invidiez defel, sir! Ești omul cel mai destoinic dintre câți există, dar acest Kanteh-pehta n-a fost până acum niciodată învins. Ca putere fizică se vede de la o poștă că îți este superior, deși sunt convins că dumneata ești mai dibaci. Totuși, când ai un braț legat de copac, puterea, nu dibăcia este aceea care aduce lovitura de grație.

— Bine, dacă te îngrijești atâta de soarta mea, există un mijloc foarte sigur de a mă salva de la pierire.

— Care anume?

— Să te lupți cu indianul în locul meu!

— Asta-i bună! Nici prin gând nu-mi trece! N-am să mă arunc în brațele morții așa, de bunăvoie și nesilit de nimeni. Afară de asta, dumneata ți-ai turnat supa, n-ai decât s-o mănânci sănătos. Din toată inima îți doresc „poftă bună”!

Își trase calul câțiva pași mai în spate, de teamă să nu mai primească cumva vreo asemenea neplăcută invitație, în locul lui, de Old Shatterhand se apropie Winnetou.

— Oare fratele meu l-a recunoscut pe Kanteh-pehta, vraciul upsarocanilor? întrebă el.

— Da! afirmă cel întrebat. Ochii fratelui meu roșu au fost oare tot atât de ageri ca și ai mei?

— „Cioara” are o singură ureche. Winnetou nu i-a zărit încă obrazul, însă Viteazul-care-își-caută-talismanul nu-l

poate păcăli pe căpetenia apașilor. Am auzit ce-ați hotărât împreună și sunt gata de luptă.

— M-am bizuit, firește, pe căpetenia apașilor, căci cui altcuiva i s-ar fi putut încredința rezolvarea acestei chestiuni de onoare?

Grupul străbătuse peste o milă engleză de la strâmtoare, când valea deveni mai largă. Călăreții ajunseră la o prerie mică, închisă între munți, cu iarbă puțină și tufișuri uscate.

Pe toată câmpia se vedea un singur copac. Era un tei destul de înalt, dintr-o specie cu frunzele mari și albe.

— *Muwa!* **[39]** spuse conducătorul indienilor-ciori, arătând înspre copac.

— *Howgh!* încuviință Winnetou, oprindu-și calul chiar lângă locul unde trebuia să aibă loc lupta.

Ceilalți se apropiară și ei. Toți descălecară. Lăsară caii liberi, iar călăreții se așezară roată, de jur-împrejur. Un străin care-ar fi trecut întâmplător pe-acolo n-ar fi putut bănui că două tabere dușmane tocmai se pregătesc de înfruntare. Ca un adevărat cavaler, Old Shatterhand nici măcar nu ceruse armele upsarocanilor.

Din provizia de tutun păstrată în buzunarul de la șa, luă cât îi trebui ca să-și umple pipa atârnată la gât. Apoi, înaintă până în mijlocul cercului, zicând:

— Un adevărat războinic vorbește prin faptele sale! Noi nu i-am ucis pe oștenii upsarocani, cu toate că viața lor era în mâinile noastre. Ei ne-au provocat la „Muh-mowa”, iar noi am primit provocarea. Așteptăm ca ei să se poarte cu noi tot așa, fără vicleșuguri. Ne vor făgădui acest lucru, fumând cu noi pipa jurământului. Am spus!

Se așază. Viteazul-care-își-caută-talismanul se ridică și răspunse:

— Omul alb ne-a vorbit din suflet. Noi n-avem nevoie de vicleșuguri, căci vom învinge. Dar a uitat să spună condițiile luptei. Combatanții — continuă dânsul după o mică pauză — vor avea o mână legată de copac, iar în

cealaltă cuțitul. Cel care cade e considerat învins, fie că e mort, fie că e viu. Acela care s-a lăsat în genunchi are voie să se ridice. Așadar, goi până la brâu, patru bărbați vor lupta până la ultimele lor puteri, doi câte doi, eu cu această față palidă și unul din oamenii mei cu unul din prietenii voștri roșii. Dacă din fiecare tabără va învinge câte unul, atunci aceștia vor continua lupta între dâșii, pentru a hotărî soarta bătăliei. Tovarășilor învingătorului le revine stăpânirea asupra taberei învinse, cu drept de viață și de moarte asupra ei. Dacă sunteți de acord cu aceste condiții, oștenii upsarocani sunt gata să fumeze pipa jurământului. *Howgh!*

Se așază. Old Shatterhand veni iarăși în mijloc și declară:

— Primim toate condițiile upsarocanilor. Așadar, voi aprinde pipa păcii, care astăzi va fi o pipă de jurământ. Pe fumul ei sufletele învinșilor vor urca în împărăția veșnicei vânători, pentru ca mai târziu să servească acolo ca sclavi sufletelor învingătorilor.

Old Shatterhand își scoase amnarul și dădu foc tutunului. Suflă fumul către cer, către pământ și în cele patru puncte cardinale, apoi trecu pipa conducătorului upsarocanilor. Acesta făcu aceleași gesturi și declară învoiala pecetluită. Ceilalți luară parte și ei la jurământ, apoi pipa fu înfiptă ceva mai încolo, cu vârful în pământ, și toți depuseră armele. Un șoșon și un upsarocan rămaseră de pază.

Cel-fără-nume, sigur de izbândă, se apropie de copac, își lepădă hainele și zise:

— Putem începe. Soarele nu-și va fi continuat nici măcar cu o muchie de cuțit drumul către apus, și scalpul unui câine alb îmi va atârna deja la cingătoare.

De-abia acum se putea observa uriașa-i statură. Avea niște mușchi ca de urs.

Făcu semn unuia din oamenii săi, care se apropie, își lepădă haina și zise:

— Eu sunt Makin-oh-punkreh (Tunetul-însutit). Mi-am croit scut din pielea dușmanilor, iar la brâu îmi atârnă peste patruzeci de scalpuri. Cine cutează să mă înfrunte?

— Eu, Wohkadeh, voi face să tacă Tunetul-însutit. Nu mă pot fâli cu nici un scalp, dar am ucis Bivolul-alb, iar astăzi îmi voi împodobi pentru prima oară brâul cu o piele de cap. Cine să se teamă de Tunet, când acesta nu-i decât un mișel tovarăș al fulgerului și-și ridică glasul numai după ce a trecut primejdia?!

— Uff! Uff! strigară cu toții, după ce tânărul indian isprăvi de vorbit.

— Cară-te de-aici! îl batjocori Tunetul-însutit. Eu nu mă lupt cu un copil. De altfel, te-aș ucide numai cu răsuflarea. Mai bine culcă-te, colo, în iarbă, și visează-o pe maică-ta, care mai trebuie încă să te hrănească cu *kammas*.

Indienii-gropari, cei mai disprețuiți dintre toți indienii, care duc o viață mizerabilă prin ținuturile pustii, cultivă un soi de ceapă pe care, când e aproape putrezită, o pun într-o turtă, așa numita turtă *kammas*. Hrana aceasta e atât de dezgustătoare, încât nici măcar câinii nu vor s-o mănânce.

Mai înainte ca Wohkadeh să fi putut răspunde la această ocară, se apropie Winnetou. Făcu tânărului semn să se retragă, apoi vorbi:

— La zgomotul făcut de Makin-oh-punkreh, s-a prezentat un băiețandru, căruia, de altminteri, nici nu i-ar fi fost prea greu să-l reducă la tăcere pe lăudăros. Însă ai noștri au hotărât ca eu să fiu acela care va face să înceteze bubuitul tunetului.

— Cine ești tu, de îndrăznești să vorbești astfel?! se mânie celălalt. Pe haina ta nu se vede nici un fir de păr dușman! Știi să cânti din *djokunta* ^[40]? Dacă nu, du-te de învață și nu mai umbla cu cuțitul, căci te-ai putea răni singur!

— Cine sunt va afla doar sufletul tău, când îți va părăsi trupul. Atunci va urla de groază și nu va îndrăzni să

purceadă înspre împărăția veșnicei vânători. Va rămâne prin râpele munților, să urle de frică și să se tânguie prin văzduh, laolaltă cu vântul!

— Câine! strigă Tunetul-însutit. Îndrăznești a pângări sufletul unui viteaz luptător? Îți vei primi pedeapsa. Vom lupta noi cei dintâi, iar scalpul tău nu va sta alături de celelalte semne ale biruinței, ci va fi aruncat șobolanilor. Numele tău, pe care refuzi a-l destăinui, va rămâne pentru totdeauna necunoscut.

— Da, să ne luptăm noi mai întâi. Putem începe! răspunse Winnetou cu răceală.

Se dezbrăcară amândoi și puseră mâna pe cuțite. Un cerc larg se formase în jurul teiului. Cu atenția încordată, toți priveau spre cei doi potrivnici. Upsarocanul nu era mai înalt decât Winnetou, însă mult mai vânjos. Indienii-ciori remarcară acest lucru cu satisfacție. Firește, nici prin cap nu le-ar fi trecut pe cine aveau în față.

Dick Rotofeiul se apropie întristat. Avea în mână câteva curele din cele pe care orice vânător din Vest le poartă mereu cu sine.

— Dumneata faci începutul. Te leagă un prieten și acesta ar putea fi un semn bun. Dar, mai întâi, să se convingă toată lumea că ambele curele sunt identice.

Fură trecute din mână în mână și examinate cu atenție. Acum trebuia hotărât care din cei doi va fi legat de mâna stângă. Sortii erau două fire de iarbă de lungimi diferite. Winnetou îl trase pe cel mai scurt, așa că urma să i se lege dreapta, rămânându-i slobodă stânga. Upsarocanii salutară această împrejurare, prielnică lor, cu un *Uah-ah!* **[41]**.

Petrecură celor doi luptători curelele, ca pe niște inele, la încheietura mâinii, apoi acestea fură legate de copac, atât de larg, încât ei să poată avea totuși o anumită libertate de mișcare. La Muh-mowa se întâmplă ca adversarii să se învârtă în jurul copacului sferturi întregi de oră, până să înceapă a se atinge. Odată cu primii stropi de

sânge, potrivnicii se înfierbântă atât de mult unul împotriva celuilalt, încât aproape că-și rup legăturile.

Ședeau, gata de înfruntare, unul de o parte, altul de cealaltă parte a copacului. Hobble-Frank privea alături de Dick.

— Ascultă, domnule Pfefferkorn, acesta este un lucru care-ți zbârlește părul în cap. Căci nu numai viețile lor sunt în cumpănă, ci și ale noastre. În asemenea momente poți simți cum ți se strânge pielea capului, pe sub păr. Strașnic de frumoasă făgăduiala de-a ne lăsa măcelăriți, în caz că cei doi conducători ai noștri vor fi învinși.

— Ah! răspunse Dick. Nici mie nu mi-a căzut tocmai bine, dar cred că ne putem bizui pe Winnetou și Old Shatterhand.

— Negreșit, așa se pare, căci apașul este atât de liniștit de parcă ar avea în mână un as și zece atuuri. Dar, ascultă. Tunetul-însutit a început să vorbească!

— *Sihșeh!*^[42] strigă el provocator. Ori vrei să te fugăresc în jurul copacului, până ce crăpi de frică înaintea de a te fi atins măcar cu cuțitul meu?

Winnetou nu-i răspunse. Se întoarse înspre Old Shatterhand și-i vorbi în limba apașilor, pe care adversarul său n-o înțelegea:

— *Și din Ida sesteh!*^[43]

Atunci Old Shatterhand explică cu voce tare, arătând înspre Winnetou:

— Acest frate al nostru și-a alungat din suflet pofta de a ucide. El își va răzbi dușmanul fără a-i lua o picătură de sânge.

— Uff! Uff! Uff! strigară upsarocanii.

Însă Tunetul-însutit replică batjocoritor:

— Fratele vostru a înnebunit de frică. Chinul îi va fi scurt.

Făcu un pas înainte, astfel încât trunchiul copacului să nu se mai afle între dâșii. Cu cuțitul strâns în mână, își pironi ochii asupra lui Winnetou, cu o privire de animal sălbatic Chipul apașului rămase neschimbat. Era grav și împietrit.

Upsarocanul se lăsă amăgit. Se năpusti asupra lui Winnetou și ridică brațul, cu gând să-i dea o lovitură mortală, dar, în loc să se ferească, Winnetou îi sări în față ca un fulger. Cu o lovitură puternică îl izbi la subsuoară, apoi în pumnul care ținea strâns mânerul cuțitului. Aceste mișcări, îndrăznețe și iuți, îl dădură pe celălalt pe spate, făcându-l să scape cuțitul. Apașul îl înșfăcă iute și le aruncă pe amândouă. Upsarocanul avea mâna scrântită, iar în clipa următoare primi un pumn în stomac, atât de zdravăn, încât căzu pe spate, cu mâna spânzurând de trunchiul copacului. Rămase nemișcat și într-o singură secundă Winnetou își recuperează cuțitul, tăie la repezeală curelele, desfăcându-se de copac și-l apăsă la pământ pe adversar, cu genunchiul.

— Te dai bătut? îl întreabă.

Celălalt nu răspunse. Gâfâia din pricina loviturii pe care o primise, de furie și de groaza morții. Totul se petrecuse cu iuțeala gândului. În tot cercul nu se auzea nici o șoaptă, iar când micuțul saxon dori să strige de bucurie, Old Shatterhand îl opri printr-un semn.

— Înjunghie-mă! scrâșni upsarocanul, privindu-l cu ură pe Winnetou, apoi închise ochii.

Apașul se ridică, tăie curelele învinsului și-i zise:

— Scoală-te! Am făgăduit să nu te ucid și mă țin de vorbă!

— N-am de ce să mai trăiesc. M-ai înfrânt!

Atunci se apropie Oiht-e-keh-fa-wakon și-i porunci mânios:

— Ridică-te! Ți se dăruiește viața, fiindcă scalpul tău n-are nici un preț pentru învingător. Te-ai purtat ca un copil. Dar mai am de luptat eu, pentru toți. Voi birui de două ori

și, pe când noi ne vom împărți scalpurile dușmanilor, tu te vei duce la lupii din prerie, să te înfrățești cu dânșii. Nu mai ai voie să te întorci la wigwam!

Tunetul-însutit se ridică și puse mâna pe cuțit:

— Marele Manitu n-a voit să înving, spuse el. La lupi nu mă duc. Am un cuțit cu ajutorul căruia îmi voi lua viața. De darurile vrăjmașilor n-am nevoie. Mai întâi, însă, vreau să văd dacă tu te vei dovedi mai dibaci decât mine.

Se depărtă domol câțiva pași și se așeză pe iarbă. Îndura foarte greu rușinea de a fi fost înfrânt.

Nici unul din ai săi nu-l învrednici cu vreo privire. Se uitau plini de nădejde la căpetenia lor, care, cu trupul său vânjos rezemat de copac, îl chemă pe Old Shatterhand:

— Vino să tragem la sorți.

— Eu nu trag la sorți, răspunse acesta. N-aveți decât să-mi legați mâna dreaptă.

— Bine, dacă vrei să scapi mai repede!

— Nu, deoarece cred că stânga ți-e mai slabă decât dreapta. Nu vreau să am nici un avantaj asupra ta. Ai fost rănit.

Arătă umărul stâng al indianului, însemnat cu o cicatrice uriașă. Adversarul său nu putea pricepe atâta mărinimie. Îl măsură cu o privire mirată și întrebă:

— Vrei să mă jignești? Vrei ca atunci când te voi fi ucis, ai tăi să poată spune că aceasta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ți-ar fi fost milă de mine? Îți cer să tragi la sorți.

— Fie. Sunt gata.

Soarta hotărî după voința lui Old Shatterhand, în favoarea adversarului său, căruia i se legă mâna stângă. După câteva clipe, cei doi ședeau față în față și oricine ar fi văzut mușchii uriașului umflându-se, ca niște gheme, ar fi avut destule motive să se teamă pentru soarta lui Old Shatterhand. Acesta, însă, dovedea același sânge rece ca și Winnetou, mai înainte.

— Poți începe tu, îl provocă upsarocanul. Îți îngădui prima lovitură. Abia la a treia mă voi apăra. Vei cădea cât ai

zice pește!

Old Shatterhand pufni în răs. Își înfipse cuțitul în trunchiul teiului și-i răspunse:

— Eu renunț de tot la această armă. Iar tu, vei cădea la cel dintâi atac. N-avem timp pentru joacă. Ia seama, că încep!

Ridică brațul, pentru a lovi și sări asupra adversarului. Acesta se lăsă păcălit lovind, la rândul său, dar în aceeași clipă, repede ca gândul, albul se feri în lături și mâna upsarocanului căzu în gol. Încă o mișcare a lui Old Shatterhand și pumnul său bubui tâmpla adversarului. Uriașul se clătină, apoi se prăbuși la pământ.

— Iată-l întins cât e de lung! Cine a biruit? se interesă Old Shatterhand.

Dacă, adineauri, când Tunetul-însutit fusese făcut de rușine, upsarocanii stătuseră liniștiți, acum izbucniră cu toții într-un urlet puternic, ca de animale sălbatice. Ceilalți înălțară chiot lung de bucurie.

Old Shatterhand își trase cuțitul din trunchi și se eliberă din curele. Vânătorii albi veniră să-l felicite. Șoșonii se zoriră să-și recupereze armele, pentru a-i împiedica pe upsarocani, dacă aceștia ar fi avut de gând să se împotrivească, ori să fugă. Aceștia, însă, încetară urletele, se duseră la locul unde se afla Tunetul-însutit și se lăsară jos, lângă el, liniștiți. Chiar și aceia care păziseră armele se apropiară, deși nu le-ar fi fost deloc greu să încalece și s-o ia la goană.

Shatterhand se apropie de Viteazul-care-își-caută-talismanul. Acesta tocmai își revenea din buimăceală. Deschise ochii și-l zări pe învingător tăindu-i curelele. Îi trebui câțva timp pentru a înțelege situația. Sări în sus, îl măsură pe vânător cu o privire buimacă. Vocea i se auzi răgușită, întrebând:

— Eu sunt jos, la pământ! M-ai învins?!

— Da! Nu tu ai pus condiția ca cel care va cădea va fi socotit învins?

Indianul se cutremură. Cu toată statura lui, părea o întruchipare a spaimei.

— Așa... zise Old Shatterhand. Cred că nu îmi vei lua aceasta în nume de rău.

Upsarocanul își privi oamenii cu nedumerire. Chipul său era frământat de cea mai adâncă deznădejde:

— Ar fi fost de-o mie de ori mai bine să mă omori. Marele Manitu și-a întors fața de la noi, din clipa în care ne-au fost furate talismanele. Niciodată nu vom mai putea ajunge pe veșnicele câmpii ale vânătoarei! De ce n-au murit mamele noastre, înainte de a ne fi născut?!

Bărbatul atât de mândru și de sigur de izbândă de până acum se întoarse clătinându-se la ai săi, dar, înainte de a ajunge la locul unde se aflau că, se opri și întrebă:

— Ne îngăduiți să cântăm un cântec de moarte, înainte de a fi uciși?

— Ca să-ți pot răspunde, ar trebui să-mi răspunzi la o întrebare. Vino!

Old Shatterhand se apropie de upsarocani, îl arată pe Tunetul-însutit și întrebă:

— Mai ești supărat pe acest oștean?

— Nu. Marele Manitu a vrut așa. Ne-am pierdut talismanele.

— Le veți găsi pe acelea, sau altele mult mai bune.

Toți îl priviră mirați.

— Unde să le mai găsim? întrebă conducătorul lor. Aici va trebui să murim. Iar în împărăția veșnicei vânători nu mai putem ajunge, fiindcă ni se vor lua scalpurile!

— Vi se vor lăsa viața și scalpurile. Voi ne-ați fi ucis, dacă ieșeați învingători, dar noi am primit doar de formă condițiile voastre. Suntem creștini și nu ne omorâm frații. Ridicați-vă! Mergeți și vă luați armele și caii. Sunteți liberi să mergeți încotro vă place.

Dar nici unul nu dădu urmare generoasei invitații.

— Acesta să fie începutul chinurilor la care ne veți supune? întrebă Cel-fără-nume. Vom îndura orice fără ca

voi să auziți vreun vaiet din gurile noastre.

— Te înșeli. Vorbesc foarte serios. Războiul dintre upsarocani și războinicii șoșonilor a luat sfârșit. Kanteh-pehta, vestitul vraci al upsarocanilor, este prietenul nostru. Împreună cu oamenii săi, se va întoarce neatins la wigwamul său.

— Uff! Mă cunoști?

— Ți lipsește o ureche și ți-am văzut cicatricea.

— De unde știi că am aceste semne?

— De la fratele tău Sunka-șețsa, (Marele-câine), care mi-a vorbit despre tine.

— Îl cunoști pe fratele meu?

— Da. Într-o vreme călătoream împreună.

— Când? Unde?

— Acum câteva veri. Ne-am despărțit la Muntele Broaștei Țestoase.

Atunci, vraciul, care se așezase iar, sări în sus de bucurie. Ochii își pierdură asprimea și începură să-i lucească:

— Oare auzul mă înșeală?! strigă el. Dacă nu, și dacă spui adevărul, atunci ești Non-pay-klama, căruia albii îi zic Old Shatterhand!

— Firește că eu sunt.

La auzul acestui nume, toți upsarocanii se ridicară, uluiți.

— Dacă tu ești acel conducător vestit, atunci Marele Manitu încă nu ne-a părăsit. Da, firește, tu trebuie să fii, căci m-ai doborât cu pumnul. Nu e o rușine să fii învins de tine. Pot să trăiesc fără ca femeile să mă arate cu degetul.

— Nici Tunetul-însutit, un mare viteaz războinic, nu trebuie să se rușineze că a fost învins, căci acela cu care s-a luptat este Winnetou, căpetenia apașilor.

Ochii upsarocanilor căutau plini de respect către Winnetou. Acesta se apropie, întinse mâna Tunetului-însutit și spuse:

— Fratele meu roșu a fumat cu mine pipa jurământului. Să fumăm acum și pipa păcii, căci oștenii upsarocanilor sunt frații noștri. *Howgh!*

Tunetul-însutit îi luă mâna și răspunse:

— Blestemul spiritului rău a pierit dintre noi. Old Shatterhand și Winnetou sunt prietenii oamenilor roșii. Nu vor cere scalpurile noastre.

— Nu! Sunteți liberi, îl asigură din nou Old Shatterhand. Îi cunoaștem pe cei care v-au furat talismanele. Dacă vreți să ne urmați, vă vom duce la ei.

— Uff! Cine sunt tâlharii?

— O ceată de sioucși ogallallași, care se îndreaptă către Munții Pietrei Galbene.

Această veste îi tulbură grozav pe cei prădați. Căpetenia lor strigă înfuriat:

— Au fost câinii de ogallallași. Hong-peh-te-keh (Mocasinul-cel-greu), căpetenia lor, m-a rănit și mi-a luat urechea, fără ca eu să mă pot răzbuna. M-am rugat Marelui Manitu să mă ducă pe urmele lor, dar rugăciunea nu mi-a fost îndeplinită.

Wohkadeh, care auzise totul, se apropie și intervine:

— Te găsești pe urmele lor, căci Mocasinul-cel-greu este conducătorul tribului ogallallașilor, pe care îl urmărim.

— În sfârșit, Marele Manitu mi i-a dat în mână! Dar cine este acest tânăr războinic roșu, care a voit să lupte cu Tunetul-însutit și care îi cunoaște atât de bine pe sioucșii ogallallași?

— Este Wohkadeh, un fiu al dumangkecilor, răspunse Old Shatterhand. A fost silit de ogallallași să meargă cu ei și a fost de față când v-au furat talismanele. După aceea a fugit de la ei și, venind la noi, ne-a adus mari servicii.

— Și ce caută sioucșii în Munții Pietrei Galbene?

— O să vă povestim asta după ce vom aprinde focul de popas. Atunci veți putea chibzui dacă puteți să veniți cu noi.

— Dacă sunteți pe urmele ogallallașilor ca să vă bateți cu ei, atunci, negreșit, mergem și noi. Frații mei pot să aprindă focul pentru sfat.

10. Vulturii din stânci

„Senatul și Camera Reprezentanților Statelor Unite decid ca ținutul aflat în teritoriile Montana și Wyoming, în apropiere de izvorul fluviului Yellowstone, este exceptat de la colonizările, împrăștiarile și vânzările făcute conform legilor țării și va fi considerat parc public sau loc de desfășurare pentru binele poporului. Oricine se va așeza acolo sau se va face stăpân pe vreo bucată de pământ, încălcând această decizie, va fi considerat infractor și alungat. Parcul va fi pus sub supravegherea exclusivă a secretariatului Ministerului de Interne, a cărui însărcinare este să publice de îndată instrucțiunile și dispozițiile pe care le crede necesare pentru întreținere”.

Așa suna un decret din 1 martie 1872 al Congresului Statelor Unite, prin care cetățenii primeau un dar de a cărui valoare nu își puteau încă da seama.

Asupra acestui ținut, numit astăzi Parcul Național al Statelor Unite, statele răsăritene, răspândiseră cele mai senzaționale zvonuri. Cunoscute numai de indieni, și de câțiva vânători curajoși, aceste meleaguri erau învăluite în mister. Poveștile aventurierilor singuratici, înflorite, circulau duse din gură-n gură. Se vorbea că se găsesc acolo prerii și munți în flăcări, izvoare cu apă clocotită, vulcani care aruncă metale topite, lacuri și fluvii pline cu țigăi, păduri împietrite și animale din cele mai feroase.

Profesorul Hayden, făcând cel dintâi o expediție științifică în acea regiune de basm, adusese însă informații exacte asupra ei și negreșit că avu de povestit lucruri extraordinare. Lui i se datorează publicarea acestui decret.

Parcul Național cuprinde o suprafață de 9.500 kilometri pătrați, de acolo izvorăsc râurile Yellowstone, Madison, Gallatin și Râul Șerpilor. Lanțuri mari de munți străbat

întreg ținutul. Pe înălțimi e un aer curat, sănătos, iar sute de izvoare calde și reci, cu minunată putere de vindecare, oferă bolnavilor însănătoșire și recăpătarea puterilor slăbite. Gheizere care le întrec până și pe cele din Islanda aruncă șuvoaie de apă până la înălțimi de mai multe sute de picioare. Munții de mică sclipesc în toate culorile. Văgăuni înfiorătoare par dinadins scobite pentru a îngădui privirilor să pătrundă până în măruntaiele pământului. Solul clocotește, parcă, făcând bășici, încât călărețul cu greu își poate struni calul înspăimântat. Guri uriașe se deschid în calea drumețului, pline cu nămol fierbinte, care se ridică și se lasă în jos, încetișor. Pe măsură ce înaintezi, dai mereu de alte și alte minunații ale naturii. Dacă într-un loc izvorăște din pământ apă fierbinte, la câțiva pași mai încolo țâșnește un izvor cu apă limpede și rece. Parcă înseși geniile bune s-ar lupta cu cele rele undeva, în afundurile pământului, îngerii cu diavolii. Dacă într-un loc rămâi încremenit de atâta frumusețe, mai mergi puțin și ți se zbârlește părul de spaimă. Dacă într-un loc ai admirat un uriaș izvor de apă termală, care țâșnește la o sută de metri înălțime, din pereții prăpăstioși ai unei strâmtori, ceva mai departe treci prin câmpuri de cornalină, agate, calcedonii, opale și alte pietre de preț.

Acolo, între munți, dorm lacuri minunate. Cel mai mare și mai frumos este Yellowstone, care, în afară de Titicaca, este așezat la cea mai mare înălțime, la aproape opt mii de picioare altitudine. Apa lui e foarte sulfuroasă. Prin scobituri mișună păstrăvi uriași, care au o carne cu gust deosebit, delicios. Pădurile înconjurătoare sunt bogate în vânat mare, cerbi și urși. De pe maluri izvorăsc o sumedenie de izvoare fierbinți, iar pământul din preajma acestora fumegă, cu un sunet subțire, ca pufăitul unei locomotive. Cei slabi de înger sunt cuprinși de spaimă și simt nevoia s-o ia la goană, cât mai degrabă... Căci toate forțele care lucrează neconținut în interiorul pământului ies aici la iveală. Pare că întreg ținutul, câteva mile de jur-

împrejur, se va prăbuși într-o clipită, ori va fi ridicat ca un crater gigantic, aprins și azvârlit pe deasupra creștelor Roky Mountains... ambele perspective deopotrivă de neplăcute pentru cel aflat prin preajmă.

Acolo unde râul Yellowstone iese din lac și îi depășește malul, spre sud-vest, în punctul unde se varsă Bridge-Creek, se aprinseseră focuri, dar nu atât pentru pregătirea cinei, cât pentru lumină.

Păstrăvi lungi de un cot, prinși în apa rece a lacului, fură aruncați în apa fierbinte care izbucnea clocotind din pământ, la numai câțiva pași depărtare. Micuțul saxon se mândrea grozav cu faptul că în acea după-amiază ucisese o oaie. Aveau așadar friptură și, după aceea, păstrăvi. Izvorul fierbinte era strâmt și putea fi folosit întocmai ca o oală, iar apa căpătase un gust de supă, așa că o sorbeau cu multă poftă din niște pahare de piele.

Grupul ajunsese aici, trecând peste Râul Pelicanilor și râul Yellowstone. Voiau ca a doua zi, dis-de-dimineată, s-o ia peste Bridge-Creek, spre apus, către Râul Gurii de Foc. Acolo țâșnea gheizerul numit de indieni K'un-tiu-temba, adică Gura Iadului și, aproape de acolo se afla ținta lungii lor călătorii.

Merseseră mult mai repede decât și-ar fi închipuit. Cu toate că ținta lor era pe aproape, ar mai fi fost trei zile până la luna plină, iar Old Shatterhand era convins că sioucșii ogallallași nu vor putea sosi mai curând.

— Abia vor fi ajuns la Bottelers Range, zise el, așa că le-am luat-o binișor înainte. Lăsați focurile să ardă până ce se ridică luna de după munți. N-avem de ce ne teme.

— Dar cum este drumul de la Bottelers Range încolo, sir? se interesează Martin Baumann. Am auzit că ar fi foarte primejdios.

— N-aș putea spune una ca asta. Firește, trebuie să te ferești de apropierea gheizerelor și de acele locuri unde scoarța pământului este atât de subțire că ar putea plesni sub pașii cailor. Poți s-o iei pe vale, în susul râului, pe lângă

vulcanii stinși. După patru-cinci ore de mers, ajungi între niște chei lungi de o jumătate de milă, cioplite în granit și adânci de vreo trei sute de metri. După alte cinci ore, dai de un munte din ale cărui creste pleacă în jos doi pereți paraleli, de stâncă, adânci de vreo nouă sute de metri, numiți Pârția Diavolului. După trei ceasuri de drum se poate ajunge la gura râului Gardiner, în susul căreia ești nevoit să înaintezi, că nu mai poți trece pe la Yellowstone. Drumul duce apoi pe lângă Washburnen și de-a lungul cascadei Creek, până la marginea Cheilor Mari, care sunt, cu siguranță, cea mai mare minune a bazinului.

— Cunoști minunea asta, sir? întrebă Dick Rotofeiul.

— Da, este lungă de mai bine de șapte mile germane și adâncă de mai bine de o mie de metri. Pereții cad perpendicular pe adâncime și numai un om care nu suferă deloc de amețală ar putea îndrăzni să se așeze pe margine, ca să privească în adânc, unde râul, lat de șaizeci de metri, pare un firicel subțire de argint.

Și totuși, de-a lungul secolelor, acest firicel a scobit atât de adânc în stâncă. Valurile lui mugesc între pereții de piatră, se izbesc cu putere de ei, dar sus nu se aude nimic din toată această bătălie. Nici un muritor nu poate coborî acolo și chiar dacă ar putea, n-ar mai ieși viu niciodată. Ar pieri sufocat. Apa fluviului este caldă, uleioasă, cu un gust rău de pucioasă și de piatră acră, răspândind un miros de nesuportat. Dacă înaintezi în susul prăpastiei, ajungi acolo unde râul, de la o înălțime de mai mult de o sută de metri, se prăvălește în adâncul înfiorător. La un sfert de oră în sus, râul coboară iar cu vreo treizeci de metri. De-acolo până aici, unui călăreț i-ar trebui vreo nouă ore de drum. Așadar, suntem cu două zile înaintea sioucșilor. Firește că socoteala nu poate fi întru totul exactă, dar câteva ceasuri în plus sau în minus n-au nici o importanță. E de-ajuns să știm că dușmanii noștri n-au ajuns încă.

— Unde bănuieți că se vor afla mâine, pe vremea asta, sir? întrebă Martin Baumann.

— La ieșirea din prăpastie. Ai vreun motiv anume de te interesează cu exactitate?

— N-aș putea spune. Dar vă puteți închipui că gândul îmi aleargă în întâmpinarea tatii. Cine știe dacă mai trăiește?

— Sunt convins de asta!

— Poate că l-au ucis sioucșii.

— Nu trebuie să-ți faci astfel de gânduri. Ogallallașii vor să-i aducă pe prizonieri la mormântul șefului lor și așa vor face. De asta poți fi sigur. Cu cât nenorociții vor fi uciși mai târziu, cu atât mai mult se vor chinui. Sioucșii nici nu se gândesc să le micșoreze chinurile printr-o moarte pripită.

Se trase mai la o parte, lângă Winnetou, care adormise, se înfășură cu o pătură și se culcă, alături de fratele său roșu. Ceilalți rămaseră să tănuiască.

— Mi-e greu să trag pe sfoară un asemenea om, zise încetișor Dick, dar acest tânăr a știut să mă roage atât de frumos, încât mi-a muiat inima. Ei, poate că treaba se va sfârși cu bine.

— Eu v-am sfătuit de la bun început și vă mai spun și acum.

— Dar gândește-te, dragă Pitt, interveni Martin, că nu mai pot aștepta încă trei zile. Mor de grija tatălui meu.

— Dar Old Shatterhand ți-a explicat că prizonierii trebuie să mai fie în viață!

— Se poate înșela. Ai uitat că dumneata și Dick ați fost cei dintâi care mi-ați sărit în ajutor? Acum nu mai am pe cine mă bizui!

— Taci! Nu merit această învinuire. Din simpatie pentru dumneata am făcut o promisiune pe care nu vei putea spune că nu mi-am ținut-o. Așa că vom merge, dar cu o singură condiție!

— S-o auzim. O primesc, dacă mi-e cu putință să mă țin de ea.

— Pe sioucșii ogallallași îi spionăm numai ca să aflăm dacă tatăl dumitale mai trăiește, dar nu vom face nimic de

capul nostru ca să-l eliberăm.

— Da, mă învoiesc!

— Bine! Înțeleg foarte bine ce e în inima dumitale. M-ai înduioșat și te însoțesc, dar îndată ce ne convingem că tatăl dumitale trăiește, ne întoarcem și mergem cu ceilalți.

— Măine dimineată prietenii noștri vor fi îngrijorați de dispariția noastră. Sper că Bob își va face datoria, zise Dick. Dar acum să tăcem, altminteri vom trezi bănuieli. Îndată va răsări luna. Să stingem focul și să ne așezăm sub copaci. Acolo e umbră și nu vor băga de seamă când ne vom depărta.

— Bine că e lună, zise Hobble-Frank. Cel puțin vedem drumul.

— Ni s-a spus lămurit. Tot în josul fluviului. Pe de o parte îmi displace că trebuie să ne înșelăm tovarășii, dar, pe de altă parte, nu le facem nici un rău. Pe vremuri, mai aveam și noi un cuvânt de spus. Acum Old Shatterhand și Winnetou sunt șefii. Părerile lui Dick și Pitt nu mai fac nici o para chioară. A sosit vremea să le demonstrăm că știm și noi să facem un plan și să-l aducem la îndeplinire.

Stinseră focul. Nici ale indienilor nu mai ardeau. Liniștea se lăsase în tot cuprinsul. Numai şuierul aburilor ieșind din pământ se mai auzea din când în când.

După vreo oră, Wohkadeh se apropie de copacii sub care sedeau Frank, Dick și Martin.

— Frații mei pot să vină după mine, șopti tânărul indian. Acum e timpul.

Își luară armele și celelalte lucruri și se furișară până la cai. Ochiul ager al lui Wohkadeh putu să-i deosebească pe ai lor dintre ceilalți. După aceea, cei cinci se opriră o clipă, ascultând, ca să vadă dacă lipsa lor nu fusese observată, dar își dădură seama că ceilalți dormeau nemișcați; duseră mai departe caii, al căror tropot era înăbușit de iarba deasă.

Firește că nu scăpară cu totul neobservați. Tovarășii lor, deși nu se așteptau la surprize neplăcute, puseseră totuși

câteva santinele, care se schimbau, din vreme în vreme. Trecură pe lângă un asemenea paznic, un șoșon, care îi auzi venind. Recunoscându-i, însă, nu dădu alarma.

— Ce au de gând frații mei? întrebă el.

— Vorbește încet, să nu-i trezim pe cei care dorm, răspunse Dick. Old Shatterhand ne-a trimis. El știe încotro mergem. Asta ți-e de ajuns?

— Frații mei albi sunt prietenii noștri. Nu-i pot opri eu de a îndeplini poruncile marelui războinic.

Merseră mai departe. Îndată ce se depărtară de tabără într-atât încât tropotul să nu mai poată fi auzit, încălecară, căutară malul lucios al lacului și înaintară la trap de-a lungul lui, înspre ieșirea râului Yellowstone. Apoi urma s-o ia în sus, către nord.

Șoșonului nu i se păru nimic ciudat în această expediție, așa încât nici măcar nu se osteni să-i spună santinelei care veni mai târziu să-l schimbe. Astfel, până se luminea de ziuă, plecarea îndrăzneților, ori, mai bine zis, a ușuraticilor noștri, rămase neobservată.

Dis-de-dimineată, trebuiau să pornească. De aceea, la primele ciripituri de păsări, se ridicară cu toții din culcușuri. Abia atunci observară înspăimântați că cei cinci oameni lipseau. Așa cum se încredințară pe dată, ei părăsiseră tabăra călare. Șoșonul care fusese de pază cu o seară mai înainte, îi povesti lui Old Shatterhand cele întâmplate. Winnetou era alături și, cu toată agerimea minții lui, nu putea intui gândurile celor cinci.

— Desigur că s-au dus să le iasă în cale sioucșilor ogallallași.

— Atunci, și-au pierdut mințile, se mânie apașul. Nu numai că vor intra în bucluc, dar ne vor băga și pe noi, dând pe față apropierea noastră. De ce vor să se întâlnească cu sioucșii?

— Ca să afle dacă Vânătorul de Urși mai trăiește.

— Dacă e mort, nu ei vor fi aceia care-l vor readuce la viață, iar dacă trăiește, l-au nenorocit. Winnetou poate ierta

această greșeală celor doi băieți îndrăzneți, dar cei doi bătrâni vânători albi ar trebui legați de stâlp și biciuiți, spre batjocura femeilor și copiilor.

În clipa aceea veni Bob. Mirosul de sconcs nu se dusesese de tot, așa că nimeni nu-l suferea prin apropiere. Era acoperit tot cu pătura de cal pe care i-o dăruise Pitt Lunganul. Noaptea, când se făcea răcoare, se învelea în blana ursului ucis de Martin Baumann.

— Dom' Shatterhand caută pe dom' Martin?

— Da! Poți să îmi dai vreo informație?

— O, dom' Bob foarte, foarte deștept. El știe unde este dom' Martin.

— Ei, unde?

— A plecat la sioucșii ogallallași, ca să vadă pe dom' Baumann prins. Dom' Martin spus toate la dom' Bob, ca să spună pe urmă dom' Bob la dom' Shatterhand!

— Deci e întocmai cum am presupus eu, zise Old Shatterhand. Când au de gând să vină înapoi?

— Când vede pe dom' Baumann, atunci vin la noi, la Fluviul de Foc. Mai mult nu știe dom' Bob.

— Bunul tău dom' Martin a făcut o mare prostie. Ar putea s-o plătească cu viața.

— Cum? Dom' Martin în primejdie mare? Atunci dom' Bob suie cal și duce după el, să-l scape!

— Da, așa cum ai ucis și ursul, când te-ai suit de frică în mesteacăn.

— Ogallallașii nu este urs. La dom' Bob nu-i e frică de ogallallași.

Strângea din pumni amenințător și făcea o mutră ca și cum ar fi avut de gând să înghită zece ogallallași.

— Bine, am să fac o încercare cu tine, fiindcă îți iubești mult stăpânul. Fii gata să pleci cu noi peste câteva minute!

Și continuă către Winnetou, lângă care acum veniseră și vraciul upsarocanilor și căpetenia șoșonilor cu fiul său, Moh-aw.

— Fratele meu s-o ia înainte și să mă aștepte la K'un-tiu-temba (Gura Iadului). Cu mine vor merge cei cincisprezece războinici upsarocani cu șeful lor și Moh-aw, cu cincisprezece oșteni șoșoni. Trebuie să mergem pe dată pe urma acestor nechibzuiți și să-i salvăm, dacă sunt în primejdie. Nu pot ști dinainte din ce direcție voi sosi la Gura Iadului. Așa că e cu putință ca sioucșii să ajungă la mormântul șefului mai degrabă decât mine și ostașii mei.

Cinci minute după aceea, Old Shatterhand și însoțitorii săi galopau în direcția în care porniseră cei cinci fugari.

Firește, ei aveau un avans considerabil. Din cauza întunericului și a necunoașterii locurilor, înaintaseră încet. Totuși, la ivirea zorilor, lacul Yellowstone se afla la o bună distanță în spatele lor, iar acum puteau zori caii.

Priveliștea era minunată. La început, valea fluviului era destul de lată, cu peisaje schimbătoare, de ambele părți. Curând, înălțimile scăzură înspre maluri, apoi prinseră a se ridica drept înspre cer. Pretutindeni se arătau efectele puterilor subpământene.

Cu multe generații înainte această regiune muntoasă a fost un lac, cu o suprafață de mai multe mii de kilometri. Pe sub apă lucrau însă puteri vulcanice. Pământul s-a ridicat, s-a crăpat și prin aceste cratere s-a scurs o lavă fierbinte, care în apa lacului s-a preschimbat în bazalt. Pietre fierbinți scuipate din adâncuri se uniră cu alte minerale de felurite compoziții, alcătuind un fundament pe care puteau să-și așeze zăcămintul numeroase izvoare minerale calde. Apoi o mare cantitate de gaze, cu o putere colosală, a ridicat tot fundul apelor, făcându-le să se reverse. Canale adânci au brăzdat pământul, iar apa duse cu sine pământul desprins și rocile neîntărite încă. Căldura și frigul, furtunile și ploile au contribuit la distrugerea, la îndepărtarea a tot ce nu putea opune rezistență. Numai coloanele de lavă, tari, împietrite, au rămas. Astfel, apa a săpat în pământ la o adâncime de mii de picioare, a ros în drumul ei tot ce era

moale, stâncile fură spălate tot mai afund, formându-se chei și cascade, adevărate minuni ale Parcului Național.

Malurile vulcanice se ridică, brăzdate și prăpăstioase, cu niște forme pe care nici o minte omenească nu le-ar putea închipui. Colo crezi că zărești ruinele unui vechi castel feudal. Poți distinge contururile ferestrelor, foișorul și locul în care puntea se lasă peste șanț. Mai departe se înalță zvelte minarete, în față se deschide un amfiteatru roman, în care s-au luptat sclavii creștini cu fiarele sălbatice. Alături se ridică, liberă și îndrăzneată, o pagodă chinezească și, mai departe pe cursul râului, o formă de animal, înaltă de o sută de picioare, apăsătoare, maiestuoasă, de parcă ar fi fost ridicată în cinstea idolilor unui popor antediluvian.

Și toate sunt numai amăgire. Erupțiile vulcanice au dat materia primă pe care apa a modelat-o în felurite chipuri. Iar cine contemplă aceste opere ale unor forțe elementare se simte mai mic și mai neînsemnat decât un vierme.

Acolo unde râul, cotind, se îndreaptă spre apus, au apărut numeroase izvoare cu ape calde care, adunându-se, formară un pârâiaș ce se strecoară printre stâncile înalte, urmând să se verse în Yellowstone. S-ar fi părut că de aici încolo nu se mai putea înainta direct pe malul râului, de aceea cei cinci oameni cotiră la stânga, urmând cursul pârâiașului cu apă caldă.

Aici nu erau nici copaci, nici tufșuri. Toate plantele pieriseră. Apa caldă părea murdară și mirosea a ouă clocite. Astfel, pe un drum anevoios de ore întregi, ajunseră sus pe culmi. Apa deveni iarăși limpede și proaspătă. În curând se arătară tufșuri, ba chiar și câțiva copaci.

Firește că nu putea fi vorba de un drum adevărat. Pe mari distanțe, caii trebuiau să se strecoare printre fărâməturi de stâncă, care te făceau să crezi că un munte întreg a căzut din cer, sfărâmându-se de pământ. Aceste cioburi aveau deseori forme ciudate și, nu o dată, călăreții se opriră pentru a le privi mai îndeaproape. Așa trecu timpul, iar la amiază abia străbătuseră jumătate din drum.

La un moment dat, zăriră o casă destul de mare, care părea o vilă în stil italian, clădită în mijlocul unei grădini împrejmuite cu un zid înalt. Mirați, se opriră.

— Ia te uită ce-mi văd ochii! E cu neputință! zise Dick.

— De ce-ar fi cu neputință? răspunse Frank. Dar, ia uitați-vă mai bine, nu vedeți oare un om în fața porții?

— Firește, sau cel puțin așa mi s-a părut, acum nu mai văd nimic, poate c-a fost doar o umbră.

— Acolo unde apare o umbră de om, trebuie să fie și proprietarul ei pe-aproape. Iar dacă umbra a dispărut, atunci ori a dispărut soarele, ori persoana. Cum văd, soarele e încă la locul său, așadar, omul a plecat. Vom vedea îndată încotro.

Se apropiară de clădire și văzură că nu era o construcție făcută de mâna omului, ci o creație a naturii. Zidurile erau de feldspat alb, lucios. Mai multe goluri puteau fi luate, cu ușurință, drept ferestre. Se vedea și o ușă mare, înaltă. Dacă te uitai printr-însa, zăreai un soi de curte largă, împodobită cu decorații naturale de piatră. Chiar în mijlocul ei țâșnea din pământ un izvor, care își arunca afară, prin poartă, apele reci și limpezi.

— Minunat! se bucură Dick. Acesta e un loc cum nu se poate mai potrivit pentru popasul de amiază. Intrăm înăuntru?

— N-am nimic împotrivă. Nu știm însă nimic despre persoana care locuiește aici.

— Aș! Ni s-o fi părut. Locul acesta pare cu desăvârșire pustiu. Și, de altfel, înainte de a intra, vom cerceta amănunțit împrejurimile.

Înaintă, ținând pușca pregătită. Se apropie binișor de poartă și se uită înăuntru, apoi se întoarse spre ceilalți, poftindu-i:

— Veniți înăuntru. Nu-i nici țipenie pe-aici!

— Nădăjduiesc din toată inima, zise Frank. Nu țin deloc să am de-a face cu stafii care au cine știe ce misiuni spirituale de împlinit prin partea locului:

Pitt, Martin și Frank urmară sfatul lui Dick. Numai Wohkadeh rămase nemișcat, prevăzător.

— De ce nu vine fratele meu roșu? întrebă fiul Vânătorului de Urși.

Indianul adulmecă aerul și răspunse:

— Frații mei nu bagă de seamă că aici miroase a cal?

— Firește că miroase, dar mirosul vine de la caii noștri.

— Când ne-am oprit, mirosul venea dinspre ușă.

— Nu se văd nici un fel de urme, de oameni sau de animale.

— Fiindcă pământul e pietros. Îi rog pe frații mei să fie prevăzători.

— N-avem nici un motiv de teamă, zise Dick. Veniți să ne uităm mai departe.

În loc să-l lase să se uite singur și astfel drumul să rămână liber, îl urmară călări, îndreptându-se spre încăperea din fund.

Un răcnet răsună dintr-o dată, de parcă s-ar fi cutremurat pământul. O mulțime de indieni răsăriră din toate părțile și într-o clipă cei patru călăreți neprevăzători fură împresurați. Un individ înalt, uscățiv dar vânjos, părând, după podoabele capului, căpetenia celorlalți, strigă într-o englezească stricată:

— Predați-vă, ori vă luăm scalpurile!

— Pe naiba, zise Dick în nemțește. Au pus laba pe noi. Sunt sioușii pe care vroiam să-i prindem.

Și, întorcându-se către șeful acestora, continuă englezește:

— Să ne predăm? Dar nu v-am făcut nimic. Noi suntem prietenii oamenilor roșii.

— Securea de război a sioușilor ogallallași împotriva fețelor palide a fost dezgropată, răspunse indianul, semeț. Descălecați și lepădați armele! N-avem vreme de așteptat!

Cincizeci de perechi de ochi străluceau crunt și cincizeci de mâini roșii se încleștară pe cuțite. Pitt Lunganul coborî de pe cal cel dintâi.

— Faceți ce vi se cere, își sfătui el tovarășii. Trebuie să câștigăm timp. Sunt sigur că ai noștri vor veni să ne scape.

Descălecară cu toții și-și predară armele. Cum spusese, Wohkadeh nu intrase împreună cu dâșii. El își văzu de afară tovarășii împresurați și-și trase calul la o parte, pentru a nu fi zărit prin deschizătura de la intrare. Sări jos de pe cal, se culcă la pământ și-și întinse gâtul doar atât cât să poată privi înăuntru, în curte. Iar ceea ce văzu, îl încremeni. Recunoscuse pe șef. Era însuși Hong-peh-te-keh, adică Mocasinul-cel-greu, căpetenia sioucșilor ogallallași, căruia îi aparținuse și de la care fugise.

Ce-avea de făcut? Să se întoarcă după Old Shatterhand și ceilalți? Dar singuri intraseră în bucluc și s-ar fi convenit ca tot singuri să-și scape pielea! Se gândi câteva minute și-și croi un plan nespus de îndrăzneț. Se urcă pe cal și intră în curte, luând o înfățișare cât mai nepăsătoare cu putință. Indienii tocmai se pregăteau să-i lege pe cei patru prinși. Wohkadeh mai făcu câțiva pași, apoi se opri.

— Uff! strigă el. De când războinicii sioucșilor ogallallași leagă mâinile celor mai buni prieteni? Aceste fețe palide sunt frații lui Wohkadeh!

Neașteptata lui apariție stârni uimirea tuturor. Mocasinul-cel-greu încruntă din sprâncene, îl măsură pe tânărul indian cu o privire străpungătoare și răspunse:

— De când au devenit câinii albi frații noștri?

— De când au salvat viața lui Wohkadeh.

Căpetenia își pironii ochii în cei ai lui Wohkadeh. Apoi întrebă:

— Unde a fost Wohkadeh până acum? De ce nu s-a întors la timp, când a fost trimis să-l spioneze pe dușman?

— Fiindcă a fost prins de câinii de șoșoni, dar aceste patru fețe palide s-au luptat pentru el și l-au scăpat. I-au arătat un drum care duce ușor și repede la Yellowstone și l-au însoțit, ca să fumeze pipa păcii cu Mocasinul-cel-greu.

Pe buzele căpeteniei răsări un surâs batjocoritor.

— Descalecă și mergi lângă frații tăi albi, porunci el. Ești prizonier ca și ei!

— Wohkadeh, prizonierul tribului său? Cine i-a dat Mocasinului-cel-greu dreptul de a face prizonier un războinic din neamul său?

— El singur și-a luat acest drept. El este conducătorul acestei cete de războinici și poate face tot ce pofteste!

Wohkadeh își smuci calul de hățuri, ridicându-l în două picioare. Sioucșii care se îmbulziseră împrejurul său se văzură nevoiți să se îndepărteze. Își făcu astfel loc. Puse frâul pe gâtul calului, eliberându-și astfel mâna stângă și, pregătindu-și arma, întrebă:

— De când au voie căpeteniile sioucșilor ogallallași să facă tot ce poftesc? Wohkadeh este tânăr, însă el a ucis un zimbru alb și poartă în sân pene de vultur. Nu se dă prins, iar acela care îl insultă va trebui să se lupte cu el.

Rostise aceste vorbe plin de mândrie și nu în zadar. Căpeteniile indienilor nu au defel putere ereditară, nu dispun de prerogativele unui principe european. Nu pot face legi și nu pot da decrete. Sunt aleși din rândurile războinicilor, pentru că s-au distins fie prin fapte de vitejie, fie prin înțelepciune. Influența și puterea de decizie a unei căpetenii se sprijină numai pe impresia pe care o face personalitatea sa.

Mocasinul-cel-greu era cunoscut ca un om aspru și voluntar. Își dobândise merite însemnate, însă încăpățânarea și trufia îi dăunaseră de multe ori. Era fioros și sângeros. Părerile celor din trib erau împărțite. Unii erau partizanii lui, alții, însă, pe ascuns ori pe față, îi erau potrivnici.

Această dezbinare se vădi acum, după ce Wohkadeh vorbi. Câțiva sioucși scoaseră strigăte de aprobare. Căpetenia le aruncă o privire fioroasă, făcu semn câtorva credincioși să acopere ieșirea, apoi continuă:

— Orice sioux e un om liber. Dar când un războinic devine trădătorul fraților săi, pierde acest drept.

— Dovedește că eu sunt trădător!

— O voi dovedi îndată dinaintea adunării războinicilor.

— Iar eu voi apărea acolo ca un om liber, cu armele în mână, și voi avea dreptul să mă apăr. Voi dovedi că Mocasinul-cel-greu m-a jignit pe nedrept și-l voi provoca la luptă.

— Un trădător nu se poate arăta adunării cu armele în mână. Wohkadeh le va preda pe ale sale. Dacă e nevinovat, le va primi înapoi.

— Uff! Cutează cineva să mi le ia?!

Tânărul roti o privire semeață, provocatoare. Pe unele fețe desluși simpatie. Cei mai mulți, însă, îl priveau cu răceală.

— Nu ți le va lua nimeni, răspunse căpetenia. Ai să le dai tu singur. Iar dacă vei încerca să te împotrivești, te voi împușca.

— Am și eu gloanțe în armă.

Și, spunând acestea, lovi cu mâna patul puștii.

— Când a plecat de la noi, Wohkadeh nu avea pușcă. De unde o are acum? I-au dăruit-o, cumva, fețele palide? Aceștia nu fac niciodată cadouri dacă nu pot trage foloase. Așadar, Wohkadeh a fost cel care le-a făcut lor servicii și nu invers. Wohkadeh n-a fost născut de o femeie siouxă. Care dintre vitejii războinici vrea să vorbească pentru el, mai înainte ca el să răspundă la învinuirile mele?

Nimeni nu se mișcă. Mocasinul-cel-greu aruncă tânărului o privire triumfătoare și-i porunci:

— Descalecă și predă armele! Trebuie să te aperi, iar noi vom decide după aceea. Prin împotrivire, nu dovedești altceva decât că ești într-adevăr vinovat.

Wohkadeh înțelese că trebuie să se supună. Se împotrivise, până acum, pentru a face impresie asupra acelor care nu erau devotați șefului lor.

— Mă voi supune, zise el liniștit. Cauza mea este dreaptă. Pot să aștept sentința. Până atunci mă predau.

Descălecă și își depuse armele la picioarele căpeteniei. Acesta făcu un semn și câțiva care se aflau prin preajmă scoaseră niște curele, ca să-l lege.

— Uff! strigă el, mânios. Am spus eu că vă dau voie să faceți una ca asta?

— Această voie mi-o iau eu singur, răspunse șeful. Legați-l și puneți-l undeva unde să nu poată vorbi cu aceste fețe palide.

La ce ar fi fost bună împotrivirea? Wohkadeh trebui să se lase în voia sortii. Fu legat fedeleș și trântit într-un colț. Doi sioucși se așezară alături, de pază.

Atunci, un războinic bătrân se apropie de șef, zicând:

— Peste capul meu au trecut cu mult mai multe ierni decât peste al tău, de aceea nu-mi poți lua în nume de rău o întrebare: ai vreun motiv, cât de cât temeinic, ca să-l acuzi pe Wohkadeh de trădare?

— Am să-ți răspund, fiindcă ești cel mai bătrân dintre oștenii mei. Mi se pare din cale-afară de ciudat că cel mai tânăr dintre prizonierii albi seamănă grozav la chip cu Vânătorul de Urși.

— Poate fi acesta un motiv?

— Da. Îți voi dovedi!

Veni lângă prizonieri, care văzuseră și auziseră tot ce Wohkadeh îndrăznise pentru ei. Din păcate, nici Dick, nici Pitt nu cunoșteau foarte bine limba sioucșilor și nu pricepuseră tot ce-a spus Wohkadeh. Vicleanul șef își luă o înfățișare mai puțin aspră și zise:

— Înainte de a pleca de la noi, Wohkadeh a făcut o faptă asupra căreia trebuie să chibzuim. De aceea este, deocamdată, prizonier. Dacă se va vedea că fețele palide nu îl cunoșteau pe atunci, i se va reda libertatea. Ce nume poartă oamenii albi?

— I le spunem? îl întrebă Dick pe Pitt.

— Da, răspunse acesta. Poate că așa se vor purta mai bine cu noi. Și, întorcându-se spre căpetenie, continuă:

— Eu mă numesc Dick-petahtșeh, iar acesta este Pitt-honskek. S-ar putea ca aceste nume să nu-ți fie chiar de tot necunoscute...

— Uff! răsună de jur-împrejur, în cercul siouçșilor.

Căpetenia le aruncă o privire încruntată. Și el era surprins de a avea în mână pe acești vestiți luptători, dar nu lăsa să i se vadă mirarea.

— Mocasinul-cel-greu nu știe de numele voastre, răspunse el. Dar aceștia doi cine sunt?

Punând această întrebare, care-i privea pe Frank și pe Martin, se adresa tot lui Dick. Pitt îi șopti:

— Pentru Dumnezeu, nu-i spune!

— Ce are albul de șoptit celuiilalt? întrebă șeful cu asprime. Să răspundă cel întrebât!

Dick trebui să se hotărască să spună o minciună. Rosti un nume, la întâmplare, primul care-i trecu prin minte, prezentându-l pe Martin drept fiul lui Frank.

Privirile căpeteniei alunecară cercetătoare de la unul la celălalt, în vreme ce un zâmbet batjocoritor îi trecu pe față. Totuși, spuse pe un ton destul de prietenos:

— Fețele palide să mă urmeze.

Și pași înspre partea din dos a curții.

Aceasta trebuie să fi fost cândva o stâncă uriașă din feldspat, amestecat cu părți moi care, spălate fiind de ploaie, formaseră un teren neted, asemănător cu o ogradă închisă între ziduri înalte, despărțită prin niște pereți tot de stâncă. Încăperea cea mai din fund era și cea mai mare. Acolo avuseseră loc toți caili siouçșilor ogallallași. Într-un ungher se aflau șase albi, legați de mâini și de picioare. Erau în cea mai jalnică stare. Hainele le atârnavă în zdrențe pe trup. Încheieturile mâinilor le erau roase de lanțuri, iar fețele pline de noroi, cu părul și barba într-o încâlceală de nedescris. Obrajii le erau supti, ochii afundați în orbite de atâta foame, sete și multe alte chinuri.

Aici îi aduse căpetenia pe noii prizonieri. În drum, Martin îi spuse încetișor lui Dick:

— Unde vrea să ne ducă? Poate la tata?

— Se prea poate. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu lași să se vadă că îl cunoști, altminteri totul va fi pierdut.

— Aici sunt prizonieri niște fețe palide, zise căpetenia. Mocasinul-cel-greu nu cunoaște numele lor, fiindcă nu poate vorbi limba lor. Oamenii albi pot să meargă la ei, să-i întrebe, apoi să-mi spună și mie cine sunt ei de fapt.

Îi conduse pe cei patru în ungher. Dick păși repede înainte și spuse nemțește:

— Sperăm că aici se găsește Vânătorul de Urși, Baumann. Te rugăm nu arăta că-l recunoști pe fiul dumitale. Iată-l, e aici, în spatele meu. Venisem să vă salvăm, dar am căzut și noi în mâinile indienilor, însă în curând ne vor veni ajutoare. Ticălosul roșu cunoaște numele dumneavoastră?

Baumann nu vorbi îndată. Apariția fiului său îl lăsase fără grai. Abia după o vreme răspunse, cu greu:

— O, Doamne! Ce bucurie, dar și ce durere! Da, firește, sioucșii știu atât numele meu cât și pe cele ale tovarășilor mei.

— Bine! Poate că ne vor aduce și pe noi tot aici. Atunci vei afla mai multe lucruri.

— Cu toate că nu pricepea nici o iotă, siouxul era numai urechi. Voia parcă să ghicească cuprinsul cuvintelor după intonație. Cu ochiul ager, privea când la Martin, când la tatăl acestuia. Cercetarea lui rămase fără folos. Martin se stăpânea foarte bine, arătând o figură indiferentă, deși starea tatălui său făcuse aproape să-l podidească lacrimile.

— Ei, întrebă șeful dezamăgit, și-au spus prizonierii numele?

— Da, răspunse Dick, dar tu le știai dinainte.

— Credeam că m-au mințit. Tu și tovarășii tăi veți rămâne aici.

Puțina bunăvoință pe care o arătase până acuma i se ștersese de pe obraz. Chemă pe sioucșii care veniseră cu

dânsul, iar aceștia goliră buzunarele prizonierilor și-i puseră în lanțuri.

— Splendid! bombăni Pitt, văzând cum dispare întreg conținutul buzunarelor sale. E de mirare cum acești vulturi de stânci nu ne iau și hainele.

— Domnule Dick, șopti Hobble-Frank, treaba asta nu-mi place. Acesta este unul și-același cu ștrengarul care m-a împușcat atunci în picior.

Noii prizonieri fură așezați jos, lângă cei vechi. Căpetenia se îndepărtă, lăsând câțiva oameni de pază.

Nenorociții nu îndrăzneau să vorbească tare. Baumann, fiul, fusese așezat tocmai lângă tatăl său, o împrejurare folosită de dâșii ca să-și arate unul celuilalt toată dragostea. După câțeva vreme sosi un sioux. Scoase lanțurile de la picioarele unuia dintre prizonierii mai vechi și porunci ca acesta să-l urmeze. Omul nu putea merge. Se clătina istovit, alături de indian.

— Ce-or fi vrând cu dânsul? se întrebă Baumann.

— Vor să-l facă să ne trădeze, răspunse Pitt. Mare noroc că tovarășii mei n-au spus nimic despre ajutoarele pe care le așteptăm.

— Ba tot au pomenit câte ceva.

— Nu-i nici o primejdie. Când omul se va înapoia, ne vom păzi să mai zicem ceva de seamă. Trebuie să ne convingem mai întâi că putem avea încredere în el.

Bănuiala lui Pitt se adevăra întocmai. Omul fusese dus la șef, care îl privi încruntat. Sărmanul, nu se putea ține pe picioare. Trebui să se așeze jos.

— Știi ce soartă te așteaptă? îl întrebă căpetenia.

— Bănuiesc, răspunse cu voce slabă cel întrebat. Ne-ați spus-o, de altminteri, de atâtea ori!

— Te așteaptă moartea, o moarte în chinuri groaznice, care nici nu se pot descrie. Toate astea spre a cinsti mormântul pe care vei muri. Ce zici, n-ai vrea să scapi de o asemenea soartă, să rămâi în viață?

— Cum aş putea scăpa? Ce ar trebui să fac? întrebă omul cu sufletul şi trupul atât de torturat.

— Să-mi răspunzi. Îţi dăruiesc în schimb viaţa. Este adevărat că Vânătorul de Urşi are un fiu?

— Da.

— Este prizonierul cel tânăr?

— Da.

— Cine e cel care şchioapătă?

— Un tovarăş al Vânătorului de Urşi, Hobble-Frank.

— Caută să afli cum de s-au întâlnit cu Wohkadeh şi dacă se mai găsesc prin preajmă şi alte feţe palide. Dacă da, ce au de gând? Dacă afli aceste lucruri, eşti liber. Dar nu lăsa să se observe ceva.

Omul fu adus îndărăt printre ceilalţi, pus la locul său şi legat de picioare.

Ceilalţi tăceau. Rămase şi el liniştit. Pe măsură ce se gândea mai bine, îşi dădea seama că nu procedase corect. Era un băiat cumsecade. Înţelese că şeful nu se va ţine de vorbă şi că se lăsase păcălit. N-ar fi trebuit să spună nimic. Se încrezuse în Mocasinel-cel-greu şi-şi trădase prietenii! În cele din urmă, hotărî să-i spună lui Baumann adevărul.

Vânătorul de Urşi se apropie de el. După un răstimp, îl întrebă:

— Ei, domnule, pentru ce stai aşa tăcut? Unde te-au dus?

— La căpetenie!

— Mă gândeam eu! Şi ce voia cu dumneata?

— Am să-ţi spun cinstit. Voia să ştie cine sunt Martin şi Frank, iar eu i-am spus, fiindcă mi-a făgăduit în schimb libertatea.

— Vai de noi! Ai făcut o prostie cum nu se putea alta mai mare! Dar cum a rămas cu libertatea?

— O voi avea numai atunci când voi afla cum s-au întâlnit ceilalţi domni cu un anume Wohkadeh şi dacă mai sunt alţi albi pe-aproape.

— Aşa! Şi crezi că şmecherul îşi va ţine făgăduiala?

— Nu. După ce m-am gândit mai bine, m-am convins că are de gând să mă păcălească.

— Bine te-ai gândit. Și fiindcă ai fost sincer, îți vom-ierta prostia pe care ai făcut-o. De altfel, nici să nu-ți închipui că ai fi putut trage cu urechea. Noi am bănuț de ce te-a chemat șeful și-am hotărât să ne ferim.

— Dar ce să-i răspund dacă mă mai întreabă?

— Te învăț eu, zise Dick. Spui că noi l-am salvat pe Wohkadeh când a fost prins de șoșoni, că am venit cu el încoace, ca să-l aducem cu bine la ai săi. Afară de noi, alți albi nu mai sunt. Și, dacă vrea să te păcălească, deschide ochii bine. Mai sigur ești de scăpare cu noi decât cu ei.

Cu aceasta, treaba fu terminată.

Prizonierii nu puteau mișca nici mâinile, nici picioarele. Tot ce puteau face, era să se rostogolească de pe o parte, pe alta. Dick veni lângă Baumann. Cu Martin la dreapta și Vânătorul de Urși la stânga, putu să-i povestească totul și să-i împărtășească speranța lor că nu vor sta mult timp prizonieri.

Între timp, căpetenia chemase la sine pe cei mai de seamă războinici ai săi și trimisese după Wohkadeh. Când acesta intră în curtea unde se aflau sioucșii, ei ședeau în semicerc, cu șeful așezat în mijloc. Prizonierul trebuia să stea în fața lor. Două santinele, cu cuțitele în mână, luară loc de o parte și de alta a lui. Această din urmă împrejurare îi dădu de gândit lui Wohkadeh. Înțelegea că situația i s-a înrăutățit.

După ce ochii celor de față îl priviră o vreme, încruntați, căpetenia începu:

— Acum, Wohkadeh poate să povestească ce a făcut din clipa în care ne-a părăsit.

Wohkadeh răspunse invitației. El povesti cum a fost zărit de șoșoni și apoi prins, cum, pe urmă, a fost eliberat de acei albi. Tonul său era sigur. Totuși, băgă de seamă că nu e crezut.

După ce termină, nimeni nu scoase nici un cuvânt. Căpetenia întrebă:

— Și cine sunt cele patru fețe palide?

Wohkadeh rosti mai întâi numele lui Dick Rotofeiul și al lui Pitt Lunganul, arătând că este o adevărată cinste pentru sioucși că astfel de vânători vestiți se află printre dânșii.

— Dar ceilalți doi?

Întrebarea nu-l puse pe Wohkadeh în încurcătură. Îi dădu lui Frank un nume și zise că Martin este fiul acestuia.

Căpetenia nici nu clipi din ochi, totuși întrebă:

— Poate că Wohkadeh a aflat că Vânătorul de Urși are un fiu care se numește Martin?

— Nu!

Își păstră cumpătul, deși în sufletul său era încredințat că șiretlicul nu i-a izbutit. Șeful sioucșilor tună:

— Wohkadeh este un câine, un trădător, un lup împruțit! Crede oare că noi n-am înțeles că Frank și fiul Vânătorului de Urși sunt doi dintre prizonierii noștri? Wohkadeh i-a adus aici, precum și pe ceilalți, ca să-i salveze pe prizonieri. Acum vor avea aceeași soartă cu dânșii. Adunarea va chibzui astăzi, la focul de popas, moartea de care vor pieri.

Wohkadeh fu luat de acolo și legat de cal, căci se pregăteau de plecare. Ceilalți prizonieri pățiră la fel. Era dureros să vezi ce nenorociți și istoviți ședeau legați pe cai, Baumann și cei cinci tovarăși ai săi. Dacă n-ar fi fost legați de picioare, ar fi căzut de bună seamă, atât erau de sleiți.

Pitt îi șopti lui Dick câteva cuvinte. Rotofeiul răspunse:

— Numai puținică răbdare, amice! Old Shatterhand e pe-aproape. Sigur a aflat între timp că suntem niște dobitoci. Oricum, însă, va veni după noi, cu o ceată de indieni, iar eu voi avea grijă să ne găsească urma.

— Cum așa?

— Ia privește! Mi-am smuls o fâșie din blană și am sfâșiat-o cu dinții. Am lăsat o bucățică acolo unde am stat și, pe măsură ce vom înainta, voi mai lăsa să cadă câte-o bucățică, din când în când. Nu-i vânt, și vor rămâne pe

unde-au căzut. Odată ajuns în aceste locuri blestemate, Old Shatterhand va găsi, cu siguranță, fâșia de blană și va ști că, pe-o asemenea arșiță, numai Dick Rotofeiul se poate încumeta să poarte așa ceva. Va căuta mai departe și va găsi și celelalte bucăți, aflând astfel încotro am luat-o.

Ceata sioucșilor urma cursul fluviului. Înaintară înspre culmile care se cheamă Spinarea Elefantului, apoi se întoarseră către șirul de munți care alcătuiesc granița dintre Oceanul Atlantic și Oceanul Pacific.

Dick nu făcuse o presupunere greșită când zisese că Old Shatterhand se află prin apropiere. La trei sferturi de oră după dispariția sioucșilor în spatele munților, sosi și el cu upsarocanii, dinspre nord, tocmai pe drumul pe care veniseră fugarii.

Mergea în frunte, alături de fiul căpeteniei șoșonilor și cu vraciul upsarocan. Ținea ochii în pământ. Nu-i scăpa nici cel mai mic lucru care ar fi putut să-i arate că pe-acolo trecuseră de curând oameni. Când zări arătarea de palat, se miră mai întâi, dar apoi răspunse la întrebarea vraciului:

— Îmi aduc aminte. Nu e o casă, ci o stâncă. Am fost o dată înăuntru și m-aș mira ca cei pe care-i căutăm să nu fi intrat și dânșii, ca să privească. Este... pe toți dracii!

Scotând acest strigăt, sări de pe cal și începu să examineze stânca de bazalt. Exact în acel punct, drumul său se întâlnea cu cel pe care o luaseră sioucșii.

— Aici au fost mai mulți oameni, călări, și nu mai demult de o oră, zise el. N-aș crede că au fost sioucșii. Și totuși, cine altcineva ar fi putut fi? Casa asta îmi dă de bănuț. Să ne despărțim și s-o înconjurăm!

Cu el în frunte, goniră înainte în galop. Clădirea de stâncă fu împresurată și Old Shatterhand intră mai întâi singur înăuntru. Lăsă vorbă ca ceilalți să-l urmeze numai dacă aud pocnituri de pușcă.

Trecu mulțor până să iasă el de acolo. Avea fața îngrijorată și gravă. Zise:

— N-avem nici o clipă de pierdut, căci oamenii albi au fost luați prizonieri, împreună cu Wohkadeh, și acum o oră au pornit de-aici.

— Fratele meu știe exact acest lucru? întrebă Inimă-de-foc, vraciul fără talisman.

— Da. Am văzut toate urmele lor și le-am citit bine. Dick Rotofeiul mi-a lăsat un semn și sper că vom mai găsi și altele.

Arată fâșioara de blană pe care o găsisse.

— Ce are de gând să facă Old Shatterhand? întrebă indianul. Vrea să pornim pe urmele ogallallașilor?

— Da! Numaidecât!

— Și nu ne mai întoarcem la Winnetou, ca să-i prindem la Fluviul Gurii de Foc?

— Da, acolo ar fi trebuit să-i găsim, dar e mai bine dacă-i prindem între cele două grupuri ale noastre. Așadar, trebuie să mergem după dânșii. Ori, poate, frații mei au o altă părere?

— Nu! răspunse uriașul, mânios. Ne pare bine că am dat de urmele sioucșilor ogallallași. Mocasinul-cel-greu este conducătorul lor și mă bucur să punem mâna pe ei. Să mergem!

11. În cea mai mare primejdie

Din pricină că trebuiau să citească urmele, înaintau foarte încet. Pământul era de piatră vulcanică, deci pietricelele sfărâmate sub pașii cailor erau singurele indicii, destul de nesigure. De aceea se cerea mare atenție, iar fâșioarele de blană ale lui Dick se dovediră de mare ajutor.

De la o vreme, drumul se abătu înspre dreapta, deci spre sud-vest. Ajunseră în partea cea mai de sus a râului, la hotarul de ape. Cine se oprește acolo, poate vedea jos, în dreapta, canalele care își duc apele în Mississippi prin Yellowstone și Missouri, până la Golful Mexic, pe când la stânga apele trec prin valea râului Svake, până la Oceanul Pacific.

Regiunea nu mai era aridă. Pământul era gras, iar cele câteva pâraie nu mai aveau gust și miros de pucioasă, dimpotrivă, apa lor se dovedea a fi proaspătă și sănătoasă, hrănitoare pentru vegetație. De-aceea se găsea iarbă, tufișuri și copaci, iar urmele deveniră cu mult mai vizibile decât până acum. Păcat însă că nu mai puteau merge prea mult, căci începuse să se însereze. Ei continuau să înainteze, grăbiți, pentru a profita de puținul timp ce mai rămăsese până la lăsarea întunericului deplin.

Ajunseseră la locul unde se despart apele. Apoi, coborâră iar printre frânturi de stâncă, pe un drum anevoios și plin de primejdii.

Apoi, se făcu întuneric. Nemaivăzând urmele, se opriră.

Oamenii, tăcuți până acum, nu deveniră mai vorbăreți nici când poposiră, inima le spunea că aveau de înfruntat primejdii și că se aflau în fața unor evenimente hotărâtoare. Nu aprinseră focul. După prospețimea urmelor, Old Shatterhand înțelese că sioucșii îi devansaseră doar cu vreo

două mile engleze. Puteau fi atât de aproape încât să observe lumina flăcărilor, aflând astfel că sunt urmăriți.

În deplină tăcere, se înveli fiecare în pătura lui, așezându-se astfel pentru odihnă, nu înainte de a împânzi locul cu santinele. Îndată ce se luminea de ziuă porniră iarăși la drum, cu inimile strânse de nesiguranță.

Urmele ogallallașilor se mai vedeau încă. După vreo oră, Old Shatterhand înțelese că sioucșii nu poposiseră în ajun. Erau, pesemne, foarte grăbiți să ajungă la Râul Gurii de Foc. Semn rău, urmat curând de un alt inconvenient: în curând, vegetația încetă și în locul pământului moale apăru iarăși roca vulcanică. Urmăritorii fură nevoiți să-și încetinească din nou mersul.

Old Shatterhand ținu mereu înainte, socotind că până aici sioucșii au mers așa cum el însuși ar fi făcut. Curând realizează că nu se înșelase defel. Dinainte i se înălțau Munții Gurii de Foc, în spatele cărora se găseau căldările gheizerelor într-o permanentă și înfricoșătoare activitate, începea din nou vegetația, formată mai cu seamă din fagi umbroși.

Ajunseră în dreptul unei ape înguste, șerpuind printr-un pământ moale, ierbos, călcat de multe copite de cai. Urmele se pierdeau în apă; se putea vedea lămurit că sioucșii își adăpaseră animalele acolo. Așadar, din fericire, drumul devenise din nou clar, nimeni nu s-ar fi putut rătăci. Ca să ajungă sus, trebuiau s-o ia printre copaci, dar aceștia erau suficient de depărtați unii de alții ca să nu constituie o piedică. Pentru omul din Vest călăritul prin pădure este totuși cel mai primejdios. După orice copac poate pândi ascuns un dușman a cărui prezență nu o poți bănuî.

Ar fi fost cu puțință ca ogallallașii să-i aștepte. Nu știa nimeni ce mărturisiri au smuls de la prizonieri, prin șiretenie ori prin violență. De aceea, Old Shatterhand trimise câțiva șoșoni înainte, să cerceteze drumul și să se întoarcă îndată ce vor fi zărit cel mai mic lucru suspect.

Din fericire, această măsură de prevedere se dovedi de prisos. Toți cei legați, cu excepția lui Wohkadeh, nu fuseseră despărțiți unul de celălalt, putând vorbi între dâșii. Această învoire tacită le-o dăduse șeful, special pentru ca pretinsul său aliat să poată afla de la ei tot ceea ce ar fi vrut să știe și pe urmă să-i raporteze. În fapt de seară, cu deosebită discreție, Mocasinul-cel-greu îl despărțise de grup și-l întrebase. Fu atât de bine păcălit, încât socoti de prisos orice măsură de precauție.

Astfel că Old Shatterhand și prietenii săi ajunseră pe înălțimi fără a întâmpina vreo piedică. Și acolo, sus, pădurea era foarte deasă, cu copaci înalți, care opreau vederea către vale, în ciuda faptului că peretele acesteia se lăsa în jos aproape drept.

Călărind printre copaci, auziră un zgomot deosebit, un soi de vâjâit înăbușit, întrerupt apoi de niște fluierături subțirele. Pe urmă, iarăși, un șuierat, de parcă s-ar fi dat drumul la aburii unei locomotive.

— Ce e asta? întrebă mirat Moh-aw, fiul căpeteniei șoșonilor.

— Trebuie să fie vreun *war-p-ehpe-jah*! ^[44] îl lămură Old Shatterhand.

Terenul începu să coboare, tot mai repede, așa încât nu era deloc ușor să te ții pe cal. De aceea, călăreții coborâră și meraseră pe jos, ducându-și caii de căpăstru.

Urmele sioucșilor se zăreau, dar era limpede că aveau cel puțin douăsprezece ore vechime. La o sută de picioare mai jos, pădurea se sfârșea brusc, astfel încât marginea ei forma o linie netedă. Doar ceva mai jos ea ajungea până în fundul râpei. Acum se putea privi liber în vale, iar ceea ce vedeau era cu adevărat uimitor.

Valea Madison este, desigur, regiunea cea mai vrednică de văzut din Parcul Național. Lungă de mai multe mile și largă de două, ori chiar trei, e împânzită cu gheizere și izvoare fierbinți. Crăpăturile pământului emană miros de

pucioasă și aerul fierbinte este amestecat cu vapori de apă caldă.

Stalactite de-o albeață sclipitoare alcătuiesc capacul căldărilor subpământene, orbitor în lumina soarelui. În alte locuri, suprafața este formată nu din pământ solid ci din nămol vâscos, rău mirositor, a cărui temperatură se schimbă în funcție de împrejurări. Ici și colo, solul se ridică deodată ca o căciulă, se umflă binișor și face bășici, apoi crapă, lăsând o gaură mare, adâncă, din care țâșnesc suvoaie de aburi sub presiune. Aceste găuri și bășici se formează și dispar, din loc în loc. Vai de acela care pune piciorul la nimereală! Acolo unde adineaori fusese dedesubt pământ tare, solul începea dintr-o dată să se înfierbânte și să se ridice. Doar un salt îndrăzneț, ori fuga cea mai rapidă ar mai putea fi salvatoare.

Dar, abia scăpat de o umflătură, altele se ridică de jur-împrejur, pretutindeni, și ai senzația că te găsești pe o crustă foarte subțire, care acoperă înfiorătoarele adâncuri ale pământului ca o foaie de hârtie atât de ușor de sfâșiat...

Și, de asemenea, vai de acela care confundă nămolul mai sus pomenit cu o scoarță care l-ar putea susține. Pare la început un pământ mlăștinos, prin care ai putea trece, dar e susținut doar de vaporii vulcanici, așa cum, la fiertul cărnii, spuma cenușie este susținută de apă.

Pretutindeni, pământul cedează sub picior și urma pasului se umple îndată cu un lichid vâscos, galben-verzui, puturos.

Pretutindeni vâjâie, fierbe, clocotește, fluieră, șuieră, mugește și geme. De jur-împrejur zboară stropi de apă și de noroi. Dacă arunci o piatră grea într-o astfel de deschizătură, care se ivește și apoi se închide, e ca și cum ai fi mâniat spiritele subpământene. Apa și nămolul se ridică într-o agitație groaznică, infernală, se rostogolesc și bolborosesc mâniate, ca și cum ar voi să atragă pe vinovat la cea mai înfiorătoare pierzanie.

Apa acestor căldări vrăjite este colorată diferit, albă ca laptele, stacojie, albastră ca cerul, galbenă ca pucioasa, uneori lucioasă și transparentă ca sticla. Sus de tot se înalță uriașe caiere albe, ca de mătase, sau un lichid gros, de culoarea plumbului, care în câteva minute acoperă tot ce găsește în cale, cu un strat gros, indestructibil.

Uneori, apa dintr-o astfel de gură lucește într-un verde frumos, de culoarea ierbii. Alături se deschid, dintr-o dată, mici ventile din care țâșnesc raze colorate în toate nuanțele curcubeului. Priveliștea este minunată și totodată înfricoșătoare.

Așadar, în astfel de locuri ajunsese Old Shatterhand cu războinicii săi și un astfel de spectacol li se desfășura dinaintea privirilor.

Valea era aici lată numai de o jumătate de milă englezească. Mai sus de locul unde se opriseră războinicii noștri, țărmurile se apropiau atât de mult, încât s-ar fi zis că râul n-are loc îndeajuns pentru a-și aduna apele murdare, cu sclipiri înșelătoare.

Fluviul, ale cărui ape, din pricina izvoarelor termale care se vărsau într-însul, avea o căldură ucigătoare, vâjâia foarte aproape de acest perete al văii. Cum am mai spus, malul era acoperit de pădure, povârnit, dar se putea trece peste el. De partea cealaltă, însă, se ridica în sus, vertical, ca tras cu firul de plumb al zidarului. Era alcătuit din rocă neagră și albă, dăltuită și, privind, ai fi putut crede că te găsești într-o lume de basm, cu zâne, iele și alte ființe nepământene. Natura zidise o construcție în formă de terase, îmbinate cu atâta grație și împodobite atât de fantastic, încât până și Old Shatterhand, care mai fusese pe-aici, rămase mut de admirație.

Terasa cea mai de jos, cea mai largă, părea sculptată în cel mai strălucitor fildeș. Marginile îi erau acoperite cu dantelării care păreau a fi opera desăvârșită a unui sculptor. Ele formau un bazin semicircular, plin cu apă, din care se ridica, orbitoare, o a doua terasă, cu un diametru

ceva mai mic, din alabastru amestecat cu boabe de aur. Apoi, urma ce-a de a treia, și mai mică, făcută parcă din vată alburie, zveltă și translucidă.

Materialul din care fusese construită era străveziu și eteric, ai fi zis că n-ar putea să susțină deasupra sa nici cea mai mică greutate. Și totuși, în sus se mai ridicau încă șapte terase asemănătoare, alcătuite din bazine care-și primeau apa unul din celălalt printr-o ploaie mărunță care combina toate nuanțele curcubeului, ori prin șuvoaie mai late, ca niște pânze din cel mai fin borangic.

Această minune a naturii se rezema de peretele cel negru al stâncii, zveltă, radioasă și strălucitoare ca dintr-o altă lume. Totuși, era făcută de aceeași mână care îngrămădisise bazaltul întunecat din partea de jos, format din solidificarea noroiului vulcanic. Din vârful minunatei piramide țâșnea un havuz și se auzea acel muget pe care Moh-aw nu-l putuse înțelege. Căci, țâșnirea apei era însoțită de aburi care fluierau, șuierau și gemeau, ca și cum pământul s-ar fi zbuciumat îndelung, chinuit de violența acestei izbucniri.

Apa gheizerelor fusese aceea care modelase totul și continua să lucreze mereu la minunata întruchipare. Șuvoaiele fierbinți curgeau de pe o terasă pe cealaltă, răcindu-se, încetul cu încetul, astfel încât fiecare bazin, socotit de sus în jos, avea o temperatură tot mai scăzută. La bază, apa cristalină se revărsa în Fluviul Gurii de Foc.

Alături se afla o altă întruchipare, uriașă, rotundă, întunecată, cu un zid de apărare alcătuit dintr-o masă solidă, pe care se ridicau resturi de forme vulcanice, din cele mai variate, de parcă un uriaș s-ar fi jucat cu bucăți de bazalt, modelându-le în fel și chip și așezându-le apoi pe zidul cel rotund.

Acesta avea un diametru de vreo douăzeci de metri și alcătuia împrejmuirea firească a unei prăpăstii înfloritoare.

Era gura craterului unui vulcan noroiu. Se îngusta înăuntru, apoi se lărgea iarăși și, privind de sus, aveai

impresia că te uiți prin două pâlnii, unite la capetele strâmte.

În timp ce minunatul gheizer al zânelor vâjâia și gemea în toate felurile cu putință, în interiorul craterului celui întunecos noroiul se ridica și se retrăgea alternativ. Era sigur că erau în strânsă legătură unul cu celălalt. Indienii credeau că spiritele subpământene despărteau materiile care trebuiau azvârlite și duceau gheizerului apa cea cristalină, făcând să curgă prin gaura de noroi rămășițele din măruntaiele pământului.

— Acesta este P-a-awokon-tonka, Apa diavolului, zise Old Shatterhand, arătând înspre crater.

Ogallallașii poposiseră aproape de marginea vulcanului norios și urmăritorii îi putură zări îndată. Aproape că puteai distinge chipul fiecăruia. Caii alergau liberi ori se odihneau, trântiți la pământ. Nu puteau paște, căci din pământul acesta nu ieșea nici măcar un firicel de iarbă. Prin preajmă se găseau și niște bolovani grei, de mai multe chintale fiecare, și pe ei ședeau prizonierii, cu mâinile legate la spate și picioarele strânse.

Tocmai când Old Shatterhand își îndreptase atenția spre sioucși, în rândul acestora se iscăse o mișcare. Se ridicară de jos, rupând cercul în care șezuseră până atunci, cu șeful lor în mijlocul său. Dar, după ce se agitară o vreme încoace și încolo, refăcură formația și rămaseră liniștiți. Old Shatterhand îi putu observa apoi pe Dick, pe Pitt, pe Martin și pe Hobbler-Frank, precum și pe ceilalți șase prizonieri albi. Wohkadeh era legat de un bolovan mai îndepărtat, într-o poziție cumplit de chinuitoare. Un sioux veni la el, îl dezlegă și îl duse în cerc.

— Vor să-l cerceteze, zise Old Shatterhand. Îl judecă și au de gând să-l ucidă. Ah, ce n-aș da să aud ce spun!

Desprinse binoclul de la șa și-l îndreptă înspre sioucși, care tocmai îl dezlegau și pe Martin Baumann. Îl duseră în cerc și-l așezară lângă Wohkadeh.

Şeful îi vorbi lui Martin Baumann şi, prin binoclul care-i apropia mult chipurile, Old Shatterhand îl văzu pe tânăr pălind. Totodată se auzi răsunând un răcnet puternic, aşa cum un om poate scoate doar în clipa unei spaime grozave. Bătrânul Baumann ţipase. Old Shatterhand îl văzu smucindu-se în lanţuri, din răşputeri. Probabil că Mocasinul-cel-greu tocmai spusese ceva cumplit, absolut înspăimântător.

Sioucşii sosiseră pe înălţimea fluviului gheizerelor abia în seara zilei precedente. Mocasinul-cel-greu îşi aşezase acolo tabăra, deoarece cunoştea locurile. Fusesse aici de mai multe ori şi mintea lui întunecată uneltea un gând mai fioros decât craterul în care beznele nopţii îşi ridicau şi coborau conţinutul.

Prizonierii fură legaţi de bolovanii cei mari, cu santinele lângă ei, apoi ceilalţi se aşezară jos fără măcar a-şi întreba şeful de ce a ales pentru popas un loc atât de neprielnic, fără apă şi fără iarbă pentru cai.

A două zi, la ivirea zorilor, caii fură duşi mai la vale, unde izvora din stânci o apă limpede. La întoarcerea oamenilor pe care îi însărcinase cu adăpatul, căpetenia scoase o bucată de carne de bivoli uscată şi se aşezară să mănânce. Abia atunci, Mocasinul-cel-greu le destăinui oamenilor săi, cu glas scăzut, ce a hotărât în privinţa lui Wohkadeh şi a tânărului Baumann. Toţi îl socoteau pe cel dintâi trădător. Deşi nu mărturisise nimic, vinovăţia lui era evidentă. Faptul că Martin trebuia să împărtăşească aceeaşi soartă cu el, îi lăsa nepăsători. Prizonierii erau oricum sortiţi morţii, iar variaţiile care apăreau în procesul de execuţie, făceau să pară totul mai interesant. Dar, mai înainte de orice, simţeau nevoia să se desfete pricinuind chinuri noi prizonierilor, anunţându-le felul morţii de care vor pieri. Discutau cu voce tare, pentru ca ceilalţi ostatici să poată înţelege şi mai bine ce-i aşteaptă.

— S-a gândit Wohkadeh dacă va tăgădui mai departe, ori va mărturisi totul războinicilor ogallallaşi? întrebă

căpetenia.

— Wohkadeh n-a făcut nimic rău, așa că n-are ce să mărturisească! răspunse cu dârzenie cel întrebat.

— Wohkadeh minte. Dacă ar povesti adevărul, osânda i-ar fi mult mai ușoară.

— Osânda mea va fi aceeași, oricât de vinovat ori nevinovat aş fi. Trebuie să mor.

— Wohkadeh e tânăr. Tinerețea nu știe ce face. De aceea, ne vom purta cu blândețe. Dar, cel ce a greșit trebuie să fie sincer.

— N-am nimic de spus!

Un surâs batjocoritor alunecă pe obrazul căpeteniei. Acesta continuă:

— Așadar, Wohkadeh e un mișel. Îi e frică. Are curaj pentru fapte murdare, dar nu și să le mărturisească. În ciuda tinereții sale, Wohkadeh nu-i decât o muiere, dintr-acelea care zbiară chiar și când le înțeapă o muscă.

Nici un indian nu poate tolera să fie jignit astfel, fără a încerca să riposteze. Deprins din fragedă pruncie cu lipsuri, constrângeri și tot felul de dureri, el nu se teme de moarte. Ba chiar și-o dorește, încredințat că sufletul său va ajunge pe veșnicele câmpii ale vânătorii, unde va fi, în sfârșit, fericit. Nici nu termină bine șeful ce-avu de zis, că Wohkadeh se și grăbi să răspundă:

— Eu am ucis un bizon alb. Toți sioucșii o știu.

— N-a fost nici unul de față. Ei au văzut doar pielea pe care-ai adus-o, nimic mai mult! Probabil că ai găsit un zimbru mort în prerie, l-ai jupuit, pretinzând după aceea că l-ai omorât chiar tu.

— E o minciună! Un zimbru mort nu poate rămâne în prerie. Îl mănâncă coioții!

— Și tu ești un coiot!

— Uff! strigă Wohkadeh, înfuriat, smucind curelele. Dacă n-aș fi legat, ți-aș arăta eu dacă sunt ori nu un lup fricos de prerie!

— Ai arătat ce ești. Un fricos care se teme să spună adevărul!

— N-am tăgăduit de frică, ci de grija tovarășilor mei!

— Uff! Așadar mărturisești că ești vinovat? Povestește ce-ai făcut!

— Se poate spune în câteva cuvinte. M-am dus la wigwamul Vânătorului de Urși ca să-i spun fiului său că l-ați prins. Apoi am pornit să-l eliberăm!

— Cine?

— Noi cinci. Fiul Vânătorului de Urși, Dick, Pitt, Frank și Wohkadeh.

— De când s-a îndrăgostit Wohkadeh atât de tare de aceste fețe palide?

— De când am aflat că fiecare dintre ei valorează mai mult decât o sută de sioucși la un loc.

Căpetenia își plimbă privirile roată de jur-împrejur și se bucură de impresia pe care ultimele cuvinte ale tânărului o făcuseră asupra războinicilor săi.

Apoi întrebă:

— Știi cât te vor costa vorbele astea?

— Da! Mă veți ucide!

— În mii de chinuri!

— Nu mi-e frică!

— Să începem. Îndată. Aduceți-l pe fiul Vânătorului de Urși!

— Ai auzit și ai înțeles ce a spus Wohkadeh? îl întrebă șeful.

— Da.

— V-a adus ca să-i eliberați pe prizonieri. Cinci șoareci au plecat la vânătoare de urși!

— Care urși?! Sunteți niște corbi fricoși, care se ascund printre stânci și se hrănesc cu cadavre!

— Are să-ți pară rău de ce-ai spus. Ca și lui Wohkadeh, de altfel. Amândoi veți muri în curând!

Îi privi crunt, ca să poată vedea efectul vorbelor sale. Wohkadeh părea că nici nu le auzise, Martin, însă, se

schimbă la față, cu toate că-și dădea cea mai mare osteneală să-și ascundă spaima.

— Mocasinul-cel-greu a înțeles că sunteți prieteni buni și crede c-o să vă facă plăcere să muriți împreună. Veți gusta deliciul morții încetișor și pe de-a-ntregul! Și, pentru că prietenia voastră e ca o floare rară, tot într-un chip deosebit va trebui să vă îndreptați și înspre veșnicele câmpii ale vânătorii.

Se ridică, ieși din cerc și se îndreaptă către gura craterului noroios.

— Acesta va fi mormântul vostru, zise el. Peste câteva minute.

Și arată adâncul din care se ridica nămol greu mirositor.

Amenințarea era cumplită. Tatăl lui Martin dădu drumul acelui țipăt de spaimă, pe care îl auziseră Old Shatterhand și însoțitorii săi de la mare depărtare. Smucea pe cât putea de lanțuri. De când căzuse prizonier și până acum, el nu arătase în nici un fel cât de nenorocit se simte. Era prea mândru ca să se umilească înaintea dușmanilor. Dar, auzind ce primejdie îi amenința fiul, își pierduse stăpânirea de sine.

— Asta nu! Asta nu! strigă el. Aruncați-mă pe mine în crater, pe mine, nu pe el! Nu pe el!

— Taci! îi porunci Mocasinul-cel-greu. Ai urla de spaimă dac-ar trebui să mori în locul fiului tău!

— Nu, n-ați auzi nici un strigăt, nici măcar unul!

— Vei urla numai descriindu-ți această moarte! Crezi oare că pe băiatul tău și pe trădătorul Wohkadeh îi vom arunca pur și simplu în vârtoare? Te înșeli grozav! Noroiul urcă și coboară la intervale regulate. Se știe exact până la ce înălțime. Îi vom lega cu lanțuri și le vom da drumul în crater, mai întâi numai cu picioarele. Apoi, îi vom coborî atât cât să le ajungă noroiul până la genunchi. Pe urmă, îi vom cufunda din ce în ce mai adânc, iar trupurile lor se vor pârjoli binișor, încetul cu încetul, de jos în sus. Mai ai chef să-i ții locul fiului tău?

— Da, da! răspunse Baumann. Luați-mă pe mine în locul lui!

— Nu! Tu va trebui să sfârșești împreună cu ceilalți, pe stâlpul martirilor, la mormântul căpeteniei. Nici moartea ta nu va fi ușoară. Dar, deocamdată, va trebui să-ți privești fiul cufundându-se în băltoacă!

— Martin! Martin! strigă tatăl, disperat.

— Tată!

— Taci! șopti Wohkadeh. Vom muri fără să le facem plăcerea de-a vedea durerea pe fețele noastre.

Baumann smucea de lanțuri, iar acestea îi tăiară carnea până la os.

— Auziți-l cum urlă și se văietă ca o muiere! îl batjocori șeful. Mai bine taci și te bucură c-ai prins un loc mai în față, de unde vei putea vedea totul chiar mai bine decât noi. Dezlegați prizonierii de bolovani și legați-i pe cai, ca să stea sus și să vadă bine. Iar pe cei doi băieți legați-i țeapăn și duceți-i la prăpastia morții!

Această poruncă fu executată pe loc. Câțiva sioucși îi înșfăcăară pe Martin și pe Wohkadeh, începând să-i târască la vulcanul norios, ceilalți fură suiți pe cai și legați bine.

Baumann strângea din dinți pentru a nu lăsa să-i scape vreun vaiet.

— Cumplit, scrâșni Pitt, întorcându-se către Dick. Ajutoarele vor veni, sunt sigur, dar mult prea târziu ca acești copii să mai poată fi salvați. Noi suntem vinovați de moartea lor. N-ar fi trebuit să ne învoim!

— Ai dreptate și... ascultă.

Răsunase țipătul răgușit al unui vultur. Ogallallașii nu-l băgară în seamă.

— Este semnalul lui Old Shatterhand, șopti Dick.

— Dumnezeu mare! De-ar fi într-adevăr el!

— E imposibil să mă înșel. Ia privește spre pădure! Nu vezi nimic?

— Ba da, răspunse Pitt. Se mișcă un copac. Îi văd vârfurile clătinându-se. Asta nu se poate întâmpla fără

motiv. Sunt oameni acolo!

— Văd și eu acum. Dar nu te mai uita, ca să nu atragem atenția ogallallașilor.

Cu voce tare, strigă spre crater, în nemțește:

— Domnule Martin, ține-ți firea! Ajutorul e foarte aproape. Adineauri am auzit semnul prietenilor.

— Ce are câinele de lătrat?! se mânie șeful. Ori are poftă să moară și el în noroi?

Din fericire, se mulțumi numai cu această muștrare. Prizonierii ședeau aproape unii de alții și puteau vorbi între ei, în șoaptă.

— Pitt, șopti Dick, animalele noastre nu sunt ținute de căpăstru. E ca și cum am fi pe jumătate liberi. În ciuda faptului că suntem legați, am putea face oare caii să ne asculte?

— Fii fără grijă. Pe-al meu îl iau între picioare de ți-e mai mare dragul!

— Și-al meu ascultă. Stai! Doamne-ajută! Le dăm drumul! Ajutorul vine prea târziu! Prea târziu!

În aceeași clipă, pământul începu să se cutremure sub copitele cailor, întâi mai încet, apoi tot mai tare și, deodată se auzi un bubuit ca din adâncul pământului. Gheizerul își începea activitatea. Bidiviii se obișnuiseră cu acest tremur al scoarței; acum, însă, având călăreții în spinări, se arătară din cale-afară de neliniștiți.

Mai întâi, căpetenia se plecase asupra craterului noroiu, slobozise lanțul înăuntru, ca să măsoare cât de adânc trebuiau sloboziți cei sortiți morții, apoi legă bine două lanțuri, fiecare de câte un colț înalt din marginea craterului, iar celelalte capete le trecuse pe sub brațele băieților, astfel încât ei ajungeau tocmai bine până la adâncimea voită.

Când începu bubuitul, toți se traseră înapoi, în afară de doi siouci care trebuiau să aștepte ridicarea noroiului, pentru ca să dea drumul în jos celor doi condamnați.

Erau clipe de îngrozitoare încordare.

De ce nu venea Old Shatterhand?

Privirea sa urmărise cu cea mai mare atenție fiecare mișcare a indienilor. Când îi văzu pe tineri târâți la gura prăpastiei, înțelese totul.

— Vor să-i ucidă încetul cu încetul, în noroi, le explică el celorlalți. Trebuie să-i ajutăm numaidecât. Repede, alergați până colo, sub copaci, lângă fluviu, de-acolo luați-o în sus, în galop. Urlați cât puteți de tare și năpustiți-vă asupra ogallallașilor.

— Tu nu vii cu noi? întrebă vraciul cel uriaș.

— Nu, eu nu pot. Trebuie să veghez aici. Plecați! Plecați! Nu mai e nici o clipă de pierdut!

— Uff! Înainte!

Șoșonii și upsarocanii dispărură într-o clipită. Bob rămase cu Old Shatterhand. Acesta îi porunci:

— Vino! Apucă acest fag și scutură-l bine!

Punând palma căuș în dreptul gurii, scoase țipătul vulturului pe care-l recunoscuseră Dick și Pitt. El observă că priveau în jos și știu că i-au înțeles semnalul.

— De ce scutur copac? întrebă Bob.

— Ca să le dăm un semn. Vor să-i arunce în crater pe Wohkadeh și pe tânărul tău stăpân, ca să-i ucidă. Stau legați la marginea lui.

De spaimă, negrul lăasă să-i cadă pușca din mână.

— Oh, oh, să omoare pe dom' Martin? Asta nu se poate, asta nu e voie. Dom' Bob nu dă voie, dom' Bob omoară la ei pe toți, pe toți! Bob numaidecât acolo!

Și o luă la goană!

— Bob, Bob! strigă Old Shatterhand după el. Înapoi! Înapoi! Altfel strici tot!

Dar negrul nu mai asculta. O furie fără seamăn pusese stăpânire pe dânsul. Nu se mai gândea că-i scăpase pușca, se gândea numai să ajungă acolo, neîntârziat. Nu coborî malul povârnit înspre apă, ci, cu salturi mari, alergă în lungul fluviului, printre copaci, și când, după părerea sa, mersese destul de mult în sus, ieși dintre aceștia.

O stâncă neagră și netedă ducea drept la apă. Plin de curaj, Bob se așeză pe acest neteziș și alunecă până în apa uleioasă, acoperită cu o spumă murdară. Atunci simți ceva tare înțepându-l. Era o creangă groasă, care se înfipsea tocmai acolo.

— Oh, oh! se bucură el. Dom' Bob n-are pușcă. Creanga este măciucă!

O smulse din noroi și începu să o curețe.

Nu fusese zărit de sioucși. În timpul grăbitei lui alunecări, corpul său negru nu se putea deosebi de roca negricioasă, iar acum, în apă, capul și umerii îi ieșeau foarte puțin la suprafață. De altfel, ogallallașii aveau privirile ațintite spre crater, la altceva nu se uitau.

Tocmai când începu bubuitul subpământean, Old Shatterhand își văzu oamenii călărind prin apă. Acum sosise vremea să intervină și el.

Își rezemă carabina de trunchiul copacului după care sedea și-și luă pușca cea cu tragere lungă, doborâtoarea de urși. Doi sioucși rămăseseră în dreptul craterului.

Deodată șeful ridică brațul. Old Shatterhand nu putea auzi ce poruncise, dar știa bine ce însemna acest gest: începutul chinurilor lui Martin și Wohkadeh. Apropie patul puștii de obraz. Arma bubui de două ori, una după alta. Sioucșii ogallallași nu putuseră auzi pocnetul puștii, căci pământul duduia sub ei neîncetat.

— Dați-le drumul! poruncise căpetenia ogallallașilor, ridicând brațul.

Cei doi oameni ai săi, care trebuia să execute porunca, făcură repede câțiva pași înainte, spre prizonierii care zăceau la pământ. Tatăl lui Martin scoase un țipăt de groază, rămas neauzit în vuietul asurzitor.

Dar, abia se aplecară cei doi călăi, dorind să apuce prizonierii, că se și prăbușiră, alături, rămânând întinși lângă dânșii.

Șeful urlă ceva, ce nu se putu înțelege, căci din gura gheizerului țâșneau șuierând apă și aburi, iar în partea de

jos se auzeau ca niște bubuituri înăbușite de tun, care veneau din străfundurile craterului noroios.

Mocasinul-cel-greu sări într-acolo și se aplecă deasupra celor doi, lovindu-i cu pumnii. Dar ei rămaseră nemișcați, fără viață, cu capetele găurite. Însăimântat, îi lăsă jos, iar el se ridică cu fața schimonosită de groază.

Se apropiară și alți sioucși, care nu puteau pricepe nici purtarea celor doi, nici purtarea căpeteniei. Îndată ce văzură, luară și ei chipul spaimei, ca și căpetenia.

Apoi urmă ceva și mai cumplit. Șuieratul gheizerului aproape se stinsese, astfel încât urechea putea percepe și alte sunete. Dinspre fluviu răsună un urlet îngrozitor. Toți ochii se îndreptară într-acolo și văzură apărând o namilă neagră care învârtea în mâini o prăjină lungă și grea. Apariția era udă learcă de spumă murdară, galben-verzuie, și era acoperită de păpuriș și trestie mucegăită. Bietul Bob nu-și mai pierduse vremea să se curețe de aceste podoabe. De aceea avea o înfățișare care îl făcea să nu mai semene cu o ființă omenească. Afară de asta, urletul cel cumplit, ochii cât cepele, dinții mari și lucioși, tăiară pentru o clipă răsuflarea sioucșilor.

Se aruncă asupra lor rotindu-și măciuca, și lovind în toate părțile, ca un Hercule. Toți se feriră din calea lui. Străbătu prin gloată și se repezi la șef:

— Dom' Martin! Unde este iubit dom' Martin? țipă el gâfâind. Aici, dom' Bob, aici, aici! El distruge toți sioucșii! Face praf toți ogallallașii!

— Ura! Țsta-i Bob! strigă Dick. Am biruit! Ura! Ura!

În același timp, din partea cealaltă se auzi țipătul de război, vestitor de primejdie, al upsarocanilor și șoșonilor, care trezi pe sioucși din înmărmurire. Oamenii lui Old Shatterhand năvăleau în galop. În consternarea lor, sioucșii își pierdură cumpătul și nu observară că dușmanii erau mai puțini decât ei. Moartea inexplicabilă a celor doi, apariția lui Bob, pe care îl crezuseră vreun demon al apelor, iar acum atacul neașteptat, totul le produse o spaimă nebună.

— Fugiți! Fugiți! Scăpați cum puteți! răcneau ei, repezindu-se la cai.

Dick își strânse calul între pulpe:

— Repede, spre salvatorii noștri! îi îndemnă el pe ceilalți.

Mârtoaga cea lungă în picioare o și luase din loc, cu catârul Lunganului după dânsa. Într-o clipă îi urmă și calul lui Frank, fără ca stăpânul să-l fi îndemnat cu vreo mișcare. Bietele animale erau atât de speriate de tremurul pământului, de apariția lui Bob și de strigatele de război, încât nimeni nu le-ar fi putut opri.

Mocasinul-cel-greu primise de la Bob o lovitură atât de zdravănă, încât se prăbușise în nesimțire. Din fericire pentru el, negrul n-o mai repetase. Văzându-și tânărul stăpân culcat jos, îngenunchease alături, uitând de toate.

— Bun, bun dom' Martin! strigă el. Este aici viteaz dom' Bob. El taie repede curelele la dom' Martin!

Căpetenia își revenise și trăsesese cuțitul, ca să-l înjunghie, dar, auzind urletul dușmanilor și văzând pe ai săi luând-o la sănătoasa, își dădu seama că trebuie să fugă și el. Într-o singură clipă se avântă pe cal, mână spre Baumann, al cărui animal se sperie și sări în două picioare, îl apucă repede de dârlogi, scoase un strigăt pătrunzător cu care își îmboldi animalul și o luă la goană, în susul fluviului, târând după sine pe prizonier.

12. La Gura Iadului

Sioucșii ogallallași erau încredințați că drumul în susul fluviului era liber pentru dânșii. Odată ajunși la mormântul căpeteniilor, se puteau considera scăpați, căci acea regiune le dădea un adăpost minunat și se puteau ascunde chiar de un dușman mult mai puternic decât credeau ei că au în urmă. Dar în curând trebuiră să afle cât de mult se înșelaseră.

Cum am mai spus, înainte de a pleca de la Lacul Pietrei Galbene, Old Shatterhand se înțeleșese cu Winnetou ca el să plece cu restul de războinici la Gura Iadului și să aștepte acolo. Apașul urmase credincios această orânduială.

Părăsise adăpostul puțin timp după plecarea lui Old Shatterhand și călărise atât de repede cu indienii săi încât, pe înserat, sosiră la poalele dinspre apus ale munților Gurii de Foc.

Într-acolo ducea o vale, care se îngusta pe măsură ce urcau tot mai sus povârnișul pieziș. Era alcătuită de un curs de apă al cărei izvor era sus, în munți. Odată sosiți, călăreții se găsiră într-o pădure sălbatică, în care se părea că încă nu călcase picior de om.

Dar apașul cunoștea bine drumul. Călărea cu cea mai mare siguranță, ca și cum ar fi urmat o cărare pe care numai ochii lui o vedeau, printre copaci, la deal, apoi drept în josul coastei, către vale, printre uriașe spărturi de stâncă împrăstiate pretutindeni.

Dintr-o dată, în fața lor răsună o pocnitură groaznică, asemănătoare cu explozia dinamitei, urmată de o serie de detunături, ca ale unor tunuri puternice de fortăreață, pe urmă duduiri pusti și se auziră felurite pârâituri, trosnituri, vâjâieli și șuierături, de parcă undeva prin apropiere s-ar fi aprins un uriaș foc de artificii.

— Uff! strigă Viteazul-zimbru. Ce este asta?

— E K-un-tui-temba, Gura Iadului, răspunse Winnetou. Fratele meu tocmai a auzit glasul „Gurii”, în curând o va vedea scuipând.

Mai înaintă câțiva pași, apoi se opri și se întoarse către războinicii roșii:

— Frații mei pot să se apropie. Acolo jos s-a deschis Gura Iadului.

Și arată spre prăpastia care li se deschidea înaintea. Indienii alergară într-acolo.

După cum putură vedea, se opriseră în dreptul unui perete de stâncă ce cădea vertical până la o adâncime de mai multe sute de picioare, iar jos se afla Valea Fluviului Gurii de Foc. Chiar în fața lor, pe celălalt mal, țâșnea din pământ o coloană uriașă de apă. Ea avea un diametru de aproape șapte metri și zvâcnea la vreo cincizeci de metri înălțime, unde forma un capitel aproape sferic din care se desprindeau către cer o sumedenie de șuvoaie de grosimea unui braț. Gigantica vârtoare era învelită într-un strat de aburi străvezii, care sus se desfăcea ca o umbrelă. Apa era fierbinte.

În spatele acestei minunății a naturii, malul se trăgea înapoi, formând o căldare de stâncă adânc scobită, pe marginea căreia apunea soarele. Razele sale cădeau asupra coloanei, iar aceasta sclipea ca un izvor de scântei, de cele mai splendide culori.

— Uff! Uff! răsună primprejur, iar căpetenia șoșonilor se întoarse întrebător către Winnetou.

— De ce numește fratele meu acest loc Gura Iadului? N-ar fi mai bine să i se spună T-al-tui-temba, Gura Raiului, căci Oihtka-petay, n-a văzut nicicând ceva mai minunat...

— Fratele meu nu trebuie să se lase amăgit. Sunt atâtea lucruri care par frumoase la început, dar un om cu minte își dă părerea doar la sfârșit.

Ochii indienilor, vrăjiți, mai stăruiau, încă, asupra măreței priveliști, când deodată se auzi o bubuitură ca aceea de mai înainte, și pe dată tabloul se schimbă.

Coloana de apă se strânse, și, o singură clipă, gura din care se ridicase fu liberă; se auzi un sunet înăbușit, apoi prin gaură ieșiră inele de aburi gălbui cu zguduituri repetate una după alta, tot mai repede, până se contopiră într-un șuierat subțire. Inelele izolate formară o singura coloană de fum și, îndată după aceea, o materie negricioasă, ca un noroi, începu a fi azvârlită în sus. Împrăstia o duhoare îngrozitoare. Câte un corp solid zbura afară din masa lichidă și, de câte ori se întâmpla aceasta, răsuna un vaiet înăbușit, asemănător cu acela al fiarelor flămânde din menajerii. Aceste izbucniri, urmau una după alta, iar în pauze, întreaga vale răsuna de vaiete și gemete înfricoșătoare, de parcă acolo și-ar fi avut lăcașul de veci sufletele blestemate.

— *Kats-anwa* ^[45]! strigă Viteazul-zimbru.

— Acum, întrebă Winnetou zâmbind, mai voiește fratele meu să numească acest loc blestemat Gura Raiului?

— Nu. N-ar fi mai bine să mergem mai departe?

— Va trebui să ne așezăm tabăra tocmai aici.

— Uff! E neapărată nevoie? Duhoarea aceasta este îngrozitoare.

— Da. Însă iadul a țipat astăzi pentru ultima oară, așa că deocamdată n-o să mai supere nasul șoșonilor.

Winnetou conduse, pe însoțitorii săi ceva mai încolo de muchia stâncoasă, acolo unde malul era alcătuit dintr-o rocă mai moale și din pământ. Această pârtie era verticală și părea primejdioasă. Terenul fusese presărat cu numeroase găuri dințate, galbene ca pucioasa, din care se ridicau vaporii de apă, semn sigur că scoarța era subțire și găunoasă.

— Pe aici vrea să coboare fratele meu? întrebă Oihtka-petay pe apaș.

— Da. Alt drum afară de acesta nu există.

— N-o să ne frângem gâturile?

— S-ar putea lesne întâmpla, dacă nu vom fi prevăzători. Când a fost pe-aici cu Old Shatterhand, Winnetou a cercetat bine acest loc. Voi merge călare înainte. Calul meu este înțelept și nu va pune piciorul acolo unde este primejdie. Frații mei mă pot urma cu încredere.

Își mână calul pe marginea povârnișului și toți văzură cu câtă atenție încerca pământul cu copita. Se încrezură într-însul.

— Frații mei să lase distanță între ei, mai spuse Winnetou, pentru ca pământul să aibă de susținut povara unui singur călăreț. Dacă animalul amenință să se prăbușească, omul trebuie să-l strunească de frâu și să-l tragă înapoi.

Din fericire, nici unul nu se află într-o asemenea primejdie. Cu toate că trecură prin mai multe locuri care sunau a gol, totuși convoiul ajunsese cu bine la fluviu. Apa era aici mai caldă decât de obicei, cu o suprafață verzuie și unsuroasă, pe când ceva mai sus, valurile curate și transparente loveau țărmul. Acolo mânăra caii, în râul pe care-l trecură cu ușurință. Apoi, Winnetou coti iarăși direct spre Gura Iadului.

Erupția acestui vulcan noroios încetase. Îndată ce călăreții sosiră acolo și se apropiară cu precauție de marginea gurii, priviră într-o prăpastie întunecoasă de vreo patruzeci de metri, în care liniștea părea desăvârșită. În afara cantităților de nămol îngrămădite nimic nu trăda că doar cu câteva minute mai devreme aici se dezlănțuise iadul.

Winnetou arătă căldarea de stâncă din dosul Gurii Iadului și zise:

— Acolo se află mormintele căpeteniilor sioucșilor. Frații mei pot să mă urmeze într-acolo.

Fundul căldării era alcătuit dintr-un cerc rotund de un diametru de vreo jumătate de milă engleză. Pereții erau atât de drepecți, încât ar fi fost cu neputință să se suie cineva pe ei. Numeroase găuri, umplute cu noroi fierbinte sau apă

clocotită, făceau urcușul și mai nesigur, și nu se zărea nicăieri nici vreun firicel de iarbă, nici cea mai prăpădită buruiană.

Tocmai în centrul acestei văi se ridica o movilă înaltă, alcătuită din pietre, bucăți de pucioasă sfărâmate și nămol, care formau o masă sfărâmicioasă. Avea cam cinci metri înălțime, patru metri lățime și șapte lungime. În creștetul său erau înfipse mai multe arcuri și lănci, împodobite cu insigne războinice și funerare.

— Aici, zise Winnetou, este îngropat Focul-cel-rău, unul dintre cei mai vestiți viteji ai ogallallașilor, împreună cu alți doi sioucși doborâți de pumnul lui Old Shatterhand! Stau aici călări, cu pușca pe genunchi, cu scutul în stânga și cu tomahawkul în dreapta...

Viteazul-zimbru ocoli binișor mormântul, apoi îl întreabă pe Winnetou:

— Când crede fratele meu că vor sosi sioucșii ogallallași la Fluviul Gurii de Foc?

— Poate chiar astă seară.

— Atunci trebuie să găsească distrus mormântul căpeteniei. Pulberea va fi împrăștiată în toate vânturile, iar oasele vor fi aruncate în Gura Iadului, pentru ca sufletele lor să se tânguie acolo, în adânc... Luați-vă tomahawk-urile și dărâmați colina!

Coborî de pe cal și puse mâna pe topor, gata să treacă la fapte.

— Oprește-te, porunci Winnetou. Old Shatterhand le-a lăsat celor învinși scalpurile, ca să-i îngroape cu ele. Un ostaș viteaz nu se luptă cu oasele morților. Winnetou va apăra mormântul! Am spus!

Până acum nici un prieten nu-i vorbise astfel lui Oihtkpetay. Șoșonul era mânios, dar nu cuteză a se împotrivi apașului. Bombăni un *Ugh!*^[46] supărat și îl urmă. Oamenii săi rămaseră tăcuți. Purtarea hotărâtă a lui Winnetou făcuse o puternică impresie asupra lor.

Începu a se însera și apașul descălecă lângă Gura Iadului. Din stânci izvora un șuvoi rece care șerpuia pieziș prin vale și se vărsa în râu. Altminteri, locul nu era deloc potrivit pentru popas, dar căpetenia își avea motivele sale pentru care hotărâse să petreacă noaptea aici și nu într-un alt loc. Își priponi calul, își făcu pernă dintr-o pătură și se întinse lângă stâncă.

Șoșonii îi urmară exemplul.

Sedea unii lângă alții și vorbeau. Șeful lor, uitând de necazul împotriva lui Winnetou, se așeză alături de acesta. Încetul cu încetul, se întunecă de tot. Trecură mai multe ceasuri și apașul părea că doarme. Dar deodată se sculă, puse mâna pe pușcă și-i spuse lui Oihtka-petay:

— Frații mei se pot odihni în tihnă. Winnetou se duce în cercetare.

Deîndată dispăru în beznă noapții. Ceilalți rămaseră treji, așteptând, dar avură mult de stat, căci era de mult trecut de miezul noapții când se întoarse apașul. Vorbi în felul său simplu, făcându-se auzit de toată lumea:

— Mocasinul-cel-greu poposește cu oamenii săi la Apa Diavolului. Are la el pe Vânătorul de Urși cu cei cinci tovarăși ai săi și i-au prins și pe frații noștri, care ne-au părăsit ieri noapte. Old Shatterhand trebuie să fie prin apropiere. Frații mei pot să doarmă. Când se va crăpa de ziuă, Winnetou și cu Oihtka-petay se vor furișa încă o dată până la Apa Diavolului. Am spus!

Îndată ce se revărsă de ziuă, Winnetou trezi pe căpetenia șoșonilor și împreună pășiră fără zgomot spre apă. De la Gura Iadului, până la Apa Diavolului, să fi tot fost o milă englezească. Fluviul făcea un cot nu departe de tabăra dușmanilor. Stând acolo după muchia stâncii, cei doi șefi îi putură observa pe sioucși. Aceștia tocmai își aduceau caii pe care îi adăpaseră, apoi se așezară să mănânce.

Winnetou își îndreptă privirea spre înălțimea de pe malul drept al fluviului, dincotro trebuia să apară Old Shatterhand.

- Uff! zise el încetișor. Old Shatterhand e acolo.
- Unde? întrebă celălalt.
- Colo sus, pe munte.
- Dar acolo nu se poate vedea. E pădurea prea deasă.

— Da, dar se văd ciorile rotindu-se pe deasupra copacilor. Asta înseamnă că cineva le-a tulburat. Old Shatterhand va merge devala prin pădure, apoi va trece fluviul mai jos de sioucși, unde ei nu-l pot vedea. Apoi îi va ataca și-i va împinge spre apă, la vale. În acest timp noi va trebui să ne aținem la Gura Iadului, și să-i împingem în Valea Mormintelor. Fratele meu trebuie să se grăbească, căci nu e timp de pierdut.

Cei doi se întoarseră grăbiți. În general, Winnetou presupusese exact, căci nu putea ști chiar toate amănuntele. Când sosiră ai lor, aceștia primiră instrucțiunile necesare și se pregătiră de atac. Deodată, de sus răsună o pocnitură îngrozitoare.

— Apa Diavolului își ridică glasul, explică Winnetou. Îndată va scuipa și Gura Diavolului. Dați-vă înapoi, să nu vă lovească!

Știa mai demult că cele două cratere sunt în legătură unul cu altul, de aceea se trase mult în lături. În curând se auzi cum izbucnirea Apei Diavolului încetează și, ca urmare, se auzi țipătul de război al celor treizeci de șoșoni, care, în această clipă, năvăleau asupra sioucșilor.

Ceea ce prezisese Winnetou se adeveri întocmai; Gura Iadului începu să scuipe întocmai ca și în seara precedentă. Cu tunete și șuier, coloana de apă se înalță în tării, iar șuvoaiele care se desfăceau sus, cădeau apoi în cercuri largi. Oamenii apașului avură prin aceasta o minunată acoperire, căci sioucșii care se repezeau încoace nu-i puteau vedea pe șoșonii ascunși în spatele șuvoiului. Dușmanii apărură în dezordine, goniți de spaimă.

— Vin! strigă el. Când voi da semnalul, ne vom repezi de după craterul care scuipă și nu-i vom lăsa să treacă. Atunci

vor trebui s-o ia la stânga, înspre Valea Mormintelor. Nu trageți cu pușca. Singură spaima îi va împinge înăuntru.

Într-adevăr, sioucșii se apropiau, cu gând să treacă în josul râului. Atunci se ivi Winnetou de după coloana de apă. Strigătul său de război răsună puternic în aerul dimineții, iar șoșonii își uniră glasurile cu al lui. Sioucșii își văzură drumul oprit și-și întoarseră caii, căutând scăpare în căldarea de stâncă. În urma acestora se arătă un grup compact format din câțiva călăreți sioucși, zburând în galop, în mijloc cu căpetenia ogallallașilor, Vânătorul de Urși și Hobbler-Frank. Cum am mai spus, prizonierii legați de cai încercaseră să ajungă la salvatorii lor, când un strigăt puternic le atrăsese atenția. Erau vocile reunite ale lui Martin Baumann, Wohkadeh și Bob, care îl văzuseră pe șeful sioucșilor ducând cu sine pe Vânătorul de Urși. Frank înțelese pe dată primejdia de moarte în care se afla prietenul său și, cu toate că era legat, numai cu ajutorul picioarelor, își întoarse brusc calul, oprindu-se în fața negrului:

— Taie-mi curelele, Bob! Repede, repede! strigă el, smulgând tomahawkul unuia dintre sioucșii omorâți de Old Shatterhand.

Se avântă din nou, ca fulgerul, în șa și porni în goană după șeful dușman.

Bob nu avea cal. Martin și Wohkadeh n-ar fi putut fi de ajutor, deoarece aveau membrele rănite de curele. Nu puteau decât să strige. Prin aceasta atraseră și atenția lui Dick. El se uită îngrozit înapoi și strigă prietenului său:

— Pitt, înapoi! Siouxul l-a răpit pe Baumann!

Bob veni lângă ei, le tăie legăturile, iar Dick îi smulse cuțitul, pornind în galop după saxon, cu Pitt, neînarmat, în urma lui.

Șoșonii și upsarocanii începeau să bâjbâie în învălmășeala aceea de prieteni și dușmani, când sosi Old Shatterhand, ducând de căpăstru calul lui Bob. În zarva

mare nimeni nu luase seama la el, dar lui nu-i scăpase nimic.

— Iată aici pușca și calul tău, viteazule Bob! strigă el, aruncându-i hățurile și arma. Eliberează-i și pe ceilalți prizonieri și veniți după noi!

Întreg teritoriul dintre Gura Iadului și Apa Diavolului se transformase în câmp de război. Sioucșii ogallallași, upsarocanii, șoșonii și albi țipau din răspuțeri. Nici unul nu pricepea foarte bine ce se întâmplă. Prietenii treceau pe lângă dușmani fără a le face vreun rău, căci singurul lor gând era să-l salveze pe Baumann.

Old Shatterhand se ridicase în scări, având pușca cu dublă tragere aruncată pe spate și carabina în mână. Era ultimul, dar armăsarul său abia atinge pământul cu piciorul și astfel, cât ai clipi, îi ajunse pe upsarocani și pe cei cincisprezece șoșoni.

— Mai încet, le strigă, trecând în zbor pe lângă dânșii. Toată grija voastră e să-i învingeți, căci, acolo sus, așteaptă Winnetou și nu-i lasă să treacă mai departe.

Apoi trecu mai departe. Copitele calului său înghițeau distanțele, căci trebuia să-și ajungă prietenii înainte de a se întâmpla vreo nenorocire.

Calul micuțului saxon, deși nu era vreun alergător de soi, zbura înaripat, parcă, îngrozit de urletele lui Frank, care-l îmboldea întruna cu mânerul tomahawkului. Totuși era de prevăzut că, în stilul acesta, n-avea cum să reziste prea multă vreme. Izbuti să ajungă pe căpetenia sioucșilor ogallallași, ridică măciuca și strigă:

— Câine, vino înapoi! S-a sfârșit cu tine!

— Pitic ticălos! răspunse căpetenia, batjocoritor. Încearcă să lovești!

Se întoarce spre Frank și se feri cu pumnul de lovitura lui, astfel încât saxonului îi zbură arma din mână. Apoi, își trase cuțitul de la brâu, pregătindu-se să-l înjunghie pe „fostul funcționar forestier”.

— Ia seama, Frank! strigă Dick Rotofeiul, care își mână calul pe urma lor, încercând să se apropie.

— Nu-ți fie teamă! răspunse mititelul. Nu mă răpune el pe mine chiar așa de ușor!

Se retrase puțin, pentru a se feri, apoi, cu un avânt fără seamăn, se repezi pe spinarea calului șefului pe care îl cuprinse, strângându-i brațele pe lângă trup. Mocasinul-cel-greu urla de furie, căutând să-și elibereze brațele; zadarnic însă, căci Frank îl ținea cu toate puterile.

— Foarte bine! strigă Dick. Ține-l așa și nu-i da drumul! Vin îndată!

— Grăbește-te și tu nițel! Nu-i chiar așa ușor să strivești un vlăjgan ca ăsta!

Firește, toate astea se petrecură cu o iuțeală de nedescris, mult mai repede decât se poate povesti. Ogallallașul ținea în dreapta cuțitul, iar cu stânga hăturile calului lui Baumann. Se zvârcolea în șa, se întorcea zadarnic de pe o parte pe alta, fără a izbuti să scape din strânsoarea lui Frank.

Baumann era legat, nu putea face nimic ca să scape, dar îl încuraja pe Frank, rugându-l să se țină bine. Acesta răspunse, gâfâind de încordare:

— E bine! Îl înlănțui ca un bun constructor și nu-l slăbesc până nu-i plesnesc plămânii!

Ogallallașul nu-și mai putea stăpâni calul și, astfel, Dick izbuti, în sfârșit, să-i ajungă. De asemenea, se apropie și Pitt. Rotofeiul își mână calul pe lângă Baumann și, cu ajutorul cuțitului lui Bob, îi tăie legăturile.

— Am câștigat! strigă el. Smulge hăturile din mâna roșului!

Baumann încercă, dar era cu desăvârșire lipsit de puteri. Dick voi să-i dea cuțitul, dar nu izbuti, căci doi sioucși se și năpustiră asupra Rotofeiului, în vreme ce al treilea voia să năvălească asupra lui Frank, care n-avea brațele libere, ca să se apere. Pitt arse o zdravănă lovitură calului său, drept între urechi, determinându-l să execute o sălbatică săritură

înainte, și-l ajunse astfel pe indian, îl înșfăcă de guler, și-l smulse din șa, azvârlindu-l la pământ.

— Ura! Aleluia! strigă Hobble-Frank. Aceasta a fost o salvare de ultimă clipă! Dar acum ia-l și pe șef de moț, că nu-l mai pot ține!

— Îndată! răspunse Lunganul.

Întinse ambele mâini spre Mocasin, pentru a-l trage din șa, dar, tocmai atunci, se auzi un vuiet groaznic și caii, speriați, se ciocniră unii de alții. Pitt se clătină, dezechilibrat, iar Dick, care-și strânsese toate puterile pentru a-i respinge pe cei doi atacatori, luat prin surprindere, fu trântit de pe cal. Baumann, așijderea.

Ceata de călăreți, învălmășită, ajunsese acum în fața Gurii Iadului, șuvoiul de apă coborâse, iar coloana de noroi se înălțase, cu un bubuit îngrozitor, care înspăimântase caii. O parte din materia fierbinte și puturoasă fu aruncată de jur-împrejur.

Calul căpeteniei căzu în genunchi, dar se ridică iar și-o luă la goană spre fluviu, abătându-se la stânga tocmai când Old Shatterhand ajungea la grupul rostogolit la pământ.

Voi să-l ajute pe Frank dar, tocmai atunci, văzu cum trei sălbatici coborâseră de pe cai, năpustindu-se asupra lui Dick, ca să-l ucidă. Pitt Lunganul avea prea mult de lucru ca să-și mai poată ajuta prietenul, așa că Old Shatterhand trebui să se alăture grăsanului. Opri calul, sări jos și-i zăpăci pe cei doi ogallallași, lovindu-i cu patul puștii.

Winnetou și șoșonii ocupau distanța dintre Gura Iadului și fluviu. Ei aveau datoria de-a nu-i lăsa să treacă pe acolo pe sioucși și de a-i împinge către mormântul căpeteniei.

Izbutiră întocmai. Toate cele povestite se întâmplaseră cu atâta iuțeală, încât apașul nu mai avusese timp să atace și el. Iar acum, din pricina îngrămădirii de noroi, era complet împiedicat să ia parte la luptă. Totuși, încercă a-și mâna calul înainte și câțiva șoșoni îi urmară pilda.

Căpetenia sioucșilor înțelegea că, imobilizat de Frank, se afla în cea mai mare primejdie. Furia și teama îi sporiră

puterile. Până în cele din urmă, izbuti să-și elibereze mâinile, printr-o lovitură puternică a coatelor, din ambele părți. Saxonul trebui să-i dea drumul.

— Mori! tună indianul, și-și trase cuțitul, gata să-l împlânte în pânțelele mititelului.

Însă acesta se aplecă repede într-o parte, făcându-l pe Mocasinul-cel-greu să lovească în gol. Frank nu mai avea arme. Își aminti de felul în care lovea Old Shatterhand. Înșfăcându-l pe dușman de grumaz cu mâna stângă, ridică brațul drept cu pumnul strâns și bubui tâmpla ogallallașului cu atâta putere, încât, pentru început, avu impresia că și-a zdrobit pumnul. Cel lovit se prăbuși leșinat.

Ajunseseră între timp la fluviu. Calul coborî malul și sări în apă, făcând un înconjur larg, iar cei doi călăreți fură azvârliti peste cap. Îndată ce se simți liber, armăsarul mai făcu două-trei mișcări de înot, apoi se întoarse încet și reveni la țărm.

Winnetou, abia sosit, descălecă și-și pregăti pușca, să fie gata pentru cazul în care ar fi început o luptă în apă. Mai întâi nu putea vedea ce fac cei doi. Doar pălăria de amazoană a lui Frank plutea lângă mal. Un șoșon o recuperă cu ajutorul unei lănci. Apoi, ceva mai în vale, destul de departe de mal, apăru creștetul împodobit cu pene al Mocasinului. Îndată după aceea, la o oarecare distanță de acolo, ieși la suprafață și Frank. Privi împrejur, zări capul sălbaticului și, cu mișcări repezi, înotă spre el. Indianul nu era mort, ci numai amețit. Voi să fugă, dar micuțul saxon se repezi la el ca o știucă, îi sari în spinare, îl apucă de păr cu stânga, iar cu dreapta începu să-i care la pumni. Ogallallașul dispăru în apă și Frank după el. Deasupra lor se formă un vârtej, se ridicau bășici, se văzu un braț al siouxului, care, apoi, dispăru îndată. După câteva clipe apărură picioarele „funcționarului silvic” și poala fracului său, dispărând apoi în adânc. După toate semnele, în apă se dădea o luptă îngrozitoare. Lui Winnetou îi era peste putință să intervină cu vreun glonte așa că, în grabă,

își lepădă armele, gata să sară în apă. Dar Hobble-Frank ieși la suprafață, se uită în toate părțile tușind și gâfâind, apoi strigă:

— E tot dedesubt?

Întrebarea îi fusese adresată lui Old Shatterhand, lui Dick și Pitt, care tocmai apăreau la țărm. Fără a mai aștepta răspunsul, se cufundă din nou și când, după câteva clipe, ieșea iarăși la suprafață, ținea de păr pe dușmanul învins, venind încetișor către mal.

Fu întâmpinat cu strigăte de bucurie, dar el începu să țipe mai tare decât toți:

— Stați liniștiți! În învălmășeală, mi s-a pierdut pălăria, fără urmă. Poate că cineva din onorata asistență a văzut-o, totuși, plutind, pe undeva?

— Nu! i se răspunse.

— Asta-i strașnic! Din pricina acestui nemernic, m-am văzut păgubit de minunata mea pălărie cu pene! O, dar iat-o colo! Șoșonul acela o poartă pe cap. Îl voi da în judecată!

Se duse grăbit la indian, ca să-și recupereze podoaba. Abia după aceea fu gata să primească felicitările camarazilor.

— A cerut multă osteneală, spuse el, cu modestie. Dar, până la urmă, am izbutit. *Veni, vidi, vici*, i-a spus Anibal lui Wallenstein și pot zice și eu același lucru!

— Cezar a spus asta, interveni Dick, iar pe vremea aceea Wallenstein încă nu se născuse!

— Te rog să taci, domnule Jacob Pfefferkon! Ce știe istoria universală despre dumneata? Ia să sari dumneata în spinarea turbatului, să te arunci cu el în apă și să-i curmi acolo firul vieții! Numai și numai atunci ai avea căderea să-ți expui părerile, fără ca eu să mai cârtesc împotriva latineștii dumitale de spițerie! Cât despre mine, ei bine, află că posteritatea îmi va ridica aici un monument de marmură, iar în nopțile senine spiritul meu va coborî și se va bucura că n-a trăit în zadar! Pace rămășițelor mele!

De data asta nu răsese nimeni, iar Winnetou, întinzându-i mâna, zise:

— *Ni'nte ken ni so!* Într-adevăr, ești un om vrednic!

Apoi, printr-un gest, apașul îi arătă lui Old Shatterhand că de restul se ocupă el; se sui pe cal și trecu, împreună cu șoșonii săi, înspre Gura Iadului, acum iarăși potolită. Mergeau la căldarea văii, în al cărei fund se adunaseră siouçșii scăpați.

Acolo stăteau de pază la intrare vraciul upsarocanilor și Moh-aw, fiul căpeteniei șoșonilor, cu oamenii lor. Când uriașul auzi că dușmanul său de moarte, Mocasinul-cel-greu zace învins pe malul fluviului, o luă la goană într-acolo. Ajunse tocmai la timp ca să-l vadă revenindu-și în simțiri, datorită îngrijirilor lui Old Shatterhand. Sări de pe cal, scoase cuțitul de la brâu și strigă:

— Acesta este câinele siouçșilor ogallallași, care mi-a tăiat urechea. Și pentru aceasta va trebui să plătească cu propriu-i scalp.

Dar, când voi să treacă la fapte, Old Shatterhand îl opri spunând:

— Prizonierul aparține fratelui nostru alb, Hobble-Frank. Nimeni altul n-are drept asupra lui!

Se născu un schimb de cuvinte, pe care Old Shatterhand îl încheie cu câștig de partea sa. Upsarocanul se retrase, bombănind.

Baumann, Vânătorul de Urși, îl luă în brațe pe Hobble-Frank și amândoi vărsară lacrimi calde de bucurie.

— Ție, scumpe prietene, îți datorez în cea mai mare parte salvarea mea, spuse Vânătorul de Urși. Dar cum ai putut aduna la un loc atâția oameni, pentru a mă elibera?

Mișcat, Hobble-Frank nu voi să-și asume nici un merit și arătă în josul apei:

— Iată, mai vin și alții, care merită chiar mai multe mulțumiri decât mine.

Baumann îi văzuse și el pe cei cinci foști prizonieri ai siouçșilor. În frunte călăreau Martin, Wohkadeh și Bob.

Alergă în întâmpinarea lor. Când negrul își zări stăpânul, sări de pe cal, fugi către el, căzu în genunchi, îi apucă mâna și strigă plângând:

— O, iubit, bun dom' Baumann! În sfârșit dom' Bob poate muri de bucurie! Acum dom' Bob cântă și sare de bucurie și moare de fericire! O, dom' Bob este vesel și încântat!

Baumann îl ridică în sus și voi să-l ia în brațe, dar Bob se feri ca ars:

— Nu, nu iei în brațe dom' Bob, căci a ucis animal rău, puturos și încă miroase urât!

— Aș, ce animal puturos! Ai venit să mă salvezi, trebuie să te îmbrățișez!

Și trase la pieptul său pe credinciosul dom' Bob. Apoi ajunse Martin la rând. Tatăl și fiul își căzură în brațe.

— Copilul meu, copilul meu! strigă Baumann. Suntem din nou împreună și nimic nu ne va mai despărți. Câte n-ai îndurat din pricina mea! Ai brațele tăiate de strânsoarea curelelor!

— Ale tale sunt și mai însângerate! Dar se vor vindeca, vei fi iarăși sănătos și voinic. Acuma trebuie să le mulțumești tuturor celor care au cutezat să te salveze. Cu Wohkadeh, prietenul meu, ai vorbit încă de ieri, tot așa cu Dick și Pitt. Dar, aici se află Old Shatterhand și Winnetou. Lor și numai lor li se datorează izbânda încercării noastre.

— Știu, fiul meu, și mă mâhnește nespus faptul că nu pot decât să le mulțumesc.

Întinse ambele mâini înspre Old Shatterhand, pe când alte lacrimi începură să-i alunece pe obraji ofiliți. Acesta îl îmbrățișă apoi arătă spre cer și zise, surâzând:

— Nu oamenilor să le mulțumești, iubite prieten, ci lui Dumnezeu din cer, care ți-a dat puterea să înduri chinurile cele groaznice. Noi am fost doar unelte ale lui.

Își scoase pălăria și rosti, din adâncul inimii, o rugăciune de mulțumire. Ceilalți se descoperiră, de asemenea, iar îndată ce termină, din toate gurile răsună deodată un puternic și pios: Amin!

Căpetenia sioucșilor care ședea legat, jos, privea cu uimire la toate acestea. Fu ridicat pentru a fi dus și el acolo unde mergeau toți, la Valea Mormintelor, și unde așteptau Winnetou, șoșonii și upsarocanii.

Old Shatterhand și Winnetou schimbă câteva cuvinte între ei.

— Ce au de gând frații mei? întrebă apașul.

— Noi știm, răspunse Old Shatterhand, că frații noștri roșii au și ei un cuvânt de spus. De aceea vom fuma pipa sfătuirii. Dar, mai înainte, am să vorbesc și cu Hong-peh-te-keh, șeful sioucșilor.

Descălecară iar, asemenea și Winnetou. Se formă un cerc în jurul prizonierului. Old Shatterhand veni lângă el și zise:

— Mocasinul-cel-greu a încăput pe mâinile dușmanilor săi, oamenii lui sunt de asemenea pierduți, căci sunt împresurați de stânci și de noi. Nu vor putea fugi și vor muri de gloanțele noastre, dacă șeful ogallallașilor nu face nimic ca să-i scape.

Tăcu pentru a urmări reacția Mocasinului-cel-greu. Dat fiind că acesta continua să șadă liniștit, cu ochii închiși, continuă:

— Fratele meu roșu îmi poate spune dacă a înțeles vorbele mele?!

Indianul deschise ochii, îi aruncă o privire plină de ură și scuipe. Acesta era răspunsul său.

— Oare șeful ogallallașilor își închipuie că are în față un animal scârbos, de îndrăznește să scuie astfel?

— *Wakon kana!* ^[47] scrâșni cel întrebat.

— Mocasinul-cel-greu nu mai poate deosebi un războinic puternic de o muiere bătrână și slabă?

— *Kot-o pun-krai șonka!* adică *O mie de câini!*, șuieră prizonierul.

Câțiva dintre indienii care ședeau împrejur scoaseră un mormăit mânios. Old Shatterhand le aruncă o privire aspră,

apoi, spre mirarea tuturor și mai ales a prizonierului, se aplecă să-i dezlege curelele:

— Căpetenia ogallallașilor poate verifica acum dacă vorbește cu o muiere bătrână, cu un câine, sau cu un bărbat! Poate să se ridice de jos!

Indianul se ridică. Oricât de obișnuit ar fi fost să se stăpânească în orice împrejurare, nu-și putu totuși ascunde nedumerirea. În loc să fie călcat în picioare și lovit cu pumnii, ca răsplată pentru vorbele lui jignitoare, era eliberat din lanțuri!

— Deschideți cercul, porunci Old Shatterhand războinicilor din jur.

Aceștia se apropiară unul de celălalt, în așa fel încât siouxul să poată privi înăuntrul văii. Își văzu oștenii stând alături de mormântul căpeteniei și, după mișcările lor, putu ști că se sfătuiau cu însuflețire. Ochii îi scânteiară. Se gândi să încerce o evadare, oricât de periculoasă... chiar împușcat, tot era mai bine, decât hărăzit unei morți în chinuri, așa cum credea el că i se pregătise.

— Mocasinul-cel-greu se gândește să fugă. Ar fi bine să renunțe. Picioarele lui lasă urme mari, pe când ale noastre sunt ușoare ca aripa rândunicii, iar gloanțele noastre nu-și greșesc ținta. Să mă privească bine și să-mi spună dacă mă cunoaște!

— Hong-peh-te-keh nu se uită la un lup șchiop! mormăi sălbaticul.

— Old Shatterhand este un animal șchiop? Și Winnetou, căpetenia apașilor, cel al cărui nume este mai vestit decât al oricărui sioux ogallallaș, așijderea?

— Uff! îi scăpă prizonierului.

Nu se așteptase la o asemenea surpriză. Pe când privirile îi rătăceau de la unul la celălalt, pe fața sa apăru o expresie de respect, pe care n-o putea ascunde.

— Și mai sunt încă și alți războinici, tot atât de viteji. Căpetenia sioușilor îl poate vedea acolo pe Oihtka-petay, conducătorul șoșonilor, alături de Moh-aw, viteazul său fiu.

Puțin mai la dreapta stă Kanteh-pehta, neînvinsul vraci al talismanelor și conducătorul upsarocanilor. Dincolo vezi pe Pitt-honskek și Dick-petah-tșeh. Apoi...

Se opri din vorbă, căci în același moment se auzi un bubuit atât de puternic, încât caii se ridicară în două picioare și chiar și războinicii cei mai neînfricați tresăriră. Întreaga vale răsună de un vuiet ca de sirenă, și pământul începu să se cutremure. Din gurile de noroi răspândite pe fundul văii se ridicară aburi albastrii, gălbui, roșii ca sângele ori negricioși ca funinginea. După aceștia, urmă o materie mai solidă. Fumul de iad și noroiul azvârlit în toate părțile răspândeau o duhoare înăbușitoare.

Era peste puțină să vezi la douăzeci-treizeci de pași. Fiecare trebuia să se apere pentru a nu fi împrôșcat de materia fierbinte, așa că se făcu o învălmășeală de nedescris. Caii se smuciră și o luară la goană. Oamenii țipau din răputeri și dădeau unii peste alții. În fundul văii izbucni răcnetul de spaimă al sioucșilor ogallallași, care se năpusteau spre ieșirile din vale. Mai mulți dintre ei căzură în găurile al căror nămol îi acoperi într-o clipă, alții o luau la fugă, croindu-și drum printre paznicii albi și roșii, sporind astfel învălmășeala.

La început, Old Shatterhand își păstrase calmul. Chiar de la prima detunătură apucase cu brațul, zdravăn, pe căpetenia sioucșilor, pentru a nu-l lăsa să scape. Dar, mai apoi, trebui să se ferească el însuși din fața unei primejdioase împrôșcări și fu nevoit să-i dea drumul. Fugi, împreună cu Dick, care se împiedică, voi să se țină de Old Shatterhand și-l trase și pe acesta jos.

Mocasinul-cel-greu era și el înspăimântat, nu încercă să se apere în nici un fel ori să se elibereze din strânsoarea lui Old Shatterhand, dar, îndată ce se simți liber, scoase un țipăt triumfător, o luă la goană spre interiorul văii, dar nu izbuti să ajungă prea departe. Trecând pe lângă Bob, acesta întoarse, iute ca fulgerul, pușca, dându-i cu patul ei o lovitură zdravănă în cap.

— Fuge șeful! După el! După el! urla cât îl țineau puterile.

Mocasinul-cel-greu se clătină, zăpăcit de lovitura lui Bob, făcu câțiva pași șovăielnici, de colo-colo, apoi încercă să se facă nevăzut. Dar Martin, tânărul fiu al Vânătorului de Urși, auzise strigătul negrului și zbură în urma fugarului, nevoind cu nici un preț să-l scape pe călăul tatălui său. Acesta n-avea timp să privească înapoi. Nu se credea urmărit și acorda întreaga sa atenție drumului, foarte dificil de parcurs. Cele mai multe guri de nămol se aflau tocmai în direcția mormântului, de aceea coti la dreapta, spre peretele văii, încercând să înainteze de-a lungul acestuia. Acolo însă erau tot atât de multe deschizături cu aburi și fum, astfel încât trebuia să fie cu ochii-n patru. De multe ori, ridicând piciorul, observa că pământul ce părăsise odinioară solid, începea să-i alunece de sub tălpi și izbutea să scape de nepătrunsa îmbrățișare a mlaștinii doar sărind cu iuțeală într-o parte. Dinainte i se deschideau, tot mai des, capcane fierbinți, dar era prea târziu să se mai oprească și sărea, întruna, mânat de frica morții.

Simțea, firește, și urmările loviturii de pușcă. Capul i se îngreuna, ochii îl ardeau, plămânii nu-l mai ajutau, și nici picioarele. Când voi să se odihnească o clipă, privi în jur și, printr-o ceață de sânge, își observă foarte aproape urmăritorul, fără a-l recunoaște, căci nu-i văzuse lămurit fața. Îngrozit, Mocasinul-cel-greu, porni mai departe. Încotro? Pretutindeni, abisuri deschise amenințau să-l înghită. În față i se ridica peretele vertical de stâncă. Puterile îi erau pe sfârșite. Se văzu pierdut.

Atunci zări o ieșitură cu trepte săpată în stâncă și deasupra ei încă multe altele. Era chiar locul pe unde urcase, odinioară, Old Shatterhand, călare, până sus... Își încordă puterile și începu să urce, treaptă cu treaptă.

La un moment dat gurile de nămol își încetară activitatea tot atât de brusc precum începuseră. Aerul se limpezi și se putea vedea iar în jur, ca mai înainte.

Atunci, în vale, răsună un țipăt de groază. Bob se văieta disperat.

— Dom' Martin! Bunul meu dom' Martin!

Arată spre stânca cu trepte apoi, cu mers zorit, se repezi într-acolo. Cei doi se luptau pe viață și pe moarte. Siouxul îl apucase pe Martin cu brațe vânjoase și încerca să-l azvârle în adânc. Dar se istovise și era amețit, așa că tânărul izbuti să se desprindă din îmbrățișarea ucigașă, se trase înapoi, cât putu mai mult, își făcu avânt și se repezi cu toate puterile asupra căpeteniei. Mocasul își pierdu echilibrul, bătu aerul cu mâinile, pierdu sprijinul de sub picioare și, scoțând un țipăt sfâșietor, se prăbuși de pe stâncă în gura de nămol căscată, al cărei înfiorător gâtlej îl înghiți pe dată.

Toți cei din căldarea văii asistaseră la scenă. În față, răsună țipăt de triumf, iar în spate se auzi urletul sioușilor, care-și văzuseră căpetenia ucisă de un copilandru. Glasul lui Bob, însă, era mai puternic decât toate. Negrul sărea din piatră în piatră, scoțând strigăte de bucurie. Ajuns sus, cuprinse în brațe pe învingător.

— De treabă băiat! zise Dick. Mi-a tremurat inima pentru dânsul. Dumitale nu, Frank?

— Ba cum să nu, răspunse saxonul, ștergându-și o lacrimă de bucurie. M-au trecut sudorile de teamă. Dar, acum, duse sunt toate. Băiețandru cel cutezător a învins, iar în ce-i privește pe siouși, vorbă multă, sărăcia omului. Îi vom sili să-și plece capetele sub furcile culinare.

— Culinare?! Caudine, vrei să zici!

— Te rog să taci! îl întrerupse mititelul pe un ton sever. Într-un moment atât de solemn, n-am nici o poftă să mă cert cu dumneata. Parcă-i văd pe siouși predându-se. Apoi, se va încheia o pace generală a popoarelor, la care trebuie să luăm parte și noi doi. Dă mâna! *Et in terra cnax!*

Cu acest mișmaș lingvistic strânse mâna lui Dick, care râdea, apoi se duse să-l felicite pe Martin Baumann, care cobora de pe stâncă împreună cu Bob.

Ceilalți făcură același lucru, apoi Old Shatterhand se adresă tuturor:

— Domnilor, rămâneți pe loc. Mă voi duce la sioucși însoțit doar de Winnetou. Puterile subpământene și moartea conducătorului lor i-a impresionat. Într-o jumătate de oră se va hotărî dacă trebuie sau nu să curgă sânge omenesc.

Împreună cu șeful apașilor păși spre mormintele în dosul cărora se găseau sioucșii. Era un drum destul de îndrăzneț, pe care-l puteau face puțini și, dintre aceștia, doi știau sigur că numele lor va umple dușmanii de spaimă.

Dick și Pitt vorbeau încetișor unul cu celălalt. Ei hotărâseră să sprijine năzuințele de pace ale lui Old Shatterhand. Indienii nu prea obișnuiau să-și cruce dușmanii, iar Vânătorul de Urși și tovarășii săi înduraseră atâtea, încât, de bună seamă, cereau și ei răzbunare.

De aceea cei doi adunară pe toți cei de față, iar Dick țină o cuvântare în care încercă să explice că mila și împăcarea ar fi cea mai potrivită alegere pentru ambele tabere. Firește, era de prevăzut că, în cazul unei lupte, sioucșii ar fi fost nimiciți, dar câte vieți omenești ar mai fi trebuit să fie astfel jertfite? Și-apoi, ce s-ar fi întâmplat dacă toate neamurile sioucșilor ar fi dezgropat securea războiului, pentru a se răzbuna printr-o baie de sânge? Își încheie cuvântarea astfel:

— Șoșonii și upsarocanii sunt oșteni viteji, nici un alt neam nu se poate compara cu dânșii. Sioucșii sunt față de ei ca nisipul în pustiu. Dacă se ajunge la un război de despăgubire, multe femei și, copii de-ai indienilor-ciori și de-ai indienilor-șerpi își vor plânge bărbații și părinții. Gândiți-vă că voi înșivă ați fost prizonieri. Old Shatterhand și Winnetou i-au făcut ostatici pe Viteazul-zimbru și pe fiul său și i-au învins la copac pe Inimă-de-foc și pe Tunetul-însutit. Am fi putut nimici pe toți ostașii lor, dar n-am făcut-o, căci Marele Manitu își iubește copiii și vrea ca ei să

trăiască uniți ca frații. Frații mei roșii ar trebui să încerce măcar o dată ce plăcut e să ierți. *Howgh!*

Această cuvântare făcu o puternică impresie. Baumann era decis să renunțe la orice răzbunare, tovarășii săi salvați se învoiră și dâșii. Chiar și indienii dădeau dreptate vorbitorului, dar nu pe față. Unul singur era nemulțumit de discursul lui Dick.

— Mocasinul-cel-greu m-a rănit! zise conducătorul upsarocanilor. Sioucșii nu trebuie să plătească pentru asta?

— Mocasinul e mort. Nămolul l-a înghițit cu scalp cu tot. Ești răzbunat!

— Dar ogallallașii ne-au furat talismanele!

— Or să trebuiască să le dea înapoi. Tu ești un bărbat voinic și ai putea ucide pe mulți dintre ei, dar ursul puternic este mândru, lui îi e silă să strivească pe șobolanii cei mici și fricoși!

Această comparație produse efectul dorit. Vraciul cel uriaș se simți măgulit. Era un învingător, putea să ucidă sau să ierte. Tăcu.

Spre mirarea tuturor, curând se întoarseră înapoi Old Shatterhand și Winnetou în fruntea ogallallașilor, care îi urmau în șir lung, unul câte unul. Depuseră armele grămadă și se traseră înapoi în liniște. Prin aceasta arătau fără cuvinte că n-aveau de gând să se mai opună. Ședeau acolo, cu capetele plecate și cu fața tulburată. Năpasta care-i lovise fusese atât de neașteptată și de puternică, încât ei încă nu-și puteau reveni din uimire.

Dick Rotofeiul păși înainte și-i povesti lui Old Shatterhand despre efectele cuvântării sale. Acesta se bucură mult și-i strânse mâna cu recunoștință. Totodată, vorbi ogallallașilor:

— Războinicii voștri au predat armele, fiindcă le-am făgăduit că viața le va fi cruțată. Fețele palide, șoșonii și upsarocanii vor să le dăruiască mai mult decât viața. Oștenii sioucși pot să-și ia armele înapoi, între noi și ei să fie pace. Vom merge la mormintele căpeteniilor și le vom

cinsti memoria. Între noi și voi, securea războiului va fi îngropată. Vă veți putea întoarce la veșnicele câmpii ale vânătorii și veți putea povesti despre Marele Manitu al albilor, care interzice vărsarea de sânge.

Sioucșii rămaseră încremeniți de mirare. Soarta lor luase iarăși o întorsătură fericită. Abia le venea să creadă, dar, când avură armele înapoi, plini de recunoștință, se repeziră la Old Shatterhand să-i mulțumească. Până și vraciul talismanelor se arătă mulțumit, până la urmă, când talismanele furate aveau să fie înapoiate upsarocanilor. Caii fură recuperați, apoi tot restul zilei fu petrecut în ceremonii funebre.

Seara, când ardeau focurile de popas și prieteni și dușmani ședeau alături împăcați, povestind despre toate prin câte trecuseră, Dick Rotofeiul se adresă lui Frank:

— Partea cea mai frumoasă a dramei noastre este sfârșitul. Iertare și uitare. În viața mea n-am fost prieten cu vărsarea de sânge, căci „ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!” Noi am învins. Am arătat zeilor că suntem eroi, iar acum nu ne-a mai rămas decât un singur lucru de făcut. Vrei și dumneata?

— Ce anume?

— Ne-am tot certat amândoi, fiindcă ținem mult unul la altul. Să ne mărturisim dragostea și să legăm frăție de cruce. S-a făcut?

— S-a făcut, aprobă Frank.

Fantoma din Llano Estacado

1. Bloody-Fox

Doi bărbați, un alb și un negru, înaintau călare de-a lungul apei. Cel dintâi era îmbrăcat ciudat; purta încălțări de indian și niște nădragi din piele, iar pe deasupra un frac, cândva albastru-închis, acum însă decolorat, cu petlițe, mâneci bufante și nasturi lucioși din alamă. Cozile fracului atârnavă de o parte și de alta a calului. Capul îi era acoperit cu o pălărie uriașă, împodobită cu o până galbenă de struț. Mic și uscățiv, avea la umăr o carabină cu două țevi, iar la cingătoare un cuțit, două pistoale, câțiva săculeți pentru muniție și tot felul de alte mărunțișuri necesare.

Negrul era un tip înalt, lat în umeri și, la drept vorbind, cu nimic mai puțin caraghios decât tovarășul său. Și el avea mocasini și niște leggingși cum poartă indienii, formați din doi craci independenți, astfel încât, călare, pielea calului vine în contact cu pielea călărețului, lucru deosebit de avantajos când se călărește fără șă. La acești așa-zisi pantaloni, omul nostru îmbrăcase o haină care fusese cândva tunica de gală a unui ofițer de dragoni, ajunsă în Mexic odată cu invazia francezilor și apoi, cine știe prin ce minune, rătăcită în mâinile negrului. Era, oricum, prea scurtă și prea strâmtă pentru fizicul lui herculean. Neputând fi încheiată, lăsa la vedere pieptul gol, robust al călărețului, care nu purta cămașă pentru că, în Vest, nu existau spălătorese. În schimb, își legase la gât o năframă cât toate zilele, cu carouri albe și roșii. Pe cap nu purta nimic, pentru a-i putea fi remarcate și admirate nenumăratele petice lucioase pe care și le răsese în creștet. De asemenea, era înarmat cu o pușcă, un cuțit, o baionetă, cine știe pe unde găsită, și un pistol de cavalerie de pe vremea când lupul era oaie.

Caii erau și ei bine echipați. Se putea vedea că străbătuseră un drum lung, dar erau încă vioi și plini de

forță, ca și cum i-ar fi purtat pe călăreți doar de câteva ore.

Malul pârâului era acoperit de o vegetație de un verde puternic, dar numai până într-un anumit punct. După aceea găseai numai yuccași uscați, specii de cactuși cărnoși și iarba ursului veștejită.

— Ținut neprietenos! observă albul. În nord o duceam mai bine. Nu-i așa, Bob?

— Da, răspunse cel întrebat. Dom' Frank are dreptate. Dacă dom' Bob ajunge la „Helmerts Home”, atunci el are foame de balenă care înghite toată casa.

— Balena nu poate înghiți o casă, îi explică Frank negrului, deoarece gâtlejul ei e mult prea strâmt pentru așa ceva.

— Să lărgească gâtlej, așa cum face dom' Bob când hălește! Cât mai este până la „Helmerts Home”?

— Nu știu precis. După descrierea care mi s-a făcut azi-dimineață, ar trebui să ajungem curând. Uite, nu vezi apropiindu-se un călăreț?

Arată spre dreapta, peste apă. Bob își opri calul și puse mâna streășină la ochi. Totodată, căscă gura, așa cum avea obiceiul când voia să vadă mai bine, și spuse:

— Da, este un călăreț, un om mic pe un cal mare. El vine la noi, la dom' Frank și la dom' Bob.

Călărețul despre care era vorba se apropia în goană, dar părea că vrea să le treacă pe dinainte, fără a se opri. Se prefăcea că nici nu i-a văzut.

— Ciudat individ! mormăi Frank. Aici, în Vestul Sălbatic, te bucuri când întâlnești un alt om; ăsta se pare, însă, că nu ne acordă nici o importanță. Oare ce-o fi având pe cuget?

— Să cheme dom' Bob la el?

— Da, strigă-l. Trompeta ta de elefant va fi mai bine auzită decât vocea mea de soprană.

Bob făcu palmele pâlnie la gură și strigă din răspuțeri:

— Hei! Așteaptă! De ce fugi de noi?!

Negrul avea o voce care ar fi înviat și morții. Călărețul își struni calul. Cei doi se grăbiră să-l ajungă. Dar, pe

măsură ce se apropiau, își dădeau seama că nu au de-a face cu un om mic de statură, ci cu un flăcăiandru, care abia trecuse de anii copilăriei. Era îmbrăcat ca un cowboy din California, cu haine confecționate din piele de bivoliță și cusături împodobite cu franjuri. Pe cap purta un sombrero cu boruri largi. Se încinsese cu o eșarfă lată, confecționată din lână roșie. În acest brâu se aflau un pumnal și două pistoale bătute în argint. Pe genunchi avea o pușcă grea, cu două țevi, tip Kentucky, iar în față își fixase, după obiceiul mexicanilor, o piele care-i acoperea picioarele, apărându-le astfel de săgeți și lovituri de lance.

Obrazul îi era bronzat, în ciuda vârstei, tăbăcit de intemperiiile vremii. Pe frunte, de la stânga până deasupra ochiului drept, avea o cicatrice lată de două degete, de un roșu aprins, care îi dădea o înfățișare foarte războinică. Deși tânăr, nu părea lipsit de experiență. Ținea arma ca și cum ar fi fost o pană, iar ochiul său întunecat îi scruta cu atenție pe cei doi. Stătea mândru și sigur în șa, ca un om în toată firea.

— Noroc bun, fiule! îl salută Frank. Cunoști ținutul acesta?

— Foarte bine, răspunse băiatul, cu un surâs ironic, deranjat de faptul că fusese luat drept un băiețuș.

— Cunoști „Helmets Home”?

— Da.

— Și mai e mult până acolo?

— Cu cât mai încet, cu atât mai mult.

— Drace! Pari a fi scump la vorbă, băiete?!

— Nu sunt preot de mormoni.

— Așa deci! Atunci te rog să ne scuzi. Ești poate supărat fiindcă ți-am zis băiete?

— Nici gând! Fiecare poate vorbi cum pofteste, și cu, nu mai puțin decât alții, bineînțeles!

— Bine! Așadar, ne-am înțeles. Îmi placi foarte mult. Eu sunt străin de meleagurile astea și trebuie să ajung la „Helmets Home”. Sper să mă îndrumi corect.

Îi întinse tânărului mâna. Acesta i-o strânse și, surâzând, răspunse cu privirile ațintite asupra fracului și pălăriei uriașe:

— Numai un nemernic te-ar putea înșela! Tocmai mă îndreptam înspre „Helmerts Home”. Dacă vreți să mă urmați, haideți!

Dădu pînteni calului, iar cei doi îl urmară. Se îndepărtară de pârâu și începură să călărească înspre sud.

— Noi am urmat cursul apei, observă Frank.

— Ați fi ajuns la bătrânul Helmers, răspunse flăcăul, dar ocolind foarte mult. În loc de trei sferturi de oră, ați fi mers mai bine de două ceasuri.

— Atunci mă bucur că te-am întâlnit. Îl cunoști pe stăpânul casei?

— Cât se poate de bine.

— Ce fel de om e?

Cei doi își luară călăuza la mijloc. Acesta îi privi cercetător și zise:

— Își dă seama de orice nelegiuire și păstrează casa în ordinea cea mai perfectă.

— E bine așa. Căci n-avem a ne teme de el.

— Dacă sunteți oameni de treabă, dimpotrivă. Vă face orice serviciu.

— Am auzit că ar fi proprietarul unui magazin.

— Da, dar nu pentru câștig, ci pentru a-i ajuta pe cei ce se aventurează prin părțile locului. Găsești la dânsul tot ce are nevoie un vânător, și vinde la prețuri foarte mici. Cei ce nu-i sunt pe plac nu vor obține însă nimic, nici pe bani grei.

— Așadar, este un excentric?

— Nu, dar își dă osteneala să țină la distanță acele figuri dubioase care au transformat Vestul într-un ținut de spaimă. Îl veți cunoaște și voi. Vreau să vă mai destăinuiesc ceva despre el; nu veți înțelege și poate veți râde: e neamț get beget. Cu asta cred că am spus totul.

Frank se ridică în scări și strigă:

— Cum adică? Tocmai asta să nu înțeleg?! Sau chiar să și râd de asta? Ce-ți închipui?! Mă bucur grozav că aici, la marginea deșertului Llano Estacado, am găsit un compatriot.

Fața călăuzei deveni serioasă. Se uită cu ochi prietenoși la Frank și îl întreabă:

— Cum? Sunteți neamț? Într-adevăr?!

— Bineînțeles. N-ați băgat de seamă de la bun început?

— Nu. Nu vorbiți engleza ca un german și, de altfel, arătați exact ca un yankeu care tocmai a fost aruncat pe fereastră de nepoții săi.

— Cerule! Ce-ți veni! Sunt neamț get-beget și cel care nu mă crede are toate șansele de-a face cunoștință cu pușca mea.

— Ei, ar fi de-ajuns și pumnalul. Dar, dacă e adevărat, atunci bătrânul Helmers se va bucura. Ca un neamț ce se află, e tare mândru de țara și de limba lui.

— Pe bună dreptate! Acum mă bucur îndoit că soarta m-a îndrumat înspre „Helmerts Home”. De fapt îmi puteam închipui că-i de-al nostru. Un yankeu și-ar fi denumit așezământul „Settlement Helmers Range” sau ceva asemănător, dar „Helmerts Home” nu-i putea zice decât un neamț. Locuiți prin apropiere?

— Nu! Eu nu posed nici o fermă și nici vreo altă formă de proprietate. Sunt liber ca pasărea cerului sau ca un animal al pădurii.

— Nu ai părinți?

— Nici o rudă.

— Cum te cheamă?

— Îmi spun Bloody-Fox.

— Bloody-Fox? Asta te duce cu gândul la o treabă sângeroasă.

— Da. Părinții mei, întreaga familie și toți însoțitorii lor au fost omorâți în Llano Estacado. Doar eu am supraviețuit. M-au găsit cu capul crăpat. Aveam cam opt ani.

— Dumnezeu! Atunci într-adevăr ești de compătimit. Ați fost atacați pentru a fi jefuiți?

— Da, bineînțeles.

— Deci nu ți-a mai rămas decât viața, numele și amintirea aceea groaznică!

— Nici atât. Helmers m-a găsit întins pe nisip, m-a luat pe calul său și m-a dus la el acasă. Luni de zile am zăcut cu febră, iar după ce mi-am revenit nu-mi mai aminteam absolut nimic. Îmi uitasem până și numele; de fapt nici azi nu știu cum mă cheamă. Doar momentul atacului mi-a rămas întipărit limpede în minte. Aș fi mult mai fericit dacă l-aș fi uitat și pe acesta, pentru că atunci n-aș mai fi chinuit de această sete de răzbunare, care mă face să rățăcesc mereu prin deșert.

— Dar de ce ți-au zis Bloody-Fox?

— Fiindcă eram plin de sânge, iar în timpul febrei repetam foarte des numele de Fuchs. Se crede că acesta e și numele meu.

— Deci, după toate aparențele, părinții tăi au fost germani?

— Fără îndoială. După ce mi-am revenit, vorbeam atât engleza, cât și germana. Totuși, engleza o vorbeam ceva mai cursiv. Helmers mi-a fost ca un tată. Dar eu nu am putut rămâne la el. Simțeam nevoia să ies în lume, în sălbăticie, asemenea unui șoim căruia vulturii i-au ucis părinții și care se rotește apoi deasupra câmpiei însângerate până când reușește să-i găsească pe ucigași.

Puteai să-i auzi scrâșnetul dinților. Iar calul, strâns de hățuri, se cabra înfricoșat.

— Deci, de atunci ai cicatricea pe frunte? întrebă Frank.

— Da, răspunse tânărul încruntat. Dar să nu mai vorbim despre asta! Mă răscolește prea tare și dacă mă mai întrebați ceva vă părăsesc și veți fi nevoiți să găsiți singuri drumul spre „Helmers Home”.

— Da, mai bine să vorbim despre stăpânul acestei Case! Ce hram purta în țara lui?

— Era funcționar silvic.

— Cum?! strigă Frank. Ca și mine.

Bloody-Fox făcu un gest de surprindere, îl cercetă atent pe vorbitor și spuse:

— Și dumneavoastră? Ei, asta-i o întâlnire grozavă.

— Da. Dar dacă a fost silvicultor, de ce a renunțat la meseria lui?

— De necaz. Patronul său era un om mânios, orgolios, lipsit de scrupule. Cei doi s-au certat și s-au despărțit. În urma acestui fapt, Helmers a primit referințe foarte proaste și n-a mai găsit slujbă. Și astfel a fost nevoit să plece cât mai departe. Vedeți colo un crâng de goruni și stejari?

— Da! răspunse Frank, privind în direcția arătată.

— Acolo vom da din nou de pârâu. După pădure încep câmpurile lui Helmers. Până acum eu am fost cel întrebat; de acum încolo vreau să aflu și eu câte ceva. Acest negru brav nu este denumit Sliding Bob?

La auzul acestor cuvinte, Bob tresări în șa, ca înțepat de o viespe.

— Vai mie! strigă el. De ce dom' Bloody-Fox jighește la bunul, bravul Bob?

— Nici prin cap nu-mi trece să te jigheșc, răspunse tânărul. Mă poți considera prieten.

— De ce spui lui dom' Bob așa cum spun indienii? Fiindcă mai demult aluneca de pe cal? Acum însă dom' Bob călărește ca un diavol!

Pentru a-și demonstra spusele, dădu pintoni calului și se îndreptă înspre crâng.

Chiar și Frank se arătă uimit de întrebarea tânărului.

— Îl cunoști pe Bob? se interesă el. De necrezut!

— Oh, nu! Vă cunosc pe dumneavoastră.

— Ei, asta-i și mai și. Cum mă cheamă?

— Hobble-Frank.

— Pe toți dracii! E adevărat! Dar, băiete, cine ți-a spus? Căci în viața mea n-am mai fost prin părțile astea.

— O, surăse tânărul, sunteți un vânător renumit!

Frank se umflă în pene, până ce fracul său fu cât pe ce să plesnească, apoi spuse:

— Cine ți-a povestit despre mine?

— Un cunoscut de-al meu, Jakob Pfefferkorn, zis și Dick Rotofeiul.

— Mii de trăsnete! Bunul meu prieten! Unde l-ai întâlnit?

— Sus, la Washita Fork, cu câteva zile în urmă. El m-a înștiințat că v-ați dat întâlnire aici, la „Helmerts Home”.

— Așa-i! Deci vine încoace?

— Firește. Mi-a descris întreaga expediție pe care ați făcut-o la Yellowstone. Dar numai după ce mi-ați spus că ați fost silvicultor am înțeles pe cine am în față.

— Deci crezi că sunt un bun german?

— Mai mult decât atât, sunteți un om de ispravă, răspunse surâzând tânărul.

— Dick Rotofeiul nu m-a ponegrit deloc?

— Nici prin cap nu i-ar fi trecut una ca asta. Dimpotrivă, el ține tare mult la bravul său prieten, Frank.

— Să știi că, din când în când, ne-am mai certat pentru unele lucruri. Din fericire, cu timpul, el a recunoscut că amândoi suntem superiori ca pregătire și, de atunci, am devenit cei mai buni prieteni. Dar, iată-ne ajunși la crâng. Încotro o luăm acum?

— Treceam peste pârâu, iar apoi printre copaci, aceasta e direcția sigură.

Au trecut prin apă, iar după aceea au călărit prin pădure. În cele din urmă au ajuns pe lângă niște câmpuri semănate cu porumb, ovăz și cartofi. Din loc în loc se putea vedea solul negru, fertil, al zonei de deal texane. Pârâul trecea chiar pe lângă casa lui Helmers. În spatele ei se aflau grajdurile și clădirile anexe.

Clădirea era din piatră, scundă și lungă, fără etaj. Cele două frontispicii erau însă prevăzute cu două camere mici, la mansardă. În fața ușii se aflau patru stejari uriași, cu trunchiuri drepte, ale căror ramuri înfrunzite umbreau

totul, de jur împrejur, pe o rază foarte întinsă. Sub acești copaci fuseseră așezate mai multe mese și bănci simple. La prima vedere se putea zări că în partea dreaptă a intrării se afla locuința, iar în partea stângă magazinul de care vorbea Bloody-Fox.

La una din mese ședea cu pipa în gură un bătrân care privea cercetător spre cei trei călăreți. Avea o statură înaltă, solidă, iar obrazul tăbăcit de vreme îi era încadrat de o barbă deasă.

După ce l-a recunoscut pe tovarășul celor doi străini, s-a ridicat în picioare și i-a strigat de departe:

— Bine ai venit, Bloody-Fox! În sfârșit, ți-ai făcut apariția! Sunt multe noutăți.

— De unde? întrebă tânărul.

— Din partea aceea, răspunse celălalt, arătând cu mâna înspre apus.

— Vești bune?

— Din păcate, nu. După toate probabilitățile, ținutul a fost din nou bântuit de vulturi.

Ținutului Llano Estacado i se spune în limba engleză, Staked Plains. Ambele denumiri au însă același înțeles: Câmpiile împrejmuite.

La auzul acestor vorbe, Bloody-Fox păru electrizat. Descălecă și, apropiindu-se în goană de bătrân, șuieră cu sufletul la gură:

— Povestește-mi imediat!

— Nu-i mare lucru. Se poate spune în câteva cuvinte. În primul rând, însă, sper că ești atât de amabil să mă prezinți acestor domni.

— Și asta se poate face în câteva cuvinte. Tu ești Helmers, proprietarul acestei ferme, iar dâșii sunt Hobbler-Frank și Sliding Bob, care te căutau și, probabil, vroiau să facă câteva cumpărături de la tine.

Helmers îi privi cercetător pe cei doi și zise:

— Mai întâi vreau să-i cunosc și numai după aceea să fac afaceri cu dâșii. Nu i-am văzut niciodată până acum.

— Poți să-i primești fără probleme, sunt prietenii mei.

— Ei, atunci sunt bineveniți.

Le întinse mâna și îi invită să stea jos.

— Mai întâi caii, domnule, spuse Frank. Aceasta este cea dintâi obligație a unui călăreț.

— Bineînțeles. După grija pe care o purtați animalelor, îmi dau seama că sunteți băieți de treabă. Când vreți să porniți mai departe?

— Poate vom fi nevoiți să poposim câteva zile aici, în așteptarea unor buni prieteni.

— Atunci, duceți caii în spatele casei și, dacă aveți nevoie de o mână de ajutor, strigați-l pe Hercule, negrul.

Cei doi făcură întocmai. Helmers privi lung în urma lor și-i zise lui Bloody-Fox:

— Ciudați tipi mi-ai adus! Un „maestru de călărie”, negru ca tuciul, și un gentleman de acum cincizeci de ani, cu pană de struț la pălărie. Chiar și aici, în Vest, așa ceva sare imediat în ochi.

— Nu te lăsa păcălit, bătrâne! Îți voi spune un secret care te va face să ai deplină încredere în ei. Sunt prietenii lui Old Shatterhand, pe care îl așteaptă aici.

— Într-adevăr? strigă fermierul. Old Shatterhand are de gând să vină la „Helmerts Home”? Cine ți-a spus asta? Cei doi?

— Nu. Dick Rotofeiul.

— L-ai văzut și pe el? Aș dori foarte mult să-l reîntâlnesc.

— În curând vei avea ocazia. El și Pitt Lunganul fac parte dintre aceia pe care cei doi îi așteaptă.

Helmerts trase repede de câteva ori din pipa care era în pericol de a se stinge iar apoi, cu fața radiind de fericire, strigă:

— Ce veste mare! Trebuie să alerg de îndată la baba mea, să-i spun și ei că...

— Stai! îl întrerupse Bloody-Fox, apucându-l de mânecă. Mai întâi aș vrea să știu ce s-a petrecut în ținuturile alea.

— A fost o crimă, răspunse Helmers, întorcându-se din nou înspre el. De cât timp n-ai mai fost pe la mine?

— De aproape două săptămâni.

— Deci nu știi nimic de cele patru familii pe care le-am găzduit și care voiau să traverseze Llano Estacado. Au plecat de mai mult de o săptămână de aici, dar nu au ajuns niciodată dincolo. Wallace, comerciantul, ar fi trebuit să-i întâlnească. De altfel, dacă n-ar fi cunoscut atât de bine acest deșert, ar fi fost și el pierdut.

— Și unde se află el acum?

— E sus, în odaia mică. Se odihnește. La sosire era pur și simplu terminat. Nici măcar n-a vrut să mănânce. Tot ce-și dorea era să fie lăsat să doarmă.

— Voi merge să-l trezesc. Trebuie să-mi povestească totul!

Tânărul se îndepărtă în grabă și intră înăuntru. Fermierul se reasează și continuă să-și fumeze pipa. Graba flăcăului îl făcea să zâmbească. Apoi, dintr-o dată, obrazul i se înveseli de-a binelea. Motivul se putea ghici din cuvintele pe care le murmură:

— Dick Rotofeiul și Old Shatterhand! Astfel de bărbați se lasă înconjurați numai de oameni de treabă! Dar voiam să-i spun totuși babei mele că...

Se ridicase deja în picioare pentru a-i duce vestea și soției sale, când fu nevoit să se oprească, deoarece dădu nas în nas cu Frank, care tocmai se îndrepta înspre dânsul.

— Ei, domnule, l-ați găsit pe negru? întrebă Helmers.

— Firește, răspunse Frank. Bob este acum împreună cu el, așa că le-am încredințat caii. Căci mă grăbeam să vin la dumneavoastră pentru a vă spune cât de mult mă bucur să reîntâlnesc un coleg.

Vorbeau englezește, ca și până atunci.

— Un coleg? se minună fermierul. Unde?

— Aici. La dumneavoastră mă refer. Bloody-Fox mi-a spus că ați fost inspector silvic.

— Într-adevăr.

— Deci suntem colegi, deoarece și eu am studiat silvicultura.

— Ce spui?! Unde anume?

— În Germania, chiar în Saxonia.

— Dar dacă sunteți german, de ce vorbiți englezește? Folosiți-vă limba maternă!

Helmers îi adresase aceste ultime cuvinte în germană. Hobbler Frank îi răspunse de îndată:

— Cu cea mai mare plăcere, domnule inspector silvic! După limpezimea vorbelor mele vă veți da seama că am trăit și eu în acea zonă a Germaniei unde se vorbește o limbă curată și literară. Cu mândrie vă spun că am fost brigadier silvic la Moritzburg, lângă Dresda. Știți unde se află acel vestit castel înconjurat de lacuri pline de crapi?

Atâta timp cât vorbea englezește, Frank părea un omuleț cumpătat și modest, de îndată însă ce-și folosea limba maternă, se trezea în el un sentiment de suveranitate.

În primul moment, Helmers nu știa ce să creadă. Îi strânse mâna domnului coleg cu prietenie, iar apoi îl invită să ia loc și, încercând în primul rând să câștige timp, intră în casă pentru a aduce ceva reconfortant. Se întoarse cu două sticle și două pahare în mână.

— Ei, drace! Asta-i ceva nemaipomenit! strigă Frank. Bere! Se face aici, în Texas, bere?

— Chiar foarte multă! Trebuie să știți că aici, în Texas, sunt deja peste patruzeci de mii de germani și, acolo unde se stabilesc ei, acolo se face cu siguranță și bere.

— Da, hameiul și malțul, Dumnezeu să le binecuvânteze! Pregătiți acest dar dumnezeiesc aici?

— Nu! De câte ori pot, îmi comand o încărcătură din Kuleman City. Sănătate, domnule Frank!

Umplu paharele și ciocni cu Frank. Acesta însă spuse:

— Vă rog, domnule inspector silvic, să nu vă formalizați! Eu sunt un om sociabil, de aceea nu-i nevoie să-mi spuneți „domnule Frank!”. Spuneți-mi, pur și simplu, „colega”! Așa

ne vom înțelege mult mai bine. Căci eu nu pot suferi eticheta.

— Cu atât mai bine! aprobă râzând Helmers. Sunteți omul care-mi place.

— Dar unde s-a dus bunul nostru Bloody-Fox?

— S-a repezit până la un oaspete al meu pentru a afla niște lucruri. Unde v-ați întâlnit?

— Pe malul pârâului, cam la o oră distanță de aici.

— Credeam că vă cunoașteți mai bine.

— Nu-i absolut necesar. Sunt atât de volubil, încât mă împrietenesc imediat cu toată lumea. Tânărul mi-a încredințat deja toate tainele vieții sale. Cunoașteți și alte amănunte despre dânsul?

— Dacă v-a încredințat toată biografia sa, nu văd ce aș mai putea adăuga.

— De fapt din ce trăiește?

— Hm! Din când în când îmi aduce câteva pepite. S-ar putea c-a descoperit pe undeva un zăcământ aurifer.

— Mă bucur pentru el, mai ales că pare a fi german.

În acel moment, Bloody-Fox ieși din casă și se îndreptă spre ei. Părea și mai serios ca înainte și i se adresă lui Helmers:

— Ceea ce mi-a zis Wallace e groaznic! Mă gândesc la oamenii aceia sărmani, uciși în Llano Estacado.

— Au fost uciși oameni? întrebă blândul Hobbler-Frank. În Llano? Când?

— Nu se știe. Au plecat de aici în urmă cu opt zile, dar n-au ajuns în partea cealaltă a deșertului. Așadar au pierit.

— Poate că nu. Or fi urmat o altă cale decât cea pe care-o știți voi.

— Tocmai de asta mă tem cel mai mult. De aici se poate traversa șesul într-o singură direcție, căci această bucată de drum e la fel de periculoasă ca Sahara sau Deșertul Gobi, de exemplu. În Llano Estacado nu există fântâni, oaze și nici cămile de călărit în stare să reziste la sete mai multe zile în șir. Nu există o cărare bătătorită. Din acest motiv,

direcția ce trebuie urmată este marcată cu ajutorul unor indicatoare, fapt căruia i se datorează și denumirea deșertului. Cine se avântă pe cont propriu, neținând cont de aceste jaloane, e pierdut; moare de sete. Căldura îi zăpăcește creierul, pierde capacitatea de gândire și călărește în cerc, până când calul i se prăbușește și nici el nu mai poate continua drumul. Există foarte puțini oameni care cunosc deșertul atât de bine încât să se descurce singuri. Dar închipuiește-ți ce se întâmplă dacă niște asasini modifică reperele?

— Ar fi ceva sinistru! exclamă Frank, înspăimântat.

— Da, interveni Helmers, dar nu și imposibil. Există bande de răufăcători care scot marcajele din pământ și le fixează în direcții greșite. Cine le urmează, e pierdut. La un moment dat indicatoarele dispar, iar cel în cauză nu mai are nici o posibilitate de salvare.

— Dar se poate întoarce pe unde-a venit.

— E deja prea târziu, pentru că a pătruns deja adânc în Llano Estacado și nu mai are nici o șansă de a ajunge la cordonul de vegetație. E deci osândit să moară de sete. Hoții nici nu mai trebuie să-l ucidă, ei așteaptă doar până când moare deshidratat, apoi îl jefuiesc. Pur și simplu!

— Dar nu pot fi prinși?

Tocmai când Helmers se pregătea să dea un răspuns, atenția îi fu distrasă de silueta unui bărbat care se apropia încet. Sosirea lui fusese observată abia după ce dăduse colțul clădirii. Era îmbrăcat complet în negru, iar în mână ținea un pachetel. Statura lui era înaltă și uscățivă, cu mijloc foarte îngust, cu fața ascuțită și suptă, iar capul îi era acoperit cu un joben înalt, ce-i ajungea în spate până la grumaz. Ochelarii și îmbrăcămintea întunecată îi dădeau aerul unui preot. Se apropie cu pași ciudați, furișați, atinse marginea jobenului și salută:

— Bună ziua, domnilor! Mă aflu oare pe drumul cel bun, să fi ajuns cumva la sediul lui John Helmers?

Helmers îl cercetă pe bărbat cu o privire plictisită și îi răspunde:

— Helmers mă numesc, într-adevăr, dar puteți renunța la denumirea de sediu. Nu sunt judecător de pace și nici nu-mi plac asemenea cuvinte. Și fiindcă îmi cunoașteți numele, vă rog să mi-l comunicați și mie pe-al dumneavoastră!

— De ce nu, domnule? Mă numesc Tobias Preisegott Burton și sunt misionar al Zilei sfinte din urmă.

Spusese acestea pe un ton foarte sigur și mieros, dar nu avu nici un efect asupra fermierului. Acesta replică nepăsător, dând din umeri:

— Deci sunteți mormon? Asta nu mă impresionează absolut deloc. Și, colac peste pupăză, aveți un nume atât de pretențios încât, eu unul, mă simt de-a dreptul scârbit de atâta îngâmfare. Ar fi foarte recomandabil să utilizați cizmele de misionar sfânt pentru a părăsi cât mai repede aceste locuri, căci eu nu sunt dispus a tolera un jecmănitor de suflete pe-aici!

Cuvintele răsunară răspicat și jignitor. Burton însă își păstră aceeași mutră îndatoritoare, duse din nou mâna la joben și răspunde:

— Vă înșelați, domnule, dacă vă închipuiți că am de gând să convertesc locuitorii acestei binecuvântate ferme. Eu am poposit la dumneavoastră doar pentru a mă odihni, a-mi potoli foamea și setea.

— Așa deci! Dacă asta doriți, veți primi cele cuvenite, presupunând însă că le puteți plăti. Sper că aveți bani la dumneavoastră!

Îl măsură iarăși din cap până-n picioare, supunându-l unui examen minuțios, iar la urmă își luă un aer plictisit, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă ceva mult mai de soi. Mormonul ridică privirea spre cer, își drese glasul și spuse:

— Nu dispun în mod excesiv de bogățiile acestei lumi păcătoase, totuși îmi pot permite să plătesc mâncarea, băutura și dormitul. Bineînțeles, nu mă așteptam la o

asemenea cheltuială, deoarece mi s-a spus că această casă ar fi deosebit de ospitalieră..

— De la cine ați auzit așa ceva?

— Am auzit asta la Taylorsville, de unde vin.

— E adevărat, dar se pare că n-ați fost prevenit și de faptul că ospitalitatea mea e gratuită doar pentru aceia care sunt bineveniți.

— Nu este și cazul meu?

— Nu, deloc.

— Dar nu v-am făcut nimic!

— Posibil! Dar dacă stau și vă privesc, am senzația că din partea dumneavoastră mă pot aștepta la orice. Nu mă înțelegeți greșit, domnule! Sunt un om cinstit și am obiceiul să spun altora exact ceea ce gândesc despre dâșii. Nu-mi place mutra dumneavoastră.

Nici acum mormonul nu se arată jignit. Duse pentru a treia oară mâna la pălărie și spuse, cu glas mieros:

— Soarta celor drepti e de a nu fi recunoscuți. Eu nu sunt vinovat pentru că nu vă place mutra mea. Și, oricum, lucrul acesta vă privește.

— Așa deci! Chiar și felul nepăsător în care înghițiți cele ce vă spun dovedește cât de certat sunteți cu sentimentul onoarei. În cele din urmă vreau să vă spun că, de fapt, nu am nimic împotriva mutrei dumneavoastră. Ceea ce nu-mi convine, însă, este modul în care o expuneți. Și, în plus, mi se pare că atunci când sunteți singur, abordați o cu totul altă figură. Apoi mai e încă ceva care nu-mi place.

— Îmi permiteți să vă rog să-mi spuneți la ce anume vă referiți?

— Vă spun și fără să fiu rugat. Dumneavoastră susțineți că veniți din Taylorsville.

— Aveți dușmani acolo?

— Nici unul. Dar mă interesează și încotro vă îndreptați.

— În sus, înspre Preston, pe Red River.

— Hm! Află atunci că drumul cel mai apropiat nici măcar nu trece pe aici!

— Nu, dar am auzit atâtea vorbe bune despre dumneavoastră, încât mi-am dorit din inimă să vă cunosc.

— Și ați parcurs atâta drum pe jos?

— Firește!

— Dar calul dumneavoastră?

— Nu am nici un cal.

— Nu încercați să mă convingeți de una ca asta! L-ați ascuns pe undeva, prin împrejurimi, și bănuiesc că asta se datorează unui motiv necinstit. Pe aici toată lumea se deplasează călare; fără cal nu te poți mișca prin aceste ținuturi. Chiar și femeile și copiii. Un străin care-și ascunde calul și minte cu nerușinare, nu poate avea decât intenții necurate.

Mormonul își împreună mâinile cu solemnitate și strigă:

— Dar, domnule Helmers, vă jur că nu am cal. De atâta vreme cutreier țara fără să fi stat încă niciodată în șa!

În aceeași clipă, Helmers se ridică de pe bancă, se apropie de individ și-i țintui umărul cu mâna sa grea:

— Omule, cum îndrăznești să-mi spui mie balivernele astea? Tocmai mie, care locuiesc de atâția ani aici, într-un ținut de graniță? Crezi că sunt orb? Văd bine că partea interioară a pantalonilor dumitale e roasă și cauza nu poate fi decât călăritul. Totodată, pe cizme se pot vedea până și găurile lăsate de piteni.

— Asta nu e o dovadă, domnule, strigă mormonul. Cizmele le-am cumpărat deja folosite, cu găuri, cu tot.

— De cât timp le purtați?

— De două luni.

— Dacă ar fi așa, găurile s-ar fi umplut demult cu praf sau cu alte impurități. Ori aveți plăcerea să le reînnoiți zilnic? Azi-noapte a plouat. Dacă ați fi făcut o călătorie atât de lungă pe jos, cizmele dumneavoastră ar fi fost împrăscate cu noroi de sus până jos. Cum explicați că au rămas, totuși, atât de curate?! În plus, miroșiți a cal și, ia priviți aici! Dacă veți mai băga vreodată pitenii în

buzunarul pantalonilor, aveți grijă să nu mai agățați roata în tivul exterior!

Zicând acestea, arată un pinten de alamă, care se putea vedea ieșind din buzunar.

— Acești pinteni i-am găsit ieri! se apără mormonul.

— La ce bun i-ați mai luat cu dumneavoastră, dacă, oricum, nu vă folosesc la nimic?! De altfel, puțin îmi pasă de toate astea. Dinspre partea mea, n-aveți decât să vă deplasați chiar și pe patine! Dacă aveți cu ce plăti, veți primi de mâncare și de băut, dar după aceea vă rog să plecați! Nu vă pot găzdui peste noapte. Eu ofer adăpost numai celor care îmi inspiră încredere.

Se apropie de fereastră, spuse câteva cuvinte, apoi se întoarce la locul său, unde se așeză și, după toate aparențele, nici nu se mai ocupă de străin. Acesta se așeză la altă masă, își puse bocceaua pe ea, își împreună mâinile clătinând din cap și își aplecă fruntea supus, așteptând să i se aducă cele cerute. Părea un om întristat din pricina unei mari nedreptăți pe care tocmai o suferise.

Hobble-Frank ascultase atent întreaga discuție dar, de îndată ce aceasta se încheiase, nu-i mai acordă nici o atenție mormonului. Cu totul altfel, se comportă însă, Bloody-Fox.

Acesta, imediat după apariția străinului, deschise larg ochii, fără să-și mai ia privirea de la el. Nu se așezase și părea pregătit să părăsească ferma. Calul se afla lângă el. Își ducea mereu mâna la frunte, ca și când s-ar fi chinuit să-și amintească ceva. În cele din urmă, se așeză încet lângă fermier, dar în așa fel încât să-l poată observa în continuare pe mormon. Își dădea silința să o facă pe ascuns, dar un observator fin și-ar fi dat seama că era absorbit de această îndeletnicire.

Tocmai atunci ușa se deschise și apărură o femeie în vârstă, durdulie. Aducea pâine și o friptură enormă de pulpă de vită.

— Ea e soția mea, îi spuse Helmers în germană lui Hobbler-Frank, în timp ce cu mormonul vorbea englezește. Și ea e nemțoaică.

— Asta mă bucură nespun, spuse Frank, întinzându-i mâna. A trecut mult timp de când nu am avut plăcerea să stau de vorbă cu o doamnă în limba mea maternă. Așadar, fiți binecuvântată și bine venită. Leagănul dumneavoastră s-a aflat pe lângă tatăl Rin, sau, poate, pe lângă sora Elba?

— Chiar dacă la noi nu există obiceiul de-a așeza leagănul în apă, răspunse surâzând femeia, totuși, patria mea este Germania.

— Ei bine, chestia cu Rinul și cu Elba n-au fost decât niște biete figuri de stil. În cele mai multe cazuri încerc să mă exprim cât mai ales și mai distins. Trebuie să știți că am deschis ochii în apropierea acelei Florențe de pe Elba, căreia un geograf matematician i-a zis Dresda.

Buna femeie nici nu mai știa cum să răspundă acestui om ciudat. Se uită întrebătoare la soțul ei, iar acesta îi veni în ajutor spunând:

— Domnul este un bun coleg de-al meu, un priceput lucrător silvic care, dincolo, cu siguranță ar fi făcut o frumoasă carieră.

— Cu siguranță! repetă la iuțea Frank. Silvicultura ar fi putut fi scara pe care aș fi urcat, treaptă cu treaptă, dacă nu m-ar fi ajuns din urmă destinul, azvârlindu-mă tocmai în America. Sper că ne vom cunoaște mai bine și vom deveni prieteni buni, stimata mea doamnă Helmers!

— Sunt absolut convinsă de asta! răspunse ea.

— Da, bineînțeles! Oamenii învățați sunt atrași imediat de cei ce manifestă simțul umorului. Printre altele, mi s-a terminat berea... aș mai putea primi una?

Ea luă paharul pentru a-i împlini voia. Cu această ocazie aduse și mormonului pâine, brânză, apă și un pahar mic, plin cu rachiu. Acesta își începu masa fără a se plânge de faptul că nu i s-a dat carne, în cele din urmă sosi și Bob.

— Dom' Bob terminat cu caii, anunță el. Dom' Bob gata și cu mâncare și băutură!

Dar, de îndată ce-l zări pe „Sfântul ultimelor zile”, se opri cercetându-l câteva momente, apoi izbucni:

— Ce vede dom' Bob?! Cine șade aici! Acesta este dom' Weller, hoțul care a furat dom' Baumann toți banii!

Mormonul se sculă speriat de pe locul său și se zgâi la negru:

— Ce spui?! exclamă Frank, sărind la rândul său în picioare. Acest om să fie într-adevăr acel Weller?!

— Da, el este! Dom' Bob cunoaște pe el foarte bine. Dom' Bob s-a uitat atent la el atunci.

— Ia te uită ce mai întâlnire! Ce aveți de spus, domnule Tobias Preisegott Burton?

Mormonul reușise însă să-și revină din emoția surprizei. Făcu o mișcare disprețuitoare cu mâna în direcția negrului și răspunse:

— Se pare că omul acesta nu este în toate mințile! Nu-l pot înțelege! Nu știu ce vrea!

— Cuvintele sale au fost suficient de clare. V-a numit Weller și susținea că l-ați prădat pe stăpânul său, un anume Baumann.

— Nu mă numesc Weller!

— Poate v-ați numit odată așa!

— Întotdeauna m-am numit Burton! Negrul ăsta afurisit mă confundă cu cineva!

În acel moment, Bob se apropie amenințător de el, strigându-i:

— Ce este dom' Bob?! Dom' Bob este negru, dar nu e negru afurisit! Dom' Bob un gentleman de culoare este! Dacă dom' Weller mai spune o dată negru afurisit, atunci dom' Bob îi dă pumn, așa cum a văzut de la dom' Old Shatterhand!

Helmerts se interpușe între cei doi și spuse:

— Bob, nici un fel de luptă! Îl acuzi pe acest om de furt. Poți să aduci dovezi?

— Da, dom' Bob aduce dovezi! Dom' Frank știe și el că dom' Baumann a fost prădat. El poate fi martor.

— Este adevărat, domnule Frank?

— Da, spuse cel întrebat. Pot să adevăresc asta.

— Cum s-a întâmplat?

— Așa: camaradul meu Baumann, căruia prietenii îi zic Vânătorul de Urși, a deschis sus, în apropierea lui Plaitto River, un magazin, iar eu eram partenerul și colegul său. La început afacerea mergea foarte bine, deoarece magazinul era călcat foarte des de căutătorii de aur, care în acea perioadă se adunaseră în Black Hills. Am încasat bani mulți și deseori dispuneam de monede ori pepite de aur în număr mare, pe care le ascundeam în magazin. La un moment dat, am fost nevoit să dau o raită pe la căutătorii de aur, pentru a aduna datoriile, și, abia după ce m-am întors, am putut constata că Baumann fusese prădat. El era singur cu Bob în clădire și făcuse imprudența de a găzdui peste noapte un străin, pe nume Weller. În dimineața următoare, împreună cu acesta, dispăruseră și toți banii. Urmărirea nu a avut nici un succes, deoarece între timp plouase, iar urmele hoțului se șterseseră. Aum Bob susține că în acest „Sfânt al ultimelor zile” l-ar recunoaște pe hoț și nu cred că se înșeală. Bob are ochi buni și o foarte bună memorie vizuală. Atunci a susținut că și-a întipărit în minte atât de bine mutra pe care o văzuse, încât ar recunoaște-o oricând și oriunde. Așadar, domnule Helmers, atât am avut de spus în această privință!

— Deci dumneavoastră înșivă nu ați văzut hoțul?

— Nu!

— Atunci, bineînțeles, nu puteți adevăra că omul pe care-l avem în fața noastră ar fi chiar el. Bob este singurul care-și menține acuzația. Și, știți la fel de bine ca și mine, în acest caz nu se poate face...

— Dom' Bob știe exact ce are de făcut! strigă negrul. Dom' Bob omoară pe pungaș în bătaie! Dom' Bob nu înșeală, el recunoaște foarte bine.

Voia să-l dea la o parte pe Helmers, pentru a pune mâna pe mormon; fermierul însă îl reținu:

— Stai! Acesta ar fi un lucru pe care nu-l permit pe pământul meu.

— Bine, atunci dom' Bob așteaptă până când pungașul pleacă de pe pământul lui dom' Helmers, dar după aceea spânzură pe el de primul copac. Dom' Bob stă aici foarte atent la momentul în care hoțul va pleca.

Se așeză în așa fel încât să nu-l scape nici o clipă din ochi pe mormon și tuturor le dovedi cât se poate de limpede că amenințarea rostită fusese foarte serioasă.

Burton cercetă plin de teamă statura uriașă a negrului, iar apoi îi zise lui Helmers:

— Domnule, sunt într-adevăr nevinovat! Domnul acesta mă confundă, cu siguranță, și sper să mă pot bizui pe protecția dumneavoastră.

— N-ar trebui s-o faceți, sună răspunsul, câtă vreme asupra dumneavoastră planează o bănuială atât de gravă... Totuși, puteți fi liniștit, cât vă găsiți aici. Dar, după cum v-am mai spus, va trebui să dispăreți degrabă, iar ceea ce se va întâmpla după aceea, nu mă privește absolut deloc. Nu pot să-i iau domnului Bob dreptul de a rezolva această problemă așa cum i se pare mai nimerit. Și, nici n-am să leșin de groază când am să vă întâlnesc atârnat de creanga groasă a unui copac.

Pentru moment, problema părea rezolvată. Mormonul își continuă masa, dar mânca foarte încet, pentru a beneficia cât mai mult de protecția acordată. Ochii rotitori ai lui Bob nu-l slăbeau nici o clipă, iar Bloody-Fox continua să-l cerceteze la fel de atent ca și până atunci.

2. O gaură în frunte

Fiecare fiind ocupat cu masa și preocupat de propriile-i gânduri, discuția se întrerupse total. Iar când Frank, mai târziu, a vrut să aducă din nou vorba despre deșertul Llano Estacado, a fost întrerupt de apariția unui nou musafir.

— Casa dumneavoastră pare foarte căutată, domnule Helmers, spuse el. Iată că un alt călăreț se îndreaptă înspre noi.

După ce se întoarse pentru a privi în zare, hangiuil îl recunoscă bucuros:

— E un oaspete pe care întotdeauna îl primesc cu brațele deschise, un tip de treabă și camarad de nădejde în orice împrejurare.

— O fi vreun negustor care obișnuiește să-și îmborsăzeze proviziile la „Helmerts Home”?

— Credeți asta din pricina buzunarelor mari de pe ambele părți ale șiei?

— Firește.

— Greșiți. Omul acesta nu-i nici pe departe comerciant. Dimpotrivă, este unul dintre cei mai buni cercetași ai noștri și ar trebui să-l cunoașteți.

— S-ar putea ca numele său să nu-mi fie străin.

— De fapt, nimeni nu știe cu adevărat cum îl cheamă. În general i se spune Juggle-Fred^[48], pentru că se pricepe la sute de scamatorii, ceea ce l-a făcut deosebit de admirat printre cei de-aici. Lucrurile de care are nevoie pentru aceste gimbușlucuri le poartă în buzunarele care v-au mirat atât de mult.

— Firește n-am auzit multe despre el. Este acel scamator ambulant care la nevoie face și pe călăuza și pe cercetașul, nu-i așa?

— Da, dar exact invers; e un cercetaș excelent care, ocazional, își distrează societatea și cu scamatorii. Pare să fi călătorit cu renumiți artiști de circ și cunoaște chiar și limba germană. Cum a ajuns în Vest și, mai cu seamă, de ce a rămas aici, cu toate că, în alte părți, datorită dexterității sale, ar fi putut deveni extrem de bogat, nu știu și nici nu mă privește.

Între timp, cel care fusese obiectul acestei discuții opri calul lângă casă și strigă:

— Hei, bătrână gazdă, mai ai vreun loc pentru un biet nenorocit, care nu-și poate achita consumația?

— Pentru tine întotdeauna se găsește loc, îi răspunse Helmers. Hai, apropie-te, coboară de pe țăpul ăla și fă-te comod. Căci te așteaptă o societate plăcută.

Scamatorul îi cercetă cu privirea pe cei prezenți și zise:

— O, sper din tot sufletul! Pe Bloody-Fox îl cunosc deja. Negrul nu mă îngrijorează, iar celălalt gentleman micuț, cu pălărie de damă și frac, pare și el un tip de treabă. Cel de-al treilea, de colo, care mușcă din brânză de parc-ar trebui să înghită un arici, hm, probabil, îl voi cunoaște și pe el...

Așadar, până și noul venit își exprimase, numaidecât, neîncrederea față de mormon. De îndată ce sări din șa, se îndreptă înspre hangiu, întinzându-i ambele mâini și salutându-l foarte bucuros. Frank îl putu privi atent.

Acest Juggle-Fred era o apariție stranie chiar și aici, în Vestul îndepărtat. Primul lucru care îți atrăgea imediat atenția era o cocoasă impresionantă care îi distorsiona statura, altfel bine proporționată. Trupul său, de construcție robustă, nu era nici prea mic, nici prea slab, și nici membrele nu-i erau extrem de lungi, ca la majoritatea cocoșăților. Fața plină, rotundă, bine rasă, era bronzată, dar, în partea stângă, obrazul brăzdat cândva de răni adânci, fusese cârpit cu neîndemânare. Într-un mod foarte curios, ochii săi erau de culori diferite, fapt pe care-l observai imediat. Unul era întunecat și sumbru, iar celălalt albastru ca cerul.

Purta cizme maronii, înalte, din piele de vițel, cu pinteni mexicani, pantaloni de piele negri și o vestă așijderea, iar pe deasupra îmbrăcase o haină scurtă din stofă albastră. Mijlocul îi era încins cu un chimir lat care, pe lângă cartușe, un pumnal și un pistol, adăpostea și alte mărunțișuri, necesare unui om din Vest. Pe cap avea o căciulă aproape nouă din blană de castor ce îi acoperea aproape în întregime fruntea, coada animalului atârându-i pe spate. Făcând abstracție de cocoasă, personajul era plăcut la vedere, inspirând simpatie și încredere.

Helmers glumise numindu-i calul drept țap, dar nu fără un anumit temei. Animalul avea picioarele foarte lungi și arăta ca o ființă muncită, iar în loc de coadă îi atârneau doar câteva fire ciunte. Dacă fusese cândva armăsar negru, murg sau roib, nu mai putea nimeni să spună, deoarece corpul îi era în mai multe locuri complet golaș, iar pe unde încă se mai găsea păr, culoarea acestuia rămânea enigmatică, nedefinită. În orice caz, nu avea nici cea mai mică urmă de coamă. Capul mare și greu îi atârna în jos, de parcă n-ar fi fost în stare să-și poarte urechile groase și chele, ca de măgar, iar botul părea că atinge pământul. În plus, ținea mereu ochii închiși, părând că doarme. Stând așa, nemișcat, reprezenta imaginea fidelă și duioasă a celei mai neputincioase și demne de milă prostii.

Călătorul dădu binețe tuturor și întreabă gazda:

— Deci ai un loc pentru mine? Chiar și mâncare?

— Firește! Așază-te aici! După cum vezi, a mai rămas destulă friptură.

— Mulțumesc! Dar ieri am reușit să mi stric stomacul și carnea aceasta e deocamdată prea grea pentru mine. Aș prefera un pui. Poți face rost de așa ceva?

— De ce nu? Puii pané aleargă chiar și sub nasul nostru!

Arată două grupuri de orătării care circulau încoace și încolo, printre mese.

— Minunat! aprobă Fred. Atunci aș dori s-o rog pe nevastă-ta să mi-l prepare. Bineînțeles, după ce mi-l voi

jumuli singur.

Spunând acestea, luă din șa o pușcă cu două țevi, ochi un pui și apăsă pe trăgaci, în timpul detunăturii, calul său nici măcar nu clipi, părând cu desăvârșire surd.

Bărbatul se îndreptă înspre puiul căzut și-l ridică, arătându-l celorlalți. Spre uimirea tuturor, nu mai avea nici măcar o singură pană, fiind tocmai bun de prăjit.

— Pe toți dracii! râse Helmers. Puteam să-mi închipui că nu vei renunța la una din scamatoriile tale. Cum ai reușit?

— Cu luneta.

— Prostii. Ai tras cu pușca.

— Întocmai. Dar inițial v-am observat din depărtare cu ajutorul lunetei mele și cu această ocazie am putut observa și puii. Bineînțeles, am făcut imediat pregătiri, pentru a le arăta oaspeților tăi de ce sunt în stare.

— Ne poți destăinui și nouă cum anume ai procedat?

— De ce nu? E cât se poate de simplu! Încarcă-ți pușca cu o doză serioasă de pilitură de fier sau cu alicie și ochește în așa fel încât încărcătura să zboare chiar pe deasupra puiului. Astfel penele sunt complet rase, pârlite. Vezi deci că nu este neapărată nevoie să fi studiat magia neagră pentru a deveni un bun scamator. Așadar, te rog frumos să dai puiul la prăjit! Sper că îmi veți îngădui să mă așez alături de voi.

— Bineînțeles! Acești doi domni sunt prieteni de-ai mei și cunoscuți foarte buni ai lui Old Shatterhand, pe care îl așteptăm aici.

— Old Shatterhand? întrebă imediat Juggle-Fred, este adevărat?

— Da. Și Dick Rotofeiul trebuie să vină.

— Iată vești cum nu se poate mai bune! De mult îmi doresc să-l cunosc pe Old Shatterhand și mă bucur enorm că am venit încoace tocmai la timp.

— Vei fi la fel de mulțumit aflând și că domnul aici de față se numește Frank, e german și coleg cu...

— Frank? îl întrerupse scamatorul, n-o fi chiar Hobble-Frank?!

— La naiba! se miră saxonul. Cunoașteți deci numele meu? Cum se poate una ca asta?

— Nu trebuie să fiți atât de surprins. Despre expediția dumneavoastră vitejească în parcul de la Yellowstone s-a dus vestea pretutindeni în Vestul Sălbatic. În fiecare fort, în fiecare așezare, la fiecare foc de tabără se povestește și se mai povestește încă despre această cursă călare și, așa stând lucrurile, nu trebuie să vă mirați că vă știu numele. Un vânător care pune capcane, de sus, din zona apei Spotted Tail, a stat de vorbă cu Moh-aw, fiul lui Oihtkapetay. Venind în jos, spre fortul Arbukle, a istorisit tuturor celor pe care îi întâlnea și, în cele din urmă, și mie, această suită de isprăvi vitejești, cu toate amănuntele, așa cum a auzit-o el însuși.

— E de presupus, răspunse Hobble-Frank, că toată istoria a fost mult umflată. De la Spotted Tail și până la fortul Arbukle, un șoricel poate deveni urs polar, un vierme obișnuit șarpe uriaș, iar un modest vânător de castori un adevărat Hercule. Nu-mi face plăcere să se adauge faptelor noastre nici cea mai mică doză de neadevăr. Căci modestia se numără și ea printre virtuțile mele.

— Bineînțeles că modestia aceasta vă pune calitățile într-o lumină de trei ori mai favorabilă și îmi înzecește plăcerea de a vă cunoaște. Vă rog să-mi dați mâna!

Frank bătu cu mare plăcere palma și răspunse:

— Asta o fac cu bucurie, pentru că am aflat de la domnul Helmers că sunteți un om care a călătorit mult și un mare iubitor de artă. De fapt, aș dori să-mi povestiți mai multe despre cariera dumneavoastră.

— Păi, mare lucru n-ar fi de spus... Mai întâi am fost la gimnaziu, unde...

— Aoleu! Cu așa ceva n-ar trebui să vă lăudați prea tare.

— De ce?

— Fiindcă eu am o puternică repulsie pentru tot ceea ce este legat de gimnaziu. Oamenii ăștia își dau aere de superioritate. Ei nu cred că un funcționar silvic poate deveni și savant. Am remarcat lucrul acesta deja de nenumărate ori și, bineînțeles, de fiecare dată am reușit să-i lămuresc de contrariu și să-i conving de superioritatea mea. Deci ați făcut și dumneavoastră studii?

— Da, după ce am terminat gimnaziul, la sfatul binevoitorilor mei, m-am dedicat picturii și am urmat cursurile Academiei. Aveam înclinații destul de serioase, dar, din păcate, îmi lipsea perseverența. Obosind, am coborât de la adevărata artă la una așa-zisă inferioară — devenisem călăreț de circ. Eram un tip vioi, dar, lipsit de forță interioară, am ajuns, în scurt timp, ușuratic. De mii și mii de ori mi-am dat seama de acest lucru și am regretat. Firește, întotdeauna zadarnic.

— Dar chemarea o mai aveți și astăzi. Luați-o de la capăt.

— Acum? Când mi-am pierdut tot elanul? Dragul meu Hobbler-Frank, aceste vise s-au terminat. Îmi dau silința să trăiesc cinstit și modest din meseria mea de cercetaș și încerc să-i ajut pe cei care-mi sunt în preajmă. Oricum, ferice de cel ce nu trebuie să regrete la bătrânețe tot ce-a uitat să înfăptuiască la tinerețe! Dar, mai bine-am vorbi despre altceva!

— Da, să vorbim despre altceva! aprobă grăbit bunul Hobbler-Frank. De pildă despre Old Shatterhand și ceilalți prieteni pe care urmează să-i întâlnesc în următoarele zile, despre Pitt Lunganul, despre Dick Rotofeiul sau despre Winnetou, care...

— Winnetou? îl întrerupse Fred. Vă referiți la renumita căpetenie a apașilor? Unde vă întâlniți cu el?

— Presupun că de partea cealaltă a deșertului Llano Estacado.

— Hm! Atunci sper și eu să-l întâlnesc. Vreau să traversez regiunea Staked Plains. Am fost tocmit de un

grup pe care urmează să-l trec prin acest ținut, iar apoi până dincolo, la El Paso. Sunt yankei care intenționează să facă afaceri bune în Arizona.

— Sper că nu cu diamante...

— Ba da, și par a avea asupra lor suficienți bani pentru a cumpăra pietrele direct de la locul lor de proveniență.

Helmerts se băgă și el în vorbă:

— Eu cred că toată povestea cu descoperirea diamantelor nu poate fi decât o mare înșelătorie.

Avea dreptate. Cu toate că se vehiculau tot felul de zvonuri care confirmau descoperirea în Arizona a diverselor câmpuri de diamante și erau date chiar numele celor ce, datorită norocului, deveniseră putred de bogați în câteva zile, oamenii precauți nu-și deschideau buzunarele. În fapt, nu era decât o înșelătorie de mari proporții, pusă în scenă de câțiva yankei „isteți”, apăruiți din necunoscut și dispăruți împreună cu milioanele celor ce crezuseră în „câmpurile cu diamante” și investiseră în ele.

Întâmplarea noastră se petrecea pe când „febra diamantelor” era în toi, numai că Helmerts făcea parte dintre cei puțini, cu scaun la cap, care nu dădeau crezare zvonurilor.

Juggle-Fred, însă, spuse:

— Nu mă pot îndoi de adevăr. Dacă s-au găsit în alte locuri, de ce n-ar fi și în Arizona? Pe mine, însă, bineînțeles, acestea nu mă interesează. Eu am alte treburi. Dar dumneavoastră ce părere aveți, domnule Frank? Judecata unui om cu experiența, cu vederile largi și cunoștințele pe care le aveți, poate fi foarte importantă pentru noi.

Hobble-Frank nu sesiză ușoara ironie din aceste cuvinte — bine intenționate, de altfel — și răspunse măgulit:

— Mă bucură că vă adresați cu toată încrederea persoanei mele deoarece, prin mine, v-ați adresat, într-adevăr, unui specialist. Sunt de părere că, fiind vorba de diamante n-ar fi rău ca toată povestea să fie reală, dar mai există și alte lucruri la fel de importante. În asemenea

vremuri de foamete groaznică, mi-ar plăcea mult mai mult un salam afumat turingian, dintr-un amestec de carne de porc, de vită și slănină, decât un diamant de orice mărime. Și, colac peste pupăză, nici setea nu mi-o pot stinge cu briliante, oricare ar fi natura ori mărimea lor. Pe de altă parte, ce-i trebuie unui om mai mult decât să mănânce și să bea pe săturate? Eu sunt mulțumit de mine și de soarta mea, așa că n-am nevoie de pietre prețioase. Sau, poate-ar trebui să mi le pun la pălărie?! Dar sunt întru totul încântat și mulțumit de pana pe care-o port acum. Deci, dacă aș ști că dincolo, în Arizona, aș găsi o piatră prețioasă de mărimea unui butoi de Heidelberg, sau una cel puțin cât un dovleac, cu o greutate de un chintal și jumătate, firește că m-aș grăbi s-o iau. Dar să nu fiu sigur că pot scoate la iveală ceva și, dacă izbutesc, acel ceva să fie doar cât un bob de mac, atunci nu și nu, nimeni n-ar reuși să mă convingă. Noi, germanii, n-avem nevoie de diamante, căci, purtăm în piept cea mai prețioasă piatră de pe întinderea pământului — inima.

— Foarte bine zis! spuse Helmers, întinzându-i saxonului mâna. Aveți dreptate, nu diamantele ar trebui să ne intereseze. Grupul tău, Fred, cel pe care urmează să-l treci dincolo, va încheia, probabil, cele mai bune afaceri. Ar fi fost însă mai nimerit ca acești oameni cu bani să fi stat pe la casele lor. Pot foarte ușor rămâne lefteri, fără a obține nimic în schimb. Nici prea înțelepți nu par a fi câtă vreme au dat de înțeles că au atâta bănet asupra lor. Or, acest lucru nu e bine să-l spui, în nici o împrejurare, nici aici și nici în altă parte.

— Mâine după-amiază vor fi aici. Mai aveau de cumpărat doi cai pentru transportul bagajelor. Le trebuia pentru asta cel puțin o jumătate de zi. Am preferat să petrec acest timp în compania voastră.

— Ai făcut foarte bine, prietene. Câți sunt, de fapt?

— În total șase, dintre care unii novici, în aparență și după purtare, dar asta nu mă privește de fapt. Par să vină

din New-Orleans și speră să se întoarcă acolo încărcăți cu milioane.

— Vor ști să ajungă la mine?

— Sigur, deoarece le-am descris locul atât de bine, încât nu se poate să greșească. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Această ultimă întrebare îi fusese adresată lui Bob. Între timp, ziua se apropia de sfârșit, pe aceste meleaguri amurgul durând foarte puțin. Deja se lăsase întunericul și nu se mai putea vedea prea departe. În ciuda discuției însuflețite, Bob și Bloody-Fox nu l-au slăbit din ochi pe mormon. Acesta își dădea toată silința să pară indiferent; ceilalți îl credeau yankeu, așa că discuția fusese purtată cu voce tare, „pastorul” având posibilitatea să înțeleagă fiecare cuvânt.

Dar atunci când Juggle-Fred pomenise de oamenii pe care urma să-i călăuzească prin deșert, expresia prea sfinției sale trăda o încordare teribilă. Când se vorbi despre faptul că cei șase aveau mulți bani asupra lor, un surâs crud, de satisfacție, își făcu apariția pe buzele sale subțiri. Și toate astea rămaseră neobservate datorită întunericului care se întindea peste ținut.

Din când în când, pastorul, ridica fruntea, ca și cum ar fi ascultat, iar privirile îi rătăceau nerăbdătoare, de jur împrejur. Cu ochii negrului ațintiți continuu asupra sa și supravegheat cu atenție de Bloody-Fox, înțelesese că era prizonier și, cu fiecare minut care trecea, devenea tot mai îngrijorat.

Acum, că se întunecase, voia să nu piardă vremea și să dispară cât mai repede. Din acest motiv, întinse mâna după pachetul cu care venise și încercă să și-l apropie tot mai mult. Intenționa să se scoale brusc și, cu pași mari, să dispară pe după colțul casei. Dacă izbutea să se ascundă în tufele care creșteau pe acolo, se putea socoti salvat.

Numai că se înșelase în privința lui Bob. Acesta, ca toți negrii, era teribil de încăpățânat și cum observase că

mormonul încerca să-și tragă aproape pachetul, se ridică exact în momentul în care „pastorul” sărise în picioare, cu o asemenea viteză, încât aproape îl doborî pe Helmers. Acela fusese momentul în care Juggle-Fred întrebese ce se întâmplă.

— Dom' Bob văzut hoț vrea s-o șteargă. Deja întinse mâna după pachet. Dom' Bob însă nu scapă din ochi.

Spunând acestea, se așezase pe capătul băncii, astfel încât să poată rămâne în imediata apropiere a mormonului.

— Mai bine lasă-l să plece! îl admonestă hangiul. Poate că nici nu merită atâta atenție din partea ta.

— Dom' Helmers are dreptate. El nu merită, dar banii pe care furat merită. Sigur n-o să scape fără a fi condus de dom' Bob!

— Cine este de fapt acest individ? întrebă cu voce înceată Juggle-Fred. Nu mi-a plăcut din prima clipă. Are aspectul unui lup care colindă lumea deghizat în blană de oaie. Și-apoi, am senzația că i-am mai văzut mutra cândva, în împrejurări ciudate.

Helmers îi povesti întreaga tărașenie cu Bob și adăugă:

— Chiar și Bloody-Fox se ocupă de acest individ mai mult decât s-ar părea la prima vedere. Nu-i așa?

— Ba da! interveni tânărul. Acest „sfânt al ultimelor zile” mi-a făcut cândva un mare rău.

— Într-adevăr? Și-atunci de ce nu-l tragi la răspundere?

— Pentru că nu-mi pot aminti ce a fost. E ca și cum aș fi visat și aș fi uitat detaliile visului. Și pe baza unui sentiment atât de nebulos și nesigur, nu mă pot lua de acest ins, oricât de dubios ar părea el.

— Mi-e greu să te înțeleg. Căci amintirile mele n-au fost niciodată nici nebuloase și nici nesigure. Dar s-a întunecat. Intrăm înăuntru?

— Nu. Am interzis acestui individ intrarea în casă și trebuie să-l supraveghez în continuare. De aceea rămân aici. Poate că, totuși, voi izbuti să-mi aduc aminte.

— Atunci măcar să luminez mai bine locul, ca să n-o poată șterge pe furiș.

Intră în casă și se întoarce cu două lămpi, de fapt două căni din tablă cu petrol, din al căror orificiu ieșea un fitil gros. Totuși, cele două flăcări, puternic fumegânde și răspândind o lumină întunecată, erau suficiente pentru a lumina locul din fața ușii.

Tocmai când Helmers agăța lămpile de niște crengi, se auziră dintr-o dată pași care veneau din direcția câmpurilor cu porumb.

— Te pomenești că mi se întorc lucrătorii! zise el.

Dar se înșela. Când cel care se apropia intră în cercul de lumină, cei din jurul mesei constatară că era un străin.

Era un tip puternic, înalt, bărbos, îmbrăcat complet în haine mexicane, dar fără piteni, ceea ce, pe aceste meleaguri, atrăgea imediat atenția. Din cingătoarea lată, se șteau mânerul unui pumnal și a două pistoale. În mână ținea o armă grea, cu patul împodobit cu argint. Dădea impresia unui om foarte dur, de la care nu te puteai aștepta la nimic bun, în timp ce-l sfredelea pe mormon cu privirile, sprânceana-i tresări într-un fel ciudat. Nimeni, în afara celui vizat, nu observă semnul.

— Bună seara, domnitor! salută el. O seară cu iluminatie bengaleză? Proprietarul casei pare a fi un om cu înclinații poetice. Permiteți-mi să mă odihnesc un sfert de oră la dumneavoastră și dați-mi o băutură, dacă, bineînțeles, aveți ceva la îndemână.

Folosise acel jargon spaniol-englez utilizat deseori de cei din zona graniței cu Mexicul.

— Luați loc, domnule! răspunse Helmers în același jargon. Ce-ați prefera? Bere sau rachiu?

— Scuțiți-mă cu berea dumneavoastră! Nu vreau să mai aud de această poșircă germană. Dați-mi o înghițitură de rachiu, dar suficient de mare ca să-mi pot clăti gâtul. Ați înțeles?

Comportarea și vocea poruncitoare nu păreau a fi cele ale unui om cu care să-ți îngădui să glumești. Se purta ca și cum ar fi fost îndreptățit să comande. Helmers se ridică să aducă cele cerute și-i făcu loc străinului pe bancă. Acesta însă scutură din cap și zise:

— Mulțumesc, domnule! Acolo stau deja patru. Doresc să-i țin companie domnului care stă singur. Sunt obișnuit cu savana și nu-mi place să fiu înghesuit.

Își sprijinise arma de trunchiul copacului și se așeză lângă mormon, pe care-l salută ducând mâna ușor la marginea lată a pălăriei mexicane. „Sfântul ultimelor zile” îi răspunse în același mod. Amândoi se prefăceau că nu s-ar mai fi văzut niciodată.

Helmers intrase în casă. Ceilalți, din pură amabilitate, evitau să-l privească într-un mod bătător la ochi pe străin. Astfel că acesta avu posibilitatea să-i șoptească mormonului:

— De ce nu vii? Știi doar că suntem setoși de noutăți.

Cuvintele sunară în cea mai curată engleză a yankeilor.

— Nu mă lasă, murmură cel întrebat.

— Cine?

— Negrul acela afurisit de colo.

— Ce are cu tine?

— Susține că i-am furat stăpânului său banii și vrea să mă linșeze.

— O fi știind el ce știe, dar ar fi mult mai înțelept din partea lui s-o lase baltă, dacă nu dorește ca biciurile noastre să-i coloreze pielea într-un roșu aprins. Ai ceva noutăți de aici?

— Da. Șase căutători de diamante vor să traverseze deșertul.

— Pe toți dracii! Perfect! O să le scuturăm nițel buzunarele. La pârlitii din ultimul grup n-am găsit mai nimic. Dar, liniște! Se întoarce Helmers.

Cel menționat aducea un pahar de bere plin cu rachiu. Îl pune în fața străinului și-i spuse:

— Poftim și să-ți fie de bine, domnule! Ai avut o zi grea, probabil. E firesc ca după atâta călărit să-ți fie sete...

— Dacă am călărit? răspunse omul, dând pe gât aproape jumătate din conținutul paharului. Dar oare ce vi se năzare? Orice călăreț trebuie neapărat să aibă și cal!

— Bineînțeles.

— Și-al meu unde-o fi?

— Unde l-ați lăsat!

— Pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-o să-mi las calul la o distanță, de treizeci de mile, pentru a veni până aici să bea o apă chioară, căreia voi îi ziceți rachiu.

— N-aveți decât să-l lăsați în pahar dacă nu vă place! De altfel, puțin îmi pasă de unde veniți și încotro vă îndreptați, călare sau pe jos! Dar, după felul în care arătați, sunt absolut sigur că aveți un cal! Unde l-ați ascuns, nu mă privește!

— Fără doar și poate! De altfel, mult mai nimerit ar fi să vă vedeți de treburile dumneavoastră, fără a vă mai ocupa, în vreun fel, de mine. Ne-am înțeles?!

— Vreți să-mi luați dreptul de-a mă ocupa de unul din musafirii mei?

— Vă e oare teamă de mine?

— Ha! Aș vrea să-l cunosc și eu pe acela de care se teme John Helmers!

— Foarte bine, deoarece aș dori un adăpost pentru la noapte!

Spunând acestea, îl privi pe Helmers cu niște ochi răi și iscoditori. Hangiul însă îi replică hotărât:

— Este cu desăvârșire imposibil!

— La dracu'! Pot să aflu și eu de ce?

— Deoarece adineauri mi-ați interzis să mă ocup de persoana dumneavoastră.

— Dar nu pot alerger în plină noapte până la cel mai apropiat han! Aș ajunge abia mâine, pe la prânz.

— N-aveți decât să dormiți afară. Seara este plăcută, pământul moale și cerul înstelat.

— Chiar mă refuzați?

— Da, domnule, cel care dorește să-mi fie oaspete, trebuie să răspundă cu politețe amabilității mele și, mai cu seamă, să se abțină de la tot felul de gogoși!

— Deci pentru a primi permisiunea să înnoptez într-un colț, undeva, ar fi trebuit mai întâi să vă cânt o serenadă? Dar fie cum doriți. Voi fi în stare să-mi găsesc un loc și, înainte de a adormi, mă voi gândi cum v-aș fi vorbit dacă ne-am fi întâlnit în altă parte.

— Nu uitați să vă gândiți și la ce v-aș fi răspuns eu la o adică!

— Îndrăzniți să mă amenințați, domnule? întrebă străinul, ridicându-se de pe locul său și postându-și statura înaltă și solidă în fața hangului.

— O, nu, răspunse acesta surâzând. De felul meu sunt foarte pașnic

— Așa v-aș sfătui și eu. Aici, la marginea deșertului, prevederea presupune să trăiți în pace cu toată lumea. Altminteri, fantoma din Llano Estacado ar putea găsi cu multă ușurință și pe neașteptate drumul spre dumneavoastră.

— Ați întâlnit-o vreodată?

— Eu? Nicidecum. Dar este bine cunoscută promptitudinea cu care se ocupă de cei prea îngâmfați, trimițându-i lesne pe lumea cealaltă.

— Nu vreau să vă contrazic. Poate că cei găsiți în deșert cu o gaură în frunte au fost niște îngâmfați. Rămâne totuși ciudat faptul că toți acești indivizi erau, în mod absolut sigur, hoți și ucigași.

— Credeți? întrebă ironic individul. Și cum oare s-ar putea dovedi una ca asta?

— Destul de simplu. Căci asupra tuturor, fără nici o excepție, au fost găsite obiecte care aparținuseră celor uciși și prădați. Asta mi se pare o dovadă suficientă.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci ar fi de dorit să nu încercați vreodată, aici, la ferma dumneavoastră, să ucideți

pe cineva. Nu de alta, dar să nu fiți găsit, într-o bună zi, cu o gaură în frunte!

— Domnule, replică Helmers, dacă mai continuați, voi fi nevoit să vă dobor. E firesc să-mi dea de bănuț cineva care-și ascunde calul, pentru a fi luat drept un om sărman, nepericulos.

— Vă referiți cumva la mine? șuieră străinul.

— Dacă sunteți de părere că spusele mele vi se potrivesc, n-am nimic împotrivă. Astăzi sunteți deja cel de-al doilea ins care încearcă să mă mintă cu neobrăzare. Primul a fost acest „sfânt al ultimelor zile”. Și nu m-aș mira să aflu că armăsarii voștri pasc acum alături, poate chiar și cu alți cai și călăreți prin preajmă, așteptându-vă întoarcerea. Numai că, în această noapte, casa mea va fi bine păzită, iar mâine, în zori, am să curăț întreaga regiune de buruieni. Și abia atunci vom constata că, de fapt, aveți cai foarte buni.

Străinul își strânse pumnul, ridică mâna dreaptă, ca și cum ar fi vrut să lovească, se apropie de Helmers și zbieră:

— Omule, insinuezi cumva că aș fi un asasin? Spune-o clar dacă ai curajul, îndrăznește...

Fu însă repede întrerupt. Bloody-Fox, care cercetase cu mare atenție armele individului, se ridică și, apropiindu-se, îi privi încordat pușca. Fața lui, până atunci indiferentă, luă o cu totul altă înfățișare. Ochii îi străluceau pe obrazul crispat de o hotărâre ce devenise de neclintit. Se întoarse înspre străin, punându-i brusc mâna pe umăr:

— Ce vrei, băiete? se răsti, acesta, vizibil surprins.

— Aș dori să-ți răspund eu în locul lui Helmers, răspunse Bloody-Fox cu o voce aparent liniștită. Da, ești un ticălos, un hoț, un ucigaș! Ferește-te de această fantomă a deșertului, pe care tocmai ai evocat-o!

Uriășul se dădu câțiva pași înapoi, îl măsură pe tânăr cu o privire surprinsă și disprețuitoare, apoi rosti batjocoritor:

— Ușurel, flăcăule, pesemne c-ai înnebunit! Cu o singură strânsoare a mâinilor te fac terci!

— Mai înțelept ar fi să renunți la un asemenea gând! Bloody-Fox nu poate fi strivit chiar atât de ușor. Dumneata ți-ai permis să te porți ca un nerușinat, sfidându-i pe toți acești bărbați. Acum a sosit vremea să-ți demonstrez că nu ești decât un vierme! Ucigașii din Llano Estacado sunt pedepsiți de fantoma deșertului cu moartea. De data asta îi voi da eu o mână de ajutor, trimițându-te drept înaintea judecătorului suprem. Căci ești un criminal și lucrul acesta poate fi dovedit.

Vorbele rostite îl puseră pe inimosul adolescent într-o lumină cu totul nouă. Căci atitudinea sa era, într-adevăr, cea a unui bărbat în toată firea. Stătea acolo, drept și mândru, cu mâna ridicată amenințător, cu ochii scânteietori și o hotărâre de neclintit în toate trăsăturile sale. Părea un sol al dreptății.

Străinul, cu toate că era cu un cap mai înalt, pălise. Totuși, încercă să se reculeagă, izbucnind într-un râs zgomotos și tună:

— Ești nebun! Un purice care vrea să înghită un elefant! Așa ceva nu s-a mai auzit! Omule, dovedește-mi că sunt un ucigaș!

— Nimic mai simplu. Cui aparține pușca rezemată colo, de trunchiul copacului?

— Bineînțele că mie!

— De când a intrat în posesia ta?

— O am de peste douăzeci de ani!

În ciuda râsului de până atunci și a vorbelor disprețuitoare, comportarea tânărului îl impresionase vizibil pe străin.

— Poți proba asta? continuă să-l întrebe Bloody-Fox.

— Cum naiba să pot? Dar dumneata poți să-mi aduci un contraargument?

— Da. Această pușcă îi aparținea domnului Rodriguez Pinto de la ferma Estanzia del Merito, dincolo de Cedar Grove. Acum doi ani a plecat împreună cu soția, fiica și trei

vaqueros ^[49], în vizită la ferma Caddo, și n-au mai revenit acasă. Scurt timp după dispariția lor, au fost găsite în deșert cele șase cadavre, iar urmele de pe sol arătau că direcția indicatoarelor fusese schimbată. Această pușcă era a lui, pe atunci o avea. Dacă ai fi susținut că ai cumpărat-o de la cineva de curând, atunci însă mai încăpeau discuții. Dar, deoarece pretinzi cu totul altceva, înseamnă că tu însuși ești ucigașul! Așa stând lucrurile, va trebui să te supui legii din Llano Estacado!

— Câine! scrâșni străinul. Te voi strivi! Această pușcă este a mea. Dovedește că ea a aparținut acelui *haciendaro* ^[50].

— Îndată!

Luă arma de lângă copac și apăsă pe o plăcuță mică de argint din partea inferioară a patului. Aceasta se desfăcu, iar dedesubtul ei apărură o a doua plăcuță, pe care era scris numele întreg al celui pomenit mai înainte.

— Uitați-vă aici! zise el, arătând-o celorlalți. Am dovedit fără putință de tăgadă că flinta era a fermierului. Îmi era prieten și-i cunoșteam bine armele. Omul acesta l-a ucis și sunt obligat să-mi fac datoria. Clipele-i sunt numărate.

— Ba ale tale! strigă străinul, năpustindu-se asupra tânărului și intenționând să-i smulgă pușca.

Iar Bloody Fox sări iute înapoi și, îndreptând-o asupra lui, zise:

— Stai pe loc, lighioană, altfel vei face cunoștință cu glonțul meu! Hobble-Frank, Juggle-Fred, ochiți-l bine, iar dacă mișcă, împușcați-l pe loc.

Cei doi își ridicară într-o clipită armele și le îndreptară asupra străinului. Căci așa ordona legea preriei: în asemenea împrejurări nici o ezitare nu poate fi îngăduită.

Străinul înțelese că nu era de glumit. Știa că viața îi atârna de-un fir de păr, așa că rămase nemișcat.

Bloody Fox lăsă pușca în jos, omul fiind ținut în șah de ceilalți, și zise:

— Ți-am rostit sentința și ea va fi imediat îndeplinită.

— Cu ce drept? Întrebă străinul cu vocea tremurând de mânie. Sunt nevinovat și nu mă voi lăsa linșat!

— Nu vreau să te omor așa cum un călău își ucide victima. Vom sta față în față, fiecare având puțința de a se apăra. Glonțul tău mă va putea nimeri la fel de bine cum te va putea lovi al meu. Nu va fi o execuție, ci un duel. Cu toate că ești în mâna mea și aș putea să te împușc, îmi risc viața, oferindu-ți o șansă.

Tânărul stătea drept, sigur pe el și neclintit în fața străinului. Vocea sa era serioasă, hotărâtă, și totuși stăpânită. Asasinul însă începu să râdă zgomotos și disprețuitor, răspunzându-i:

— De când oare un terchea-berchea cu cașul la gură își poate permite să-mi vorbească astfel? Dacă n-ar fi fost acești bărbați, care au îndreptat armele asupra mea, de mult ți-aș fi sucit gâtul, întocmai ca unei vrăbii obraznice! Ești suficient de nebun ca să te masori cu mine. Nu am nimic împotriva. Glonțul meu îți va arăta calea spre iad! Dar sper că și tu și ceilalți vă veți ține promisiunea. Cer o luptă dreaptă, iar apoi câmp liber și deschis pentru învingător!

— Oho! strigă în acel moment Helmers. Chiar dacă ai avea noroc la duel, mai există aici niște domni care vor dori să schimbe o vorbă cu tine. Trebuie să stai la dispoziția lor.

— Nu, așa nu! interveni Bloody-Fox. Acest om îmi aparține. Nu aveți nici un drept asupra lui. Eu singur am fost acela care l-a provocat și tot eu i-am dat cuvântul că lupta va fi dreaptă. Și, dacă voi cădea, va trebui să-mi respectați promisiunea.

— Dar, băiete, gândește-te că...

— Nu mai este nimic de discutat și nici de gândit. Acest ticălos probabil că e unul din „vulturii” din Staked Plains și trebuie lichidat fără prea multe discuții. Dar fiindcă nu sunt

un călău, am hotărât să-i ofer o moarte demnă, iar voi va trebui să-mi respectați dorința. Vreau să-mi promiteți că, dacă mă împușcă, îl veți lăsa să plece în voie.

— Dacă asta ți-e dorința, n-avem încotro. Gândește-te însă că, datorită bunătății neîntemeiate de care dai dovadă, ticălosul ar putea să-și continue meseria și pe viitor.

— Fiți liniștiți, prieteni. Glonțul meu nu se află pe țeavă degeaba! Spune deci, omule, de la ce distanță vrei să tragem unul asupra celuilalt?!

— Cincizeci de pași, răspunse străinul.

— Cincizeci! râse Bloody-Fox. S-ar părea că ții nespus la pielea ta. Dar n-o să-ți folosească la nimic. Mă simt obligat să-ți spun că voi ochi precum Fantoma din Llano Estacado, drept în frunte. Deci, ferește-te!

— Exagerezi în continuare, băiete! scrâșni străinul. Eu am obținut ceea ce doream, promisiunea unei retrageri libere. Dar să trecem la fapte. Dă-mi pușca!

— O vei primi de îndată ce se vor termina pregătirile, și nici într-un caz mai repede, pentru că nu pot avea încredere în tine. Hangiul va măsura distanța, cincizeci de pași. După ce ne ocupăm pozițiile, Bob se va așeza cu un felinar în apropierea ta, iar Hobbler-Frank cu celălalt, lângă mine, astfel încât să ne putem vedea bine unul pe celălalt. Apoi Juggle-Fred îți va da ție pușca, Helmers mi-o va da pe a mea. Tot el va da comanda. Din acel moment suntem liberi să tragem cum vom voi. Fiecare are câte două gloanțe, pentru două încercări. Cel care își părăsește locul, înainte de a fi terminat schimbul de focuri, va fi împușcat de cel care ține felinarul. Pentru asta Bob și Frank vor avea pregătite pistoalele lor.

— Frumos! Foarte frumos! strigă Bob. Dom' Bob dă la ticălos imediat un glonte, dacă încercat s-o șteargă!

Își scoase arma din cingătoare și o arătă străinului, zâmbind amenințător.

Ceilalți se arătară mulțumiți de condițiile lui Bloody-Fox și începură pregătirile. Erau cu toții atât de ocupați, încât

nimeni nu se mai gândi să-l țină sub observație pe „sfântul” Tobias Preisegott Burton. Și se părea că acestuia îi convenea de minune. Încetul cu încetul, se apropiase tot mai mult de capătul băncii, scoțându-și picioarele de sub masă, astfel încât, la momentul potrivit, s-o poată șterge pe neobservate.

Cei doi adversari se depărtară la o distanță de cincizeci de pași unul de celălalt. Cu felinarul în mână stângă și cu pistolul în dreapta, Bob se postă lângă străin, pregătit să tragă. Lângă Bloody-Fox se așează Hobble-Frank, care și el ținea într-o mână felinarul, iar în cealaltă pistolul, doar de formă, fiindcă știa că nu va trebui să folosească arma împotriva tânărului curajos și sincer.

Helmers și Juggle-Fred țineau pregătite cele două puști încărcate. Chiar și pentru acești oameni, deprinși cu lupta, momentul era plin de tensiune. Cele două flăcări pâlpâiau și luminau cu para lor roșiatică chipurile încordate ale beligeranților.

Bloody-Fox stătea calm și nepăsător; adversarul său se găsea însă într-o cu totul altă stare. Juggle-Fred, care îi întinsese arma, putu să-i vadă lucirea răzbunătoare din ochi și, totodată, tremurul neastâmpărat al mâinilor.

— Sunteți gata? întrebă Helmers.

— Da, răspunseră amândoi, străinul deja potrivindu-și arma.

Avea intenția să fie mai iute ca Bloody-Fox, chiar și numai cu o jumătate de secundă.

— Mai are vreunul din voi ceva de adăugat? întrebă Helmers

— Să te ia dracu'! răbufni nervos străinul.

— Nu, răspunse calm Bloody-Fox. Văd de pe acum că individul m-ar putea ochi doar din greșeală. Priviți-l cum tremură! Dar dacă, totuși, voi pieri, vei găsi în buzunarele șei mele tot ce-i necesar de știut. Acum s-o lăsăm însă baltă!

— Atunci luați-vă armele și ochiți!

Îi întinse lui Bloody-Fox arma. Tânărul o luă liniștit și începu s-o cântărească în mână, ca și cum ar fi dorit să-i afle greutatea. Pe chipul lui nu se putea citi nici cea mai mică emoție.

Celălalt aproape că smulse arma din mâna lui Juggle-Fred. Ochi și trase.

— Alo! Gagiule! zbieră negrul. Dom' Bloody-Fox nu a fost lovit! Oh, noroc! Oh, plăceri! Oh, deliciu!

Sărea și dansa învârtindu-se în jurul axei sale, nebun de fericire.

— Vrei să faci puțină liniște, băiete! tună Helmers. Cum să mai ochească cineva, dacă tu miști felinarul în asemenea hal?

Bob își dădu imediat seama că purtarea sa dăuna tocmai celui pe care îl dorea învingător. Se opri nemișcat și drept ca o lumânare, strigând:

— Dom' Bob acum liniștit! Dom' Bob nici nu clipește! Dom' Bloody-Fox să tragă repede!

Dar străinul nu-și luase pușca de la obraz. Apăsă din nou pe trăgaci, dar și acest glonț își greși ținta, cu toate că Bloody-Fox rămăsese în aceeași poziție, oferindu-i drept țintă întregul său trup și continuând să-și cântărească arma în mâna dreaptă.

— Mii de draci! înjură asasinul.

Câteva clipe uimirea îl țintui locului. Apoi mai scoase o înjurătură și încercă să țâșnească, pentru a evada.

— Stai! strigă negrul. Trag!

În același timp răsunară două împușcături. Clipa de groază a adversarului său îi fusese suficientă lui Bloody-Fox pentru a ridica arma și a ochi. Apoi se întoarse pe călcâie, duse mâna la punga cu gloanțe pentru a-l înlocui pe cel tras și spuse:

— A mierlit-o! Frank, duceți-vă acolo! Veți găsi gaura în mijlocul frunții!

Frank și Helmers se grăbiră să ajungă la locul unde se prăbușise străinul. Bloody-Fox îi urma încet, după ce

încărcase arma din nou. De acolo răsună vocea triumfătoare a negrului:

— Oh, curaj! Oh, bravură! Oh, vitejie! Dom' Bob împuşcat de tot la ticălos! Aici l-a atins şi nu mai mişcă din loc. Să vadă dom' Helmers şi dom' Frank că old Bob la nimerit în frunte! Gaură în faţă, prin care a intrat, şi una în ceafă, prin care a ieşit! Oh, dom' Bob mare viteaz! El înfrânge cu uşurinţă o mie de duşmani...

— Da, eşti într-adevăr un trăgător strălucit! încuviinţă Helmers, care îngenunche lângă mort şi îl cercetă. Dar unde ai ochit de fapt?

— Dom' Bob ochit exact pe frunte şi nimerit pe el acolo. Oh, dom' Bob va fi un uriaş, un erou, dom' Bob invincibil.

— Mai tacă-ţi gura odată! Nu eşti nici erou, nici uriaş şi nici invincibil. Ai tras asupra unui fugar, atât şi nimic mai mult. Printre altele, nici nu te-ai gândit să-ţi îndrepti puşcoiul tău vechi asupra frunţii acestui om. Ia uită-te mai bine la pantalonii lui. Ce vezi?

Bob lăasă felinarul în jos, pentru a lumina mai bine locul pe care i-l indicase Helmers.

— O gaură, o zgârietură! răspunse el.

— Da, zgârietura făcută de glonţul tău. Ai tras prin cracul pantalonului şi pretinzi că ai nimerit fruntea! Să-ţi fie ruşine! La o distanţă de nici şase paşi!

— Oh, oh! Dom' Bob nu-i trebuie ruşine! Dom' Bob ochit în frunte. Dom' Bloody-Fox a nimerit în pantaloni. Dom' Bob a tras grozav, mai bine decât dom' Bloody-Fox!

— Da, bine, bine! Dar ce lovitură! Bloody-Fox, nimeni n-o să te poată egala! Nici n-am apucat să văd când ai ochit!

— Îmi cunosc puşca, răspunse modest tânărul, şi ştiam precis că aşa se va întâmpla. Tipul era mult prea nervos. Tremura. Asta întotdeauna e o mare greşeală. Un bărbat trebuie să se stăpânească perfect, în orice împrejurare, chiar dacă viaţa lui depinde doar de două împuşcături.

Bărbatul zăcea mort, cu gaura rotundă căscată în mijlocul frunţii. Glonţul ieşise prin ceafă.

— Ai tras întocmai ca Fantoma din Llano Estacado! zise Juggle-Fred, admirativ. O lovitură de maestru! Individul și-a primit răsplata. Ce facem cu cadavrul?

— Îl vor înhuma oamenii mei, răspunse Helmers, și vor respecta întocmai cele cuvenite. Chiar și cel mai oribil ticălos rămâne, în cele din urmă, totuși, un om cu drepturi ce nu pot fi nesocotite. Am fost siliți să facem dreptate și, fiindcă pe aceste meleaguri legea nu are nici o putere, am devenit noi înșine legea. N-a fost o crimă, pentru că cei doi au avut aceleași șanse. Dumnezeu să fie milostiv cu sufletul mortului! Iar acum să... ce este? Ce s-a mai întâmplat?

Bob scoase un strigăt puternic. El era singurul ai cărui ochi nu erau îndreptați asupra mortului.

— Ei, oh! arăta negrul. Dom' Helmers să se uite acolo!

Întinse mâna în direcția meselor și a băncilor, cufundate acum în beznă.

— De ce? Ce este acolo?

— Nimic, nimic nu este acolo. Dom' Helmers și ceilalți domni nu văd nimic pentru că a dispărut.

— Pe cinstea mea! Mormonul a șters-o! exclamă Helmers, sărind în picioare de lângă cadavru. Repede, după el! Să vedem, poate îl mai prindem!

Într-o clipită, grupul se împrăștie, fiecare luând-o în altă direcție. Numai Bloody-Fox rămase nemișcat, ascultând, în scurtă vreme, toți s-au întors fără a găsi nici o urmă a celui dispărut.

— Ne merităm soarta. Am fost niște proști! Poate că acest mormon e mult mai periculos decât a fost vreodată nenorocitul de colo. Dar, sper să-l reîntâlnesc cât de curând. Bună seara, domnilor!

Ridică arma mortului și se îndreptă înspre calul său.

— Vrei să pleci? întrebă Helmers.

— Da. Am pierdut destul timp cu acest străin. Pușca o iau cu mine și o voi înapoia moștenitorilor de drept ai posesorului.

— Când te voi revedea?

— Când va fi nevoie. Nici mai devreme și nici mai târziu.

— Un tânăr foarte ciudat! își dădu cu părerea Juggle-Fred, dând din cap.

— Să-l lăsăm în pace, răspunse Helmers. El știe întotdeauna ce face. E tânăr, dar se poate întrece cu orice vârstnic și sunt convins că în curând va pune mâna și pe acest domn Tobias Preisegott Burton, întocmai cum a mai dibuit și pe nenumărați alți escroci.

3. Vulturii deșertului

Aproximativ cu două ore înainte de a se fi întâlnit Hobble-Frank și Bob cu Bloody-Fox, doi bărbați veneau călare dinspre oraș. După toate probabilitățile, nici nu trecuseră prin localitate, căci arătau întocmai ca niște oameni ce de multă vreme nu mai avuseseră contact cu semenii lor din zonele locuite. Unul din ei avea peste șase picioare înălțime și era foarte uscățiv. Călărea un catâr mic și costeliv. Purta pantaloni de piele, croiți pentru cineva mult mai scund și mai robust. Era încălțat cu niște ghete uzate, pline de cârpituri, care păreau făcute din bucăți și petice împreunate. De sub geaca din piele de bivoliț se ivea o cămașă fără nasturi ce-i lăsa pieptul descoperit, iar mânecile îi ajungeau abia până la coate. În jurul gâtului își înfășurase o năframă de bumbac, decolorată, iar pe capul ținut cu o bandă de țesătură gri. Firește, în prezent nu mai rămăsese decât un fel de burlan deformat și mototolit, prevăzut cu un rest de bor, pe care posesorul îl folosea ori de câte ori simțea nevoia să-și ferească ochii de lumina prea puternică a soarelui. Era încins cu o frânghie groasă, de care prinsese două pistoale, un pumnal și fel de fel de săculețe cu mărunțișuri necesare. Își înfășurase în jurul umerilor o manta de cauciuc, intrată la apă încă de la prima ploaie, pe care-o purta ca pe-o pelerină de husar. Pe genunchi ținea una din acele faimoase puști cu țeava foarte lungă, care, mănuită de un vânător iscusit, nu-și greșește niciodată ținta.

Celălalt călărea o gloabă înaltă și osoasă. Era gras și rotunjos, dar atât de scund încât picioarele sale nu puteau cuprinde coastele calului decât pe jumătate. În ciuda anotimpului cald, purta un cojoc mare, cu blana roasă, de sub care apăreau două cizme uriase. Pentru că mânecile

acestui erau mult prea lungi, din întregul om nu se putea vedea decât fața vicleană, rumenă și bine hrănită. Și el avea o pușcă cu țeava lungă. Celelalte arme ale sale erau ascunse sub cojoc.

Acești doi bărbați erau David Kroners și Jakob Pfefferkorn, cunoscuți peste tot ca Pitt Lunganul și Dick Rotofeiul. Străbăteau de mulți ani împreună Vestul Sălbatic și deveniseră prieteni de nedespărțit. Dick era neamț, iar Pitt yankeu, dar cel din urmă învățase în decursul timpului suficientă germană cât să poată vorbi cu destulă ușurință.

Ținutul în care se aflau era neprietenos și arid. Din pământul pietros creșteau doar pini pitici, deformați, amestecați pe alocuri cu yuccași și cactuși. Apa lipsea cu desăvârșire. Din când în când, Rotofeiul se ridica în scări pentru a privi de jur-împrejur, dar se reășeza, cu o mutră dezamăgită.

— Ce ținut trist și dezolant! oftă el. Cine știe dacă astăzi vom mai găsi vreo dușcă de apă proaspătă.

— Hm! mormăi celălalt. Ne apropiem de zona deșertului Llano Estacado. Deci nici nu se poate altfel. Sau crezi, Dick, că în deșert există izvoare de puncte cu ouă ori fântâni cu lapte bătut?

— Taci, Pitt, că deja a început să-mi lase gura apă! Mi-e teamă că vom fi nevoiți să ne mulțumim doar cu zeamă de cactuși.

— Nici chiar așa. Încă n-am înaintat chiar atât de mult. Iar „Helmers Home”, unde ne vom afla abia mâine, e lângă o apă. Sper că bătrâna mină de argint, la care trebuie să ajungem încă de astăzi, se găsește în mijlocul sau cel puțin prin apropierea unui crâng de copaci sau tufe, cum, de altfel, poți găsi chiar și în cele mai sălbătice ținuturi. Tu știi foarte bine că mie rareori mi se întâmplă să mă înșel și că speranțele mele sunt de cele mai multe ori întemeiate.

— N-ai vrea mai bine să taci?! Speranțele tale n-au dus la nimic, cel puțin până în prezent. Nu ne-am gândit decât să înaintăm cât mai repede și deci nu ne-am făcut timp să

ne ocupăm nici măcar de o friptură. Sigur, n-aș fi pretins chiar curcan, dar cel puțin o găinușă de prerie tot mi-ar fi plăcut să întâlnesc!

— Ești mult prea pretențios, Dick! Eu m-aș mulțumi chiar și cu un iepuraș. Hei, dar ia te uită aici!

Calul se opri brusc, strunit de o smucitură. Dintre smocurile singuratice de iarbă, un iepure le sări drept în față. Pitt duse repede pușca la umăr și trase. Iepurele se dădu de-a berbeleacul și rămase întins la pământ. Fusesse o lovitură de adevărat maestru.

Pitt se îndreptă înspre locul în care zăcea animalul, îl ridică și își continuă drumul zicând:

— Iată friptura. Nu ne mai rămâne decât să găsim apa. Vezi, așadar, că speranțele mele nu sunt chiar de tot nebunești? Ascultă! Asta n-a fost o împușcătură?

— Ba da, fără doar și poate! Chiar și calul meu a auzit-o.

Gloaba trăgea aerul în nări și urechile lungi i se mișcau atente. Cei doi vânători se îndreptară în șa, privind în direcția din care se auzise împușcătura. Distanța era însă mai mare decât puteau ei cuprinde cu privirea. Se găseau într-un fel de căldare. Pitt se uită în sus, unde o uriașă pasăre de pradă se rotea în cerc.

— Un uliu, spuse el, nu-i așa, Dick?

— Nu! E un vultur imperial și se poate recunoaște după penajul colorat. Împușcătura l-a deranjat de la masă. Ar trebui să aflăm cine a tras. Nu de alta, dar să știm pe cine avem în față. În apropierea deșertului se întâmplă, uneori, lucruri ciudate. Cine nu se păzește poate deveni hrana unor astfel de păsări și nu cred că e bine să fim neglijenți. Deci, înainte, bătrâne Pitt!

Dădură pintoni cailor. După cum se știe, catării sunt ființe foarte îndărătnice. Un astfel de animal reacționează aproape întotdeauna invers: poate fi greu urnit atunci când se cere cea mai mare grabă, dar trece la un galop furibund tocmai atunci când călărețul dorește să se oprească. Catârul lui Pitt nu făcea nici el excepție de la această

regulă. Abia îi dădu Lunganul pinteni, că el se și înțepeni pe cele patru picioare, rămânând nemișcat ca o capră de tăiat lemne. Omul încercă să-l îndemne, dar animalul băgă capul între picioarele din față și începu să azvârle din copite, cu scopul vădit de a-l arunca pe Pitt din șa. Lunganul își cunoștea însă prietenul atât de bine, încât știu imediat ce e de făcut.

— Aha, bătrân escroc! zise râzând. Te lecuiesc eu de toanele astea!

Duse mâna la spate, prinse animalul de coadă și trase puternic. Îndată, catârul o luă la goană, în asemenea hal încât Dick abia reuși să țină pasul. Trasul de coadă era mijlocul secret prin care îndărătnicia acestui animal, atât de drăgălaș, altminteri, putea fi înfrântă pe loc.

După ce călăreții ieșiră din căldare, văzură, spre marea lor uimire, un grup de oameni, dar atât de aproape, încât nu le-ar fi trebuit nici un minut pentru a ajunge până la ei. Își opriră imediat animalele, dornici să afle dacă acești călători, șase la număr, erau pașnici ori, dimpotrivă, aveau un comportament dubios.

Fuseseră observați. Cercul făcut de străini se deschise, dar nu se putu constata vreo atitudine dușmănoasă.

— Ce părere ai? întrebă Dick. Mergem la ei?

— Da. Ne-au văzut și, chiar dacă ar fi tâlhari de drumul mare, n-avem cum să-i mai ocolim. Este bine, totuși, să ne apropiem din exterior. Cu mare atenție însă, pentru a nu ne lăsa înconjurați. Să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

— Ei, tâlhari de drumul mare nu par a fi. Arată mai degrabă ca niște domni într-o excursie de plăcere. Sunt sigur că săptămâna trecută costumele lor se mai aflau încă la croitor. Au asupra lor arme destule, dar sunt prea strălucitoare ca să mai fi fost folosite, iar caii lor par atât de proaspeți și bine hrăniți, încât înclin să cred că avem de-a face cu niște vânători de duminică. Firește însă că prefer o întâlnire cu astfel de novici decât una cu oameni care

poartă buzunare numai pentru a avea ce umple cu banii altora. Să ne apropiem de dâșii!

Nici nu mai aveau de ales, pentru că cei șase își puseseră în mișcare caii, apropiindu-se la rândul lor.

— Veniți încoace! li se strigă. Grăbiți-vă!

Ajunseră unii lângă alții. Fețele îngrijorate și serioase ale străinilor își schimbă deodată înfățișarea. Doisprezece ochi mari îi priviră cu uimire pe noii veniți. Buzele începură să le tresară și, în cele din urmă, izbucniră într-un râs zgomotos, pe șase voci.

— Pe toți dracii! strigă unul. Dar voi cine mai sunteți?

— Într-adevăr! Într-adevăr! Minunat, grozav! râdeau și strigau toți deodată.

— Vă rog, domnilor, lăsați-vă priviți cu atenție! zise unul din ei. Așa ceva n-am mai văzut niciodată!

Cei doi rămaseră impasibili, dar când vorbitorul se apropie de Pitt Lunganul, acesta își dădu catârul câțiva pași înapoi și întrebă:

— Nu vreți să-mi spuneți, mai întâi, cum vă numiți?

— De ce nu? Mă numesc Gibson.

— Mulțumesc! Deci, domnule Gibson, cu plăcere fac o favoare cuiva care mă roagă. Voi îndeplini voința dumneavoastră, dar, înainte de toate, țin să vă anunț că sunt un foarte bun trăgător.

Spuse acestea pe un ton atât de serios, încât râsetele încetară imediat. Gibson ripostă:

— Aveți cumva de gând să vă luptați cu noi?

— Nici prin cap nu-mi trece. Băteți-vă între voi. Iar dacă se va întâmpla să vă împroșcați cu noroi, folosiți cu încredere apa și săpunul! Nu eu voi fi acela care se va grăbi să vă curețe.

La auzul acestor vorbe, Gibson puse mâna pe pistol și amenință:

— Potoliți-vă, domnule! Țeava puștii mele nu-i deloc înfundată!

— Ha, răsese Pitt. Nu fiți caraghioși! Felul în care ne amenințați e de-a dreptul amuzant.

— Așa, deci! Faceți-ne plăcerea și spuneți-ne numele dumneavoastră, ca să știm și noi cu cine avem de-a face, cu ce fel de „eroi”, mai bine zis!

— Eu mă numesc Kroners, iar tovarășul meu Pfefferkorn.

— După nume par a fi nemți, iar nemții n-au nici o trecere pe-aici!

— E o părere pe care nu vreau să v-o combat, domnule. Nu sunt medic psihiatru. Hai, Dick!

Își puse catârul în mișcare, iar Rotofeiul îl urmă. Nici unul din ei nu mai aruncă vreo privire noilor cunoștințe, în schimb se îndreptară înspre locul la care fuseseră chemați.

Îi aștepta o priveliște înspăimântătoare. Pământul era acoperit cu urme de picioare și copite, ca și cum acolo ar fi avut loc o luptă. Prin preajmă se afla și un cal mort, fără hamuri și șa; corpul îi era sfâșiat, resturi de intestine zăceau împrăștiate peste tot locul. Probabil era opera vulturului pe care Dick și Pitt îl văzuseră mai înainte.

Dar nu asta îi înspăimântă pe cei doi, ci faptul că aproape de leșul calului se afla cadavrul unui om alb scalpat, a cărui față era brăzdată în lung și în lat de tăieturi de cuțit, astfel încât devenise de nerecunoscut. Costumul său din lână, foarte tocit, îl recomanda ca pe un om al locurilor.

— Doamne, Dumnezeule! Ce s-o fi întâmplat aici? exclamă Dick, sărind de pe cal și oprindu-se lângă mort.

Pitt descălecă și îngenunche alături.

— E mort de câteva ore, spuse el, după ce pipăi mâna și pieptul celui ucis. E deja rece, iar sângele nu mai circulă.

— Caută-l prin buzunare. Poate găsești vreun obiect cu ajutorul căruia să-l putem identifica.

Pitt se aplecase asupra cadavrului exact în momentul în care cei șase călăreți îi ajunseră din urmă.

— Stai! strigă Gibson. Nu scotociți prin buzunare. Nu vă las să prădați cadavrul!

Atât el, cât și tovarășii săi coborâră de pe cai și se apropiară. Unul din ei îl prinse pe Pitt de braț și îl ridică în picioare. Cei doi vânători schimbară între ei o privire plină de indulgență. Apoi Dick întrebă:

— Cum de v-a trecut prin cap că aveam de gând să prădăm mortul?

— V-am surprins scotocindu-l prin buzunare!

— Sunteți siguri că asta intenționam să facem?

— Bineînțeles. Înfățișarea voastră spune totul.

— Dați dovadă de o perspicacitate impresionantă, domnule Gibson!

— N-ar trebui să vă bateți joc, obligându-ne să schimbăm foaia! V-am prins în flagrant delict. Amicul dumitale avea mâinile cufundate în buzunarele mortului. E îndeajuns. Pe urmă, prea vă fâțâiați pe-aici. Asta trezește suspiciune. Cine sunt ucigașii? Răspunsul la această întrebare ar putea să vă coste pielea.

Pitt ridică batjocoritor din umeri, iar Dick răspunse:

— La dracu'! Sunteți un tip ciudat! Vă purtați de parc-ați fi președintele Statelor Unite!

— Sunt jurist! răspunse Gibson, scurt și foarte mândru.

— Ah, jurist! Deci faceți parte dintre acei învățați a căror ocupație de bază — de altfel singura la care se pricep — este „slalomul printre paragrafe”? Tot respectul meu, sir!

Și-și scoase, ironic și supus, pălăria de pe cap.

— Domnule, lăsați glumele! tună Gibson. Sunt într-adevăr jurist și mă pricep să impun respect. Acești stimați domni m-au ales ca șef al grupului și deci e valabil tot ceea ce hotărâsc eu!

— Bravo, bravo! încuviință degrabă Dick. Nu avem nimic împotriva. Dacă sunteți jurist, vă e foarte ușor să tratați cazul așa cum trebuie!

— Asta se-nțelege de la sine și de aceea vă ordon să nu vă îndepărtați înainte ca noi să fi cercetat totul amănunțit și să fi luat deciziile care trebuie luate. Altminteri, cazul acesta v-ar putea aduce necazuri nedorite.

— Oh, nu ne facem nici o grijă. Suntem convinși că, grație perspicacității de care dați dovadă, misterul va fi cât de curând dezlegat.

Gibson nu răspunse la această nouă provocare, dar își atenționa însoțitorii:

— Țineți cei doi cai, astfel încât ăștia să n-o poată șterge călare!

Dick și Pitt fură de acord cu decizia și nu făcură nimic împotriva ei. S-ar fi zis că le făcea chiar plăcere să observe acțiunile acestor ageamii.

Descoperirea unui cadavru scalpat nu poate fi nicidecum o plăcere. Vânătorul din prerie este însă obișnuit și cu asemenea scene: priveliștea pe care o oferă un mort căruia i s-a luat pielea de pe cap și a cărei față a fost, pur și simplu, pângărită, nu poate fi decât înspăimântătoare. Era limpede că omul fusese ucis și scalpat de către un indian și, deoarece era de presupus că un indian singur nu se avântă niciodată atât de mult înspre est, s-ar fi putut ca prin apropiere să se găsească o întreagă ceată. Iată de ce era necesar să rămână cu ochii în patru.

Avocatul cercetă el însuși buzunarele mortului. Erau goale. La fel și cingătoarea.

— A fost prădat, spuse. E vorba de omor și jaf și e de obligația noastră să descoperim ucigașul. Urmele dovedesc că această crimă nu a fost făptuită de un singur om. Au fost mai mulți și dacă ținem seama de faptul îndeobște știut că, în scurtă vreme, conștiința necurată îi va readuce pe ucigași la locul faptei, cred că nu trebuie să ne îndepărtăm prea mult, pentru a pune mâna pe criminali. Domnilor, sunteți prizonierii mei și ne veți urma până la următoarea așezare, la „Helmets Home”. Acolo vom cerceta cazul și vom încerca să-l rezolvăm.

Se ținea drept și vorbea cu asprime, urmărind să-i intimideze pe cei doi.

— Predați-vă armele! adăugă cu o voce poruncitoare.

— Cu plăcere, răspunse Dick. Aveți aici flinta mea. Luați-o. Și, după ce armă pușca, o îndreptă înspre Gibson. Acesta sări speriat într-o parte, strigând:

— Ticălosule! Vrei să te împotrivești?

— O, nu, râse Dick. Nici vorbă de așa ceva. Vroiam doar să vă rog să-mi luați arma înainte de a se descărca, punând astfel pentru totdeauna capăt carierei dumneavoastră avocațești. Deci, luați-o!

— Și, după toate astea, încă-ți mai arde de glumă? Omule, pot da ordin să fii legat fedeleș, ori bătut până ce te vei zvârcoli de durere.

— E o plăcere să fii legat cu pricepere.

— Dacă faceți pe nebunii, voi da ordin să fiți împușcați!

— Oho! Greu de crezut că s-ar putea întâmpla una ca asta! Oricare se apropie la mai mult de trei pași va primi imediat un glonț în cap. Căci, aici, la marginea deșertului, zece juriști nu fac nici cât un singur vânător iscusit. Noi am învățat legea preriei și ne pricepem s-o aplicăm. De altfel, suntem oameni cinstiți și nu simțim nevoia să ne justificăm în fața voastră. Perspicacitatea voastră ne-a uimit și îmbucurat în aceeași măsură. Din păcate, însă, habar n-aveți ce înseamnă într-un astfel de caz o urmă neștearsă. V-ați lăsat caii să bătătorească pământul, iar acum, bineînțeles, este aproape imposibil să depistezi urma propriu-zisă. Vom încerca, totuși, să deslușim câte ceva, căutând prin împrejurimi. Pitt, tu mergi spre dreapta. Eu o iau înspre stânga. Ne întâlnim în partea cealaltă.

Acest mod de a vorbi își făcu efectul. Nimeni nu ripostă în vreun fel. Chiar și Gibson tăcu. Firește că fețele le erau întunecate, dar, după ce vânătorii o luară în direcțiile menționate, nimeni nu încercă să-i oprească.

Amândoi se îndepărtară descriind un semicerc mare și cercetând cu atenție solul. Centrul cercului era chiar acolo

unde se afla cadavrul. După ce s-au întâlnit, au stat îndelung de vorbă. Apoi au trecut la cercetarea calului, a mortului și a pământului bătătorit. Grija cu care studiau fiecare pietricică li se părea celorlalți ridicolă. Apoi, se sfătuiră din nou, ajungând, după cât se părea, la o părere comună. Dick îi zise avocatului:

— Domnule Gibson, acum putem lămuri. Faptul că leșul a fost scalpat, trebuia să vă ducă la concluzia că ucigașul a fost indian. Și noi am intuit asta, dar abia acum suntem convinși. De cel ucis nu ne e milă. A fost un răufăcător, dintr-o bandă de tâlhari, care se pare că își făcea de cap prin ținut. Păziți-vă de asemenea indivizi!

Ceilalți ascultară vorbele lui Dick cu cea mai mare uimire.

— Cum? întrebă Gibson. Cum ați putut afla atâtea, doar analizând urmele?

— Și asta încă nu-i totul!

— Sunteți niște lăudăroși!

— Asta o spuneți dumneavoastră, deoarece sunteți un novice. Urmele pot fi citite la fel de bine ca rândurile sau paginile unei cărți. Bineînțeles că pentru asta trebuie să fii de prin partea locului. Omul nu a fost ucis în locul în care se află acum. Ați observat că glonțul i-a străpuns trupul și i-a ieșit prin partea cealaltă?

— Da.

— Atunci veniți, vă rog, până aici!

Ceilalți îl urmară câțiva pași, oprindu-se într-o zonă în care nu se mai afla decât piatră golașă. Arată înspre pământ, unde se vedea o pată mare de sânge închegat.

— Ce observați aici? întrebă el.

— Sânge, răspunse Gibson.

— Altceva?

— Nimic!

— Atunci, cu toate că v-ați jucat cu noi de-a „hoții și vardiștii”, nu aveți ochi de adevărat criminalist. Priviți chestia asta! Ce credeți că e?

Ridică ceva din pata de sânge. Era un obiect mic, turtit, asemănător cu o monedă și strălucitor, în ciuda sângelui cu care era acoperit. Toți îl priviră, iar Gibson constată:

— E un glonț de plumb turtit.

— Da, e glonte care i-a curmat acestui om viața. A pătruns exact în inimă, iar omul a murit pe loc. Deci, este imposibil ca el să se mai fi târât până în locul unde se află acum. Probabil a fost cărat de unul, sau chiar mai mulți indivizi... Recunoașteți că este așa?

— Acum, că ziceți dumneavoastră, mi se pare foarte adevărat.

— Priviți acest petic de pământ cu iarba uscată. Ce observați?

— Iarba este culcată la pământ.

— De cine și de ce?

— Dumnezeu știe!

— Și noi știm! Aici a stat culcat un om și, pentru că de jur-împrejur, nu se poate vedea nici cea mai mică urmă de sânge, e limpede că individul nu era rănit. Pe urmă, alături, se poate vedea o dâră, bine imprimată în pământul nisipos. Lată în partea de sus, apoi îngustându-se din ce în ce... Ce fel de urmă credeți că e?

— E amprenta lăsată de călcâiul unei cizme.

— Oh, nu! Am să vă demonstrez îndată că omul care a stat culcat aici nu purta cizme, ci mocasini. Urma ar fi avut o cu totul altă formă, dacă era a unei cizme. Aceasta pare făcută cu patul unei puști. Și pentru că nu e uniformă, ci adâncă la început, iar la capătul opus netedă, este sigur că mișcarea care a generat-o a fost foarte grăbită. Priviți aici, la capătul dărei! Ce observați?

După ce studie atent locul nisipos, Gibson răspunse:

— Aici cineva s-a răsucit pe călcâie.

— De data asta aveți dreptate. Urma este însă atât de clară, încât, privind cu atenție locul, se poate preciza chiar și felul încălțăminte: un mocasin. Se vede însă amprenta

unui singur picior, cu toate că pământul e foarte moale. Ce concluzie trageți în urma acestui indiciu?

— Nu știu...

— Dacă individul ar fi avut timp să se lungească aici, solul ar fi păstrat tiparul ambelor picioare. Trebuie să presupunem însă că omul nostru a fost nevoit să se arunce brusc la pământ și-atunci, din pricina repezelii cu care s-a trântit, celălalt picior n-a lăsat nici o urmă fiindcă... se găsea în aer.

Avocatul se scărpină gânditor după ureche.

— Domnule, spuse, trebuie să recunosc că-mi este cu neputință să vă urmăresc atât de repede în concluziile și presupunerile dumneavoastră.

— Asta dovedește că sunteți un diletant! În asemenea împrejurări, un singur minut pierdut te poate costa viața. Nu e permis să stai pe gânduri și să cântărești. Privirea trebuie să fie ageră, sigură și foarte rapidă. Și-am să vă spun și de ce. Uitați-vă cu atenție în jur și spuneți-mi dacă mai observați ceva neobișnuit.

Cei șase se zgâiră o vreme, apoi își mărturisiră neputința, ridicând impacientați din umeri.

— Așadar, continuă Dick, priviți această plantă!

Planta, de care vorbea era o *yucca gloriosa* care, într-un astfel de sol uscat și nisipos, rămăsese pipernicită. Era încă înflorită și avea o floare albă, cu ușoare nuanțe roșiatice. Mai multe frunze rigide, înguste, în formă de lance, erau împrăștiate pe jos.

— A fost cineva pe-aici și și-a făcut de lucru cu această *yucca*, zise Gibson cu glas înțelept.

— Așa! Și cine o fi fost acel cineva?

— Nu se știe!

— Se poate ști și trebuie să se știe. Ea nu a fost atinsă de un om, ci de un glonte care i-a străpuns trunchiul, smulgând frunzele și lăsând această gaură. O puteți vedea?

După ce-o observară și ei, Dick continuă cu explicațiile:

— Pe-aici, nimeni nu se plictisește într-atât încât să tragă în ierburi. Glonțul era pentru cel ce s-a aruncat în spatele nostru la pământ. Dacă ne închipuim o linie dreaptă de la *yucca* până la locul unde, se afla insul despre care am vorbit și o prelungim mai departe, putem afla cu precizie dincotro s-a tras. Câtă vreme glonțul a pătruns prin partea de jos a tulpinii, gura armei din care provenea se afla la o înălțime apreciabilă deasupra pământului.

Se poate trage vreo concluzie?

Îl priveau încurcați, fără să răspundă. Dick continuă:

— Deci, mai mult ca sigur, trăgătorul se afla în șa. Și, după toate cele văzute, e limpede că cel ce stătea pe pământ, acolo unde am cercetat urmele, era un indian înarmat. Un călăreț care se apropia dinspre nord-est a tras în el, fără să-l atingă, determinându-l, însă, să se trântască imediat pe burtă, prefăcându-se mort. Călărețul s-a apropiat...

— De unde știți toate astea? întrebă Gibson, uimit.

— Vreau să vă arăt. Veniți înapoi la locul unde se găsește mortul!

Îi duse înapoi, trecând de cadavru, până într-o porțiune acoperită cu tufișuri sărăcăcioase, unde se aflau zone mici de nisip. Dădură de o altă urmă, mai mare, a cărei proveniență părea imposibil de explicat.

— Se pare că aici a stat cineva culcat, zise Gibson.

— Aveți dreptate, dar cine o fi fost?

— Poate cel mort, înainte de a-și da duhul...

— Nu, acela a fost atât de bine ochit în inimă, încât n-a mai putut face nici o mișcare, necum să se mai târască până aici... Și-apoi, dacă ar fi fost el, ar fi trebuit să găsim o baltă de sânge.

— Atunci, să fi fost indianul despre care vorbeam mai înainte?

— Nici el. Nu avea nici un motiv să-și repete vicleana prefăcătorie. E vorba de o a treia persoană.

— Citiți pe nisip ca dintr-o carte deschisă, exclamă Gibson uluit, în vreme ce eu nu pot desluși nici măcar o literă!

Tovarășii săi erau la fel de mirați. Pitt zise:

— Pentru asta nu trebuie decât un singur lucru: să căscați bine ochii, domnilor! Toți vânătorii vestiți ai Vestului își datorează faima și succesul, pe lângă viclenie, rezistență și îndrăzneală, și faptului că fiecare urmă pe care o văd e ca o scrisoare scrisă citeț, indiferent dacă a fost lăsată întâmplător sau dinadins. Dar vai de pielea celui ce nu se pricepe la acest fel de răvașe! Așa cum a spus și prietenul meu, aici nu se află nici o baltă de sânge. Dar câteva picături tot am găsit! Priviți aceste locuri mici, întunecate... ele dovedesc că omul era rănit, și încă destul de grav. După urme se poate vedea că se încovoia, de durere. Uitați-vă cu atenție la tufele de alături și la nisipul de sub ramurile joase! Din pricina chinurilor, amărâtul a smuls crengile și și-a înfipt degetele în pământ. Bănuți cumva în ce parte a trupului a fost rănit?

— Nimeni n-ar putea ghici una ca asta.

— Ba bine că nu! O rană la cap sau într-o parte oarecare a corpului, sângerează mult mai puternic decât aceasta, despre care vorbim. Individul a fost împușcat în abdomen și asta explică și chinurile suportate. Acum priviți cât de bătătorit e pământul, și observați acest obiect neînsemnat, pe care nici nu l-ați băgat în seama. Ce-o fi, oare?

Ridicase de pe pământ o bucățică de piele tăbăcită, de culoare întunecată și tăiată în fâșii foarte subțiri. Cei șase nu pricepeau nimic.

— Asta este, explică Pitt, o parte, smulsă din cusătura cu franjuri a unor pantaloni, lucrătură indiană. Cel care era întins aici era deci, și el, indian. De durere, omul și-a înfipt degetele și a smuls această bucățică. O împușcătură în abdomen te face să te încovoi ca un vierme. Nu m-aș mira deloc să aflu că bietul om a ajuns între timp în ținuturile veșnice ale vânătorii. Căci ar fi fost imposibil să continue

călătoria călare, mai ales având în vedere că erau doi pe un cal.

— Doi pe un singur cal? se minună Gibson.

— Sigur, domnule. Așa a fost. Veniți puțin încoace!

Părăsi locul și se îndreptă în direcția nord-est. Ceilalți îl urmară curioși și incitați de tot ce auziseră până atunci. Merse până la linia cercului pe care îl descrisese anterior. Acolo se opri și spuse:

— Domnilor, încerc să vă explic fiecare amănunt, dar sunt nevoit să mă grăbesc, deoarece, după toate probabilitățile, în fața noastră se află o bandă foarte periculoasă de tâlhari și de ucigași. Unul sau doi indieni, urmăriți de acești răufăcători, se află în mare pericol. Voi fi cât mai scurt. Prin locul acesta au trecut indivizii despre care vorbeam, unul rănit și celălalt teafăr. Cel dintâi n-a fost împușcat în locul în care am găsit urma, ci în altă parte, ceva mai demult. Se vede limpede că țineau caii unul lângă altul, cap la cap, iar individul sănătos ținea hățurile celui alt.

Mai înaintă câțiva pași, iar apoi zise, arătând spre pământ:

— Că e într-adevăr vorba despre indieni, se poate vedea după urmele lăsate de copitele nepotcovite ale cailor. Cel care îl purta pe călărețul rănit a făcut un salt mare. De aici s-a tras asupra lui. Glonțul i-a pătruns în piept. A mai putut parcurge o scurtă distanță, iar apoi s-a prăbușit mort acolo unde zace și acum. Indianul vătămat a fost azvârlit din șa în tufișurile pe care deja le-am cercetat.

Se deplasă înspre dreapta, continuând să explice:

— Aici se poate vedea urma unui singur călăreț, cel care a tras asupra indianului rănit. Calul lui era potcovit. Deci era un alb, și încă unul pus pe fapte mari, câtă vreme a încercat să-l împuște și pe celălalt indian.

— Asta n-o puteți ști! interveni Gibson.

— O, aș putea să jur că așa a fost! Uitați-vă cu atenție și observați că locul în care ne găsim acum se află pe aceeași

linie cu *yucca*, cea în care a pătruns glonțul. Tot acolo s-a aruncat la pământ indianul și nu poate fi nici o îndoială în această privință. Pe urmă, la opt sau zece pași de aici, se pot observa urmele celor cinci albi, care s-au oprit în locul atât de bătătorit acum. Urmați-mă câțiva pași, căci trebuie să vă mai arăt ceva. Priviți aceste trei urme: cea dintâi, care duce într-o parte, aparține calului unui alb. Copitele sale au lăsat urme adânci, ceea ce înseamnă că, din cauza sperieturii, o luase la goană. Cu siguranță că l-am putea găsi ceva mai încolo, cu șaua goală și ronțând liniștit o buruiană. Aici, în stânga, cea de-a doua este o urmă uniformă, făcută fără grabă, de un cal fără potcoave. În ciuda pasului lent, e mult mai adâncă decât celelalte, semn că bietul animal avea de cărat o sarcină grea, pe indianul teafăr care îl susținea în șa și pe cel rănit. Și exact lângă această urmă se văd cele ale albilor, care înaintau având grijă să n-o distrugă... Acum, că am terminat, trageți singuri concluziile și spuneți-mi în ce mod s-a desfășurat toată întâmplarea!

— Ar fi bine să ne lămuriți dumneavoastră! răspunse Gibson, modest.

— Ei bine, zise Pitt, consider că am fost suficient de explicit. E cât se poate de limpede că șase albi, venind dinspre nord-est, s-au întâlnit în acest loc cu doi indieni și au început să se certe. Unul din indieni a fost împușcat în burtă, apoi amândoi au încercat să scape, iar albi i-au urmărit. Caii indienilor, mai iuți, au câștigat însă un avans considerabil. Uitați-vă la animalul care zace acolo: e de cea mai bună rasă mexicană și, probabil, provine din părinți de rasă andaluză curată. În partea stângă a gâtului are aplicat un totem, semn că indianul rănit nu e un războinic obișnuit. Numai căpeteniile și oamenii de seamă din trib au dreptul de a se folosi de un totem. Totuși, un armăsar al albilor a fost capabil să țină piept celor doi cai indieni și să le rămână aproape. Stăpânul lui a continuat urmărirea cu furie. I-a lăsat cu mult în urmă pe tovarășii săi, iar fugarii

nu au putut face nimic împotriva sa, deoarece indianul teafăr trebuia să-l sprijine pe cel rănit. Au încercat să se salveze prin fugă, eu însă, dacă m-aș fi găsit în locul celui sănătos, aș fi sărit din șa și l-aș fi așteptat pe alb în picioare, pentru a-l doborî cu un glonte. Nu știu de ce n-a făcut-o, dar bănuiesc că era prea tânăr și n-avea suficientă experiență. Grija pentru celălalt l-a derutat. Dar viclean și curajos a fost totuși, după cum veți vedea imediat. Albul avea o pușcă cu două țevi încărcată și, după ce s-a apropiat suficient, a tras un glonte în coapsa calului, în locul pe care vi l-am semnalat. Acesta a făcut un salt, a mai înaintat câțiva pași, apoi s-a prăbușit împreună cu călărețul rănit în tufișuri, unde acesta din urmă a rămas culcat. Albul a tras după el, dar nu l-a nimerit, iar glonțul a lovit acea plantă *yucca*. Indianul ar fi putut îndrepta arma asupra dușmanului, dar era agitat, tremura de nervi, grijă și oboseală. Viața sa ar fi depins de siguranța împușcăturii. De aceea n-a tras ci s-a prefăcut mort, păstrând totuși flinta pe care o ținea strâns în mână. Atunci a lăsat urma văzută de noi în nisip. L-a așteptat pe alb, pentru a-l doborî de la cea mai mică distanță. Când acesta din urmă a ajuns lângă rănit, celălalt indian, iute ca fulgerul, s-a sculat, l-a doborât la pământ, și i-a tras un glonte în inimă. Gura armei sale se afla atât de aproape de pieptul dușmanului, încât lâna îmbrăcămînții a fost arsă, iar glonțul a ieșit prin spate, turtindu-se de piatră. Datorită acestei împușcături, calul albului, speriat, a luat-o la goană înspre dreapta. Indianul târî mortul până la tovarășul său, pentru a-i face o bucurie, arătându-i cadavrul dușmanului și acolo îi luară scalpul. Totodată observară, însă, apropierea celorlalți cinci și, nemaiputând zăbovi, încălecară împreună și-o luară la sănătoasa. Albi care veneau din urmă l-au găsit pe camaradul lor ucis, au descălecat și au început să discute. Ei știau că prin împrejurimi, probabil la „Helmets Home”, există oameni care îl cunosc și, odată găsit, prezența lor ar fi fost deconspirată. Așa că le-a venit ideea de a desfigura

fața tovarășului lor cu lovituri de cuțit. Ați putut vedea în ce mod rușinos au dus la îndeplinire treaba aceasta, domnilor. Înainte, însă, au luat tot ce au găsit asupra lui. Au scos până și hățurile și șaua calului. Știți că harnașamentul unui războinic de seamă reprezintă o pradă foarte valoroasă. Apoi au părăsit locul, călărind mereu pe lângă urma indienilor, după cum am putut vedea, în ciuda faptului că trăpașii lor erau cu mult mai lenți, exista totuși posibilitatea să-i ajungă, deoarece calul fugarilor trebuia să care o sarcină dublă. Când ați sosit dumneavoastră, domnule Gibson, un vultur se înfrupta deja din cadavre. L-ați izgonit prin împușcătura pe care noi am auzit-o și care ne-a atras aici.

— Se pare că lucrurile s-au petrecut întocmai cum ziceți, își dădu cu părerea Gibson. Aveți un ochi bun și un cap așijderea.

— În ceea ce privește capul, trebuie să mă mulțumesc cu el așa cum este și, în nici un caz nu l-aș putea înlocui cu altul. Aș dori să vă întreb, însă, ce aveți de gând să faceți în continuare.

— Nimic. Povestea asta nu ne privește absolut deloc. Și-apoi e vorba doar de niște indieni.

— „Niște indieni”?, întrebă Dick. Numai atât? Indienii nu sunt și ei oameni?

— Nici prin cap nu mi-ar trece să contest faptul acesta, dar sunt atât de înapoiați față de noi, încât ar fi o jignire și numai să fim comparați cu dâșii.

Dick răspunse cât se poate de liniștit, dar vocea îi tremura de mânie, iar amabilitatea lui obișnuită era acum forțată:

— Dacă așa stau lucrurile, domnule, atunci, bineînțeles, nici măcar nu ne trece prin cap să vă jignim, permițându-ne să facem o comparație între ei și dumneavoastră. Acești doi oameni s-au comportat ca niște eroi, cel puțin unul din ei, despre care credem că e cel tânăr. Nici n-ar fi cu putință să fie asemănați cu niște indivizi atât de egoiști ca voi.

Pretenția voastră de a vă socoti mai buni n-are nici un fel de acoperire în realitate. Albii au pătruns în aceasta țară, sfârșind prin a-i izgoni pe stăpânii ei de drept, indienii. Pentru ca această oribilă crimă să se poată înfăptui, au curs râuri de sânge, iar violența, viclenia, înșelăciunea și călcarea cuvântului dat au nimicit triburi întregi. Sunt goniți din loc în loc, dintr-un teritoriu într-altul. Abia li s-a promis că le va fi îngăduit să trăiască în liniște și pace, că un nou pretext este scos la iveală și sunt izgoniți din nou. Li se vând tărâțele drept făină, praful de cărbune drept pulbere, puștile pentru copii drept arme adevărate. Dacă nu le convin aceste lucruri și protestează, sunt declarați răzvrătiți și împușcați în masă. Iar când sfârșesc prin a-și accepta soarta, sunt considerați tâmpiți și decăzuți!

Oamenii albi au adus cu dâșii fărădelegea, iar ferocitatea lor a întrecut-o cu mult, și pe aceea a animalelor sălbatice. Iar dacă s-au impus cu forța și au instaurat dreptatea celui mai tare, eu vă spun, domnilor, că printre cei urmăriți și disprețuiți am cunoscut bărbați care valorează de zece ori mai mult decât voi, cei șase, și încă alte câteva duzini pe deasupra!

Pe măsură ce vorbea, Dick își dăduse frâu liber mâniei. Gibson răspunse însă încăpățânat:

—Noi nu v-am cerut părerea. Suntem liberi și știm foarte bine ce avem de făcut.

— Nu mi se pare nici pe departe că ar fi așa! De exemplu, susțineți că nu este necesar să vă mai ocupați de cele petrecute aici. Dacă gândiți astfel, veți ajunge foarte curând să priviți cum crește iarba de dedesubt.

— Credeți cumva că ar trebui să ne temem de anumiți oameni? Am izbutit să ajungem, de la New-Orleans până aici, fără nici un fel de probleme și nimeni nu ne poate împiedica să ne continuăm drumul!

— De la New-Orleans până aici? râse Dick. Și asta vi se pare o performanță? Eu vă spun că primejdia de-abia acum începe! Aici, la graniță, fel de fel de inși dubioși se ocupă

cu lucruri care de care mai ciudate. Odată încăput pe mâna unor asemenea indivizi, îți poți lua adio atât de la viață, cât și de la propriul tău avut! Dincolo de deșert începe teritoriul comanșilor și apașilor. Cel ce îndrăznește să-l violeze fără a-și fi luat câteva elementare măsuri de precauție, poate fi zdrobit cu ușurință, ca între două pietre de moară. În acest loc s-au ciocnit războinici ai pieilor roșii cu tâlharii albi. Chiar dacă renunțăm la a ne mai ocupa de albi, trebuie să ne întrebăm ce căutau, de fapt, indienii pe aici. Dacă au avut curajul să pătrundă atât de departe în acest ținut, atunci e limpede că nu pot fi decât iscoade care cercetează zona pentru o viitoare luptă. Acest fapt este mult mai important decât ar părea la prima vedere. Nu cunosc nici ținta și nici scopul călătoriei dumneavoastră, însă noi avem de gând să traversăm deșertul. Într-o astfel de situație suntem nevoiți să deschidem foarte bine ochii. Căci altfel, nimic mai lesne decât să te culci seara viu și nevătămat, iar dimineața să te trezești mort de-a binelea!

— În ce privește drumul nostru, vrem să traversăm deșertul, iar apoi să ne îndreptăm înspre Arizona.

— N-ați fost încă niciodată dincolo?

— Nu!

— Ascultați, nu mi-o luați în nume de rău, dar asta e o prostie fără margini din partea voastră. Aveți oare impresia că deșertul este un ținut plăcut și frumos, care poate fi străbătut în pași de dans?!

— O, nu, chiar atât de proști nu suntem nici noi. Cunoaștem prea bine primejdiile care ne pândesc; am auzit și citit o mulțime de lucruri despre toate astea.

— Așa deci! Ați auzit și citit! Asta este ca și cum cineva ar fi auzit și citit despre arsenic, iar apoi s-ar apuca să-l și înghită, pentru a-i proba toxicitatea. Nu v-a venit cel puțin ideea de a vă angaja o călăuză, care cunoaște ținutul și primejdiile sale?

Dick era cât se poate de bine intenționat. Cu toate astea, lui Gibson îi sări muștarul și strigă foarte furios:

— Vă rog foarte mult să nu ne mai dădăciți! Suntem bărbați în toată firea și, de altfel, avem o călăuză.

— Așa, deci! Și unde se află acum?

— A luat-o înainte.

— Este un mod foarte curios de a conduce pe cineva. Unde vă așteaptă omul?

— La „Helmerts Home”.

— Ei, dacă așa stau lucrurile, fie! Veți găsi foarte ușor „Helmerts Home”. Iar dacă vă convine, puteți să veniți cu noi, pentru că și noi tot într-acolo ne îndreptăm. Puteți să ne divulgați numele celui ce vă va conduce?

— E un personaj vestit pe-aici, după cum ni s-a spus. El a traversat de multe ori deșertul. Nu ne-a spus numele său adevărat, dar de obicei i se spune Juggle-Fred.

— Doamne, dumnezeule, Juggle-Fred, chiar el! exclamă bucuros Dick. E un tip destoinic, vă puteți bizui pe el. Mă bucur tare că-l voi reîntâlni. Și vom parcurge tot drumul împreună, deoarece și noi avem de gând să mergem tot în Arizona.

— Și voi? De ce? Din cauza diamantelor care se găsesc acolo?

— Poate, răspunse Dick, în doi peri.

— Atunci nu ne potrivim unii cu alții, deoarece suntem concurenți.

Vorbea foarte sigur pe sine și-i privea pe cei doi vânzători cu ochi dușmănoși. Dick izbucni într-un râs zgomotos și exclamă:

— Teribil de nostim! Ați putea fi cumva geloși pe noi? Asta nu dovedește decât că sunteți niște ageamii în ce privește Vestul Sălbatic. Credeți cumva că diamantele cresc ca florile și că nu ai nimic altceva de făcut decât să le culegi de pe jos? Așa cum căutătorii de aur sunt nevoiți să se asocieze, dacă vor să izbândească, cei care caută diamante trebuie să fie, de asemenea, bine organizați. Pe aceste meleaguri, de unul singur ești sortit pieirii.

— Suntem deja șase și avem suficienți bani asupra noastră pentru a ne putea descurca cât se poate de bine.

— Asta să n-o mai spuneți nimănui. Noi suntem oameni cinstiți de care nu trebuie să vă temeți. Alții, însă, ar fi avut grijă să nu-i duceți prea departe de aici. Dacă nu vreți să mergem împreună, n-aveți decât. Noi însă v-am propus să vă conducem cel puțin până la „Helmerts Home”. Azi nu mai puteți ajunge acolo și va trebui să înnoptați sub cerul liber. În asemenea situații, nu strică deloc să ai prin preajmă oameni care cunosc bine locurile.

— Când intenționați s-o luați din loc?

— Chiar acum. Voi însă procedați cum credeți de cuviință.

Se îndepărtă încet și încălecă pe gloaba lui. Pitt procedă întocmai și porniră pe urmele care duceau înspre Vest. Ceilalți rămaseră un scurt timp împreună, pentru a hotărî ce să facă, iar apoi îi urmară pe cei doi. După ce i-au ajuns din urmă, Pitt se întoarse și întrebă:

— Ce ați hotărât?

— Mergem până la „Helmerts Home” împreună cu voi, dar numai până acolo.

— Bravo, frumos din partea voastră.

Se întoarse și, din acel moment, cei doi vânători se comportară ca și cum ar fi fost cu desăvârșire singuri. Își lăsară animalele să pășească mai repede, pe când ei adoptară niște poziții foarte originale în șa. Atârnav, mult aplecați în față, părând somnoroși și dând impresia că habar n-au să călărească. Ceilalți, din urmă, își dădeau silința să stea cât mai corect, de parcă s-ar fi aflat la școala de călărie.

— Priviți-i pe ăștia! spuse Gibson însoțitorilor săi. Mai au și pretenția de a fi considerați oameni ai Vestului Sălbatic. Mai mare râsul!

— Povestea asta cu cititul urmelor n-a fost decât o înșelătorie. Priviți numai cum sunt îmbrăcați! Cum să acorzi încredere unor asemenea indivizi?

— Nici nu poate fi vorba! Și să-i mai și luăm cu noi în Arizona! Oricum, ne-au luat de proști! Individul aproape că explodase când i-am relatat de banii noștri. Se prefăcea teribil de cinstit, dar asta numai pentru că ei sunt doi, iar noi șase. În orice caz, trebuie să fim foarte atenți la culcare, să n-o șteargă cu banii! Întreaga lor comportare pare să arate că nu se dau în lături de la nimic!

Între timp, solul devenise stâncos, iar Dick și Pitt se aplecau tot mai mult, deoarece urma nu se mai putea recunoaște cu ușurință. Deodată, cel dintâi își opri calul și arătă cu mâna înainte, spunând:

— Privește, bătrâne Pitt! Ce fel de ființe or fi cele de colo?

Pitt privi cu atenție înspre punctul arătat. Apoi răspunse:

— Mi-e clar. E vorba de cinci cai și un om.

— Da, da, cinci cai. Pe lângă cai ar trebui să existe și cei cinci călăreți. Deoarece se poate vedea doar unul; tare aș vrea să știu unde se află ceilalți patru.

E de presupus că nu se găsesc prea departe. Dacă vom mai merge o bucată de drum, s-ar putea să-i întâlnim. Acum distanța este încă prea mare pentru a vedea și recunoaște cu siguranță un om. Dar să înaintăm, prietene!

Dând pintoni calului, adăugă:

— Ar putea fi albi din grupul celui împușcat. Acum am impresia că-i văd și pe ceilalți. Privește și tu acele puncte mișcătoare!

„Punctele” erau de fapt patru bărbați, aflați la distanțe egale unul de altul, înșiruiți în linie dreaptă și deplasându-se în aceeași direcție.

— Sunt cei patru, stăpânii cailor!, își dădu cu părerea Dick. Se află pe sol stâncos și caută urma celor doi indieni. Având în vedere avansul ce-l au față de noi, putem spune că sunt ocupați cu această îndeletnicire de mai multă vreme. Probabil că nici nu se prea pricep să citească urmele. Dar, iată, am fost reperați. Vezi cum aleargă la caii lor?

— Și ce zici să facem?

— Hm! Cu siguranță sunt niște nemernici și, pentru a fi în siguranță, va trebui să fim tot timpul atenți la ce fac cu mâinile. Totodată, trebuie să pară că nu ne interesează deloc treburile lor și, atâta timp cât se vor păstra în limitele buneicuviințe, să fim și noi cât se poate de pașnici. Înainte, deci! Suntem așteptați!

Între timp, cei șase căutători de diamante îi văzură și ei pe tâlhari și începură să se apropie tot mai mult de Pitt și Dick, a căror prezență le inspira, totuși, o anumită siguranță.

Străinii ședeau lângă cai și țineau puștile pregătite în mâini. Când cei ce se apropiau ajunseseră la aproximativ șaizeci de pași, unul din ei li se adresă cu glas poruncitor:

— Stați, dacă nu tragem!

Dick și Pitt continuară, totuși, să se apropie, pe când cei șase, stătură pe loc, cumiști și ascultători.

— Stați, am spus! repetă individul. Încă un singur pas și veți fi întâmpinați de gloanțele noastre!

— Prostii! râse Dick. Doar nu v-o fi teamă de doi oameni pașnici. Păstrați-vă gloanțele! Nu de alta, dar și noi avem câteva pe țeava puștii.

Cei cinci n-au tras, pe de o parte pentru că nu-și făceau griji, amenințarea lor urmărind mai mult să impresioneze, pe de alta, fiindcă atitudinea calmă și sigură a lui Dick și Pitt făcuse asupra lor o oarecare impresie. Îi lăsară să se apropie, dar nu renunțară la amenințarea cu armele. Cel care li se adresase primul era un individ scund, athletic, cu partea de jos a feței acoperită de o barbă neagră, deasă, din dosul căreia nu i se vedeau nici măcar buzele. După ce vânătorii se opriră drept sub nasul lui, li se adresa furios:

— Nu știți care este regula și obiceiul în Vestul Sălbatic? Nu știți că cel întrebat trebuie numaidecât să răspundă?! Ați avut un noroc formidabil și numai datorită blândeții noastre mai sunteți încă în viață!

— Nu mai exagera, omule! răspunse Dick. Cui îi datorați faptul că mai trăiți? Că doar și noi avem arme!

— Mii de trăsnete! Ne amenințați? Pe noi care, de la o sută de pași, ochim capul unei muște și îl retezăm de pe corp? Și, credeți-ne, nu suntem deloc lăudăroși! Dar ce intenții vă aduc prin aceste locuri?

— Singuri n-o să ghiciți niciodată! Vrem să vedem următoarea eclipsă de soare, care de aici se poate observa cel mai bine.

Bărbosul nu știu ce să răspundă acestei declarații, atât de serioasă în aparență. Șovăi o clipă, apoi întreabă nedumerit:

— Când se va observa asta?

— Astă-seară, la orele douăsprezece, cinci minute și unsprezece secunde. Vă spun eu, nu există ceva mai mareț decât o eclipsă de soare la miezul nopții!

— Pesemne, că râdeți de noi! se înfierbântă celălalt. Băgați de seamă...

— De bună seamă! râse Dick. Pitt Lunganul și Dick Rotofeiul sunt cunoscuți ca niște oameni foarte prevăzători în Vestul Sălbatic...

— Mii de draci! exclamă bărbosul. Am auzit multe despre voi. Pitt și Dick trebuie să fie niște băieți foarte nostimi; întotdeauna mi-am dorit să-i întâlnesc! Sper să ne faceți plăcerea de a da o reprezentație comică azi, la fața locului. Plătim bine, cinci cenți pentru fiecare și câte un cent de cal.

— Așa mai veniți de-acasă. Și, oricum, merită să discutăm, căci la asemenea încasări, nici noi nu ne așteptam! Dar noi dăm spectacole numai și numai în timpul eclipselor de soare. Deci, mai aveți de așteptat până la miezul nopții, iar dacă nu aveți răbdare până atunci, n-aveți decât să faceți voi înșivă câteva tumbe! În altă ordine de idei, am putea oare afla care sunt numele ce v-au fost încredințate de către prea cinstiții voștri părinți?!

Vorbele fuseseră rostite cu atâta haz, încât bărbosul păru amuzat, răspunzând cu mai puțină răutate decât până atunci:

— Mă numesc Stewart. Numele tovarășilor mei nu contează. De unde veniți?

— Din ținutul aflat în spatele nostru.

— Și încotro vă îndreptați?

— Înspre ținutul aflat înaintea noastră.

— Așa! Că bine zici!. Din câte pot să-mi dau seama, doriți să ajungeți la „Helmets Home”?

— Da. Câtă vreme simpaticul han nu vine el însuși înspre noi, suntem nevoiți să mergem noi într-acolo. Vreți să ne însoțiți?

— Mulțumesc. Avem alte treburi. Ați văzut urma aceasta care se află drept sub nasul vostru?

— Firește c-am văzut-o, dar ne privește în mică măsură. Cu siguranță că aparține celor care au mers călare înspre „Helmets Home”, dar noi suntem capabili să găsim acest loc fără a ne lua după dâșii.

— Ați întâlnit în calea voastră un cadavru?

— Da.

— Ce părere aveți?

— Că este cu desăvârșire mort. Iar dacă este mort, așa va rămâne pentru totdeauna!

Stewart aruncă o privire lungă, cercetătoare, asupra celor doi vânători. Atât de multă indiferență îi părea bătătoare la ochi. Dar pentru că nu putu observa nici cea mai mică urmă de neîncredere pe fețele lor cinstite și deschise, zise:

— Și noi am văzut bărbatul mort și leșul calului său. Fiindcă n-avea nici un rost să lăsăm harnașamentul și șaua să putrezească, le-am luat cu noi.

— Dacă le-am fi găsit înaintea voastră, am fi procedat la fel.

— Am mers apoi pe urma unui alt cal, cu toate că ea nu se îndrepta în aceeași direcție cu noi. Acum am pierdut-o

și, până una alta, ne chinuiam s-o găsim din nou. Dar, fiindcă se apropie noaptea, ne-am hotărât până la urmă să renunțăm la căutări și să reluăm drumul inițial.

— Și unde urmează să vă duceți?

— Vrem să trecem prin Llano Estacado, să ajungem la El Paso și apoi, mai departe, până în Arizona.

— Mergeți și voi după diamante?

— O, nu! Nu ne lăsăm cuprinși de această febră! Suntem niște fermieri modești și cinstiți. Rudele noastre și-au dat silința și-au găsit pentru noi pământuri bune pe care urmează să le cultivăm dincolo. În ce privește pietrele prețioase, îi lăsăm pe alții să le caute. Cu toate că munca e anevoioasă și ia mai mult timp, o fermă aduce un venit sigur, scutindu-și proprietarul de surprizele neplăcute ce le sunt hărăzite îndeobște aventurierilor căutători de comori.

— Fiecăruia după plăcere! Având în vedere că sunteți doar fermieri, nu mă miră că ați pierdut urma și n-o mai regăsiți. Un cercetaș iscusit n-ar avea prea mult de căutat.

— Sunteți niște iscoade renumite. Căutați voi. Sunt foarte curios dacă veți reuși s-o găsiți.

Spusese acestea pe un ton batjocoritor, însă răspunsul lui Dick veni calm și cumpănit:

— Cu toate că această problemă nu ne privește deloc, nimic mai simplu pentru noi decât găsirea unei urme. Veți primi dovada că găsim numai ce căutăm.

Descălecase. Pitt îl urmă. Amândoi începură să cerceteze zona într-un cerc foarte mare. Își chemară caii fluierând încetișor, iar aceștia își urmau stăpânii ca niște câini.

În acest timp, căutătorii de diamante se apropiaseră după primul schimb de cuvinte și ascultaseră în tăcere discuția. Acum, după ce vânătorii se îndepărtaseră, Stewart întrebă:

— Ați venit cu acești vagabonzi hoinari, dar nu păreți să aveți prea multe lucruri în comun cu dânșii. Vreți să ne spuneți și nouă cum v-ați cunoscut?

— Cu plăcere! răspunse Gibson. Ne-am întâlnit cu ei la cadavru, dar felul în care s-au purtat acolo ne-a făcut să devenim circumspecți.

— Ați procedat foarte bine. Cei doi au un prost renume, iar noi am fost avertizați în privința lor. Firește, mă feresc să le spun acest lucru în față. Se pare că sunt codoșii acelor bande de tâlhari care-i atacă pe călători în deșert. Nu de mult au fost prădate și ucise patru familii, și asta chiar aici, prin împrejurimi. Faptul că indivizii ăștia doi se află prin zonă dovedește că și ei au participat la crime și că acum sunt în căutarea unor noi victime. Pe noi însă n-au cum să pună mâna!

— Mi-am închipuit. N-am avut încredere în ei de la bun început. Au încercat să ne ademenească să călătorim cu ei.

— Încotro?

— Înspre „Helmerts Home”, iar după aceea prin deșert, până în Arizona.

— Să nu vă încumetați la una ca asta, domnilor! N-ați reuși să traversați deșertul. Mergeți în Arizona să căutați diamante?

— Avem de gând să cumpărăm câteva, nu să căutăm.

Stewart aruncă o privire rapidă, semnificativă, tovarășilor săi, iar apoi continuă cu o voce indiferentă:

— Nu veți face cine știe ce afaceri, domnule. Un cumpărător trebuie să dispună de o sumă foarte mare de bani...

— Banii nu ne lipsesc...

— Legătura dintre Arizona și San-Francisco este nesigură. Presupun că de acolo vi se trimit paralele... Se poate întâmpla ca exact în momentul în care aveți cea mai mare nevoie de o anumită sumă, să nu o fi primit încă. Și noi avem mulți bani, pentru plata terenurilor, dar am preferat să-i luăm la noi, să-i avem mereu la îndemână. E mult mai sigur așa.

— Ei bine, nu sunteți singurii care au procedat astfel. Și noi avem banii asupra noastră.

— Asta-i înțelept. Trebuie însă ascunși bine, căci niciodată nu se poate ști ce se va întâmpla. Noi i-am cusut în haine. Să încerce cineva să ni-i găsească! V-am mai spus o dată că n-am nici pic de încredere în acești indivizi. Ei știu unde vrem să ajungem și se vor grăbi să-și anunțe prietenii, pentru a le da prilejul să ne întindă o cursă. Noi ne vom îndrepta într-o cu totul altă direcție. Vă sfătuiesc să procedați la fel, și, nu în ultimul rând, să vă tocmiți o călăuză pricepută și prevăzătoare.

— Am făcut-o deja. Ne așteaptă la „Helmerts Home”.

— Cine este?

— Îi spune Juggle-Fred.

— Juggle-Fred?! exclamă Stewart, prefăcându-se foarte speriat. N-aveți ce face, domnule? V-a sfătuit cumva Satana?!

— De ce Satana? Cum așa?

— Acest om e un pungaș. Numele lui ar fi trebuit să vă dea de gândit. Face tot felul de giumbușlucuri și e un foarte binecunoscut trișor. Aș putea jura că e amic cu cei doi vagabonzi. El se află la „Helmerts Home”, iar dumneavoastră aveți de gând să mergeți tot acolo. Însoțiți-i pe ei prin deșert și, cu siguranță, veți fi uciși. Nu e treaba noastră, dar consider că trebuie să vă previn.

Spuse acestea cu o voce atât de îngrijorată și cu atâta prefăcută sinceritate, că Gibson căzu în cursă și dădu din cap:

— Vă mulțumim pentru avertisment și vrem să credem că e îndreptățit. Acum însă nu mai avem nici o călăuză. E foarte jenant pentru noi.

— Nu pot pricepe cum de v-ați lăsat îndemnat să mergeți la „Helmerts Home”. Ce fel de om poate fi acela care-și construiește o fermă tocmai la marginea deșertului plin de primejdii? Numai faptul că a făcut una ca asta, ar fi trebui să vă pună pe gânduri. Noi suntem siguri că acest Helmers e în legătură cu bandiții care amenință Llano Estacado. Are și un magazin. Probabil preia de la ei prada,

oferindu-le în schimb toate cele necesare. E de la sine înțeles. În orice caz, pe mine nimeni nu m-ar putea convinge să mă apropiu de o asemenea casă, cu un nume în aparență atât de ademenitor și liniștitor, „Helmerts Home”. În spatele acestei măști mincinoase, se ascund fețele unei întregi bande de ucigași!

— Ei drace, domnule, noi nici nu ne-am imaginat așa ceva. Oricum, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne întoarcem și să căutăm altă călăuză. În legătură cu Juggle-Fred suntem pe deplin lămurii. Dar, spuneți-mi, voi aveți călăuză?

— Noi nici nu avem nevoie de așa ceva. Doi dintre însoțitorii mei cunosc foarte bine deșertul, iar noi știm că ne putem bizui pe dânșii.

— Și n-am putea să ne alăturăm vouă?

— De ce nu, dar țin să vă avertizez că, în ceea ce vă privește, e totuși o lipsă de precauție. Nu ne cunoașteți defel.

— O, e limpede că ați fost foarte sinceri cu noi, cu toate că cei doi indivizi au încercat să vă ponegrească în fel și chip.

— Cum așa?

— Au cercetat foarte amănunțit locul în care se afla cadavrul. Spuneau că urmăriți doi indieni, că unul dintre aceștia a fost rănit, iar celălalt l-ar fi împușcat pe însoțitorul vostru, pe care tot voi l-ați fi desfigurat, ca să nu poată fi recunoscut.

— Pe toți dracii! Au spus ei așa ceva? întrebă Stewart surprins. Iar nouă ne-au zis că nici nu s-au ocupat de cadavru. Aveți dovada că acestor mincinoși nu li se poate acorda nici cea mai mică încredere. Oricum, niște oameni cinstiți nu ar avea o comportare atât de perfidă. Noi am trecut din întâmplare prin acel loc. Faptul că am luat șaua și harnașamentul nu ni-l poate reproșa nimeni. Asta e legea preriei. Apoi, ați văzut că cercetam urma. Așa ceva se face din prevedere.

— Nu trebuie să vă osteniți cu explicațiile. Se vede de la o poștă că sunteți oameni cinstiți și de aceea avem toată încrederea în voi. Spuneți deci dacă sunteți de acord să călătorim împreună.

— Hm! mormăi Stewart gânditor și dând din umeri. Vreau să fiu bine înțeles. Noi vă cunoaștem la fel de puțin cât și voi pe noi. În Vest, niciodată nu e bine să te împrietenești atât de repede și fără a ști cu adevărat cu cine ai de-a face. Ne bucură faptul că ne arătați atâta încredere, dar e mai bine să ne descurcăm fiecare pe cont propriu. Aș dori, totuși, să vă dau un sfat. Am întâlnit o ceată mare de emigranți, care vroiau să traverseze deșertul pentru a cumpăra dincolo terenuri. Erau, în cea mai mare parte, germani din Boemia și Hessa. Ieri ne-au părăsit și știu că aveau de gând să facă în seara asta o tabără prin apropiere, pentru că abia mâine dimineață urmau să se întâlnească cu călăuza lor. Acela e cel mai renumit și de încredere cunoscător al deșertului, un om modest și foarte evlavios, pe nume Tobias Preisegott Burton. Alăturați-vă acestei caravane și veți fi în siguranță; sunt foarte mulți oameni bine înarmați acolo. Nimeni n-ar îndrăzni să vă atace.

— Credeți? Hm! Foarte bine! Dar cum am putea da de dânșii?

— Nimic mai simplu. Dacă vă îndreptați exact înspre sud și vă mânați caii înainte, în mai puțin de-o jumătate de oră veți fi în fața unui con deluros, singuratic. Dintr-însul izvorăște un firicel de apă care se pierde jos, la poalele dealului, în nisip. Caravana poposește în preajma acestei surse de apă. Chiar dacă între timp s-ar întuneca, nu vă veți rătăci, pentru că focurile de tabără se pot vedea din depărtare.

— Vă mulțumesc, domnule! Ne-ați scăpat dintr-o mare încurcătură. Vom porni imediat, pentru a ne alătura acestor germani. Nemții sunt, de obicei, oameni naivi, dar sinceri.

— Ce să le spun celor doi ticăloși când mă vor întreba unde ați plecat?

— Spuneți-le ce vreți, absolut orice vă trece în acel moment prin minte.

— Bine! Dar țin să vă avertizez că voi fi nevoit să-i înșel în privința direcției în care vă veți deplasa. Dacă nu procedez astfel, atunci ei vă vor urmări și nimic nu-i va putea opri să pună până la urmă mâna pe voi. Luați-o înapoi o bucată de drum, până când nu vor putea să vă mai vadă. Apoi, îndreptați-vă înspre sud. Dacă mă vor lua la întrebări, voi ști ce să le răspund.

4. Inimă-de-fier

Înțelegerea fusese făcută. Bărbații din cele două grupuri își luară rămas-bun cu atâta prietenoasă ceremonie, încât ai fi putut crede că se cunoșteau de foarte mulți ani. Căutătorii de diamante se întoarseră pe propriile lor urme, fără a le mai spune vreo vorbă celor doi vânători, ba chiar fără a le mai arunca vreo privire. După ce se îndepărtară suficient pentru a nu mai putea auzi vorbele lui Stewart, acesta se adresă râzând batjocoritor însoțitorilor săi:

— Iată niște tolmaci care o vor lua pe coajă! Auzi colo! Să cumpere diamante! Pentru așa ceva e nevoie de cel puțin cincizeci de mii de dolari. O sumă babană, pe care o vom putea băga binișor în buzunare... Ei, dar ce ziceți de ceilalți doi?

— Niște căscați! răspunse unul.

— Da. Și ce mutre nevinovate făceau! S-au purtat ca niște ageamii, fără să dea de înțeles că au descoperit totul citind doar urmele... Știau până și că au fost doi indieni, după cum au mirosit perfect motivele pentru care am fost nevoiți să-l desfigurăm pe tovarășul nostru. Au un spirit de observație ascuțit și, prin urmare, deosebit de periculos. Trebuie să-i lichidăm.

— De acord, dar cum, unde și când? Nici nu mai avem timp pentru așa ceva, câtă vreme suntem grăbiți să schimbăm indicatoarele.

— Da, ai dreptate, numai că, dacă-i lăsăm să scape, toată afacerea noastră se va duce pe apa sâmbetei. La „Helmets Home” se vor întâlni cu Juggle-Fred, care, așa cum bine știți, este unul din cei mai aprigi dușmani avuți de noi vreodată. Pezevenghiul ăla e în stare să-ți fure până și friptura de sub nas, dispărând apoi fără urmă și lăsându-te cu gura căscată.

— N-avem decât să-i împușcăm pur și simplu.

— Ușor de zis, dar privește-i întâi cu atenție. Apoi încearcă să tragi. Sunt teribil de curios cum vei proceda.

Spunând acestea, arată în direcția vânătorilor, care căutau în continuare, cu deosebită grijă, fără să acorde nici cea mai mică atenție celorlalți. Nici măcar plecării căutătorilor de diamante nu-i dădură vreo importanță.

— Ei, drăcie! înjură individul. Ai dreptate. Abia acum observ cât de vicleni sunt acești ticăloși. Nu-i putem ochi.

— Da, animalele lor s-au interpus între noi și ei, urmându-i pas cu pas. Chiar dacă ne-am hotărî să tragem, am nimeri doar bestiile alea amărâte. După cum poți observa, ei se deplasează în cerc, cu arma în mâna stângă, pregătită pentru a putea ochi rapid. Dacă vreunul din noi ar vrea să-i ucidă, în mod sigur ar cădea lovit de gloanțele lor. Tipii ăștia sunt ai dracului de isteți. Iar gloabele lor sunt la fel. Se poartă de parc-ar ști că au sarcina să-și acopere stăpânii.

Lucrurile stăteau întocmai. Tâlharii nu aveau nici o posibilitate de a trage. Iar după ce Pitt și Dick și-au încheiat cercetările, apropiindu-se încet, țineau în continuare puștile pregătite. Caii veneau, bine dresați, în urma lor.

— Dar ce-mi văd ochii?! Băieții au șters-o! strigă Dick, de parcă abia atunci ar fi descoperit lipsa lor.

— De mult încă, răspunse Stewart. Acolo, în depărtare, îi mai puteți vedea călărind.

— Dar de ce s-or fi întors? Voiau doar să meargă cu noi până la „Helmets Home”! De ce se îndreaptă în direcția opusă?

— De proști ce sunt! Închipuiți-vă că și-au pierdut banii!

— Ah! Aveau bani?

— Da, bineînțeles. Unul din ei păstra portofelul cu bancnote în buzunarul de la șa și, în timp ce vă așteptam, a observat cusătura buzunarului ruptă și, bineînțeles, lipsa portofelului. S-a speriat de moarte. Imediat s-au întors din drum, în speranța că vor găsi pe undeva banii, și ne-au

rugat să vă comunicăm că mâine seară sau, cel târziu, poimâine la prânz, vor ajunge la „Helmerts Home” și vor traversa apoi imediat deșertul, împreună cu Juggle-Fred.

— Prea bine. Oricum, puțin îmi pasă ce fac tipii ăștia!

— Credeți că ne-au mințit?

— Ei pe voi nu, dar voi pe noi, da. N-am nici o poftă să cred în basmul cu portofelul pierdut. Oricum, sunt sigur că de îndată ce i-am pierdut din ochi, au luat-o într-o cu totul altă direcție.

— Domnule, începeți din nou să ne jigniți!

— Deloc. N-am făcut altceva decât să vă împărtășesc gândurile mele, iar gândurile nu pot deveni niciodată jignitoare. Pe de altă parte, domnule Stewart, aș vrea să vă dau un sfat: dacă vreodată veți mai dori să dați cuiva indicații confidențiale, vă rog, nu mai gesticulați atât de mult. Uneori gesturile pot fi înțelese tot atât de bine ca și cuvintele.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Dacă n-ați înțeles, voi încerca să fiu mai explicit. Vorbind cu dâșii, ați arătat mai întâi înspre sud, făcând apoi o mișcare ca și cum ați fi vrut să descrieți contururile unui deal. După aceea ați făcut un gest care ar fi putut arăta o câmpie. Mai târziu ați indicat estul, revenind apoi înspre sud. Totul a fost cât se poate de clar și, dacă doriți, vă pot povesti întreaga istorie.

— Atunci, fă-o, te rog!

— Cu cea mai mare plăcere. Cum ziceam, băieții s-au întors înspre est iar acum, de îndată ce nu vor mai putea fi văzuți, o vor cota într-o cu totul altă direcție. Acolo, în partea dreaptă, se află un deal, mărginit în stânga de câmpia înspre care i-ați îndreptat. Străini fiind și având în vedere că nu mai e mult până deseară, bănuiesc că această câmpie nu poate fi prea departe. Și zău că-mi arde teribil să-mi fac și eu culcușul acolo la noapte.

Spunând aceste cuvinte, îl privea cu multă atenție pe Stewart care, știindu-se observat, nu se putea stăpâni în

întregime. În ochii lui se citea enervarea.

— E treaba voastră ce credeți, domnule, se răsti el în cele din urmă. Și n-aveți decât să dormiți oriunde vă taie capul, dar, vă rugăm, slăbiți-ne odată cu balivernele! Mai bine spuneți-ne dacă ați reușit să găsiți urmele!

— Firește că le-am găsit. Veniți înapoi! Este încă destulă lumină pentru a le putea recunoaște.

— Atunci, luați-o înainte

— Am s-o fac, dar tovarășul meu, Pitt, va merge în urmă.

— De ce?!

— Ca să fie atent la puștile voastre. Vă avertizez să aveți mare grijă de ele căci, dacă una singură ar avea chef să pocnească, glonțul lui Pitt l-ar doborî numaidecât pe stăpânul ei.

— Domnule, devii, într-adevăr, mult prea obraznic!

— O, nu! Am numai intenții bune în ceea ce vă privește! Ca dovadă că v-am avertizat. Deci, urmați-mă.

Pășea înainte. Ceilalți îl urmau. Pitt mergea în spatele tuturor, cu pușca gata pregătită și ochii ațintiți asupra celor cinci. După un timp, Dick se opri, arătă înspre pământ și zise:

— Domnule Stewart, ce vedeți aici?

Cel numit se aplecă, privi cu atenție locul și răspunse:

— O pietricică a fost sfărâmată de copita unui cal.

— Ce fel de copită a fost aceea care-a izbutit să zdrobească piatra?

— Calul era nepotcovit.

— Deci un cal indian. Să mergem mai departe.

Câțiva pași mai încolo văzură o piatră la fel.

— Iată urma, zise Dick. Linia dreaptă dintre cele două pietre arată înspre vest. Într-acolo s-a îndreptat indianul...

— Indianul? Care indian? întrebă Stewart cu glas răutăcios.

— Asta-i bună! pufni Dick. Nerozi cum sunt, căutătorii de diamante v-au pus, cu siguranță, în gardă. Și, bineînțeles, ați aflat că știu bine cu cine am de-a face. Deci

nu mai are nici un rost să continuăm comedia. Voi sunteți „vulturii deșertului”, iar noi doar niște bieți oameni cinstiți, dar din fericire, atât de buni cunoscători ai locurilor și obiceiurilor de pe-aici, încât nu veți izbuti să ne clintiți nici măcar un fir de păr. N-am să vă întreb cum de-ați reușit să-i păcăliți pe prostănacii ăia și, de altfel, nu vom face vreun efort pentru a-i ajunge și a-i avertiza. Fiecare pasăre pe limba ei piere, iar dacă ei s-au lăsat atât de ușor ademeniți în deșert, nu noi vom fi cei ce le vom strica plăcerea de-a fi uciși și prădați. Consider că ne-am făcut datoria cu vârf și îndesat, iar în continuare vom avea grijă, în primul rând, de noi înșine. Aici drumurile noastre se despart. Veți pleca înainte, încotro veți voi, și cu asta basta! N-aveți decât să-l urmăriți pe indianul acela, ferți-vă însă a îndrepta, fie chiar și în glumă, vreo armă împotriva noastră! Nu e prima oară când avem de a face cu ticăloși de felul vostru și ne pricepem să găsim ac de cojocul fiecăruia! Vom sta un armele pregătite și, pentru a înțelege cât de buni trăgători suntem, va fi suficient să spuneți un singur cuvânt, ori să faceți un singur gest... Agățați-vă armele în șa, întoarceți-vă cu spatele la noi, încălecați și întindeți-o! Drum bun și sper să nu ne mai vedem niciodată!

— Domnule Dick! strigă furios Stewart. Nu veți scăpa de noi chiar atât de ușor... noi suntem...

— Niște otrepe! îl întrerupse Pitt cu voce puternică. Avem patru gloanțe, iar voi sunteți cinci, așa că ultimul va fi doborât cu patul puștii... Pentru ultima oară vă zic că cel care mai scoate un singur cuvânt va primi un glonț în cap! Și acum ștergeți-o! Cât mai repede!

Spusese acestea cu o voce care nu admitea îndoiala. Cei cinci îl ascultară clocotind de furie. Se întoarseră, își agățară armele de șa, încălecară și, după aceea, fără a mai rosti vreo vorbă, o luară iute la sănătoasa. Unul din ei își agățase în spate șaia și harnașamentul indianului rănit.

Abia după ce goniră o distanță destul de mare, lăsară caii să meargă din nou la pas și se întoarseră. Îi zăriră pe

Pitt și pe Dick în același loc, dar de data asta relaxați și netemători.

— La naiba! scrâșni Stewart. Așa ceva încă nu mi s-a mai întâmplat. Cinci bărbați puternici, umiliți de două maimuțe! Măcar dacă am ști ce au de gând în continuare.

— Asta se poate ghici lesne, zise unul din ei. Vor încerca să-i ajungă din urmă pe bieții caraghioși, pentru a-i avertiza din nou.

— Greu de crezut... Adevărul e că tipii ăia și-o caută cu lumânarea... Totuși, va trebui să luăm măsuri. Vom porni spre sud și, îndată ce vom zări focurile de tabără ale caravanei, vom organiza de jur-împrejur o pază de care doar „cuvioșia sa”, evlaviosul Preisegott Burton va putea trece, imediat ce se va întoarce de la „Helmerts Home”. Emigranții nici măcar nu vor bănuși prezența noastră, iar cei doi indivizi vor fi împușcați îndată ce vor avea nerușinarea să apară. Indianul o să ne scape, cu toate că aș fi dat orice să-i iau calul. Valora pe puțin trei sute de dolari, poate chiar mai mult.

— N-ar fi trebuit să ne legăm de indieni doar de dragul cailor. Până la urmă le-am pierdut urma, în schimb îi avem pe ăia după noi. Probabil, că mâine dimineață, îndată ce se va lumina, vor porni în căutarea caravanei, o vor găsi și ne vor strica întreaga afacere.

— Nu. N-au s-o facă. La urma-urmelor, căutătorii de diamante i-au jignit și, în afară de asta, s-au purtat toată vremea ca niște găgăuți. Eu cred că vor merge direct la „Helmerts Home”, unde vor povesti întreaga istorie. Iar ce se va hotărî acolo, noi nu mai avem cum ști. Nu ne mai rămâne decât să-l vestim pe Burton să plece după ce se luminează și să se îndepărteze cât mai mult de aici. Lesne de înțeles că nici noi nu vom sta degeaba.

Mai meraseră o vreme înspre vest, iar apoi își schimbă direcția către miazăzi.

După ce lăsară puștile jos, convinși că tâlharii se depărtaseră de-acum suficient, Dick și Pitt începură să râdă

ca și cum tocmai ar fi terminat de văzut un spectacol comic. Primul întrebă printre hohote:

— Ei, bătrâne Pitt, cum ți-a plăcut?

— Tot atât cât și ție, răspunse cel întrebat, plin de voie bună.

— Crezi într-adevăr că netoții ăia și-au pierdut banii?

— Vai, nici prin cap nu-mi trece una ca asta. Pur și simplu au șters-o înspre sud din niște motive care deocamdată îmi scapă. Oricum, soarta lor nu ne mai privește defel, căci i-am avertizat, ba chiar am insistat, oferindu-ne să-i ajutăm. S-au crezut însă prea viteji și prea înțelepți ca să mai aibă nevoie de sprijin și mi se pare absolut normal să fie lăsați în plata Domnului. Bietul indian are cu adevărat nevoie de ajutor și, totodată, îl și merită cu vârf și îndesat.

— Bineînțeles! Îl căutăm?

— Firește. Știm că a luat-o înspre dreapta, către zona vechii mine de argint. Farsa cu cele două pietricele, pe care le-am sfărâmat eu însumi, am folosit-o doar pentru a-i deruta pe acești ticăloși. Am văzut foarte clar încotro duceau picăturile de sânge. Sunt aproape sigur că-i vom găsi pe indieni la mină.

Porniră, fără să încalece, însă. Cercetarea pământului era mult mai greu de făcut acum, după lăsarea întunericului. După un timp au zărit în țărână un obiect mic, roșu, meșteșugit cioplit. Era pipa păcii. Dick o ridică și-o luă cu sine, zicând mulțumit:

— Ne găsim pe calea cea bună. Acest cap s-a desprins de restul pipei și-a căzut fără a fi observat. Vom afla curând căruia dintre cei doi îi aparține.

— Am impresia că celui bătrân. Aici, în Minnesota, un tânăr nu-și poate procura argilă din carierele sfinte, și nici n-are dreptul de-a folosi o astfel de pipă.

— În afară de cazul în care-ar fi o captură, căci celor tineri nu le este îngăduit să întrebuințeze astfel de obiecte moștenite.

— Dar cine-a reușit vreodată să moștenească o pipă, câtă vreme ele erau întotdeauna îngropate alături de posesorii lor?

— La unele triburi acest obicei e pe cale de dispariție. Și-apoi, după totemul sculptat pe unul din capete, stăpânul pare a fi un comanș, chiar o căpetenie a lor. Noroc că înțelegem destul de bine dialectul acestui trib.

Terenul începea să urce în pantă. Cei doi înaintau între doi pereți stâncoși printre care chiar și un pedestru și-ar fi putut croi foarte greu drumul. Drumul lor părea singura cale posibilă și asta-i întărea în ideea că indienii trecuseră tot pe acolo.

După o vreme ajunseră în fața unei coaste abrupte, întunecate și stâncoase, formată în mare parte din pietrișul care fusese îndepărtat și deșertat acolo prin săpăturile din mină. Întunericul făcea peisajul înspăimântător.

Lungiră hățurile și le fixară capetele sub doi bolovani. Apoi începură să urce încet coasta. Nu încercau să pășească fără zgomot, ba, dimpotrivă, aveau grijă ca scrâșnetul pietrișului de sub tălpile lor să se audă cât mai bine. Înaintau puțin câte puțin, oprindu-se mereu, cu urechea la pândă. Voiau să afle dacă sus vor găsi pe cineva căruia să i se poată adresa înainte de a folosi pușca. În timpul unei astfel de pauze se auzi zgomotul unei pietricele care se rostogolea în jos.

— Ascultă! șopti Dick. Am avut dreptate când am bănuț că cei doi se află aici și stau la pândă. Rănitul, dacă mai este cumva în viață, probabil că se află în mină, iar cel tânăr stă de pază undeva la jumătatea înălțimii coastei. Pitt, spune-i câteva vorbe!

Pitt se întoarse cu fața înspre mină și strigă cu o voce clară, dar nu prea puternică:

— *Tuqwoil, omi gay nina; tau umi tsah!* (Tinere războinic, nu trage, suntem prietenii tăi!)

Apoi așteptară răspunsul. Trecură câteva clipe, până ce se auzi întrebarea:

— *Haki bi?* (Cine vine?)

Erau doar două silabe scurte, dar suficiente pentru a înțelege cine se afla sus. Indianul vorbise în limbajul comanșilor răătăcitori, împrumutat de la vechii lor dușmani și actuali aliați, indienii chiowas^[51].

— *Gia ati masslok akona!* (Doi albi buni!), răspunse Pitt.

— *Bite uma yepe!* (Veniți sus!), se auzi, după o scurtă pauză de gândire.

Urcară. După ce ajunseră la marginea coastei, zăriră, în ciuda întunericului, un om stând în picioare și îndreptându-și pușca înspre ei.

— *Naba, o nu neshuano!* (Stați, dacă nu, trag!), ordonă comanșul.

Observându-i statura, cei doi își dădură seama că aveau de-a face într-adevăr cu un tânăr, așa cum presupuseseră. Pitt îl liniști:

— Tânărul meu frate roșu nu trebuie să tragă. Suntem, aici ca să-l ajutăm.

— Frații mei albi sunt singuri?

— Da.

— Ați venit pe urma calului meu?

— Am trecut pe la locul luptei din întâmplare și ne-am dat seama cum s-au petrecut lucrurile. Am înaintat apoi în urma ta și a dușmanilor tăi, pentru a vă ajuta împotriva lor.

— Fratele meu spune adevărul?

— Nu mint. Ca să-ți dovedim că suntem prieteni, vom pune toate armele jos, dinaintea ta, până când vei hotărî tu însuți că ni le putem lua înapoi.

Își depuseră puștile și pumnalele. Indianul rămase în poziție de luptă și zise:

— Fețele palide au miere pe buze, dar fiere în inimă. Ei depun armele pentru a mă încrede în ei, dar după aceea vor veni ceilalți și vor semăna moartea.

— Deci tu crezi că noi suntem doi dintre cei care te-au urmărit? Te înșeli.

— Atunci spuneți-mi unde se află cei cinci tâlhari! Ați mers pe urma lor, trebuie să știți!

— I-am întâlnit jos, căutând urmele pe care le-au pierdut pe stâncă. Mai întâi am vorbit prietenos cu ei, pentru a-i induce în eroare. Nu au fost în stare să regăsească urma. Noi însă am zărit îndată picăturile de sânge pierdute de prietenul tău, dar nu numai că nu le-am dezvăluit lor, dar i-am derutat cu o urmă falsă, dirijându-i înspre apus. Până în cele din urmă le-am spus că sunt hoți și ucigași, îndreptând asupra lor armele, întocmai cum faci și tu acum. Au fost nevoiți să cedeze și s-o întindă cu coada între picioare.

— De ce nu i-ați ucis?

— Fiindcă nu ne-au făcut nimic. Noi tragem asupra unui om numai atunci când suntem siliți de împrejurări.

— Vorbiți ca niște oameni buni. Dar, deși inima îmi spune că mă pot încrede în voi, un alt glas îmi șoptește să fiu, totuși, prevăzător.

— Noi n-am venit cu gânduri rele. Cercetând urmele, ne-am dat seama că însoțitorul tău e rănit și că ai nevoie de ajutor. Dacă nu suntem bine veniți, vom face pe loc calea întoarsă. Nu vă putem sili să ne acceptați prietenia.

Trecu un timp, fără ca indianul să răspundă. De parcă i-ar fi venit greu să hotărască dintr-o dată. Apoi, zise:

— Nu am nevoie de ajutorul vostru. Puteți pleca.

— Bine. Te părăsim dorindu-ți din toată inima să nu regreti că ne-ai refuzat. Mai lăsam aici capul pipei pe care l-ați pierdut și a fost găsit de noi.

Își luară armele și începură să coboare panta. La un moment dat, însă, Pitt se opri și întrebă în șoaptă:

— N-ai auzit nimic, bătrâne? Mie mi s-a părut că din partea asta, din dreapta, s-a rostogolit o pietricică.

— N-am auzit nimic.

— Ba da, sunetul a fost foarte clar. Să fim atenți.

Coborau în continuare. Jos, la baza povârnișului, o siluetă întunecată se ridică brusc înaintea lor.

— Stai! strigă Dick, îndreptând arma înspre ea. Nici un pas mai departe că trag!

— De ce vrea fratele meu alb, să tragă? Eu am venit cu intenții pașnice, se auzi în fața lor.

Cei doi recunoscură vocea tânărului indian cu care vorbiseră mai înainte.

— Tu ești?! întrebă Dick. Ai coborât în același timp cu noi. De aceea a auzit Pitt pietricica! Piciorul tău a împins-o. Ce dorești?

— Am vrut să mă conving că ați spus adevărul și că n-aveți nici un fel de gânduri ascunse. Acum vă cred. Nu faceți parte din banda de tâlhari care m-a urmărit și v-aș ruga să urcați din nou, pentru a-l vedea pe Tevua-Șohe, tatăl meu.

— Tevua-Șohe, Steaua-de-foc, vestita căpetenie a indienilor comanși este aici? întrebă uimit Pitt.

— E mort. Eu sunt Shiba-Bigk, cel mai tânăr fiu al său, și voi face să curgă sângele ucigașilor. Frații mei albi să vină cu mine.

Se cățara în fața lor, iar ei îl urmară. Ajuns sus, se îndreptă înspre peretele de stâncă și intră într-o spărtură. Era o gură secretă a peșterii părăsite.

Se simțea miros de fum. După ce au pătruns în galerie, înaintând vreo treizeci de pași, au zărit un foc lângă care se afla o grămăjoară de lemne. Flacăra lumina trupul și obrazul mortului, așezat în capul oaselor, cu spatele sprijinit de câțiva bolovani colțuroși.

Inimă-de-fier lăsă arma și se așeză în fața mortului. Puse o creangă pe foc și se sprijini cu bărbia pe genunchii. Astfel își privea, fără o vorbă, tatăl.

Ceilalți doi stăteau și ei tăcuți. Cunoșteau prea bine obiceiurile indienilor ca să nu știe că orice cuvânt n-ar face decât să jignească durerea fiului. Fețele lor nu erau vopsite, ceea ce arăta sigur că nu călătoriseră cu intenții dușmănoase. Mortul fusese un bărbat chipeș, cu trăsături specifice apașilor și comanșilor, cei mai frumoși dintre

indieni. Chiar și după moarte, fața sa strălucea ca bronzul, iar ochii închiși și buzele strânse dădeau profilului său expresivitatea unei efigii. Murise în chinuri cumplite și lucrul acesta devenea evident de îndată ce-i priveai mâinile crispate și cămașa îmbibată de sânge.

După o vreme, Dick și Pitt se așezară și ei, dar încet, foarte încet, pentru a nu tulbura cu vreun zgomot liniștea celui ucis. În apropierea unui mort, oricine este cuprins de un sentiment straniu și străbătut de un fior de reculegere, simțind parcă, pentru o clipă, suflul eternității. Dick și Pitt tăceau pătrunși de milă și sfială, însă Shiba-Bigk își ridică capul, îi privi pe cei doi și spuse:

— Ați auzit de Steaua-de-foc, căpetenia comanșilor? Deci știți că a fost un războinic viteaz?

— Da, răspunse Dick. L-am recunoscut îndată ce l-am văzut aici. Odinioară, sus, la Rio Roxo, ne-a ajutat într-o luptă cu niște indieni pauniși.

— Atunci știți că pe câmpiile veșnice ale vânătorii va domni peste mulți războinici. Păcat însă că Marele Manitu nu l-a chemat la el în timpul unei lupte. Steaua-de-foc a fost ucis mișelește.

— Dar cum s-a întâmplat de ați ajuns până în aceste ținuturi?

— Așa cum poate știți, comanșii și-au îngropat securile de război și, în ultimul timp, trăiau în pace cu albi. Noi am pătruns adânc în teritoriul fețelor palide, fiindcă eram siguri că nu mai avem de ce ne teme. Tatăl meu vâna cu oamenii săi pe lângă fluviul Rio Pecos. Acolo au întâlnit albi care vroiau să ajungă în îndepărtatul oraș Austin. Deoarece drumul din acea zonă și până la acel oraș era nesigur, din pricina altor piei roșii, l-au rugat să le dea o călăuză. Până în cele din urmă, s-a hotărât să-i conducă chiar el, iar pe mine m-a luat ca să pot vedea și eu orașele și casele albilor. Am ajuns cu bine la Austin și după aceea ne-am întors înapoi singuri. Abia aseară ne-am întâlnit cu ucigașii. Vroiau caii noștri și, după ce i-am refuzat, unul din ei a tras

în Steaua-de-foc, răbindu-l. Calul căpeteniei s-a speriat și a luat-o la goană, iar eu am fost nevoit să-l urmez, fiindcă tata era scos din luptă, și singur n-aș fi putut rezista fețelor palide. Dacă ați cercetat bine urma, ați putut înțelege ce s-a mai întâmplat.

— Da. L-ai ucis pe unul din ei și i-ai luat scalpul.

— Așa e. Pielea capului său atârnă aici, la centura mea. Și, în curând, voi avea și scalpurile celorlalți. Noaptea asta am să-l jelesc pe tatăl meu, iar în zori îl voi îngropa lângă stânci, într-un loc unde vor putea veni apoi războinicii noștri, pentru a-i ridica un monument. Îndată ce voi ascunde mormântul de ochii soarelui, voi porni pe urmele ucigașilor. Shiba-Bigk nu este deocamdată un războinic vestit, dar e fiul unei căpetenii renumite pentru vitejia sa și va fi vai și amar de tâlharii care mi-au ucis tatăl.

Se ridică în picioare și, apropiindu-se de părintele său, îi puse mâna pe cap, apoi zise:

— Fețele palide jură. Un comanș însă vorbește pur și simplu. Țineți minte cuvintele mele: când mormântul Stelei-de-foc va fi gata, în vârful lui vor atârna toate cele șase scalpuri ale ucigașilor săi. *Howgh!*

5. Spionul

Spre amiaza zilei următoare Helmers, Juggle-Fred și Hobble-Frank stăteau din nou la una din mesele din fața casei. Bob nu era cu ei, căci se împrietenise cu servitorul negru al fermierului și se așezaseră la palavre în grajd.

Cei trei bărbați care, între timp, deveniseră prieteni la cataramă, discutau despre cele întâmplare și, mai ales, despre sângeroasa înfruntare din seara precedentă. Apoi, din vorbă în vorbă, după ce și-au amintit diferite lucruri în legătură cu moartea, au început să depene povești cu stafii.

Helmers și Fred declarau cu fermitate că e imposibil ca sufletul unui mort să revină și să poată fi văzut. Frank, în schimb, credea cu îndârjire în existența strigoilor. Așa că, după ce prietenii săi își mărturisiră, pe îndelete, toate îndoielile, strigă furios:

— Sunteți, fără nici o îndoială, incorigibili. Nimeni nu vă poate convinge. Dar, dacă aș fi mort, ceea ce, din fericire, nu e cazul, nu mi-aș refuza plăcerea de-a vă pândi pe la miezul nopții. Și-atunci, cu siguranță, v-ați schimba îndată părerea.

— Dacă ne-ai aduce o dovadă, una singură, râse Fred, am putea măcar sta de vorbă.

— Și ce fel de dovadă, mă rog, ar dori domniile voastre? Dovezile nu demonstrează nimic! Dar cuvântul strigoi există, și-apoi sunt atâtea care i-au văzut cu ochii lor...

— E cât se poate de clar! Până și învățătorul din Moritzburg, căruia îi datorez întreaga mea educație, credea în strigoi.

— Așa deci! Și cum se numea acest ilustru bărbat?

— Elias Funkelmeier.

— Firește! *Nomen et omen!*

— Ia te rog, nu mai vorbi grecește, că n-ai față de așa ceva! Și-apoi, cum îți permiți să-ți bați joc de acest erou al științei, numindu-l „bărbat ilustru”? Poate vroiai să zici

„bărbat ilustrat”... expresie cunoscută în ziua de azi de orice ucenic tipograf... Tu însă nu pari să fi luat deocamdată cunoștință de vreunul din marile progrese realizate în ultimul secol. Tu ai rămas lipit de cleiul evului mediu de dinaintea erei noastre, iar la leagănul tău niciodată n-a cântat vreun trubadur prietenos: *Gaudeamus, igelkur / Iuvenal dum humus*... De altfel, prin observațiile tale suplimentare, morfologice, mă faci să uit de tema propriu-zisă. Vorbeam de strigoi și...

Se opri, deoarece văzu un călăreț cu uniformă de dragon din armata Statelor Unite, apropiindu-se în goana mare, dinspre sud.

— Bună ziua! salută acesta. Sper că am ajuns unde trebuia, la „Helmerts Home”.

— Da, domnule! răspunse Helmers. Eu sunt proprietarul hanului.

— Chiar Helmers în persoană?! Mă bucur să vă întâlnesc. Am venit să mă informez...

— Despre ce anume?

— Mi-e greu să vă explic în câteva cuvinte. Permiteți-mi să mă așez alături de voi!

Descălecă și luă loc pe bancă. Ei îl cercetară cu atenție, iar el se prefăcu că nu observă acest lucru. Era un bărbat puternic, îndesat, cu obrazul măsliniu și privirea ageră, ascuțită. Buzele nu i se puteau vedea din pricina mustăților și a bărbii negre, foarte dese.

— Sunt în recunoaștere, dacă se poate spune așa, zise el, cu o voce indiferentă. Ne aflăm sus, la Fort Still, și avem de gând să intrăm în deșert.

— De ce? întrebă Helmers.

— Guvernul a primit numeroase plângeri cu privire la numărul mare de nelegiuiri săvârșite în ultimul timp în acest ținut, hotărând să le pedepsească rapid și foarte sever. Răufăcătorii au legături atât de strânse încât se presupune că ar fi vorba de o bandă bine organizată. Două escadroane de dragoni au fost trimise să curețe deșertul și

absolut toate ținuturile limitrofe de acești indivizi dubioși. Eu am venit înainte, să culeg informații și să iau legătura cu locuitorii acestor zone. Plecăm de la presupunerea că orice om cinstit ne va sprijini.

— Asta-i de la sine înțeles, domnule! Mă bucur că ați trecut pe la mine și vă asigur că nu-mi voi precupeți eforturile pentru a vă fi de folos. Orice om cinstit se poate bizui pe John Helmers.

— Știm acest lucru și tocmai de aceea mă aflu aici.

Ofițerul părea de încredere. Helmers îi povesti în primul rând cele auzite de la comerciant, apoi îi vorbi despre duelul care avusese loc cu o zi în urmă. Noul venit ascultă totul cu ochii strălucitori și pumnul încheștat pe mânerul săbiei. Helmers crezu că istoria sa reușise să-l entuziasmeze și că vitejia lui Bloody-Fox fusese cea care-i înflăcărase privirile; așadar continuă să vorbească, fără a bănuși măcar că interlocutorul lui se lupta din răspuțeri să-și ascundă furia și ura ce-l cuprindeau tot mai mult. Reuși până la urmă să rămână destul de calm și să pară că ascultă cu atenție cuvintele hangifului, care nu-i observă nici paloarea obrazului, nici scrâșnetul dinților.

După aceea, vorbiră despre condițiile generale din ținut și despre pericolele de care erau pândiți cei ce doreau să traverseze Llano Estacado. Helmers era de părere că lipsa apei și a hranei vor face imposibilă trecerea celor două escadroane de cavalerie prin deșert, iar numărul mare de animale de povară pe care-ar fi trebuit să le ia cu dânșii n-ar fi putut rezista condițiilor de viață din pustiu.

— Se poate să aveți dreptate, zise ofițerul. Pe mine, însă, toate astea nu mă privesc. Este treaba comandantului. Dar, domnule, spuneți-mi și mie cine este acest „spirit al deșertului”? Am auzit foarte multe despre așa-zisa „fantomă răzbunătoare”, dar încă nimic concret.

— Nici eu nu știu mai multe decât dumneavoastră. Fiecare a auzit câte ceva, dar nimeni nu știe nimic precis. Tot ce-am aflat eu vă pot spune în câteva cuvinte. „Fantoma

din Llano Estacado” este un călăreț misterios, pe care, însă, nu l-a identificat nimeni. Toți cei ce l-au privit în față au plătit cu viața pentru îndrăzneala lor, căci un glonte le-a perforat fruntea. Firește, este un lucru îndeobște știut că victimele fantomei au fost răufăcători, tâlhari și ucigași ai deșertului... Eu cred că un om pedepsește în numele acestui spirit orice nelegiuire întâmplată în aceste ținuturi.

— Deci nu este nimic supranatural la mijloc?

— Firește că nu.

— Dar cum oare izbutește el să fie pretutindeni, fără a fi văzut? Ar trebui să aibă hrană și apă, atât pentru el, cât și pentru cal. De unde le ia?

— Tocmai asta nu poate nimeni pricepe.

— Și cum de nu l-a întâlnit nimeni, niciodată?

— Hm! Mă întrebați prea multe, domnule... Drept e că unii l-au văzut, dar de foarte departe... Trece în goană, purtat de vântul furtunii și, deseori, în fața și în spatele său, sar scânteii... Am un cunoscut care l-a zărit noaptea, susținând, sub jurământ, că atât capul, umerii, coatele, țeava puștii călărețului, cât și botul, urechile și coada calului ar fi fost învăluite în flăcări.

— Asta-i o prostie!

— Așa s-ar zice. Dar cel care mi-a povestit toate astea e un om de ispravă ce iubește adevărul. Gura lui n-a rostit niciodată vreo minciună sau vreo lăudăroșenie.

Vorbi și Hobbles-Frank, de data aceasta în engleză și tot atât de la obiect ca toți ceilalți. Căci numai când folosea limba germană își dădea în petic în asemenea hal, încât ai fi zis că biata lui minte era plină de gărgăuni.

— Asta e! strigă dânsul. Nimeni nu vrea să creadă în existența supranaturalului. Eu susțin cu toată tăria că „Fantoma din Llano Estacado” nu este un om, ci o făptură nepământească, rămasă din furiile Eladei și care s-a retras în acest deșert singuratic ca un excursionist bătrân în camera sa de la mansardă. Cred de asemenea că e învăluit de flăcări și de scânteii. Noi, muritorii de rând, ne

înconjurăm adesea de mari cantități de fum de tutun, de ce un spirit n-ar scuipa foc și flăcări?

— Dar cum poate un spirit să tragă cu arma? întrebă ofițerul, adresându-i lui Hobble-Frank o privire plină de dezgust:

— De ce nu? Am văzut odată, într-un bâlci, o găină care trăgea cu tunul. De ce n-ar putea face un spirit ceva care îi este la îndemână până și unei găini?!

— Aveți un fel straniu de-a vă dovedi afirmațiile, domnule! S-ar zice că nu sunteți din cale-afară de isteț și nici pe departe atât de ager cum s-ar părea la prima vedere...

Asemenea vorbe trebuie să-l fi jignit enorm pe Frank, pentru că răspunsul său veni foarte prompt și înțepat:

— Asta cam așa și e. Dar am motivele mele pentru care folosesc un limbaj cu mult mai vulgar decât acela ce-mi stă în mod firesc la îndemână. Mutra dumneavoastră mă face să cred că n-ați înțelege nimic, dacă aș folosi expresii mai alese.

— Domnule! se înfierbântă ofițerul. Cum vă permiteți să vorbiți astfel unui căpitan din armata Statelor Unite?

— Aș! Liniștiți-vă! Dumneavoastră ați început cu jignirile. Acum trebuie să dați dovadă de tărie și să ascultați răspunsul meu. Iar dacă vă e prea greu, sunt gata să vă stau la dispoziție pentru a încerca rezolvarea problemei cu un glonte.

Reușind cu greu să-și stăpânească mânia, ofițerul răspunse:

— Mi-ar părea nespun de rău să vă omor. Cu toate că mă pricep la mânuirea armelor, nu sunt un bătăuș. Oricum, accept o provocare la duel numai atunci când vine din partea unui ofițer. Și, la urma urmei, nici nu vreau să mă dovedesc lipsit de respect față de domnul Helmers și să vărs sânge pe proprietatea lui. Intenționez să rămân aici până la sosirea escadronului meu și sunt dator să păstrez pacea pe aceste pământuri.

— Vă sunt îndatorat, domnule, zise Helmers. Dacă vreți să rămâneți la mine, vă voi da o cameră cât se poate de bună, iar calul dumneavoastră va găsi și el un adăpost călduț în grajd.

Se sculă în picioare deodată cu ofițerul și împreună se îndreptară cu calul înspre grajduri. După un timp, hangiul se întoarse singur și le spuse celorlalți că ofițerul își luase în primire camera pentru a se odihni. Helmers era mulțumit de prezența acestui oaspete, după cum se bucura și de sosirea dragonilor. Frank însă zise dând din cap:

— Nu-mi place omul ăsta! Pur și simplu, figura lui îmi rănește bunul-simț... Ochii lui, ca două pete de grăsime într-o zeamă chioară, privesc atât de perfid, încât poți ghici viclenia și răutatea din spatele lor. Oricum, nu cred c-ar strica să fie nițel verificat. La o adică, mă îndoiesc foarte tare c-ar fi capabil să rostească parola „tărăboanță”...

— ”Tărăboanță”?! Și de ce mă rog tocmai cuvântul ăsta? întrebă Juggle-Fred.

— Ei, e o poveste întreagă, pe care nici nu mă mir că n-o știi. Cuvântul „tărăboanță”, care de fapt înseamnă roabă, a jucat un rol foarte important pe vremea împăratului Temistocles, când hunii vroiau să treacă Elba. Își cărau lucrurile în trăboanțe, iar când au ajuns la malul apei, au hotărât să spună că sunt arabi brazilieni, sperând că astfel vor fi lăsați în pace. Pe malul apei, însă, veghea bătrânul mareșal Derfflinger, care a cerut fiecăruia să rostească vorba „tărăboanță”. Cine nu izbutea se pomenea cu beregata tăiată, fără prea multe explicații. Și, pentru că hunii nu puteau pronunța bine, și-au pierdut cu toții capetele.

Cei doi ascultători îl priveau cu ochii mari pe Hobble-Frank, neștiind dacă e cazul să creadă sau nu.

— În fine, Frank! strigă în cele din urmă Fred. Spune o dată unde vrei să ajungi! Auzi colo! „Tărăboanță!”

— *Iacet!* Sau, fiindcă nu pricepi ebraica, îți voi zice în germana noastră cea de toate zilele: zăvorește-ți orificiul de

alimentare! Vreau să-ți atrag atenția, Fred. Și, având în vedere că vorbele mele nu-ți mai pot folosi la nimic, voi trece la fapte. La următorul sofism jignitor, te voi provoca la duel. Glonțul meu te va doborî și vei împărtăși experiența acelui funcționar silvic din Bavaria Superioară, care s-a trezit dimineața viu și s-a întors seara, acasă, mort.

— Habar n-am despre ce vorbești!

— Te cred și eu, nici n-ai cum! Funcționarul a răposat strivit de un stejar pe care avea de gând să-l doboare. Așa că tâmplarul satului i-a făcut o placă comemorativă verde, a pictat pe ea un stejar și dedesubt a scris:

*Dimineața m-a găsit
Fără griji și fericit,
Apoi, la cules de-alune,
M-am lovit de un stejar
Și m-au dus pe sus, în car,
Mort pe bune!*

Frank se înfierbântase și, probabil că nu și-ar fi încheiat cuvântarea, dacă n-ar fi fost întrerupt. Helmers arată înspre nord, iar când cei doi își îndreptară privirile într-acolo, zăriră un călăreț, apropiindu-se în goană. Hobble-Frank se ridică deîndată:

— Ei, drăcia dracului! strigă el. Acesta e chiar Old Shatterhand.

Juggle-Fred își puse mâna streășină la ochi și, după ce-l privi cu atenție pe cel ce se apropia, zise, plin de bucurie:

— Într-adevăr! Chiar el! Cât de mult mi-am dorit să-l cunosc!

Se ridică întocmai ca Helmers și îl salută cu respect pe vestitul bărbat, care tocmai descăleca de pe splendidul său armăsar negru. Old Shatterhand se apropie, întinse mâinile și rosti, în limba germană:

— Presupun că am fost anunțat, domnule Helmers. Sper că nu sunt neavenit.

Hangiul îi scutură cu putere mâna și zise:

— Hobble-Frank mi-a spus că veți veni, domnule, și vestea mi-a făcut o mare bucurie. Sunt gata să vă pun la dispoziție întreaga mea casă. Faceți-vă comod și rămâneți la mine oricât doriți!

— Prea mult n-o să pot zăbovi. Sunt nevoit să traversez deșertul, pentru a mă întâlni cu Winnetou.

— Frank mi-a zis și asta și aș vrea din tot sufletul să vă pot însoți până dincolo, pentru a face cunoștință cu vestita căpetenie a apașilor. Dar, spuneți-mi, de unde mă cunoașteți? Mi-ați spus imediat pe nume.

— N-a fost prea greu să vă recunosc. Atât fizionomia, cât și îmbrăcămintea dumneavoastră, corespund întocmai imaginii descrise.

— Așadar v-ați interesat de mine?

— Bineînțeles. În Vestul Sălbatic este bine să cunoști oamenii înainte de a-i întâlni. Am aflat că sunteți german și, în consecință, v-am vorbit în limba dumneavoastră maternă. Dar, cum aș putea afla cine este celălalt domn?

— De obicei mi se spune Juggle-Fred, răspunse saltimbancul. Sunt un om obișnuit și nu pot presupune că numele meu v-ar fi ajuns vreodată la ureche.

— Ba bine că nu! Cine a petrecut atâta timp în Vestul Sălbatic, de bună seamă c-a auzit și de Juggle-Fred. Sunteți un bun cititor de urme și, din câte știu, un om de treabă. Să batem palma și să fim buni prieteni atâta vreme cât vom fi împreună.

Cu toate că în Vestul Sălbatic nu se ținea cont de ranguri sau de vreun alt fel de titluri nobiliare, exista totuși obiceiul ca vânătorilor vestiți să li se dea o atenție deosebită. Oricum, mutra lui Fred strălucea de bucurie. Nu de alta, dar era nespus de mândru că însuși Old Shatterhand îi adresase vorbe de laudă. Luă mâna întinsă, o strânse din toată inima și răspunse:

— Venind vorba de prietenie care, în ceea ce mă privește, e o mare cinste, trebuie, mai întâi de toate, să mi-

o câștig. Aș fi fericit să vă fiu mereu prin preajmă, pentru a avea prilejul să învăț cât mai multe de la dumneavoastră. Dacă mi-ați permite lucrul acesta, v-aș rămâne foarte îndatorat

— De ce nu? Prin deșert nu e bine niciodată să mergi de unul singur. Când doriți să porniți?

— Eu am fost angajat de un grup de căutători de diamante, pentru a le fi călăuză. Oamenii urmau să ajungă azi aici.

— Se potrivește foarte bine, deoarece și eu am de gând să pornesc mâine. Vorbeați de căutători de diamante. Intenționați să-i treceți până în Arizona?

— Da, domnule.

— Ei bine, atunci veți avea ocazia să-l cunoașteți și pe Winnetou. Locul unde trebuie să-l întâlnesc se află în drumul dumneavoastră.

Între timp apărură Bob, foarte încântat că putea avea grijă de calul lui Old Shatterhand. Se așezară, iar Helmers intră în casă pentru a pregăti gustări și băuturi bărbaților care începură să povestească întâmplările petrecute cu o zi în urmă.

Între timp, ofițerul de dragoni nu se odihnea, așa cum declarase, ci pusese zăvorul, plimbându-se gânditor prin cameră. Prin fereastra orientată înspre nord putuse observa sosirea lui Old Shatterhand pe care îl privi îndelung, cu multă atenție.

— Cine o fi insul de colo și încotro se îndreaptă oare? murmură îngândurat. Probabil, are de gând să traverseze deșertul și trebuie să fiu foarte atent la lucrul acesta. Are un cal excepțional, iar el pare un obișnuit al preriei. Dacă, într-un fel sau altul, dă de urma emigranților germani, toate planurile noastre vor fi spulberate. Nici Juggle-Fred nu trebuie uitat. E un adevărat noroc că acei căutători de diamante n-au venit la „Helmers Home”, altminteri eram nevoiți să ne luăm adio de la o lovitură cu atâta măiestrie plănuită! Oricum, Juggle-Fred îi va aștepta degeaba și bine

ar fi să încerc a-l convinge și pe noul venit să rămână aici până când ne vom îndeplini planul. Sper însă ca tipii de ieri să nu-și facă prea curând apariția. Altminteri totul ar deveni zadarnic.

Mai așteptă o vreme, privind în gol, apoi coborî pentru a se alătura celor ce mâncau în fața casei.

Probabil, cititorul și-a dat deja seama că acest individ nu era altul decât Stewart, acel „vultur al deșertului” care, împreună cu oamenii săi, îi atacase pe cei doi comanși, urmărindu-i apoi cu atâta îndârjire, până la întâlnirea cu Dick și Pitt.

Între timp, Old Shatterhand aflase cele întâmplate în ziua precedentă, iar Helmers îi vorbise și despre sosirea „ofițerului”. Iar când hangiul îl zări făcându-și apariția, zise:

— Iată-l însă pe domnul căpitan despre care tocmai am vorbit. Acum, poate povesti singur cu ce intenții se află aici. Nevastă, mai adu o farfurie pentru domnul ofițer!

Farfuria fu adusă, iar Stewart se așeză la masă. Nu mică i-a fost spaima când a auzit rostindu-se numele lui Old Shatterhand, dar s-a străduit din răputeri să și-o ascundă. Privirea lui trăda totuși o anumită încordare, care nu-i scăpă vestitului vânător.

Ofițerul repetă aceeași poveste, fără a observa că Old Shatterhand își trăsese pălăria pe frunte special pentru ca la adăpostul borurilor largi să-l poată cerceta nestingherit pe noul sosit. Îndată ce acesta termină ce avu de spus, Old Shatterhand întrebă plin de nevinovăție:

— Și unde spuneți ca se află trupa dumneavoastră, domnule?

— Sus, la Fort Still.

— Dintr-acolo ați început expediția de recunoaștere?

— Da.

— În urmă cu foarte mulți ani, am trecut și eu pe acolo. Comandant era colonelul Olmers. Cum îl cheamă pe cel de acum?

— Este colonelul Blaine.

— Nu-l știu. Și ziceți că dragonii dumneavoastră vor sosi aici în câteva zile? Dacă n-ar trebui să plecăm mâine, am fi putut traversa deșertul împreună, cu mari avantaje pentru siguranța noastră.

— Atunci, așteptați-i! O zi în plus sau în minus nu înseamnă nimic.

— O zi? Credeți că ar fi vorba doar de o singură zi? Tare mă tem că trebuie să vă contrazic.

— Cum așa?

— Sunt convins că dragonii dumneavoastră nu vor ajunge niciodată aici. Și știu cât se poate de sigur că nici la Fort Still și nici prin apropiere nu staționează vreo trupă care să aibă sarcina de a pătrunde în deșert.

— Oho! Trebuie să presupun că mă considerați mincinos?! strigă ofițerul, ofensat.

— Da, fără dar și poate! răspunse Old Shatterhand, la fel de calm ca și până atunci.

— Pe toți dracii! Știți că asta e o jignire care se poate spăla doar cu sânge?

— Da. Ar trebui să ne duelăm, dar asta numai dacă ați fi într-adevăr ofițer al Statelor Unite.

— Omule, strigă Stewart, smulgându-și unul din cele două pistoale pe care le avea la brâu. Încă un cuvânt și te împușc ca pe un câine!

Dar nu izbuti să-și isprăvească amenințarea, că Old Shatterhand se afla deja lângă el, smulgându-i pistolul din mână și, totodată, pe cel de la brâu, spunând de data asta cu o cu totul altă voce:

— Nu te grăbi atât de tare. S-ar putea să-ți pară rău! Dacă te menajez, o fac doar pentru că nu am încă nici o dovadă clară împotriva dumatăle. Totuși, în primul rând, trebuie să-ți iau pocnitorile.

Descărcă ambele pistoale, continuând:

— Pe de altă parte, trebuie să știți că acum vin tocmai de la Fort Still și că îl cunosc pe comandantul de acolo. Inițial,

acesta se numea într-adevăr Blaine, dar în urmă cu trei săptămâni a fost rechemat și înlocuit cu maiorul Owens. Țsta e un lucru despre care habar n-aveți. Pe de altă parte, spuneți că acum o săptămână ați părăsit călare Fort Still. Trebuia deci să-l cunoașteți pe maiorul Owens și, dacă lucrurile nu stau așa, asta înseamnă că nici n-ați fost acolo, iar frumoasa dumneavoastră poveste cu dragonii și expediția în deșertul Llano Estacado nu e decât o înșelătorie!

Stewart se găsea într-o teribilă încurcătură, dar încerca să braveze, zicând:

— Recunosc că trupa mea nu se află la Fort Still. Dar asta nu e de-ajuns pentru a spune că totul nu-i decât o înșelătorie. Oricine poate înțelege că numai din precauție nu am dorit să dezvălui locul real de staționare.

— Nu încercați să mă prostiți cu astfel de șmecherii. De altminteri, nu vă văd acum pentru prima oară. Aduceți-vă aminte, nu ați fost odinioară cercetat în Los Animas pentru atacarea unui tren? Cu ajutorul unor vagabonzi, ați izbutit să fabricați atunci un alibi și ați scăpat basma curată, cu toate că erați vinovat! Odată eliberat, v-ați luat repede tălpășița, de frica judecătorului Lynch, care promisese că, îndată ce se va ivi prilejul, o să vă pună pielea la saramură, o dată pentru totdeauna.

— N-am fost eu acela!

— Degeaba vă încăpățânați să nu recunoașteți! Vă ziceați Stuart ori Stewart, sau ceva asemănător. Cum vă numiți acum și ce scop are mascarada de aici nu știu și nici nu mă interesează. Sunt însă convins că în spatele mustății ascundeți o buză de iepure.

— Cine vă dă dreptul să afirmați astfel de ineptii?! Întrebă Stewart cu furie neputincioasă.

— Eu însumi. De altfel, nici măcar nu-i necesar să vă văd gura. Știu foarte bine cu cine am de-a face. Luați-vă armele și spălați putina cât mai repede posibil. Fiți bucuroși că și

de-această dată ați scăpat ieftin! Dar, feriți-vă să-mi mai apăreți vreodată în cale!

Îi azvârli pistoalele descărcate la picioare, Stewart le ridică, vârându-le în centură și zise:

— Afirmatiile dumneavoastră sunt pur și simplu aiurea. De bună seamă că mă confundați cu altcineva. Am acte sus, în cameră, și vi le voi aduce să le vedeți.

Plecă.

— Ce spectacol! se minună Helmers. Sunteți sigur de cele spuse, domnule?

— Da, răspunse Old Shatterhand.

— Eu am fost cel dintâi care și-a dat seama de adevărata față a „ofițerului”, interveni Hobbler-Frank, și-am spus încă de pe atunci că o asemenea mutră nu poate aparține unui om cinstit. Iată că presupunerile mele, ironizate de voi toți, s-au confirmat.

Discuția se mai învârti o vreme în jurul deșertului Llano Estacado și a celor petrecute prin partea locului în ultima vreme. Fiecare cunoștea câte-o întâmplare înspăimântătoare și ar mai fi fost multe de spus pe această temă, dacă n-ar fi apărut, pe nepusă masă, Bob, însoțit de servitorul lui Helmers, care își întrebă stăpânul:

— Dom' Helmers s-a întrebat unde punem mulți cai, care vine mai târziu?

— Ce fel de cai? întrebă nedumerit hangiul.

— Caii soldaților după care plecat ofițerul să-i aducă.

— Aha! Deci a șters-o!

— Da, plecat. Și spus că aduce mulți călăreți la „Helmers Home”.

— Faptul că a întins-o pe furiș dovedește o dată în plus că n-are conștiința curată. Încotro a luat-o?

— Scos calul din grajd, pus șaua pe el, încălecat și luat-o încolo!

Odată cu ultimul cuvânt, negrul arătă înspre nord.

— Acest individ dubios ar trebui urmărit. Am mare chef să-l întreb de ce a plecat fără să-și ia rămas-bun!

— N-aveți decât, răspunse zâmbind Old Shatterhand. Căci n-ar trebui să străbateți cale lungă înspre miazănoapte.

— De ce?

— Pentru că nu aia e direcția adevărată. Omul, care sigur n-avea gânduri bune, a fost deconspirat și a găsit cu cale să dispară, dar într-o cu totul altă direcție decât aceea în care dorește de fapt să meargă. Toate brașoavele cu armata n-au fost decât praf în ochii noștri.

— Acum cred și eu. Dar de ce-o fi venit la mine?

— Nu pot să vă spun decât ceea ce bănuiesc. Mi se pare limpede că dorea să afle ceva anume, iar așezarea dumneavoastră e pentru mulți un punct de plecare în traversarea deșertului. Probabil că dorea să verifice dacă în prezent mai sunt oameni la dumneavoastră care se pregătesc de o asemenea călătorie.

— Hm! murmură Helmers. Păreți convins că omul acesta e un „vultur” al savanei.

— Da, așa gândesc!

— Atunci n-ar fi trebuit să-l lăsăm să spele putina. Trebuia să-l facem inofensiv. Dar nu fără dovezii. Aici a aflat că Juggle-Fred îi așteaptă pe căutătorii de diamante. Probabil că deja pregătește un atac împotriva lor.

— Tot ce se poate. Dar trebuie să știți că omul acesta nu-i singur. Mai sunt și alții care așteaptă revenirea lui și nu-l puteam reține fără a-i alarma. Acum, însă, voi porni pe urmele sale. Când ziceai c-a plecat?

— Acum o oră și jumătate, răspunse negrul.

— Trebuie să ne grăbim. Vreți să mă însoțiți, domnilor?

Helmers nu putea pleca. Hobble-Frank și Juggle-Fred se arătară însă bucuroși să pornească la drum și în curând erau pe cai, căutând urma ofițerului alături de Old Shatterhand.

Urmele duceau într-adevăr spre nord, dar numai pentru o porțiune scurtă de drum. Apoi, o coteau înspre est, spre sud și, în cele din urmă, înspre sud-vest. Stewart

parcursese aproape trei sferturi dintr-un cerc care, în mod dubios, avea un diametru foarte mic.

Old Shatterhand mergea în frunte, mult aplecat înainte, pentru a putea urmări pista. După ce se convinsese că urmele nu-și mai schimbă direcția, ci se continuă în linie dreaptă, își opri calul și întrebă:

— Domnule Fred, ce părere aveți de urma asta? Ne putem încrede în ea?

— Cred că da, domnule, răspunse cel întrebat, care observase că Old Shatterhand dorea să-l încerce. Omul și-a dat arama pe față. Se duce exact spre deșert și...

Se opri îngândurat.

— Ei și...?

— Se pare că e teribil de grăbit. Arcul de cerc pe care l-a descris în jurul fermei lui Helmers e foarte mic. Călărea în goană și nu a avut timp să facă un ocol mai mare.

— Din ce pricină, oare?

— Ei, dacă aș ști, domnule! Din păcate, cunoștințele mele se opresc aici. Dumneavoastră ghiciți mult mai ușor decât mine.

— Nu ne putem bizui pe ghicit. E mai bine să mergem la sigur. Avem timp suficient și putem sacrifica câteva ore. Să urmărim pista! Cât se poate de repede!

Își îndemnară și ei caii la goană. Urma era foarte clară.

Se putu observa că ferma lui Helmers se afla la marginea terenului fertil. Curând, ținutul își schimbă înfățișarea. În partea dinspre nord a așezării se afla o pădurice, dar înspre sud se mai puteau vedea doar pe ici-colo pomi, care însă dispărură și ei după o vreme. Până și tufele se răreau din ce în ce, iarba fiind înlocuită cu un tip de vegetație adecvată unui sol tot mai sărac. Nisipul gol apărea din ce în ce mai des, iar relieful unduitor al stepei fusese înlocuit de câmpia neîntreruptă.

După alte câteva minute nu se mai vedea decât nisip, nisip peste tot, arareori întrerupt de câte o insulă de verdeață din care răsăreau tulpinile maronii ale scaieților.

Mai târziu, nici măcar această vegetație nu se mai putu observa, fiind înlocuită de un fel de cactuși și de o specie de cereus, care se întindea pe pământ asemenea unei reptile. Stewart evitase locurile acoperite cu acest fel de plante, deoarece țepii lor puteau deveni periculoși pentru cal. Era evident că, din loc în loc, lăsase animalul să răsuflă, reluându-și apoi goana turbată.

Dar urmele mergeau mereu, mereu mai departe. Cei trei călăreți părăsiseră deja „Helmets Home” de mai bine de două ceasuri, parcurgând pe puțin cincisprezece mile englezești, fără a reuși, totuși, să recupereze avansul luat de cel urmărit.

La un moment dat, observară o dungă de culoare închisă care pătrundea din stânga în câmpia nisipoasă. Era o porțiune îngustă de pământ fertil, acoperită cu vegetație de tot felul. Urma ducea înspre această limbă, de care cei trei călăreți se apropiau din ce în ce. La un moment dat, Old Shatterhand își struni însă calul, arătă înainte și zise:

— Atenție! Acolo, în spatele tufelor, par să fie oameni! N-ați văzut nimic?

— Nu, răspunse Fred.

— Mie însă mi s-a părut că văd o mișcare. Chiar și calul meu e neliniștit, de parc-ar simți ceva. Să ținem mereu stânga, astfel încât tufe să se afle mereu între ei și noi.

Descriseră un arc de cerc și își îndemnară caii la trap, pentru a scăpa cât mai repede de locul golaș unde puteau fi zăriți cu atâta ușurință. Ajunși, în sfârșit, în dreptul tufelor, Old Shatterhand descălecă.

— Rămâneți aici și țineți și calul meu! zise el. Mă duc să cercetez împrejurimile. Pregătiți-vă armele și fiți cu ochii în patru, iar în cazul în care voi fi silit să trag veniți repede după mine.

Se aplecă și pătrunse printre tufe, dispărând în spatele lor, dar reveni peste nici trei minute. Pe buze îi flutura un zâmbet de satisfacție.

— Nu e ofițerul, vesti el, și nici complicii săi. În schimb, am întâlnit doi vechi prieteni, împreună cu un tânăr indian. Ia fiți atenți!

Vârî două degete în gură și scoase un fluierat lung, strident. Nu se auzi nici un răspuns.

— Sunt mult prea surprinși, exclamă el. Ia să mai încercăm o dată.

Repetă fluieratul. Nu dură mult și, din imediata lor apropiere, răsună o voce puternică:

— Hei! Ce naiba se întâmplă?! Fluieratul ăsta în deșertul pustiu și singuratic!... Să fie oare posibil? Old Shatterhand! Old Shatterhand!

— El este! strigă o altă voce, jubilând de bucurie. Ia-o înainte. Vin și eu. E chiar el, împreună cu Hobble-Frank și cu un al treilea pe care de asemenea îl cunoaștem.

Din tufe se auzi zgomot și, în cele din urmă, își făcură apariția cei doi vânători, Pitt și Dick. Se grăbeau să ajungă cât mai repede la Old Shatterhand și să-l strângă în brațe.

— Stați, băieți, să nu mă striviți! se apără vânătorul, râzând. Îmi place să mă îmbrățișați, dar pe rând, unul câte unul, nu amândoi deodată, urșilor ce sunteți!

— Nici o grijă! Nu vă strivim! spuse Dick. Acum urmează să trec la Hobble-Frank, iar Pitt îl va lua în primire pe Juggle-Fred, Dar cum de v-a venit să fluierați? Știați că ne aflăm în spatele tufelor?

— Da. Vă pretindeți drept oameni ai preriei, dar v-ați lăsat spionați, ascultați și priviți, fără să observați nimic!

Între timp apăru și tânărul comanș, Inimă-de-fier. Îl văzu pe Old Shatterhand și zise plin de respect:

— *Nina-nonton!* (Pumnul care zdrobește!) Shiba-Bigk, fiul comanșilor, este mult prea tânăr pentru a îndrăzni să privească în față pe un războinic atât de vestit.

După obiceiul indienilor, se dădu la o parte. Old Shatterhand însă se apropie repede de el, îi puse mâna pe umăr, și zise:

— Cu toate că de când te-am văzut ultima oară au trecut atâtea ierni și ai crescut, îmi aduc foarte bine aminte de tine. Ești fiul prietenului meu, Tevua-Șohe, căpetenia comanșilor, alături de care am fumat, nu o dată, pipa păcii. E un războinic viteaz și un prieten al albilor. Unde și-a făcut tabără acum?

— Spiritul său e în drum spre câmpiile veșnice ale vânătorii, odihna și-o va găsi însă abia după ce voi avea scalpurile ucigașilor săi.

— Mort?! Steaua-de-foc e mort? Ucis? exclamă Old Shatterhand. Spune-mi numele acelui mișel!

— Shiba-Bigk nu vorbește despre asta. Întreabă-i pe cei doi prieteni albi, care i-au văzut cadavrul și m-au ajutat să-l îngrop în dimineața asta.

Se retrase din nou printre tufe. Old Shatterhand îi privi întrebător pe Dick și Pitt:

— Se pare că aveți ceva groaznic de povestit. Dar, aici soarele e mult prea puternic și bine-ar fi să mergem în locul umbros unde v-am văzut șezând. Acolo îmi veți putea istorisi pe îndelete cele întâmplate.

Pitt și Dick trecură printre tufișuri. Ceilalți trei ocoliră călare și-l găsiră pe tânărul comanș deja așezat. Albii făcură la fel, iar Dick începu să povestească întâmplarea din ziua precedentă. După ce relatează întâlnirea cu tânărul indian, continuă:

— Azi-dimineață i-am săpat căpeteniei un mormânt provizoriu. Va rămâne acolo până când războinicii săi îl vor îngropa într-un loc vrednic de rangul și de vitejia sa. Apoi ne vom apuca de urmărirea ucigașilor.

— Și eu, care credeam că ne veți însoți la „Helmets Home”! zise Old Shatterhand.

— Ba cum să nu, dar mai întâi vom cerceta locurile. Se pare că în deșert se pregătesc nicaiva evenimente neplăcute, iar noi trebuie să aflăm în ce constă toată tărășenia.

— E bine. Ați dat de vreo urmă?

— N-a fost prea ușor. Indivizii au luat-o înspre sud-est, până într-un anumit loc, unde s-au despărțit și au făcut un lanț de avanposturi. Au păzit o tabără.

— Ce fel de tabără?

— Nu știm sigur. Probabil sunt emigranți. Am putut vedea urmele căruțelor trase de boi. Vreo cincizeci de oameni și-au petrecut noaptea în tabără.

— Și dimineața în ce direcție au luat-o?

— Înspre sud-vest.

— Spre deșert? Cu căruțe trase de boi? Pe toți dracii! Ori sunt conduși de călăuze foarte pricepute, ori sunt atrași într-o capcană. Ce părere ai, Dick?

— Optez pentru ultima variantă.

— De ce?

— Sunt sigur că ucigașii Stelei-de-foc sunt băgați în treaba asta. Căutătorii de diamante au ajuns și ei în cele din urmă la această caravană, care, judecând după urme, a pornit dimineața foarte devreme. Mi se pare teribil de dubios că țineau cu tot dinadinsul să se îndepărteze cât mai repede de „Helmerts Home”.

— Ați urmărit convoiul?

— Nu. Ne-au interesat numai ucigașii căpeteniei. Urmele arată că ei nu s-au alăturat caravanei, ci au plecat călare spre vest. Mergând înainte am găsit și urma unui călăreț singuratic care însă, spre seară, s-a alăturat șirului de căruțe. Se părea că vine dinspre „Helmerts-Home”.

— Așa deci! Aseară? Țsta nu poate fi altul decât stimabilul misionar mormon Tobias Preisegott Burton. Treaba începe să devină mult mai limpede. Mai departe, domnule Dick?! Ce ți-au mai spus urmele?

— Indivizii călăreau foarte repede. De aceea se puteau recunoaște cu ușurință. După un timp, însă, au început problemele. Unul dintre cei cinci a luat-o direct înspre nord. Pentru a fi cu desăvârșire siguri, a trebuit să-l urmărim și noi o bună bucată de drum.

— Foarte ciudat! Bănuiesc că ăsta era ofițerul.

— Ce ofițer? se miră Dick. Eu n-am văzut printre ei nici un ofițer.

— Probabil că aveau la ei o uniformă. I-ați privit și ați stat de vorbă, așadar trebuie să fi observat un individ de statură mijlocie, robust, cu obrazul acoperit de o barbă foarte deasă, de culoare închisă?

— Așa arăta conducătorul lor!

— Avea mustața pieptănată în jos, ca și cum ar fi dorit să-și acopere buzele. La gură n-ați putut observa nimic deosebit?

— Ba da! Avea buză de iepure. Se vedea bine când vorbea.

— Bine. În această privință suntem lămuriti! El e! A venit la „Helmerts Home” pentru a afla dacă dintr-acolo îi paște vreun pericol. Mai departe!

— De-ajuns. Nu-i nici o plăcere să-ți recunoști propria prostie așa că, te rog pe tine, dragă Pitt, să povestești mai departe!

— Mulțumesc! zise el. Cine-a savurat friptura, nu se mai poate mulțumi cu ronțăitul unui os. De ce-aș fi tocmai eu acela care popularizează tâmpenia?!

— Pentru că ai un fel foarte nostim de a descrie greșelile, prezentându-le aproape ca pe niște izbânzi.

— Sigur! Dintotdeauna am fost pus să ispășesc păcatele altora. Dar, fiindcă am fumat cu tine pipa păcii, voi fi milos și voi mai încerca o dată. Domnilor, problema e că mai târziu am pierdut urma, și, oricât am încercat s-o găsim, n-am izbutit.

— Imposibil! exclamă Old Shatterhand.

— Dar vă asigur, domnule, că e adevărat!

— Pitt și Dick să piardă o urmă? Dacă mi-ar spune asta altcineva, l-aș face mincinos.

— Vă mulțumesc, domnule! Dar, de vreme ce acest lucru vi-l zic chiar eu, aveți, n-aveți chef, sunteți nevoit să-l credeți.

— Bine! Dar cum s-a întâmplat de fapt?

— Cât se poate de simplu. Aici, în față, după ce se termină tufele. Începe pământul pietros care se întinde de-a lungul multor mile, înspre est și sud. Ar trebui să vedeți solul, domnule, ca să pricepeți cum am putut pierde urma.

— Îl cunosc. Mexicanii, cărora le aparține acest ținut, îl numesc *el plano del diablo* (platoul dracului).

— Așa e! Deci știți despre ce-i vorba! Ei bine, asta mă mai liniștește, făcându-mă să sper că nu ne veți crede chiar de tot ageamii. Vă asigur cu mâna pe inimă că urma s-a evaporat în mod cu totul și cu totul misterios.

— Hm! Dar cei patru călăreți s-or fi evaporat și dâșii, ce ziceți?!

— De bună seamă că nu. Dar caii n-au lăsat nici o urmă pe acest pământ tare și neted ca fierul. Indianul, care în ciuda tinereții sale este un excelent căutător, a ajuns de asemenea la capătul științei sale.

— Tare-aș vrea să aflu dacă voi păți același lucru!

— Ei, dumneavoastră! Dumneavoastră sunteți un om cu totul deosebit de mine sau de Dick! Dumneavoastră și Winnetou ați fi găsit urma, chiar dacă indivizii ar fi trecut călare prin aer! Și sunt aproape convins că așa s-a întâmplat. Vă garantez că nu s-a putut găsi nici cea mai mică pietricică zdrobită, ori cea mai neînsemnată zgârietură! Apoi, am făcut ceea ce fiecare om, cât de cât priceput, ar fi încercat: am călărit de-a lungul marginii zonei stâncoase, pentru a găsi locul în care indivizii au părăsit-o și au ajuns din nou pe teren nisipos. Asta a mers însă atât de încet, încât nici până acum n-am izbutit să terminăm. Acum ne aflăm la nord de locul în care unul i-a părăsit pe ceilalți patru, pentru a se duce spre „Helmets Home”. De altfel, am văzut un călăreț îndreptându-se către sud. Când am ajuns la tufiș, ne-am dat seama că și el se opriase aici.

Old Shatterhand devenea din ce în ce mai atent. Se părea că stă pe gânduri, apoi se ridică și cercetă feluritele urme de copite din preajmă. Se îndepărtă încetul cu

încetul, iar când ajunse la o distanță apreciabilă, ceilalți îl auziră strigând:

— Domnule Pitt, a cercetat cineva locul unde mă aflu eu acum?

— Nu, domnule, răspunse cel întrebat.

— Atunci veniți încoace!

Îl urmară. Îndată ce îi văzu apărând, Old Shatterhand le arătă un tufiș și zise:

— Aici se poate vedea foarte bine că cineva a pătruns în hățișuri. Priviți această crenguță ruptă, de pe care seva nici nu s-a uscat încă, dovadă că a trecut extrem de puțin timp de-atunci. Haideți după mine, domnilor!

Pătrundea tot mai adânc în măraciniș, cercetând fiecare crenguță și fiecare palmă de pământ, până când, în cele din urmă, se opri într-un loc nisipos, pe a cărui suprafață nu creștea nici un fel de plantă. Se așeză în genunchi, studiind concentrat, bob cu bob, nisipul, apoi se ridică surâzând satisfăcut. Cercetă și celelalte părți ale tufișului, care delimitau locul. Apoi spuse:

— Aceasta pare să fie o ascunzătoare. Cineva a descălecat acolo, afară, pe terenul stâncos. Aș vrea să aflu însă două lucruri, domnule Pitt: în ce poziție se află față de acest spațiu locul în care individul s-a despărțit de ceilalți patru, și dacă cel pe care l-ați văzut plecând călare de aici purta sau nu uniformă?

— Omul s-a îndepărtat înspre sud-est, îmbrăcat cât se poate de normal.

— Ei bine, ascultați cum a fost! Conducătorul celor cinci s-a despărțit de tovarășii săi și a venit încoace după uniformă care îi era trebuincioasă pentru „rolul” de la „Helmets Home”. Apoi, după ce a fost dat de gol, a șters-o pe furiș de acolo, a revenit pentru a lepăda uniformă și a-și lua o altă îmbrăcăminte.

— Așadar, domnule, credeți că acest loc e folosit ca un fel de ascunzătoare?

— Da. Scoateți-vă pumnalele și începeți să săpați. Nisipul arată ca și cum întreaga porțiune ar fi fost netezită de curând, cu foarte mare atenție.

Hobble-Frank se repezi într-acolo și începu să îndepărteze nisipul cu mâinile goale, ca și cum ar fi nădăjduit să afle acolo cine știe ce minunate comori. Exemplul său îi impulsionează pe ceilalți, iar nisipul începu să zboare în toate părțile. Încă nu ajunseseră nici măcar la zece toii adâncime, când Frank strigă, de data asta în germană:

— Am găsit, domnule Shatterhand! Degetele mele au dat de ceva tare!

— Mai departe, mai departe! îl apostrofă Dick. Încă n-am făcut mare lucru, căci ceea ce simți tu poate fi la fel de bine un pietroi.

— Dar șap ca o cârțiță. Nu e nici stâncă, nici lemn, ci pur și simplu, niște bețișoare subțiri.

— Sunt tulpini de cactuși, explică Old Shatterhand, împletite în așa fel încât să formeze o suprafață mare, folosită drept capac pentru ascunzătoare.

Această părere se dovedi a fi corectă. Tulpinile drepte, trase parcă cu rigla, erau împletite astfel încât formau un acoperiș dreptunghiular, care astupa o gaură pătrată, adâncă de peste doi coți și umplută până sus cu tot felul de obiecte.

Cele dintâi lucruri care au ieșit la iveală au fost o uniformă și o sabie, acoperite cu o bucată de ziar vechi.

— Iată uniforma ofițerului și sabia lui de pirat! zise Frank, scoțând-o din teacă și lovind în aer. Dacă individul ar mai fi aici, l-aș...

— Te rog, dragă Frank, dă-mi hârtia, îl întrerupse Old Shatterhand.

— Fie... Ia-o! Discursul îl poți ține și mai târziu, după ce vom goli această hrubă plină cu lucruri furate.

Îi dădu lui Old Shatterhand pagina din ziar. Acesta o despătură și, printre pliuri, găsi un bilețel pe care era scris

cu creionul:

„Venid pronto en nuestro escondite! Precaution! Old Shatterhand este en casa de Helmers.”

— Ce-or fi însemnând toate astea? întrebă Fred. Ei bine, Frank, tu știi limbi străine...

— Bineînțeles, răspunse cel întrebat. E vorba despre Old Shatterhand și Helmers. Dar această ebraică este atât de mult amestecată cu tot felul de vorbe de origine indiană și împodobită cu trichine indogermanice, încât chiar de la primul cuvânt am simțit cum mă ia cu leșin de la inimă. Mai bine mă spăl pe mâini și mă ocup de uniformă.

Și, zicând acestea, începu să cerceteze, foarte absorbit, buzunarele.

Old Shatterhand traduse cuvintele din spaniolă: „Veniți repede în ascunzătoarea noastră! Atenție! Old Shatterhand se află la Helmers.” Ceilalți însă voiau să cunoască în primul rând întregul conținut al gropii. Găsiră haine purtate, dar încă bune, de diferite forme, culori și mărimi, puști, pistoale, pumnale, gloanțe, cutii de tablă cu capse și un butoiș, pe jumătate plin cu pulbere. Toate buzunarele hainelor erau goale. La fundul gropii găsiră și îmbrăcăminte indiană.

— Boarfele o să le ardem, zise Old Shatterhand. Restul e pradă bună și fiecare să-și ia cât dorește, iar ce rămâne vom duce la Helmers. Sunt convins că acești bandiți au mai multe ascunzători în care își depun prada. Uniforma, probabil, a aparținut unui ofițer. Pentru mine, singurul lucru cu adevărat valoros este biletul. Ce părere ai despre el, domnule Fred?

— Am remarcat două lucruri, răspunse cel întrebat, în primul rând, individului îi este o frică de moarte de dumneavoastră. Așa se și poate explica plecarea lui rapidă de la „Helmerts Home”.

— Și în al doilea rând?

— Acum a devenit cert că are complici pe care vrea să-i avertizeze. Înainte de a intra în deșert, ei vor veni aici să deschidă groapa. Biletul îi cheamă într-un loc unde, după câte înțeleg, vor să facă o adunare.

— Asta presupun și eu. După cum stau lucrurile, nu e nevoie să căutăm în continuare urma dispărută. Acest om se va reîntâlni în mod sigur cu cei patru prieteni ai săi și, pentru a-i găsi, nu trebuie decât să mă însoțiți, căci, de aici încolo, urma va fi foarte clară. Ea ne va duce direct la ascunzătoarea de care vorbește în bilet. De ce credeți că și-a convocat oamenii acolo?

— Bănuiesc că are de gând să-i atace pe emigranți.

— Da, și asta cât de curând. Se teme că îi vom descoperi șiretlicurile și că îi vom zădărnici planurile. Așa s-a hotărât să grăbească acțiunea cât mai mult cu putință.

— Ne vom grăbi și noi, domnule! Ar trebui să pornim cât mai repede după conducătorul, sufletul acțiunii, căci dacă-l găsim, atacul nu va mai avea loc

— Asta nu putem ști, fu de părere Old Shatterhand. El e într-adevăr șeful celor cinci, dar nu rezultă de nicăieri dacă e cu adevărat și căpetenia tuturor „vulturilor deșertului”. Nu cred că prin el îi vom putea opri pe ceilalți să acționeze. De altfel, nici nu putem să-l ajungem. Caii noștri sunt foarte obosiți, iar soarele stă să apună. În curând va fi noapte. Pentru azi va trebui să-l lăsăm să-și continue drumul. Urmă lui se va putea vedea și mâine. Voi veți face tabără aici, ca să puneți mâna pe cei cărora le-a fost adresat biletul și care vor apărea în curând. Eu mă voi întoarce singur la „Helmerts Home”, ca să duc acolo cele găsite și să-l iau cu mine pe Bob. Voi fi nevoit să împrumut și doi cai. Odată cu ivirea zorilor vom purcede la drum și sper că urmărirea nu va fi zadarnică. Vom fi în total șapte și sunt convins că ne putem măsura cu „vulturii”.

Propunerea fu acceptată de toți. Fiecare își alese arme și muniții după plac. Hainele fură scoase din groapă, așezate pe solul nisipos și arse cu ajutorul unor crengi

uscate. Restul fu încărcat pe caii lui Frank și Fred. Old Shatterhand promisese să se îngrijească de hrană și de o mică rezervă de apă. Rugul mai fumega încă în momentul în care porni la drum. Plecând, arătă spre apus și zise:

— Mi se pare că se apropie o furtună, căci văd la orizont un punct care se mărește din ce în ce. Din păcate, însă, nu va ajunge până în deșert.

Porni spre nord, lăsându-i pe ceilalți cu privirile ațintite la cer. Soarele mai strălucea încă deasupra unor nori ușori, roșietici, care împrejmuiu ca un inel mănunchiul de lumină trandafirie. Peisajul era mirific și deloc înspăimântător, așa că vorbele lui Old Shatterhand fură înregistrate doar ca o observație oarecare, lipsită de importanță. Singur indianul rămase îngândurat, privind la norișorii aceia și vorbind de unul singur:

— *Temb metan* – gura trăsnetului!

6. Ora fantomelor

După ce Old Shatterhand plecă, bărbații se așezară, fiecare cât mai comod, și începură să povestească. Cele petrecute la „Helmerts Home” fură comentate pe larg. Timpul trecea pe neobservate și nici prin cap nu le trecea să privească cerul, care căpătase o culoare nespus de stranie. Singur indianul, care stătea tăcut, deoparte, era atent la schimbări.

Inelul norilor se deschisese în partea de jos, căpătând forma unei potcoave, ale cărei părți laterale începură să se lungească. Astfel, încetul cu încetul, se formară două fuioare înguste care aproape atingeau linia orizontului între ele, cerul strălucea, limpede și curat. Apoi, unul din straturi începu să coboare, apropiindu-se și colorându-se într-un roșu-portocaliu mohorât. Acolo furtuna era în toi și răscolea nisipul fin, ridicându-l până la cer.

Înspre est cerul era întunecat de nori grei, care făceau imposibilă orice observație.

La un moment dat, indianul sări în picioare uitându-și parcă de virtutea pe care neamul său o prețuia cel mai mult, stăpânirea de sine. Strigă arătând spre est, către peretele negru:

— *Maho-timb-yuavah!* (Spiritul deșertului!)

Ceilalți săriră și ei speriați în picioare. Abia acum observară și ei transformarea cerului. Spaima însă păru să-i paralizeze în adevăratul sens al cuvântului abia când descoperiră locul arătat de Inimă-de-fier.

La o foarte mică înălțime, un călăreț părea că gonește pe cer. Înconjurat de o aură luminoasă care se deplasa odată cu el, părea o umbră neagră proiectată pe un fundal strălucitor. Atât statura lui, cât și cea a calului păreau gigantice, părul îi atârna în plete lungi, iar în mâna dreaptă ținea hățurile. Pușca ce-i atârna la spate sălta în ritmul

goanei. Coadă și coama calului fluturau în vânt. Animalul alerga ca gonit de moarte.

Și toate astea în plină zi, cu o oră înainte de apusul soarelui. Această vedenie făcu o impresie teribilă asupra privitorilor. Nici unul din ei nu mai fu în stare să scoată vreun sunet sau să mai rostească vreo vorbă.

Peretele negru se termina în sud aproape brusc, vertical. Înspre acest spațiu gonea călărețul, înghițind distanțele. La un moment dat trăpașul păru că sare în gol și, brusc, dispăru ca și cum n-ar fi fost, odată cu pata luminoasă care se stinse și ea, dintr-o dată.

Bărbații stăteau în continuare alături, încercând să se dezmeticească. Priveau înspre locul în care se mistuise arătarea, apoi se uitară unii la alții și apoi iarăși înspre punctul dispariției. În cele din urmă, Dick se cutremură ca scuturat de friguri și zise:

— Pe toate spiritele bune! Dacă nici asta n-a fost Fantoma din Llano Estacado, atunci n-am să mă mai spăl niciodată pe obraz. Mereu i-am batjocorit pe cei ce vorbeau despre ea, zicându-le de la obraz că-i o prostie, dar acum recunosc cât am greșit. După ce-ai văzut ce-am văzut și noi, trebuie să fii nebun ca să te mai îndoiești că o asemenea bazaconie există într-adevăr. Dar tu cum te mai simți, bătrâne Pitt?

— De parc-aș fi propria mea pungă cu bani. Cu desăvârșire gol, sau golit, numai piele și aer! Ia uitați-vă cât de repede se schimbă cerul! Așa ceva n-am mai văzut!

Muchia superioară a peretelui întunecat se colora în roșu aprins, fasciculele de flăcări se prelingeau în sus și în jos. Una din părțile laterale ale potcoavei coborî și mai mult, devenind tot mai lată și mai întunecată. Înspre nord se vedeau nori de praf și fum. Furtuna se apropia toi mai mult. Soarele fusese acoperit de o perdeă întunecată, care se lățea din ce în ce, iar norii negri atârnavă atât de jos încât păreau gata-gata să cadă. Dintr-o dată cei cinci fură

cuprinși de un frig înspăimântător, în vreme ce, de undeva, de foarte departe, se auzea un muget cumplit.

— Pentru Dumnezeu, repede, la cai! strigă Juggle-Fred. Altfel o iau la goană. Culcați-i! Trebuie să se culce! Țineți-i bine și întindeți-vă și voi, cât mai lipiți de sol.

Cei cinci se repeziră la caii care fornăiau îngroziți și care nu opuseră nici o rezistență când fură culcați la pământ. Fuseseră împinși în imediata apropiere a tufișurilor, cu capetele așezate sub crengi. Nici nu apucaseră bine să se lase și oamenii jos, că se dezlănțui furtuna. Urla, fluiera, ofta, vâjâia, șuiera, trosnea și răcnea într-un fel indescriptibil. Oamenii erau ținuiți de o forță foarte puternică și, chiar de-ar fi încercat, le-ar fi fost imposibil să se ridice de jos. Un frig glacial îi pătrundea până la oase, oprindu-le respirația, ducându-i până în pragul asfixierii.

Nici unul din ei n-ar fi putut spune cât a durat oribila furtună. Tot ce-și mai putură aminti după aceea fu valul de aer fierbinte care trecu pe deasupra lor, luând cu sine și glasurile urlătoare ale deșertului. Caii se ridicară și nechezară puternic. Beznei de gheață care cotropise totul atât de pe neașteptate, îi urmară lumina puternică a soarelui și căldura dătătoare de viață. Se putea respira din nou. Oamenii începură să se miște, își șterseră ochii de nisip și începură să se uite de jur-împrejur. Fuseseră acoperiți cu un strat gros de nisip rece, care îi apăsa ca o pătură foarte grea. Se ridicară în picioare, scuturându-se. Tufele oferiseră un obstacol în calea vântului, astfel încât, dincolo de ele, se adunase o dună înaltă.

Furtunile de nisip de felul acesta, așa-zisele cicloane ale Americii Latine, se desfășoară de obicei cu o forță căreia nu i se poate găsi pereche în nici o altă parte a lumii. Dezastrele provocate de asemenea vijelii sunt greu de închipuit, căci ating viteze de peste o sută de kilometri pe oră și, de cele mai multe ori, sunt însoțite de fenomene electrice care continuă să se desfășoare și după trecerea

tornadei. Nici măcar simunul deșertului african nu are o asemenea forță, doar furtuna de nisip și de zăpadă a deșertului Gobi mai are o putere ce s-ar putea asemui cu cea a unei dezlănțuiri ciclonice.

— Slavă Domnului că a trecut și am putut scăpa atât de ieftin! zise Dick. Dar vai celor care în timpul vijeliei s-au găsit descoperiți, în plin deșert!

— Nu neapărat, interveni Fred. Aceste furtuni groaznice au din fericire o lățime de numai o jumătate de milă engleză. Forța lor, în schimb, este cu atât mai mare. Curentul de aer dezlănțuit care a trecut peste noi a fost unul lateral. Dacă însă ne-am fi aflat în centrul ciclonului, am fi fost smulși cu cai cu tot și aruncați cine știe unde.

— Foarte corect, încuviință Pitt. Știu asta. Am avut prilejul să văd dezastrul pe care l-a provocat un asemenea ciclon pe Rio Concios. A trasat printr-o junglă seculară un drum drept, smulgând din pământ copaci de mărimi uriașe, cu diametre care ajungeau până la doi metri și aruncându-i unii peste alții. În cele din urmă s-a putut observa că ciudata poiană rezultată, în care nu se mai afla nimic în picioare, era foarte clar delimitată, arborii de dincolo de marginea dezastrului fiind foarte ușor atinși. Yankeii numesc tipul acesta de furtună, uragan.

— Indiferent de ce nume-o fi purtând, a fost îngrozitor! își dădu cu părerea Hobble-Frank. La un moment dat, nu mai puteam deloc respira și începusem să cred că mi se apropie sfârșitul. Furtunile din Saxonia noastră nu sunt nici pe departe atât de violente, de dezastruoase ca acestea de aici. O astfel de vijelie saxonă este față de o tornadă americană o simplă joacă de copii, o adevărată adiere de mai, tocmai bună pentru a răci o cafea. În plus, măgarul lui Pitt aproape că m-a dat gata azvârlind din copite. În cele din urmă, nu mai voia deloc să stea culcat, confundându-mi, probabil, nobila statură cu un...

— Catâr, vrei probabil să spui, îl întrerupse Dick.

— Nu, am zis măgar! Căci un animal care azvârle în felul acesta din picioare, călcând peste orice i se nimerește prin preajmă, nu poate fi decât cel mai mare măgar din lume. Ar trebui să-i cer lui Pitt o recompensă drept despăgubire!

Soarele, care mai înainte fusese în întregime acoperit de nori, ieși la iveală, mai strălucitor ca oricând. Razele lui aveau însă o culoare stranie, galbenă ca șofranul. Linia orizontului abia se distingea, în depărtare, iar pământul se ridica de jur-împrejur ca o mare de cenușă și fum. Datorită acestui fapt, cei cinci prieteni păreau așezați pe fundul unei căldări uriașe.

Cei trei cai nu se liniștiseră încă. Fornăiau și tropăiau speriați. Vroiau să fugă și de aceea trebuiau bine legați. În atmosferă persista ceva straniu și nedefinit, pe care plămânii refuzau să-l inspire, ca și cum urme materiale ale terorii de dinainte ar fi rămas amestecate printre particulele de oxigen și firele de nisip din aer.

Indianul întinse pătura pe nisip și se culcă pe ea. Chiar și acum, după o astfel de întâmplare, el găsea de cuviință să rămână demn și reținut; o atitudine caracteristică tuturor indienilor. Cei trei albi se așezară lângă el și Dick îl întrebă:

— Tânărul meu frate a mai avut prilejul să înfrunte o astfel de furtună?

— Mai multe, răspunse cel întrebat. Inimă-de-fier a fost smuls de *Ninayandan* (*Vântul ucigaș*, în dialect indian), purtat departe, îngropat în nisip și, în cele din urmă, găsit de războinicii comanși aproape mort. A văzut smulși din rădăcini copaci care nu pot fi cuprinși nici de șase bărbați...

— Dar Fantoma din Llano Estacado ai mai văzut-o vreodată până acum?

— Inimă-de-fier a mai văzut-o și pe aceasta acum trei ani, când traversa deșertul împreună cu tatăl său. Am auzit o împușcătură și, când ne-am apropiat de locul cu pricina, l-am zărit pe spirit care tocmai se îndepărta în goana calului. Pe locul acela însă zăcea o față palidă cu fruntea găurită.

Căpetenia comanșilor îl cunoștea pe mort, era un ucigaș temut.

— Cum arăta spiritul?

— Avea capul și trupul unui bivol alb, iar în jurul grumazului său flutura o coamă stufoasă. Arăta groaznic, dar noi știam că e un spirit bun, altfel n-ar lua înfățișarea acestui animal sacru. Totodată comanșii știu că el ucide numai oameni răi, ocrotindu-i în schimb pe cei buni. Inimă-de-fier cunoaște doi comanși care s-au rătăcit în deșert și erau aproape de pieire. Noaptea, fantoma a venit la ei, le-a adus carne și apă și le-a arătat drumul cel bun.

— A stat de vorbă cu ei?

— A vorbit în dialectul nostru. Un spirit bun cunoaște toate limbile lumii, deoarece a fost învățat de însuși Marele Manitu. *Howgh!*

Se îndepărtă, dând de înțeles că a vorbit destul și că acum ar vrea să tacă. În schimb, Hobble-Frank privi spre Juggle-Fred și zise:

— Ce părere ai despre toate astea? O stafie în plină zi! Mi s-a făcut pielea de găină și m-a apucat dârdâiala.

Cel căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte surâse ironic:

— Nu trebuie să te sperii chiar atât de tare! Arătarea pe care am văzut-o cu toții poate fi privită și altfel. Gândește-te numai la stafia din Brocken.

— Am auzit și eu de ea. Fantoma din Brocken e un fenomen care se naște în atmosferă, în zona munților Harz. Dar aici, în deșertul Llano Estacado, avem de-a face cu un spirit adevărat. L-am putut privi călărind pe cer și sunt sigur că nu era o iluzie optică, ci statura palpabilă a unei ființe supranaturale, adevărate.

— Hm! Ca iluzionist am creat și eu stafii.

— Atunci ar fi mai bine să taci. Crearea unor stafii artificiale e cea mai mare înșelătorie! Cum ai reușit să faci asta?

— Cu un ochi de geam așezat oblic pe o cameră obscură.

— Asta pot face și eu, Mi-am construit odinioară o astfel de cameră procură; îmi reușise chiar destul de bine, însă uitasem să fac și orificiul în care se toarnă lentilele. Printre altele, aceste lentile nu le puteam cumpăra de la nici un comerciant de legume și de aceea, până una alta, am renunțat la proiect.

În acel moment, Fred, Dick și Pitt începură să râdă atât de zgomotos, încât indianul se întoarse iute și îi privi mirat. Frank, însă, se înfurie și strigă:

— *Silicium!* Tăceți odată! În cazul în care râsul vostru batjocoritor nu se termină imediat, voi provoca o baie de sânge, întocmai ca Muhamed al doilea între parizieni, fără să mai țin nici o clipă cont că suntem frați de pâine! Nu trebuie să râdeți de camera mea procură! A fost consternată corect, dar eu, ca salariat silvic, nu am avut timp să-mi cresc singur lentilele. Vă părăsesc scuturându-mă de voi întocmai ca de praful de pe încălțăminte. Batjocura voastră cere răzbunare. Plec, dar *manus manum lavendat*, în germană: *mâna mea vă va spăla capetele cu lavandă!* Am spus!

Le aruncase această expresie „indiană”, făcând totodată un gest de supărare. După aceea, dispăru iute în spatele tufelor, lipsindu-i de plăcerea de a-l mai privi.

Prietenii nu-și făcură prea multe probleme cu privire la pedeapsa promisă de Frank, pentru că îl cunoșteau de foarte multă vreme. Începură să discute iarăși despre furtună și despre apariția premergătoare a fantomei deșertului. Cei trei nu erau în nici un caz niște ignoranți și erau convinși că nu putea fi decât un truc, o iluzie optică, dar nu găseau totuși o explicație științifică plauzibilă.

Timpul trecea și se făcuse atât de întuneric încât nu se mai putea vedea nici măcar la cinci pași. Frank se reîntoarse căci nu vroia să rămână singur, noaptea, într-un astfel de loc. Supărarea însă nu-i trecuse pe deplin, așa că nu scoase o vorbă și nici nu se întinse lângă ceilalți, ci la o anumită distanță. Le asculta însă cu atenție vorbele și,

după mișcările pe care le făcea din când în când, ceilalți își dădeau seama cât de mult ar fi dorit să intervină, mai ales în acele situații în care se știa mult mai bine informat decât dâșii. Se stăpânea însă și se culca la loc. Plăcerea de a face pe supăratul era totuși mai mare decât aceea de a se lăuda cu multiplele sale cunoștințe închipuite.

Între timp, aerul se limpezise și se putea respira mai ușor. Dinspre sud-vest adia o briză blândă, care, după zăpușeala acelei zile, instaura un climat plăcut de răcoare. Pe cer apăruseră primele stele. Cu ajutorul lor, cei întinși pe pământ puteau calcula ora.

Încetară de a mai vorbi, dându-și silința să adoarmă. Nu se mai așteptau la nimic rău, iar Old Shatterhand nu se putea întoarce atât de repede. Albii ațipiră curând, doar indianul rămase cu ochii larg deschiși, privind cerul, cu toate că nu dormise deloc nici în noaptea precedentă. Moartea, sau, mai bine zis, uciderea tatălui său îi tulburase sufletul tânăr, care tânjea după răzbunare.

Așa trecu sfert după sfert de ceas. Brusc, cei care dormeau fură treziți de strigătul puternic al indianului. Se ridicară în capul oaselor, intrigati.

— *Mawa tuhshta* - priviți acolo! spuse, arătând înspre sud.

În ciuda întunericului, puteau zări mâna lui întinsă și priviră în direcția semnalată. Acolo unde cerul se sprijinea de pământ se putea desluși o dungă îngustă, lungă, luminoasă, de forma unui arc de cerc, care încadra o pată strălucitoare. Nu părea ceva neobișnuit. Cu toate astea, toți o priveau cu mare atenție.

— Hm! mormăi Dick. Dacă pata s-ar găsi la est, am crede că am dormit atât de mult, încât apar zorile.

— Nu, își dădu cu părerea Pitt. Zorile arată cu totul altfel. Aici liniile de delimitare ale petei luminoase sunt foarte clare.

— E și noaptea foarte întunecată.

— Tocmai fiindcă suntem în plină noapte, nu poate fi vorba de zorii zilei. Și-apoi, ziua și noaptea se contopesc, întrepătrunzându-se, pe când aici e vorba de delimitări foarte precise.

— Crezi că e un incendiu?

— Un incendiu în deșert, unde nu există lemn? Hm? Ce-ar putea să ardă pe aici? Dar uite, pata luminoasă devine tot mai mare. Se schimbă și vântul. Adineauri parcă suflă dinspre sud-vest. Acum, însă, suflă direct din vest și devine tot mai rece și mai puternic! Ce-o mai fi și asta?

— Nu poate fi nici o auroră boreală, zise Fred. În sud nici nu s-a pomenit așa ceva.

Frank, care tăcuse tot timpul, nu se mai putu stăpâni și intră în vorbă:

— Pata luminoasă trebuie să însemne ceva, spuse. În orice caz, trebuie să fie în legătură cu fantoma răzbunătoare. Inițial călărea înspre sud. Poate că și-a făcut tabăra acolo și acum stă la foc.

Ceilalți ar fi izbucnit din nou în râs, dar se stăpâniră. Fred răspunse:

— Crezi că o stafie își face foc de tabără?

— De ce nu?! Dacă suflă un vânt atât de rece ca acum!

Într-adevăr, aerul devenise înghețat și luminozitatea creștea tot mai mult. S-ar fi părut că un nou, imens astru ceresc tocmai răsărea din adâncuri, roșu ca sângele, înconjurat de o aură incandescentă. Pe marginea lui, nori întunecați și limbi de foc dansau, oferind o priveliște minunată și înspăimântătoare. Cei cinci priveau încremeniți, fără a îndrăzni măcar să deschidă gura.

Vântul bătea acum dinspre nord, dar nu mai suiera ca înainte, ci sufla cu viclenie ascunsă tocmai spre locul luminat atât de grozav de pe cer.

— Ar trebui să vadă și Old Shatterhand asta, spuse Juggle-Fred. Din păcate, e abia miezul nopții, deci prea devreme ca să se poată întoarce.

— Miezul nopții! zise brusc Hobble-Frank. Ora fantomelor! În mod sigur, acolo unde pare că arde, se întâmplă ceva groaznic.

— Ce-ar putea fi atât de groaznic, în afara faptului că arde?

— Nu pune întrebări prostești. La miezul nopții se deschide infernul și stafiile pot să iasă pentru o oră întreagă, să-și facă de cap. Așa cum fiecare popor își are obiceiurile și ciudățeniile sale, așa și stafiile fiecărei zone au pasiuni și trăsături proprii. În unele ținuturi, ele răsucesc gâturile oamenilor, în alte locuri îi spânzură pe la răscrucile de drumuri. Cine știe ce năravuri mai au și stafiile de pe-aici! Pot fi chiar cele mai periculoase, ori cele mai rele din câte există. Trebuie să fim cu băgare de seamă și... pentru numele lui Dumnezeu, nici acum nu recunoașteți că am avut dreptate?! Priviți într-acolo! Vine călare!

Ultimele cuvinte le strigă cu disperare. Și, pe bună dreptate, căci ceea ce se întâmpla ar fi putut să-l îngrozească chiar și pe cel mai curajos dintre bărbați. Fantoma din Llano Estacado își făcuse din nou apariția.

După cum am mai spus, lumina cea stranie formase pe cer un semicerc imens, iar în partea stângă, acolo unde arcul său se sprijinea pe linia orizontului, apăru iarăși călărețul cel uriaș. De data asta avea trup de bivol și se putea desluși foarte bine capul cu cele două coarne, grumazul cu coama stufoasă fluturând în vânt și trupul care, în partea posterioară, era una cu cel negru-corb al calului. Contururile imaginii erau delimitate de linii scânteietoare.

Animalul gonea ca și prima oară, descriind un arc pe cer și, când ajunse în punctul în care acesta atinse iarăși linia orizontului, dispăru la fel de brusc cum apăruse.

În ciuda frigului care-i înconjura, prietenii noștri asudaseră de emoție, căci, de data asta li se păru evident că nu era o iluzie optică. Era adevărul curat și de

netăgăduit. Inimă-de-fier atât de rezervat de obicei, se agita nestăpânit și scotea un „Uff!” după altul, ca și cum n-ar mai fi știut cum să-și manifeste groaza și mirarea ce puseseră stăpânire pe dânsul.

Stăteau și așteptau să vadă dacă fenomenul se va mai repeta o dată, dar degeaba. Arcul luminos își pierdea tot mai mult claritatea și lumina începu să dispară.

În spatele lor se putu desluși tropotul ușor al unor cai. Niște călăreți se opriră în dreptul lor și descălecară. Nu erau alții decât Old Shatterhand și Bob, care aduceau cu dâșii și caii lui Frank și Fred. Alți doi cai veneau din urmă încărcăți cu burdufuri cu apă.

— Slavă Domnului că v-am găsit teferi! zise Old Shatterhand. Vă credeam pierduți și îmi era teamă că voi fi nevoit să vă dezgrop cadavrele din nisip.

— Chiar așa grav n-a fost, răspunse Fred. Furtuna ne-a luat dintr-o parte, domnule. Se pare însă că v-ați grăbit foarte tare. Nu vă așteptam atât de curând.

— Da, am făcut un traseu în forță! Eram foarte îngrijorat din pricina voastră. Furtuna a trecut chiar pe lângă „Helmerts Home”, am văzut stricăciunile și, datorită direcției pe care a avut-o, ne-am dat seama că a trecut și peste voi. Din fericire, însă, a fost destul de blândă.

Fred povesti pe scurt cele două apariții ale spiritului și adăugă:

— Ceea ce v-am povestit, domnule, poate fi confirmat de toți cei de-aici. Eu însă nu pot pricepe și nici explica acest fenomen. Probabil că nimeni n-ar putea dovedi pe de-a-ntregul dacă e vorba de o iluzie sau, dimpotrivă, dacă această fantomă există cu adevărat.

— Ba da, acest om sunt chiar eu, interveni Hobbler-Frank. Nu poate fi vorba de o înșelăciune. Spiritul este o ființă nepământească, care poate călări prin aer. Acum ne aflăm chiar în mijlocul orei stafilor de la miezul nopții. Yankeii o numesc *ghostly-hour*. Așa se explică apariția și asta e dovada cea mai sigură că avem de-a face cu un suflet

răposat din cealaltă parte a cerului. Nu cred că cineva are curajul să mă combată...

Se înșelase. Old Shatterhand îl bătu pe umăr și îi spuse prietenos:

— La ce m-aș putea aștepta dacă aș îndrăzni s-o fac, dragă Frank?

— Hm, depinde, totul e în funcție de cine mă combate... Pe Fred și Dick i-aș nimici pur și simplu, de exemplu, cu ajutorul dovezilor mele. Dar, în cazul în care dumneavoastră aveți o întrebare, mică și neînsemnată, voi face o excepție... dar... pe toți dracii!... începe din nou!

Lumina din sud devenea tot mai mică. Se părea că va dispărea complet. Câteva minute se menținu cu o licărire pală pe linia orizontului, însă, brusc, deveni mai puternică. Nu-și recapătă intensitatea anterioară, ci se împrăștie ca un fitil aprins și scânteietor spre vest. Acolo se opri și, cu o repeziciune greu de închipuit, luă forma unei mări înflăcărate care lumina jumătate din cer.

— O asemenea oră a fantomelor încă n-am apucat să văd! exclamă Frank. Focurile sunt de origine supranaturală...

— Prostii! îl întrerupse Old Shatterhand. Fenomenul poate fi explicat foarte ușor. Focul de colo este unul cât se poate de natural.

— Dar ce ar putea să ardă în acel loc?

— Cactuși uscați. După cum se știe, în deșert sunt zone întinse în care cactușii cresc atât de denși, încât nici un călăreț nu poate străbate printre ei. Dacă plantele s-au uscat, atunci o singură scânteie e suficientă pentru a naște, în cel mai scurt timp, o adevărată mare de flăcări.

— Asta-i adevărat, încuviință Fred. Și eu știu că la sud și la vest există zone întinse de cactuși.

— Cel puțin avem o explicație pentru foc, iar pe cele două așa-numite fantome le vom lua cât de curând de guler!

— Oho! interveni Hobble-Frank, stafii „presupuse”? Erau reale. Cum ați ajuns la concluzia că ar fi fost „prefabricate”?!

— Lucrul acesta se poate deduce după figurile lor. Primul spirit, care a apărut în plină zi, a fost, poate, ofițerul de dragoni, travestit. Vom afla și cine a fost cel de-al doilea. Oricum, eu nu cunosc pe nimeni care să poarte o blană de bizon.

— Ei, s-o lăsăm baltă, domnule Old Shatterhand! Nimeni nu poate călări prin aer, dar acest lucru s-a întâmplat, totuși, după cum am putut vedea foarte clar cu propriii noștri ochi.

— Da, imaginile s-au mișcat pe cer, însă originalele au călărit pe jos, pe pământ.

— Imaginile! Ei bine, asta-i prea de tot! În viața mea n-am auzit că imaginile pot călări, și mai ales prin materia oxigenată a atmosferei. Și cum să se fi format aceste imagini?!

— Prin mai mulți curenți de aer care au fost încălziți la temperaturi deosebite, așa cum se formează acum imaginile incendiului.

— Așa deci! Imagini născute datorită curenților de aer! Asta e ceva cu totul nou pentru mine! Până acum eram convins că ele se formează cu ajutorul creionului, al contrableumarinului și al fotografiei.

— Nu cumva și cu ajutorul unei oglinzi?

— Ba da. Uitasem de asta.

— Ei bine, în anumite condiții, aerul reacționează asemenea unei oglinzi.

— Așa deci! Asta mi se pare posibil. Am fost unul dintre cei mai mari maeștri care au studiat mirajul...

— Bine! Atunci trebuie să recunoașteți și faptul că spiritele dumneavoastră au fost doar niște miraje...

Se opri. Atenția îi fu atrasă de incendiu. Văpaia sângerie de pe linia orizontului fu acoperită de o pătură groasă de nori. Deasupra lor se putea vedea, plutind liber

prin aer, imaginea întoarsă a unui ținut neted, luminat de un roșu incandescent. În partea stângă apăruse un călăreț acoperit cu o blană de bizon. Poziția sa era însă cu capul în jos.

— Exact ceea ce spuneam! exclamă Old Shatterhand, arătând spre imaginea oglindită.

Dar nici nu apucă să-și termine fraza, că apăru cel de-al doilea călăreț, care gonea după cel dintâi.

— Doamne, Dumnezeu! strigă Hobbler-Frank. Țsta-i cel de după masă, din timpul furtunii.

— Țsta a fost? întrebă Old Shatterhand. Deci, într-adevăr e vorba despre doi oameni. Vor apărea însă și alții, mult mai numeroși!

Și, într-adevăr, apărură încă cinci, șase indivizi, toți calare și în plină goană. Imaginea rămăsese însă tot cu capul în jos.

— Asta e prea de tot! țipă Hobbler-Frank. Dacă aș fi fost singur, cred că-mi pierdeam mințile. Am auzit și eu de fantome care călăresc în noapte purtându-și capul sub braț, dar să gonească toți cu capul în jos, asta e prea mult pentru mine!

— Nu-i nimic nemaipomenit în asta. Imaginile anterioare au fost refractate de mai multe ori, asta de acum, o singură dată. Dar cred că vom face cât de curând cunoștință cu nălucile. Repede, pe cai, domnilor! Călărețul din frunte este așa-numita Fantomă din Llano Estacado, sau Spiritul deșertului. E urmărit de ceilalți și, deoarece e un tip de treabă, trebuie să-i venim în ajutor!

— Ați înnebunit! protestă Frank. Țsta e cel mai mare păcat ce se poate imagina! Țineți seama de ceea ce spune Goethe, nemuritorul:

*„Omul să nu pună zeii la încercare / Și niciodată,
nicidecum să nu dorească, / Căci prețul va fi cel al vieții
sale, / Fantomele în ochi să le privească!”*

Ceilalți, însă, nu-i dădură nici cea mai mică atenție conformându-se grăbiți dorinței lui Old Shatterhand.

— Luăm și caii de povară cu noi? întrebă Pitt.

— Da. Presupun că nu ne vom mai reîntoarce cu toții în acest loc.

Cei doi cai de povară, aduși de Old Shatterhand și Bob, fură luați de hățuri. Încălecase și Frank, cu toate că nu-i făcea nici o plăcere. Micul grup se puse în mișcare și porniră în goană peste câmpie.

Îndată ce călăreții își părăsiră poziția inițială, mirajul dispăru. Se mai puteau vedea doar flăcările înalte ale incendiului.

Old Shatterhand mergea în frunte. Nu se îndreptă însă direct înspre locul focului, ci mai către nord. Neputând vedea ținta, încerca să calculeze, și lucrul acesta era destul de dificil, pentru că imaginea oglindită dispăruse și călăreții nu mai aveau nici un indiciu. În plus, cei pe care-i căutau se mișcau și ei cu mare repeziciune.

În zece minute parcurseseră aproape trei mile engleze. Cu toate acestea, nu se putea ști dacă se apropiau cu adevărat de locul incendiului, sau nu.

După alte zece minute, Old Shatterhand scoase un strigăt puternic și ridică brațul, arătând înspre două puncte mișcătoare ce se apropiau cu repeziciune. Ceva mai în spate apărură și alte mogâldețe întunecate care călăreau cu aceeași iuțeală ca și cele două din față.

Scăldată în lumina incendiului, figura celui din frunte se putea desluși de departe, datorită aspectului ei ciudat. Old Shatterhand își opri calul și descălecă.

— Pentru că venim din întuneric, n-am fost încă văzuți. În schimb, ei vin din lumină, așa că au putut fi zăriți cu ușurință. Culcați caii! Iar când mă voi ridica eu, faceți și voi același lucru!

Îi ascultară îndemnul. Old Shatterhand alesese dinadins un loc adâncit și întunecat. Călăreții se ghemuiră la pământ, alături de cai, în așa fel încât oricine venea dinspre

foc, și intra brusc în întuneric, nu-i putea vedea decât atunci când ajungea în dreptul lor.

Ei, în schimb, puteau privi în voie întreaga zonă.

— Ce facem cu ei, domnule? Îi împușcăm? întrebă Fred.

— Nu. Nu ne-au făcut nimic, iar eu vărs sânge de om doar atunci când am un motiv bine întemeiat. Totuși, aș vrea să schimb câteva vorbe cu primul urmăritor. Lăsați-mă s-o fac singur. După aia n-aveți decât să-i goniți pe ceilalți.

Își desprinsese lasoul înfășurat în jurul mijlocului. Un capăt, la care se găsea un nod, îl fixă de șaua calului care aștepta foarte liniștit culcat în nisip, iar capătul celălalt, cu un inel, îl închise într-o buclă, suficient de mare pentru a încercui corpul unui om. Restul curelei, lungă de aproximativ douăzeci de coți și împletită în cinci, o trecu printre degetul mare și arătător, apoi peste braț, făcând câteva bucle pe care le luă în mâna stângă.

Totul se petrecuse atât de repede, încât pregătirile acestea luară sfârșit înainte de apariția primului cal căruia i se auzea tropotul. Era negru, cu picioare foarte lungi. Călărețul purta pe cap craniul unui bizon, de care atârna o coamă stufoasă, lungă până peste crupa armăsarului. Fața lui era atât de bine acoperită încât nu i se putea distinge nici o trăsătură.

Când călărețul ajunsese la aproximativ zece pași distanță de dânsul, Old Shatterhand se ridică brusc. Celălalt îl zări imediat, dar nu putu să-și oprească trăpașul care, în virtutea inerției, mai înaintă câțiva metri.

— Stai! Cine ești?! fu întrebat, cu o voce autoritară, dar blândă.

— Fantoma din Llano Estacado! răsună vocea înfundată de sub craniul bivolului. Iar tu?

— Eu sunt Old Shatterhand. Poți să descaleci liniștit. Noi te vom apăra.

— Spiritul-răzbunător nu are nevoie de apărare! Mulțumesc!

După acest schimb de cuvinte, care dură doar câteva clipe, își îndemnă calul, căci urmăritorul său se apropia tot mai mult. Old Shatterhand plescăi ușor din limbă, iar trăpașul său apăru dintr-o dată, ca și cum ar fi răsărit din pământ. Celălalt se sperie și nu-și putu opri goana atât de repede pe cât voia. Nu stăpânea arta călăritului la fel de bine ca Spiritul din Llano Estacado și se apropie prea mult de Old Shatterhand.

— Oprește, piele-roșie! i se adresă acesta. Cine ești?

— Mii de trăsnete! Old Shatterhand! îi scăpă celui alt. Să te ia dracu'!

Dădu pinteni calului, vrând să scape.

— Stai, strigă vânătorul. Aș vrea să-ți privesc puțin mai atent fața de indian. Cine știe ce se ascunde în spatele ei!

— Hei, nu te grăbi atât de tare!

Și, cu aceste cuvinte o luă repede din loc. Old Shatterhand fu însă imediat pe urmele lui. Dar, îndată ce călărețul rosti, batjocoritor, aceste cuvinte, tânărul indian sări în picioare.

— Uff! zise el. Vocea asta e a unei fețe palide pe care o cunosc. Inimă-de-fier are câteva vorbe de schimbat cu individul de colo!

Își luă pușca, armă și ochi. O lepădă însă imediat, zicând:

— Old Shatterhand a pus deja mâna pe el!

Într-adevăr, fugarul nu reușise a se îndepărta nici măcar câțiva metri, când Old Shatterhand, rotind de patru-cinci ori lasoul deasupra capului și aruncându-l în urma călărețului, îl prinse cu bucla peste piept, azvârlindu-l din șa. Apoi, sărind iute de pe cal, se îndreptă în fugă spre cel căzut la pământ. Acesta se zbătea disperat, încercând zadarnic a se elibera din strânsoarea chingilor.

Între timp, în spatele celor doi, toți ceilalți combatanți, îmbrăcați indieni, se apropiaseră și, speriați de apariția subită a însoțitorilor lui Old Shatterhand, încercară să-i evite, ocolindu-i. Observară însă că cel care le era fără

dubii conducător fusese doborât de pe cal cu lasoul și, simțind că sunt prea slabi pentru a-i veni în ajutor, o luară îndată la goană în mare dezordine, fără ca cineva să li se opună, căci toți erau atenți la prizonierul ce zăcea imobilizat pe pământ.

Între timp, Old Shatterhand îl dezarmase, zicându-i:

— Vrei să-mi spui cine ești și de ce te-ai împopoțonat așa?! Doar nu crezi că Old Shatterhand te-ar putea confunda cu o căpetenie indiană? Pe cine ai ușurat de aceste frumoase pene de vultur?!

Cel întrebat nu răspunse.

— Nici măcar această plăcere nu vrei să mi-o faci?! Acum, că te-am dibuit, ia să-ți văd fața!

Îl prinse cu brațele sale puternice, ridicându-l în picioare și apropiindu-l de lumina focului, apoi, cu o singură mișcare, îi apucă părul cel lung, smulgându-i-l odată cu toate podoabele.

— Pe toți sfinții! strigă Juggle-Fred. Dar ăsta e chiar prietenul nostru, ofițerul de dragoni! Ce naiba avea de gând? O, mă bucur că am ocazia să vă revăd atât de curând și să vă comunic că ascunzătoarea dumneavoastră, cea din spatele tufișurilor, a fost descoperită și golită, domnule! Ei, n-ați avut prea multă grijă de ea! Până și uniforma dumneavoastră a fost găsită... Și ce credeți c-o să vi se întâmple acum?

— Nimic! răspunse furios omul. Care dintre voi poate dovedi un rău cât de mic pe care l-aș fi făcut?

— Aha... vasăzică pe asta vă bazați... Că încă n-ați reușit să ne faceți nimic... Dar, planurile voastre au fost destul de rele și, în consecință, legea preriei ne îngăduie să fim suficient de duri cu dumneata. Totuși, nu suntem hingheri și vă lăsăm liber.

— Sunteți nevoiți s-o faceți! Nu puteți dovedi nimic!

— O, n-ar fi cu desăvârșire imposibil, dar nu cred că e cazul. Noi, albi, vă redăm libertatea. Dar aici se mai află și

un indian care, în mod sigur, are de încheiat o socoteală cu mătăluță. Privește-l!

Indianul se apropie. Omul se uită la dânsul și zise:

— Habar n-am cine-i ăsta!

— Nu minți, ticălosule! strigă Pitt. Nici pe mine și nici pe Dick Rotofeiul nu ne recunoști? Oare nu voi sunteți aceia care i-ați atacat pe cei doi indieni nevinovați, urmărindu-i cu înverșunare, până când am reușit să vă îndreptăm în altă direcție? Recunoaște-ți vina!

— Nu am nimic de recunoscut! scrâșni prizonierul.

Old Shatterhand îi puse mâna grea pe umăr și zise:

— Probabil că nu-ți dai seama de gravitatea situației... Cu toate astea, presupun că ai auzit de mine și știi că nu obișnuiesc să mă țin de glume! Ce voiați să faceți cu emigranții pe care „evlaviosul” domn Tobias Preisegott Burton urmează să-i conducă prin deșert? Unde se află acum acești oameni și de ce ați aprins cactușii? Încearcă să-mi răspunzi cinstit la toate întrebările și-ți promit că soarta ta va fi mai blândă...

— Habar n-am despre ce vorbiți! Nu-l cunosc nici pe indian și nici pe ceilalți doi, după cum n-am nici cea mai mică idee despre așa-zisul Tobias Preisegott Burton. Nu știu nimic despre emigranți.

— Ce-aveați cu Fantoma din Llano Estacado?

— Fantoma?! Mă faceți să râd! Individul nu-i decât un ticălos care mi-a împușcat un om!

— Ce altceva mai ai de spus?!

— Absolut nimic!

— Eu de asemenea am terminat cu tine. Planurile voastre vor fi zădărnicate, iar emigranții intră, de-acum încolo, sub oblăduirea noastră. Ai negat totul, dar asta nu mă va împiedica să-l întreb pe tânărul meu frate roșu ce acuzații are.

— Această față palidă l-a împușcat pe tatăl meu, Steaua-de-foc, în stomac, și este vinovat de moartea lui. *Howgh!*

— Te cred. De-acum încolo, ucigașul îți aparține. Fă cu el orice poțtești!

— La naiba! strigă prizonierul. Ce fel de viteji mai sunteți și voi?! Așa legat cu lasoul cum sunt, nu mă pot apăra, iar ticălosului îi va fi lesne să mă ucidă cât ai clipi!

Indianul ridică din umeri și zise disprețuitor:

— Inimă-de-fier n-are nevoie de asemenea daruri! Sunt deprins să mă port asemenea unui războinic viteaz. Îi rog pe frații mei albi să mai aștepte puțin.

Dispăru repede în întunericul nopții și se întoarse cu calul lui Stewart, pe care, cu simțurile sale ascuțite, reușise a-l găsi deîndată. Apoi, își depuse toate armele, păstrând doar pumnalul. Încălecă și zise:

— Frații mei albi îl vor elibera pe acest om și-i vor înapoia pumnalul. Îngăduiți-i să încalece și să plece ori încotro dorește. Inimă-de-fier îl va urmări și va purcede apoi la luptă dreaptă: pumnal contra pumnal, viață pentru viață! Dacă întârzii mai mult de o oră, să știți că zac mort pe nisipurile din Llano Estacado. Dar nu va fi așa. *Howgh!*

Conform unei legi nescrise, dar sfinte, a preriei, dorința tânărului comanș fu ascultată. Stewart își recapătă pumnalul, apoi fu eliberat din strânsoarea lasoului. Sări îndată în șa, luând-o la goană și strigându-le celor rămași:

— N-aș fi crezut în ruptul capului că sunteți chiar atât de proști! Ei bine, aflați că planurile mele nu pot fi zădărnicate! Ne vom revedea cât de curând, iar atunci Dumnezeu să vă aibă în pază!

Inimă-de-fier scoase țipătul de luptă al comanșilor și, ca o săgeată, zbură în urmărirea dușmanului. Ceilalți rămaseră tăcuți pe loc, așteptând... Trecu întâiul sfert de oră, apoi altul... Incendiul se întetise. Apoi, deodată, se auzi tropotul mai multor cai. Era tânărul indian, care ducea de hățuri calul dușmanului său. Un scalp proaspăt îi atârna la brâu.

— Inimă-de-fier i-a trimis tatălui său sufletul ticălos al ucigașului. Acum, e rândul celorlalți. *Howgh!*

„Ora fantomelor” se apropia de sfârșit...

7. Bănuiala

În sud-estul statului New-Mexico, acolo unde acesta se învecinează cu Texasul, se întrepătrund ținuturile de vânătoare ale comanșilor și apașilor. Întreaga zonă se află într-o permanentă nesiguranță, deoarece, așa cum se știe, ura reciprocă și înverșunată dintre cele două triburi e atât de adânc înrădăcinată încât se pare că va dura cât lumea. Chiar și în perioadele în care securea războiului e adânc îngropată, focul vrajbei mocnește în cenușa stinsă, iar sângele izbucnește la cel mai mic pretext. Această dușmănie care, așa cum spuneam, cunoaște doar răgazuri vremelnice, face nenumărate victime, mai ales acolo unde ținuturile se contopesc, granița nefiind marcată de vreo linie dreaptă și neexistând nici un fel de delimitări stricte. Locurile acestea sunt cele mai periculoase din întreg Vestul Sălbatic. Învinovățirile reciproce de încălcare a graniței sunt foarte frecvente și, nu o dată, așa cum spunea principele Bismarck, „puștile vorbesc singure”.

Băștinașii denumesc aceste ținuturi „foarfece”, căci granițele mobile se închid și se deschid întocmai ca lamele instrumentului mai sus menționat. Ferice de cel ce, nimerind între ele, se mai poate lăuda că a reușit să scape teafăr. Un alb rătăcit prin aceste locuri este ori foarte viteaz ori, din contră, imprudent. În orice caz, însă, vulturul morții se rotește continuu deasupra capului său.

Punctul în care râul Togah, curgând din Munții Dracului, se revarsă în Rio Pecos, devenise, pentru o vreme, granița dintre ținutul comanșilor și al apașilor. În vestul acestui râu, terenul urcă în pantă până la Sierra Guadalupe, Sierra Pilaros și Sierra del Diablo, iar în est se află ținutul Staked Plains, renumitul deșert Llano Estacado.

Între pustiu și malul râului se află un șir de dealuri care, pe alocuri se ramifică în mai multe lanțuri ce se întind

înspre sud-est. Ele se întrepătrund cu văi triste, brăzdate de chei înguste, prăpăstioase, cu deschidere spre deșert.

Apropierea râului a dat naștere, în locurile cu pământ bun, unei vegetații aproape luxuriante. Totuși, noțiunea de deșert trebuie luată în adevăratul sens al cuvântului, căci toate micile cursuri de apă ce izvorăsc dinspre marginea vestică a ținutului, dispar în nisip. În drumul lor ele răspândesc suficientă umezeală pentru ca pământul să fie îmbibat de apă, iar pe maluri cresc chiar tufe și copaci. Aceste zone înverzite pătrund în marea de nisip ca niște peninsule. Între ele se formează adâncituri mai late sau mai înguste, mai joase sau mai ridicate, în care vegetația se poate dezvolta în voie.

Pe vremuri circula chiar și o legendă potrivit căreia, în mijlocul deșertului, ar exista un bogat izvor cu apă limpede și curată, care țâșnește din măruntaiele pământului și formează la suprafață un lac mic, cu maluri încadrate de copaci și tufișuri umbroase. Deși nu s-a găsit niciodată vreun bătrân vânător care să fi văzut aievea izvorul sau lacul, învățații sunt de părere că prezența apei în pustiu nu e într-un totuși exclusă.

Pe malul râului Togah stăteau patru bărbați a căror înfățișare nu era de natură să inspire prea multă încredere. Părul și bărbile lor arătau ca vai de lume, așijderea mâinile și fețele — bronzate și tăbăcite de timp, acestea păreau a nu fi avut de prea multă vreme nici un contact cu apa; iar îmbrăcămintea se afla într-o stare de nedescris: jechoasă și atât de ferfenițată, încât te mirai cum de mai putea sluji scopului pentru care era întrebuințată.

În schimb, erau foarte bine înarmați, fiecare din ei posedând câte o pușcă, un pumnal și două pistoale la brâu. Trei dintre ei erau cu siguranță yankei. Statura lor înaltă și uscățivă, umerii ușor gârboviți, mijlocul subțire și fețele ascuțite dovedeau acest lucru. Dar cărui popor îi aparținea cel de-al patrulea, părea imposibil de ghicit. Acesta, mai degrabă scund, dar spătos, cu mâini foarte mari și late,

avea un obraz lăbărțat, împodobit cu două urechi imense, clăpăuge. La prima vedere putea fi luat drept negru, numai că fața lui era închisă la culoare doar până în apropierea ochilor. În ciuda obiceiului de a-și trage mult pălăria peste frunte, dedesubtul ei se putea vedea, uneori, pielea albă până la rădăcina nasului. Probabil că suferise odinioară un accident, o arsură cumplită, care, însă, nu-l transformase într-un tip respingător. Oricine l-ar fi privit cu atenție ar fi ajuns la concluzia că avea de-a face c-un om de treabă.

Același lucru se putea spune și despre tovarășii săi. Cu toate că într-un ținut mai civilizat, strania lor îmbrăcăminte i-ar fi făcut să fie ocoliți de departe, aici, priviți îndeaproape, inspirau încredere și siguranță.

Cei patru cai pășteau iarba îmbelșugată dintre tufișurile verzi. Harnașamentele și hățurile vechi, cârpite de mântuială într-o sumedenie de locuri, precum și starea precară a animalelor, te făceau să crezi că veneau de departe și că mai aveau încă mult de mers până să-și atingă ținta.

Îndată ce terminară de mâncat, strânseră oasele împrăștiate de jur-împrejur, adunându-se și ei mai aproape de focul ale căror vreascuri abia mai mocneau. În timp ce se sfătuiau, privirile lor ascuțite fulgerau în dreapta și-n stânga, cercetând întreaga zonă. Se găseau între acele „foarfeci” periculoase și dădeau dovadă de cea mai mare prudență.

— E timpul să ne decidem, zise yankeul care părea și cel mai vârstnic dintre toți. Dacă traversăm deșertul, ajungem mai repede la țintă, dar vom fi expuși tuturor pericolelor, foamei și setei. În acest caz, masa de-acum va și ultima la care am simțit gustul cărnii... Dacă o luăm cătinel pe lângă Rio Pecos, nu ne va fi nici foame și nici sete, în schimb vom face un ocol uriaș și vom întârzia cel puțin o săptămână... Ce părere ai, Blount?

Blount, care ședea lângă el, își mângâie gânditor barba și zise:

— Dacă stau să cumpănesc bine, aş propune să traversăm deşertul şi mi se pare că şi tu, Porter, eşti de acord...

— Care sunt argumentele tale?

— Nu ne putem îngădui să pierdem o săptămână... Şi-apoi, de-a lungul lui Rio Pecos trebuie să ne temem de comanşi şi de apaşi, pe când în Plains suntem ameninţaţi doar de „vulturii deşertului”. Nu trebuie să traversăm pustiul pe de-a latul. Dacă o ţinem spre sud-est, aproximativ în direcţia lui Rio Conchos, întâlnim drumul caravanelor, care duce de la Fort-Mason la Fort-Leaton, aşadar nu va trebui să ne temem nici de întâlniri neplăcute, nici de foame sau de sete. Asta e părerea mea. Tu ce ai de spus, Falser?

— Sunt într-un tot de acord cu tine, zise cel de-al treilea yankeu. De altfel, eu cred că deşertul nu e nici pe departe atât de periculos pe cât pare. E îndeobşte ştiut că cei ce-au reuşit să-l traverseze îl descriu ca şi cum ar fi vorba despre iadul însuşi, dar asta numai pentru a se împăuna cu propria lor vitejie. Pentru mine va fi o experienţă inedită şi plăcută, conchise Falser.

— Poate pentru că încă habar n-ai de nimic, fu de părere Porter.

— Noroc că le ştii tu pe toate!

— Nu, dar am stat de vorbă cu oameni de mare încredere, iar ei m-au făcut să mă apuce toţi florii. Totuşi, de-abia acum, când ne găsim la marginea lui, pot realiza cum trebuie să fie adevărata măsură a cutezanţei noastre. Nici unul din noi nu cunoaşte deşertul... iar dacă ne vom rătăci... dacă vom termina apa... dacă...

— Dacă, dacă şi iar dacă! îl întrerupse Blount. Cine porneşte la drum cu atâţia „dacă”, e clar că nu mai poate ajunge niciunde! Mă mir însă de tine. De obicei eşti un tip curajos, ce te-o fi apucat frica tocmai acum?

— Frica?! Nici vorbă! Diferenţa dintre frică şi înţelepciune e-atât de mare, încât nici nu cred că mai are

vreun rost să discutăm... Oricum, voi nu m-ați văzut niciodată supărat. Suntem patru și majoritatea va hotărî ce-i de făcut... Ceilalți se vor supune acestei decizii... Totuși, înainte de orice, trebuie să te gândești. Doi s-au hotărât să traverseze deșertul, dar acum e rândul tău, New-Moon^[52], să spui dacă te alături lor sau nu!

Invitația îi era adresată omului cu fața arsă de pulbere. Acesta duse mâna la pălărie ca un soldat și spuse:

— La ordinele dumneavoastră, domnule Porter! Vă voi conduce oriunde doriți, chiar dacă pentru asta voi fi nevoit să trec taman prin bucătăria iadului!

— În felul ăsta n-ai lămurit nimic. Vreau un răspuns sigur. Dorești s-o iei de-a lungul lui Rio Pecos, sau prin deșert?

— Atunci, vă rog, prin deșert, dacă se poate. Aș vrea văd și eu această bătrână ladă cu nisip...

— Ladă cu nisip?! Cât te înșeli, bătrâne lunatic! Crezi cumva că intri pe-aici și ieși pe dincolo? Lucrurile stau puțin mai altfel decât îți închipui... Poți călări chiar patru sau cinci zile întruna, înainte de a putea scăpa din acest butoi încins. Iar dacă vom trece prin sud, n-ar fi exclus să-i întâlnim pe indieni.

— Și ce dacă? Noi n-am făcut încă niciodată rău vreunei piei-roșii, așa că nu văd de ce ne-am teme de acești oameni. Dacă se vor purta dușmănos, ei bine, atunci vom scoate la iveală armele noastre și patru oameni puternici, care au mirosit atâta praf de pușcă, pot face față la douăzeci sau chiar mai mulți indieni.

— Foarte adevărat! Mai ales în ceea ce privește mirositul prafului de pușcă, cred că ai un avans considerabil față de noi. Probabil că un butoi întreg ți-a explodat în obraz!

— Cam așa ceva.

— Cum s-a întâmplat? Nu ne-ai povestit niciodată. E vreun secret?

— Deloc, dar nu-mi place să vorbesc despre asta. Oricum, dacă n-ar fi fost bătrânul meu prieten, Juggle-Fred, probabil că acum aş fi fost orb, sau chiar mort.

— Aşadar îl cunoşti pe Fred? Am auzit atât de multe povestindu-se despre dânsul!

— Odinioară eram foarte apropiaţi şi am făcut niscaiva năzdrăvăanii împreună! Aş vrea tare mult să-l revăd! Îi sunt foarte îndatorat încă de pe când a zădărnicit planurile lui Stealing-Fox^[53].

— Stealing-Fox? întrebă surprins Porter. Deci îl cunoşti şi pe tipul ăsta?!

— Din păcate! Am avut de-a face cu el împotriva voinţei mele. Pe atunci îl chema Henry Fox, dar presupun că acesta nu era decât unul din numele folosite de el. Oriunde îşi făcea apariţia acest individ, nimeni nu mai putea fi sigur pe propriul cal, pe capcanele pentru castori sau chiar pe proprietăţile sale. Niciodată-n-a reuşit cineva să pună mâna pe el. Era de o şiretenie fără pereche. Dispărea la fel de iute precum apărea. Dar, dacă l-aş întâlni vreodată... ascultaţi!

Îşi întrerupse povestirea, se ridică pe jumătate şi îşi concentrează atenţia spre partea superioară a râului. Caii aflaţi prin apropiere deveniseră dintr-o dată neliniştiţi. Se putea auzi tropot de cai apropiindu-se.

Cei patru bărbaţi se ridicară în picioare şi îşi pregătiră puştile.

— Ar putea fi piei-roşii? întrebă încet Blount.

— Nu sunt decât doi albi, răspunse New-Moon, care pândeau din spatele unei tufe, îmbrăcaţi ca nişte mexicani. Se pare că au venit pe urmele noastre până aici.

Porter se apropie pentru a arunca şi el o privire asupra celor doi. Călăreau mult aplecaţi în faţă, cercetând urmele. Îmbrăcămintea şi echipamentul lor erau acelea ale unor mexicani: pantaloni largi, crestaţi, veste colorate, jachete scurte, largi, împodobite cu şireturi argintii, eşarfe roşii

fluturând la gât, cingători dindărătul cărora ieșeau la iveală mânerele pumnalelor și ale pistoalelor, pălării largi și pinteni imenși prinși la călcâie. După cum se părea, caii lor erau într-o stare excelentă, lucru destul de ciudat pentru acele locuri și împrejurări.

— Nu trebuie să ne temem de ei, șopti Porter. Sunt călăreți mexicani, pe care îi vom primi cu plăcere.

Apoi, ieșind de după tufiș, se adresă noilor veniți:

— Noi suntem cei pe care-i căutați cu atâta sârg și, sperăm, animați de cele mai onorabile intenții...

Auzind vocea yankeului, mexicanii se speriară și duseră de îndată mâna la arme.

— Lăsați asta! le strigă Porter. N-aveți a vă teme de noi; suntem oameni cinstiți, unul și unul...

— Câți? întrebă cel mai îndrăzneț dintre ei.

— Patru. Dacă v-am fi pus gând rău, armele v-ar fi fost oricum inutile... așa că puteți să vă apropiați liniștiți!

Străinii schimbă câteva cuvinte în șoaptă și-și îndemnară apoi caii înspre locul în care se găseau cei patru. Dar abia după ce aruncară o privire și asupra celorlalți trei yankei, și se uitară, suspicioși, de jur-împrejur, descălecară.

— Sunteți ai dracului de prevăzători, domnilor, zise Porter. Dar arătăm noi, oare, ca niște răufăcători?

— Ei bine, răspunse unul, râzând, îmbrăcăminteaa voastră nu face o impresie din cale-afară de bună. Iar caii voștri sunt tocmai buni de arătat prin bâlciuri și iarmaroace, ca niște curiozități ale naturii! Una peste alta, aveți niște mutre pur și simplu jalnice, domnilor!

— În ținutul acesta, toaletele de gală nu sunt la prea mare preț. Poate voi nu știți, dar până, la următoarea așezare, mai e cale de o săptămână. Iar dacă punem la socoteală și numărul zilelor pe care le-am petrecut călare pe bravii noștri armăsari, bineînțeles că halul în care ne prezentăm n-ar putea să ne îngăduie o vizită la doamna Washington... Dar, în ciuda tuturor impedimentelor

menționate, vă întindem mâna și vă primim cu bucurie la locul nostru de popas.

— O întâlnire cu oameni cinstiți e totdeauna plăcută, mai cu seamă într-un ținut atât de periculos. Așadar, batem palma cu plăcere! Permiteți-ne să ne prezentăm! Suntem frați și ne numim Pellejo. Eu sunt Carlos, iar el e Emilio!

La rândul lor, yankeii își rostiră numele și strânseră mâinile noilor-veniți. Porter zise:

— Noi sosim din California și intenționăm să traversăm deșertul, pentru a ajunge la Austin. Poate ne spuneți de asemenea ce fel de treburi v-au adus prin locurile astea?!

— Suntem nevoiți să trecem prin pustiu, căci, angajați fiind la o fermă de lângă San-Diego, pe post de cowboy, am fost trimiși să adunăm bani la Neu-Braunfels. E foarte primejdios și ne-am decis să călărim împreună.

— Periculos va fi de-abia la întoarcere, când veți avea banii asupra voastră. Să transportați banii altora printr-un deșert poate deveni uneori o problemă mai mult decât delicată! Noi nu avem o răspundere atât de mare, cu toate că purtăm asupra noastră întregul nostru avut, adică tot ce-am izbutit să agonisim în California. Și, totuși, am stat tuspătru și am discutat dacă n-ar fi mai nimerit să facem un ocol... Voi sunteți atât de curajoși, încât vă încumetați a traversa numai în doi ținutul... Sunteți niște temerari, domnilor!

— Nu vă grăbiți cu aprecierile, răspunse Carlos. Dumneavoastră cunoașteți foarte bine deșertul?

— Nici unul din noi n-a mai trecut vreodată pe-aici.

— Asta e și motivul pentru care vă temeți. Noi doi l-am traversat de peste douăzeci de ori și, deci, putem spune că-l cunoaștem, cât de cât. Așadar, ne mai putem încumeta o dată...

— A, deci așa stau lucrurile! Doriți să ajungeți la Neu-Braunfels? Noi ne îndreptăm aproape în aceeași direcție! Am putea să călătorim împreună, dacă nu aveți nimic împotriva!

Când, mai înainte, vorbise în mod cu totul neprevăzut de banii pe care el și tovarășii săi îi aveau asupra lor, cei doi mexicani schimbă o privire rapidă între ei, iar Carlos răspunse cu repeziciune:

— Fiți bineveniți, prieteni. Unirea face puterea! Cu cât vom fi mai mulți, cu atât vom fi mai feriți de primejdii.

— În ordine, domnilor! N-o să vă pară rău că ne-ați întâlnit. Care ar fi programul de azi?

— Avem de gând să ajungem până la Rio Pecos, dacă nu chiar până la capătul lui Yuavh-Kai.

— Cum vine asta?

— În limba indienilor yutah și a comanșilor, cuvântul înseamnă „Valea cântătoare”. Se zice că, uneori, noaptea, în acest pripor se pot auzi voci nepământene, lucru de neînțeles pentru oamenii obișnuiți, de felul nostru. Cu toate astea, noi doi am traversat deseori valea, fără să auzim vreodată ceva. Dar presupun că voi tocmai aveți de gând să vă instalați tabăra pentru la noapte...

— Nici pomeneală, căci ar fi fost o pierdere de timp de neiertat și pe care nu ne-am fi putut-o, de altfel, îngădui. Și noi aveam de gând să ajungem la Pecos, să-i urmăm cursul, să ocolim deșertul, ferindu-ne cât se poate din calea indienilor imprevizibili și periculoși... Credeți c-am putea întâlni piei-roșii?

— Greu de presupus, căci în ultima vreme apar tot mai rar. Securea războiului dintre cele două triburi a fost îngropată.

— Iată o veste cât se poate de bună! Dar ce se mai aude cu așa-zișii „vulturi ai deșertului”? Ei sunt cu mult mai periculoși decât indienii.

— Ei aș! Toate astea nu sunt decât baliverne. V-am spus doar de câte ori am traversat noi deșertul, fără să vedem picior de „vultur al deșertului”... Ei există numai și numai în fantezia bolnăvicioasă a proștilor ori a fricoșilor.

— Dar Fantoma din Llano Estacado?!

— Altă născocire fără pereche! Basm pentru copii! Deșertul nu-i decât o cale ca oricare alta, cu foarte mult nisip și extrem de puțină apă. Terenul e atât de nefertil, încât nici măcar stafile nu pot supraviețui prin aceste locuri. Setea ne-o vom putea potoli doar cu ajutorul cactușilor, al căror suc, în treacăt fie zis, are un gust foarte bun. Deci, nu avem absolut nici un motiv de panică.

— Mie mi s-a spus tocmai contrariul, dar dumneavoastră, fiind un bun cunoscător al deșertului, sunt obligat să vă dau crezare. Și, dacă nu intenționați să vă odihniți, suntem și noi gata s-o pornim imediat la drum.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar oare caii voștri sunt deajuns de rezistenți?

— Nu trebuie să vă faceți griji din pricina lor, sunt mult mai buni decât par.

Aspectul celor doi mexicani era plăcut și inspira încredere, totuși hotărârea atât de rapidă a celor patru de a se alătura acestor oameni era o imprudență, de care numai unul dintre ei, New-Moon, părea conștient. De altfel, el avea mai multă experiență și părea mai priceput decât tovarășii săi. De îndată ce drumeții porniră în josul fluviului, New-Moon rămase în urmă, încercând să-i țină sub observație. Deși nu avea nici un motiv să se teamă, presimțea că trebuie să fie cu ochii în patru.

Călăreau pe partea dreaptă a râului Togah, în aval. Nu se putea încă simți apropierea deșertului. Existau din belșug tufe, copaci și iarbă, iar către seară arborii deveniseră atât de deși, încât formau chiar o pădure, prin care râul își revărsa apele în Rio Pecos, purtând mult nisip și pământ cu sine și formând astfel o barieră groasă de depuneri, întreruptă doar rareori de firicele înguste de apă. Vadul format în acest mod nu crea însă probleme speciale de traversare. Trebuiau trecute înot numai porțiunile înguste.

Întrucât mai aveau încă destul timp, călăreții hotărâră să-și instaleze tabăra pentru noapte dincolo, în Yuavh-Kai.

Caii înotau excelent și astfel bărbații ajunseră cu bine pe malul celălalt, continuând apoi drumul spre nord, până dincolo de punctul în care calea ferată a Texasului, numită „Pacific”, trecea peste Rio Pecos. Micul grup se apropie de un lanț de dealuri, la poalele cărora se puteau distinge tufe verzi, în vreme ce coamele erau cu desăvârșire golașe. Acolo se deschidea o prăpastie îngustă, pe fundul căreia curgea un firicel de apă. Mexicanii se îndreptară înspre genunea foarte adâncă, dar nu și abruptă, urmărind căderea lină a apei în abis, privind pământul acoperit cu iarbă și alte urme de vegetație care părea să vestească apropierea unui ținut mai bogat. Dar, mai departe, pereții laterali ai văi se îndepărtau, solul fiind acoperit cu pietriș.

— Poate c-ar fi fost mai bine să înnoptăm jos, în Valea Pecosului, observă Blount. Acolo am fi găsit hrană pentru cai și chiar lemne pentru foc. Aici, însă, se pare că toate astea devin tot mai rare.

— Aveți doar puțină răbdare, domnilor! răspunse Carlos Pellejo. Puțin mai sus se află un loc excelent pentru bivuac. Într-un sfert de oră suntem acolo.

Într-adevăr, curând valea se lărgi brusc, formând o căldare aproape rotundă, cu un diametru de aproximativ trei sute de metri. Împrejmuată de pereți abrupti de stâncă, părea că nu lasă nici o ieșire, însă, după o vreme, yankeii putură zări deschizându-li-se dinainte o crăpătură îngustă prin care se putea merge mai departe.

Dintr-un loc mai adânc decât restul căldării, izvora apa. Acolo se formase un mic lac, împrejmuț cu tufe foarte dese, iar în apropierea stâncilor creșteau plante stranie, înalte de doi până la cinci metri. Lipsite de frunze sau ramuri, își ridicau brațele aidoma unor lustre uriașe, cu numeroși bulbi de forma și mărimea curmalelor în capăt. Erau cactuși-coloană, căutați de drumeți pentru tuberculi lor comestibili.

— Acolo ne putem lua cina, zise Emilio Pellejo, iar în jurul lacului există suficientă iarbă și frunze verzi pentru

caii noștri. Veniți, domnilor!

Își îndemnă calul la trap și se îndreaptă înspre apă, urmat de ceilalți la o distanță de aproximativ șase lungimi de cal. Dintr-o dată însă auziră răsunând o voce puternică:

— Stai!

Bineînțeles că își opriră de îndată caii.

— Cine-i acolo? întrebă Porter, privind ca și ceilalți către tufe, dar neputând zări pe nimeni.

— Vânători albi! răsună răspunsul. Voi cine sunteți?

— Călători.

— De unde veniți?

— Din California.

— Încotro vreți să mergeți?

— Vom trece în Texas, spre Austin.

— Prin deșert?

— Da.

— Asta vrem să încercăm și noi, domnitor.

Dintre tufe răsăriră două țevi de pușcă, iar apoi apărură și stăpânii armelor. Unul din ei era un bărbat bărbos, cu umerii foarte lați, iar celălalt un tânăr fără barbă, blond, care probabil nici nu împlinise încă douăzeci de ani. Din pricina unei asemănări izbitoare, se putea presupune că sunt tată și fiu. Purtau veșminte de piele și pălării cu bor lat.

— Pe toți dracii! exclamă Porter. Câți sunteți cu toții?

— Doar doi, domnule!

— Sunteți, deci, singuri?

— Da.

— Și aveți curajul să vă arătați în fața a șase oameni bine înarmați?

— De ce nu? răspunse cel mai în vârstă. Puștile noastre au țevi duble. Pe patru dintre voi i-am fi măturat încă din șa, iar pentru ceilalți ar fi fost de ajuns pistoalele. Vă propunem, deci, să păstrăm pacea și să fim buni tovarăși de drum.

Cei șase ascultară și descălecară pe mal, unde pășteau și caii străinilor. Iarbă se afla din belșug, pentru toți. Tatăl și fiul se așezară în preajma locului unde odinioară arsese un foc și rămăseseră urme de cenușă împrăștiată.

Nu păreau a fi niște ageamii în Vestul Sălbatic. Bătrânul dădea impresia unui vânător priceput și curajos, iar pe obrazul băiatului stăruia o expresie de seriozitate atât de calmă și chibzuită, încât, de îndată se putea presupune că, în ciuda anilor săi tineri, învățase multe și la o școală foarte bună. Noii veniți îi priveau cu neîncredere și curiozitate, dar, până în cele din urmă se așezară alături, scoțându-și conservele de carne uscată.

— Vreți să ne spuneți și nouă, domnule, de când vă aflați aici? se interesă Porter.

— De aseară, răspunse vânătorul cel vârstnic.

— Și, după cât se pare, aveți de gând să mai zăboviți?

— Chiar așa.

— Ar trebui să știți că acest ținut e foarte periculos. Nu e înțelept să-ți așezi o tabără aici.

— Nouă ne place. Avem o întâlnire, iar cei pe care îi așteptăm vor veni prin deșert și prin această vale. Am ajuns mai devreme și avem timp suficient, așa că ne-am gândit să venim în întâmpinarea prietenilor noștri până în locul acesta.

— Când trebuie să sosească?

— În două sau trei zile.

— Într-un răstimp atât de lung veți avea, cu siguranță, prilejul să faceți cunoștință cu apașii sau comanșii.

— Noi trăim în pace cu dânșii... Și-apoi, avem alături pe unul de-al lor, care valorează cât o întreagă ceată de indieni.

— Deci nu sunteți singuri, așa cum ziceați... Unde se află al treilea?

— A plecat călare să arunce o privire prin împrejurimi, îl așteptăm să se întoarcă din clipă în clipă.

— Aveți o părere chiar atât de bună despre el? Trebuie să fie un vânător de nădejde, de teapa lui Old Shatterhand. Îl cunoașteți?

— Firește, dar nu despre el este vorba.

— Cine-o fi, oare?

— Veți vedea când se va întoarce. Se va prezenta singur. Pe mine mă cheamă Baumann, iar acest flăcău este băiatul meu, Martin.

— Prea bine, domnule! Ne vom recomanda și noi, la rândul-ne: eu sunt Porter, dâșii sunt Blount și Falser, iar acelui găligan cu fața rotundă i se zice New-Moon. Pe ceilalți i-am întâlnit chiar azi. Vin de la o fermă de pe lângă San Diego și Cobledo și au de gând să traverseze deșertul ca să strângă bani pentru stăpânul lor. Sunt cowboy și se numesc Carlos și Emilio Pellejo.

De câte ori rostea un nume, îl și arăta pe purtătorul său. Baumann îi privea cu mare atenție, iar când veni rândul celor doi mexicani, încruntă sprâncenele și-și mușcă buzele, preocupat. Apoi, cu multă seninătate, i se adresă lui Carlos:

— Pot să știu și eu cum se numește ferma voastră?

— Este Estancia del Cuchillo.

— Dar proprietarul ei?

— Îl cheamă señor.... señor Montano.

Înainte de a-i rosti numele, se opri pentru o clipă, ca și cum ar fi trebuit să se gândească. Baumann păru a nu băga în seamă ezitarea și întreabă mai departe:

— Iar voi sunteți cowboyii sau peonii acestui domn Montana?

— Da.

— Mai are și alții?

— Nu. Noi suntem singurii.

Baumann scosese pistolul, ca și cum ar fi vrut să se joace cu el și, pe neobservate, fiul său procedase întocmai.

— Sunteți niște mincinoși, le zise, calm, ca și cum ar fi constatat un lucru firesc.

Mexicanii săriră în picioare, cu pumnalele în mâini:

— Să vă retrageți imediat cuvintele, domnule! strigă Carlos amenințător.

Impasibil, Baumann îndreptă arma înspre ei, spunând:

— Să nu vă apropiați nici c-un centimetru, domnilor Pellejo! Altminteri glonțul meu și-al fiului meu își vor nimeri negreșit ținta! La cea mai mică mișcare greșită veți părăsi această lume, fără prea multe vorbe și fără acompaniament muzical. Numele Baumann probabil că nu vă spune nimic, dar e bine să aflați că indienii sioucși îmi spun Mato-poka, comanșii Vila-yalo, apașii Shoshinsisk, vânătorii spanioli El cazador del oso, iar englezii Bear-hunter. Toate astea înseamnă același lucru: „Vânătorul de Urși”. Și, poate, astfel veți înțelege că totuși ați auzit câte ceva despre mine.

— Cum? Sunteți chiar el? Vânătorul de Urși? Dumneavoastră, strigă New-Moon, sunteți chiar neamțul care a deschis un magazin la poalele Munților Negri și care, pe lângă asta, le dă atâta bătaie de cap urșilor grizzly?!

— Da, chiar eu, domnule.

— Am auzit foarte multe despre dumneavoastră. N-ați fost prizonierul indienilor sioucși, sus, în rezervația naturală?

— Ba da. E adevărat. Old Shatterhand și Winnetou m-au eliberat. Fiul meu a fost cu ei.

— Mi s-a povestit. Mă bucur nespun c-am avut norocul să vă întâlnesc și sper că această neînțelegere se va rezolva. Puteți să vă dovediti acuzația?

— Firește. Nici un fermier nu-și trimite cowboyii în deșert. Puteți fi siguri de asta. Are mereu nevoie de unul la fermă. În cazul în care celălalt ar trebui, într-adevăr, să adune bani, atunci îi dă unul sau chiar mai mulți însoțitori. Printre altele, de curând am poposit în ținutul dintre El Paso și Albuquerque. Am trecut pe la fiecare fermă, dar n-am găsit nicăieri, între San Diego și Cobledo, o fermă care

să se cheme Estancia del Cuchillo și nici un fermier pe nume Montano.

— Asta înseamnă că ați trecut pe lângă proprietatea noastră, explică Emilio.

— Chiar dacă s-ar fi întâmplat așa, aș fi auzit de ea și de proprietarul ei. Puneți pumnalele la loc și așezați-vă! Mie nu-mi place să fiu amenințat. Nu vreau să vă gonesc, deoarece ați venit aici ca niște oameni care pretind că sunt cinstiți. Dar, la marginea deșertului oricine știe că trebuie să te ferești de albi mai mult decât de pieile-roșii.

— Poate credeți că suntem „vulturi ai deșertului”!

— La această întrebare vă voi răspunde când ne vom despărți. Până atunci, cred că voi reuși să vă cunosc, iar dacă acuzațiile mele, bazate deocamdată doar pe presupuneri, se vor dovedi neîntemeiate, ceea ce sper din toată inima, ne vom despărți cu siguranță ca prieteni.

Cei doi mexicani se priviră întrebători. Pentru a-și atinge scopurile, era bine să se poarte cât mai prietenos. De aceea, Carlos spuse:

— Cu aceste ultime cuvinte totul a revenit la normal. Suntem liniștiți, pentru că suntem cinstiți. Vă veți convinge cât se poate de curând că v-ați făcut o părere greșită.

Se așezase. Fratele său îi urmă exemplul. Baumann își trimise fiul după bulbi de cactuși. În timpul cinei se lăsă noaptea. Bărbații aveau destule lemne, așa că aprinseră un foc mare, ale cărui flăcări luminau până departe.

Odată cu trecerea zilei spre noapte se mai petrecu o schimbare. Datorită pereților înalți de stâncă, locul în care se aflau era izolat de restul câmpiei, iar curenții de aer n-aveau cum să pătrundă aici, decât dintr-o singură parte, prin crăpătura prin care intraseră călătorii noștri. Lucrul acesta era însă cu puțință numai dacă vântul sufla exact dintr-acolo și dacă el era suficient de puternic pentru a nu fi oprit în partea inferioară a căldării.

De când se lăsase întunericul, se putea simți o adiere slabă, care urca de-a lungul pereților stâncoși și numai o

parte infimă își găsea scăpare prin mica crăpătură îndreptată spre deșert. Curentul nu venea în rafale, ci era uniform. Nu se auzea nici un fel de sunet, nici un fluierat sau șuierat, ci vântul se făcea simțit pur și simplu, dar fără a avea vreo influență asupra flăcărilor.

Fructele cactușilor fură consumate, iar fiul Vânătorului de Urși se duse să aducă altele. Nici nu trecuse bine de tufe, când ceilalți îi auziră vocea:

— Dar ce se întâmplă?! Veniți încoace să vedeți ce n-ați mai văzut!

Îi urmară îndemnul. De îndată ce trecură de cordonul de tufe dimprejurul apei, li se oferă o priveliște surprinzătoare. Locul se afla în beznă, întrucât lumina focului nu putea răzbate printre tufele dese, însă în preajma cactușilor se puteau zări suluri de flăcări, arzând într-o lumină ciudată, mată, lipsită de strălucire. Fiecare din brațele „candelabrului” era împodobit cu astfel de fascicule. Toate aceste buchete de șerpi incandescenti alcătuiau o apariție minunată, aproape fantastică.

— Ce-o mai fi și asta? întrebă Porter.

— Eu unul n-am mai pomenit așa ceva de când mă știu! răspunse Falser. Aproape că ți se face groază!

În spatele lor răsună deodată o voce clară, groasă:

— Astea sunt flăcările Marelui Spirit, care în felul acesta îi face atenți pe fiii săi.

— Cine se află în spatele nostru? tresări Emilio Pellejo, speriat. Am căzut cumva într-o cursă?

— Nu, răspunse Vânătorul de Urși. Este prietenul meu, pe care-l așteptam. A sosit, după cum îi este felul, fără să-l observe nimeni.

Se întoarseră. Într-adevăr, în mijlocul tufelor, în imediata apropiere a focului, se afla un călăreț. Avea un splendid armăsar negru, gătit și înșeuat în stil indian. Era un bărbat chipeș, cu obrazul curat și cu părul negru-corb foarte bogat, atârându-i pe spate. În mână ținea o pușcă cu două

țevi, al cărei pat era împodobit cu o sumedenie de cuie argintii.

Yankeii și mexicanii scoaseră strigăte de uimire.

— Cine e omul ăsta? întrebă Porter. Un indian! Mai sunt și alții prin împrejurimi?

— Nu, este singur. Îl cheamă Winnetou, căpetenia apașilor.

— Winnetou! exclamară toți deodată.

Indianul descălecă fără a ține cont de privirile admiringale ale celorlalți. Ieși dintre tufișuri și, arătând înspre flăcări, zise:

— Marele Manitu trimite fețelor palide acest totem înflăcărat pentru ca ele să-și poată da seama ce se întâmplă afară. Winnetou nu știe însă dacă frații mei albi îl pot descifra.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blount.

— *'ntsh-kha-n'gul* a trecut prin deșert. Winnetou i-a zărit trupul negru. Vai celor care i-au stat în cale!

— Un tornado? întrebă Vânătorul de Urși. Ce direcție avea?

— În est deșertul se întunecase ca noaptea. Apoi, soarele a îmbrățișat bezna cu raze sângerii, iar întunericul s-a îndreptat înspre nord-est, unde Winnetou a putut să-l vadă cum dispăre.

— Așadar furtuna a înaintat de la sud înspre nord?

— Fratele meu a spus-o.

— Dumnezeu să ne apere! În cazul acesta, i-a nimerit pe prietenii noștri.

— Presimțirile lui Winnetou sunt negre ca fața furtunii. Prietenii noștri sunt isteți și pricepuți, iar Old Shatterhand cunoaște fiecare adiere. Dar uraganul ră sare dintr-o dată, fără a-și trimite înainte solii. Nici un cal n-ar putea fi suficient de iute pentru a-i putea scăpa. Old Shatterhand a ajuns probabil azi în deșert, iar copitele armăsarului său au călcat nisipurile exact în ținutul înspre care se îndrepta în

zbor vulturul vântului. Poate că acum se află îngropat sub dune, împreună cu tovarășii săi.

— Ar fi cumplit! Trebuie să ne îndreptăm într-acolo. Îndată. Încalecă repede?

Winnetou făcu un gest de refuz cu mâna.

— Fratele meu să nu se grăbească! Dacă Old Shatterhand s-a aflat în calea furtunii, atunci e mort și orice ajutor ar veni prea târziu... În cazul în care a fost la una din margini, sunt absolut sigur că e viu și nevătămat. Ar rămâne însă primejdia pierderii drumului, deoarece furtuna schimbă înfățișarea pustiului. Vom porni în căutarea sa, dar nu acum, în miez de noapte. Ne vom lăsa călăuziți de lumina zilei, căci acela care dorește să găsească un rătăcit, poate fi el însuși pus în situația de-a umbla brambura, mai ales prin beznă. De aceea îi rog pe frații mei să se așeze din nou lângă foc. Vom pleca odată cu apariția zorilor.

Se întinse în lumina flăcărilor, iar ceilalți îi urmară exemplul. Un timp păstrară liniștea, însă în cele din urmă, dorința lui New-Moon de a afla câte ceva despre cei pe care urmau să-i întâlnească, învinse. I se adresă lui Baumann:

— Oare am auzit bine, urmează să vă întâlniți chiar cu Old Shatterhand, domnule?

— Cu el și cu prietenii lui.

— Cine sunt aceștia?

— Dick Rotofeiul și Pitt Lunganul. Probabil că numele lor nu vă sunt într-un tot necunoscute.

— Bineînțeles că nu, faptele lor i-au făcut vestiți în tot Vestul Sălbatic, dar eu îi cunosc doar din povestirile și discuțiile altora.

— Hobble-Frank și negrul Bob vin și ei împreună cu ceilalți, probabil că s-au întâlnit undeva pe drum.

— Păcat că mâine dimineață suntem nevoiți să pornim mai departe! Altminteri, mi-ar fi făcut mare plăcere să-i întâlnesc pe prietenii voștri.

— Din păcate, voi o veți lua înspre Austin și drumurile noastre se vor despărți... Dar vă rog, domnule, spuneți-mi și mie cum de-ați izbutit să căpătați o față atât de neagră și-o astfel de poreclă?

— Le datorez ambele celui mai mare ticălos al acestor locuri, care, poate că mai trăiește încă, cine știe pe unde, fără să fi plătit pentru faptele sale... Ați auzit vreodată de Stealing-Fox?

— Ba bine că nu! Tare-aș vrea să dau și eu o dată ochii cu el!

— Ați avut vreodată de furcă cu dânsul?

— Odinioară, pe când se numea Weller, mi-a furat toate încasările, lăsându-mă sărac lipit. Niciodată n-am reușit să-i dau de urmă. Abia de curând, în New-Mexico, am auzit că și-a schimbat din nou numele. Acum își zice Tobias Preisegott Burton și, sub masca unui evlavios misionar al mormonilor, încearcă să atragă grupuri de călători neexperimentați în deșert. A fost recunoscut și luat la întrebări... A dispărut însă foarte repede...

— La naiba! Dacă aș fi putut fi măcar de față! Tare-aș vrea să-mi pot încheia socotelile cu el!

— Ați trecut printr-o mare primejdie?

— Eu și tot ce-mi aparținea. S-a întâmplat sus, la Timpa-Fork, în Colorado. Mă întorceam din Arizona, unde făcusem o afacere destul de bună la Limestone-Springs și aveam asupră-mi o sumă frumoasă, obținută prin schimbul prafului aurifer și al bulgărilor de aur în bancnote. Pe drum m-am întâlnit cu un vânător care pune capcane și care dorea și el să ajungă la Fort Abrey, în Arkansas. Aspectul și comportamentul său păreau să inspire încredere. Deoarece niciodată nu e nici plăcut și nici indicat să călătorești singur prin Vestul Sălbatic, m-am bucurat de întâlnire și-am hotărât să continuăm drumul împreună.

— I-ați mărturisit, probabil, că aveți bani la dumneavoastră?

— Nici prin gând nu mi-a trecut, dar poate că a bănuیت, pentru că într-o noapte l-am surprins scotocindu-mi prin buzunare. Spre norocul meu, m-am trezit. El s-a scuzat zicând că am gemut prin somn și a crezut că-mi face bine descheindu-mi haina, pentru a respira mai în voie. Bineînțeles că nu l-am crezut și de atunci încolo m-am hotărât să-mi păzesc pielea. În ce fel, puteți să vă închipuiți...

— Bineînțeles! Te aflai în sălbăticie cu un ticălos. Și-n somn trebuia să păstrezi ochii deschiși, pentru a nu rămâne păgubaș! Asta e o treabă foarte grea. O lovitură de cuțit... un glonte... și ai scăpat și de avuție și de viață!

— De fapt, individul era un fricos. Să înșele și să fure, da, s-ar fi încumetat cu cea mai mare plăcere, dar să verse sânge nu-l credeam în stare... Am făcut popas la Timpa-Fork. A fost o zi teribil de călduroasă, dar vântul destul de puternic făcea canicula ceva mai ușor suportabilă. Pe atunci eram un fumător pasionat și tocmai îmi umplusem pipa. Probabil cunoașteți acel tip de pipă scurtă, cu cap mare, în care poți îndesa aproape un sfert de săculeț de tutun. Eu o alesesem tocmai pentru a nu fi nevoit s-o umplu mereu. Și, exact în momentul în care vroiam s-o aprind, omul acela mi-a spus că i s-a părut că a auzit cloncănitul unui curcan în tufișuri. Am lepădat îndată ustensilele pentru fumat și am pornit în căutarea păsării. Firește, n-am găsit nici urmă de zburătoare, în schimb am dat de un oposum, pe care l-am vânat. Până când m-am întors, trecuse aproximativ o jumătate de oră. Individul a trecut imediat la treabă; tranșă animalul, după ce mai întâi îl jupuisse. Eu, iarăși am pus mâna pe pipă, s-o aprind. Fiindcă vântul îmi bătea în față, m-am culcat la pământ, cu obrazul în jos, mi-am tras mult pălăria peste ochi și am aprins focul cu ajutorul cremenii. Tocmai reușisem... apăsam buretele pe tutun și trăgeam tare din pipă... când dintr-o dată se auzi un sâsâit, o bubuitură și fața îmi fu atinsă de flăcări. În același moment insul mă apucase de ceafă și îmi apăsa

capul în jos, iar cu cealaltă mână mă căuta prin buzunarul de la piept. Eram atât de speriat, încât a reușit să-mi scoată pachetul din buzunar. Abia într-un târziu am izbutit să-i prind mâna și să-l țin. Eram mai puternic, dar, orbit pentru moment, smuceam de el zadarnic, înnebunit de furie neputincioasă și de durere... Din fericire, în clipa în care flacăra mă izbise în față, am închis ochii... altminteri, acum aș fi fost orb. Pleoapele-mi erau rănite și de-abia le puteam deschide, cu mari eforturi... era suficient însă pentru a-l putea vedea. M-am repezit asupra lui cu pumnalul, dar durerea mă obliga să închid ochii... mă credeam pierdut când, spre marea mea uimire, am auzit răsunând un foc de armă, apoi tropotul unui cal care se îndepărta iute. De pe malul opus al apei cineva strigă cu o voce puternică: „Stai, ucigașule!”, dar nemernicul o ștersese deja cu banii mei.

— Ciudat! zise Baumann. Deci a fost speriat de ceva.

— Da. Juggle-Fred se afla prin apropiere. El auzise focul pe care l-am tras vânând oposumul și a pornit-o înspre direcția din care venise bubuitura. Ajungând în dreptul nostru, tocmai când ticălosul vroia să mă împuște, a tras el mai repede și l-a nimerit în braț. Ticălosul a scăpat arma, s-a îndreptat în fugă înspre cal și dus a fost... Oricum, apariția lui Juggle-Fred mi-a salvat viața. În acea situație, nici nu putea fi vorba de urmărirea hoțului, căci eu nu puteam pleca, iar Juggle-Fred nu vroia să mă părăsească. Obrazul meu trebuia răcorit zi și noapte cu apă, așa că am poposit acolo, la Timpa-Fork, peste o săptămână. Aveam dureri foarte mari și rămăsesem sărac lipit... Fusesem, totuși, un norocos: îmi salvasem ochii!

— Cum zisese individul că-l cheamă?

— Henry-Fox, după cum v-am mai spus. Ulterior, la Fort Abrey, am aflat că, de fapt, nu era altul decât vestitul Stealing-Fox.

— Așadar, profitând de absența dumneavoastră, umpluse pipa cu praf de pușcă?

— Da, însă, pentru a mă induce în eroare, presărase deasupra puțin tutun... Era un individ înalt și deșirat. Obrazul lui avea niște trăsături pe care nu le voi putea uita niciodată și sunt sigur că dacă destinul mi l-ar mai scoate vreodată în față, l-aș putea recunoaște imediat.

Cei doi mexicanii urmăriseră cu mare atenție povestirea lui New-Moon. Crezând că nu sunt observați de nimeni, își aruncau deseori ocheade pline de înțelese. Winnetou, însă, nu avea încredere în ei. Nemișcat, contempla aparent nepăsător suprafața lacului, dar, din când în când, o privire ageră fulgera pe sub sprâncenele sale lungi și dese înspre aceia pe care-i considera suspecti.

Cu câțva timp în urmă, fiul „Vânătorului de Urși” ar mai fi vrut să culeagă fructe de cactuși dar, datorită mirării pe care i-o pricinuiseră fasciculele strălucitoare, uitase cu totul. Mexicanii încercară să profite de acest fapt și, fiindcă de multă vreme căutau un prilej să poată schimba câteva cuvinte între patru ochi, găsiră, în sfârșit, un pretext potrivit pentru a se îndepărta de apă și foc. Emilio Pellejo se sculă în picioare și spuse:

— Mai doream niște fructe. Mergi și tu cu mine, Carlos?

— Bineînțelese că da, răspunse cel întrebat, sculându-se repede. Haide!

Vânătorul de Urși ar fi vrut să-i oprească, fiind aproape sigur că cei doi se îndepărtau numai pentru a putea sta de vorbă nestingheriți. Deschise gura pentru a-i opri, dar văzu semnul ferm făcut de apaș, care-i dădea astfel de înțelese să tacă.

Frații se îndepărtară. Nici nu părăsiseră bine tufele, când Winnetou zise încet:

— Aceste fețe palide n-au priviri de oameni cinstiți. Gândurile lor sunt rele. Winnetou va afla ce vor.

Se îndepărta iute în direcția opusă, trecând prin tufișuri.

— Nici ăsta n-are încredere în ei? spuse Porter. Aș paria cu oricine că sunt tovarăși de încredere.

— Probabil ai pierde, răspunse New-Moon. Mie nu mi-au plăcut din prima clipă.

— Trebuie să-ți pierzi încrederea într-un om numai dacă ai dovezi împotriva lui.

— Aceștia nu merită în nici un caz încrederea noastră, interveni Vânătorul de Urși. Nici un fermier nu-și trimite în același timp ambii cowboy de la fermă. Și-apoi, priviți-le caii, domnilor! Din câte știu eu, distanța de la San Diego până aici e de aproximativ trei sute de mile englezești. Un animal care parcurge atâta drum, într-un ținut complet sălbatic, nu poate arăta astfel. Sunt sigur că acești armăsari au un adăpost prin apropiere. Aș paria pe o mie de dolari că indivizii ăștia nu sunt altceva decât momeli care atrag victimele pentru „vulturii deșertului”.

— Mii de trăsnete și fulgere! strigă Porter. Credeți, într-adevăr, una ca asta, domnule?

— Da, sunt convins.

— Am ajuns deci într-o societate foarte selectă! Și când te gândești că tâlharii trebuiau să ne conducă prin deșert!

Vorbi și Martin Baumann care, datorită anilor săi tineri, tăcuse mîlc până atunci.

— Sunt „vulturi”, domnule Porter! Am să le spun lucrul acesta în față!

— Așa deci? Ce dovezi ai dumneata pentru a-ți sprijini acuzația?

— N-ați observat ochetele pe care și le aruncau când se istorisea despre Stealing-Fox?

— Nu. Eram subjugat de povestire și nici prin cap nu mi-a trecut să le acord vreo atenție.

— Eu, dimpotrivă. I-am privit cu multă băgare de seamă și, câtă vreme ei n-au dat nici o importanță unui tânăr fără experiență ca mine, i-am putut observa în voie. Privirile pe care și le aruncau în anumite momente m-au convins că îl cunosc foarte bine pe Stealing-Fox.

— Credeți? Hm! Mi se pare că se pregătesc unele întâmplări care, dacă n-o să fim cu ochii în patru, ar putea

avea un sfârșit cât se poate de prost. Flăcările fantomatice de pe cactuși nu prevestesc nici ele ceva bun. Nu sunt superstițios, dar asemenea fenomene nu se întâmplă în fiecare zi și, fără doar și poate, ele au o anumită însemnătate.

— Bineînțeles că au o semnificație, răspunse Vânătorul de Urși, zâmbind.

— Dar care, oare?

— O dovadă în plus că atmosfera e încărcată de electricitate.

— Electricitate?! Atmosfera?! Încărcată?! Toate astea sunt de neînțeles pentru mine. Știu ce înseamnă să te curentezi, dar foc, flăcări pe plante de cactus?! Chiar credeți că asemenea manifestări se pot datora electricității?

— Bineînțeles, domnule Porter. Fulgerul nu este și el un fenomen luminos, a cărui cauză este electricitatea? Flăcările pe care le-am văzut de curând, marinarii le pot observa deseori în vârful catargelor, vergilor și arborilor. Se pot vedea și în vârful turnurilor, pe turle, a bisericilor, în înălțimile copacilor sau la extremitatea paratrăsnetelor. Aceste fascicule de lumină se numesc luminile Sfântului Elm sau Castor și Polux. Sunt generate de emanația de electricitate. Ați auzit vreodată povestindu-se de Fantoma din Llano Estacado?

— Mai multe decât aveam chef să ascult.

— Probabil vi s-a spus că această apariție misterioasă, învăluită de flăcări, se ivește numai și numai noaptea, pe timp de furtună.

— Nici prin cap nu-mi vine să cred în existența acestui spirit!

— Puteți crede fără nici o grijă. Odată, sus, în Montana, mi s-a întâmplat să mă aflu pe o câmpie întinsă, în plină noapte. De jur-împrejur fulgera difuz, dar încă nu se pornise vijelia. Deodată, de jur-împrejurul urechilor calului meu apărură mici flăcări. Mi-am întins mâinile în sus și,

deodată, la vârfurile degetelor mele, au apărut flăcări asemănătoare. Trăiam un sentiment foarte ciudat. Cu fantoma se întâmplă același lucru. Călărind prin deșert, pe timp de noapte și în prezența unei încărcări electrice importante, pe trupul său apare lumina Sfântului Elm.

— Deci credeți cu adevărat în existența acestui spirit al pustiului?

— Da.

— Și sunteți convins că e un om?

— Firește!

— Hm! Am auzit multe povești despre el, dar nu m-am gândit niciodată în mod serios... Acum însă, cu deșertul în față, începe să mă intereseze... Mă gândesc c-am putea să ne întâlnim față în față... Ce-am face într-un asemenea caz?

— I-aș întinde mâna și l-aș trata ca pe un tip de treabă...

Fu întrerupt de Winnetou care se întorcea grăbit, fără a face însă vreun zgomot. Se așează pe locul său, furișându-se ca un șarpe.

Mai înainte, în vreme ce mexicanii se îndreptau prin beznă înspre pâlcul de cactuși, Winnetou se strecurase printre tufe, apoi o luase la fugă. Datorită mocasinilor foarte moi și a dibăciei sale, pașii nu-i putură fi auziți. Ajuns la țintă înaintea celor doi, se ascunse printre ramurile plantelor, profitând de întunericul ce devenise deosebit de dens, odată cu dispariția fasciculelor de lumină de pe brațele candelabrului. Când frații ajunseră la locul dorit, apașul putea desluși fiecare cuvânt pe care și-l spuneau, în continuarea discuției începute pe drum.

— Acestui așa-numit Vânător de Urși am să-i plătesc cu vârf și îndesat jignirile, zise Carlos. Bineînțeles că va fi mai greu decât ne închipuiam, din pricina apașului, a cărui apariție schimbă toate datele problemei.

— Din păcate! Pe el nu-l putem păcăli cu schimbarea marcajului.

— Eu zic că ar fi mai bine să-i lăsăm să adoarmă și după aia să-i lichidăm.

— Crezi că se poate? Sunt suspicioși și vor fi foarte atenți. Nici vorbă să încredințeze paza vreunuia dintre noi.

— Ai dreptate. Se vor feri ca de foc de una ca asta. Dar nu putem ști nimic dinainte. Trebuie să vedem dacă nu există, totuși, o posibilitate de a le câștiga încrederea. În acest caz, am lucra doar cu pumnalele, pe tăcute, și cu multă atenție. Le vom înfige direct în inimă.

— Ești sigur că vom reuși?

— Trebuie! Gândește-te, șapte cai, printre care și cel mai grozav, al apașului, în plus toate armele și toți banii! Și astea doar pentru noi doi! Ce mai lovitură! Dacă dăm greș, vom fi nevoiți să-i chemăm pe ceilalți. Și-atunci vom pune mâna fără probleme pe Old Shatterhand și pe toți cei care sunt cu el. Dar, să nu zăbovim. Eu mi-am umplut deja pălăria cu fructe.

— Și eu.

— Atunci, să mergem!

Plecară, dar Winnetou dispăruse deja... Fără a face vreun zgomot, ajunse la focul de tabără, așezându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Celor doi nici nu le putea trece prin cap că fuseseră auziți. Începură să împartă fructele. Toți luară din ele, în afară de Winnetou, care refuză, spunând:

— Căpetenia apașilor nu va gusta fructele mâniei voastre.

— Mânie?! întrebă Emilio Pellejo, mirat. Nu cunoașteți aceste fructe de cactuși?

— Winnetou denumeste aceste fructe ale mâniei, deoarece ele sunt otrăvite.

— Otrăvite? Și de ce, mă rog?

— S-au aflat în niște mâini care, de obicei, împart moarte și nenorocire.

Rostise această jignire calm, ca și cum ar fi făcut doar o constatare ca oricare alta.

— Ei, drace! strigă Emilio. Cum s-o mai înghit și pe asta? Cer ca aceste cuvinte să fie retrase imediat.

— Asta-i bună!

Apașul făcu un gest disprețuitor, cu brațul. În exclamația, precum și în atitudinea sa era atât de multă indiferență și o atât de puternică încredere în sine, încât cei doi cedară din nou. De altminteri, n-ar fi cutezat să-l înfrunte pe Winnetou în mod deschis, chiar dacă el s-ar fi aflat singur și nu înconjurat de prieteni ca acum. Carlos încercă să-și împace fratele:

— Fii liniștit! De ce să ne lăsăm dezbinați? Vorbele unui indian nu trebuie puse pe un cântar de aur.

— Ai dreptate. De dragul liniștii trebuie să considerăm că aceste vorbe nici n-au fost spuse vreodată.

Winnetou nu răspunse. Se întinse pe iarbă, închise ochii și dădu impresia că vrea să doarmă.

Întreaga scenă făcuse o impresie neplăcută asupra celorlalți. Ei și-au dat seama că Winnetou n-ar fi rostit în nici un caz asemenea vorbe, dacă n-ar fi aflat lucruri foarte urâte despre frații mexicani. Dar oare ce planuri aveau aceștia? Apașul nu le spusese nimic. Probabil că pentru moment nu se puteau aștepta la surprize neplăcute... Totuși, incertitudinea era supărătoare, bănuiala își făcuse deja loc în toate inimile.

Se făcu liniște, o liniște plină de înțeleșuri...

Vânătorul de Urși și fiul său se culcară la rândul lor, alături de căpetenia apașilor. În scurt timp, toți ceilalți procedară la fel și s-ar fi părut că toată lumea doarme. Dar nu era decât o părere. Pentru că ticăloșii își rumegau în taină planurile ucigașe, iar ceilalți, așteptau, cu toate simțurile la pândă, confirmarea acuzațiilor lui Winnetou.

8. Valea Cântătoare

Trecu astfel mai mult de o jumătate de oră. Tensiunea din atmosferă crescuse asemenea celei din mințile și sufletele drumeților noștri. Printre tufe se auzea fâsâitul ușor, aproape imperceptibil, al vântului. Încetul cu încetul, bătaia lui se înteeți tot mai tare, lovind ramurile una de alta și iscând scânteii ușoare, multicolore.

Dintr-o dată deasupra lor, foarte departe, răsună un sunet profund, neobișnuit, ca de clopot. După aproximativ o jumătate de minut coborî tot mai aproape și, în cele din urmă, dispăru deasupra apei...

— Ce-a fost asta? întrebă New-Moon. Aici nu există biserici!

Dar se opri îndată, căci răsună un al doilea sunet, mult mai subțire decât celălalt. Părând că vine dintr-o trâmbiță enormă, crescú încet în intensitate, apoi descrescu și pieri treptat, diminuându-se. Nici un virtuoz n-ar fi reușit să-l imite.

— Aceasta este *Yalteh yuavh-kei*, vocea Văii Cântătoare, explică apașul.

— Asta e! aprobă Vânătorul de Urși. Ascultă!

Oftatul care plutea parcă prin aer deveni un sunet definit, dar, având timbrul tubului principal al unei orgi cu opt registre. Persistă un timp, apoi răsună un altul, mult mai dulce, mai îmbietor decât cel dintâi.

Acest straniu fenomen sonor era de natură să impresioneze sufletele sensibile, căci avea ceva înălțător și totodată trist, ca și cum toate acele vaiete și oftături, care de care mai sfâșietoare, n-ar fi fost decât vocile îndurerate ale văii, pe drept numită „cântătoare”.

Era de parcă un instrumentist gigant și invizibil și-ar fi încercat instrumentul, un instrument pe măsura talentului și a staturii sale.

Bărbații ascultau în liniște. Curenții de aer care treceau printre tufe purtau pe aripile lor gemete și tânguiri, care se succedau foarte rapid și erau de o naturalețe ieșită din comun. Între ele exista o armonie extraordinară. Aveau durate diferite. Cele joase, mai prelungi, se îmbinau cu cele înalte, mai scurte, și toate proveneau din aceeași gamă, formându-se, însă, mereu altfel.

Nu puteau fi comparate cu nimic. Nici un instrument nu poate produce o muzică de o asemenea gingășie, ieșită parcă din gâtul cel mai fragil, sau de pe buzele cele mai catifelate.

Erau dangăte puternice și deschise, care umpleau întreaga vale, urmate de suspine ușoare ce rămâneau să plutească deasupra, unificate într-un curent imens.

Cei care ascultau nu îndrăzneau să scoată nici o șoaptă. Până și mexicanii stăteau nemișcați, pătrunși de muzică. Se aflau sub imensa cupolă a cerului, ce părea că se sprijină de pereții verticali, stâncoși. Răsunau tunete, slobozite parcă de niște orgi invizibile, șopteau voci de înger, vuiau valuri izbite de stânci și clincheteau sferele înalte ale unei alte lumi, mai curată și mai bună... Toate astea ar fi înduioșat ființele cele mai dure, monștrii cei mai cruzi...

Cerul însuși parcă se înălțase, iar stelele clipeau micșorate de depărtări. Apoi apărură un disc luminos, portocaliu, de mărimea lunii pline. Inițial circumferința îi era strict delimitată. Părea că se mișcă încet pe cer, rupt din lumea stelelor, îndreptându-se înspre valea în care se aflau oamenii.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât se mărea mai tare, pierzându-și contururile. Apărură raze, ca niște fulgere, și o coadă mult mai luminoasă și mai vioaie ca a unei comete.

Sfera însăși nu mai era galbenă. Părea acum compusă dintr-un foc lichid, a cărui incandescență scânteia în toate culorile posibile. O puteai vedea mișcându-se în jurul propriei sale axe... sau cel puțin culorile sale învârtite

dădeau această impresie. Viteza ei de deplasare se mărea tot mai mult, pentru ca apoi să se oprească din zbor, câteva momente, chiar deasupra văii. Se auzi o bubuitură, ca și cum s-ar fi tras simultan mai multe salve de tun, sfera se sfărâmă în nenumărate așchii care în cădere își pierdură luminozitatea. Coada se mai putu vedea câteva secunde. În lac se auzi o plescăitură, iar stropii de apă fură împrăștiați în toate părțile, ca și cum ceva nespus de greu ar fi căzut din vârful unui turn. Toți cei prezenți se treziră udați din cap până în picioare.

Apoi, cerul deveni întunecat, mohorât. Apărură iarăși stelele și răsună din nou un sunet puternic, compus din mai multe octave suprapuse...

Toți erau tulburați, în afară de Winnetou, care își păstra liniștea și calmul obișnuit, de parcă nimic în lume nu l-ar fi putut speria.

— *Ku-begay*, sfera de foc, spuse el. Marele Manitu a aruncat-o din cer pe pământ.

— O sferă de foc? întrebă Blount. Da, era o sferă de foc. Dar i-ați văzut coada? Arăta întocmai ca un zmeu; era spiritul rău care-și face de cap la miezul nopții.

— Asta-i bună! răspunse apașul, îndepărtându-se.

— Da, el era! fu de aceeași părere Porter. Eu n-am apucat niciodată până acum să-l văd, dar i-am auzit pe alții povestind. Bunica mea l-a putut zări pătrunzând pe coșul unui vecin posedat de Satana, care își vânduse sufletul pentru bani.

— Nu mă faceți să râd, domnule! spuse Vânătorul de Urși. Nu mai suntem în evul mediu, când se credea în zmei și stafii, sau li se băga proștilor în cap această credință, numai și numai pentru ca ceilalți să profite cât mai mult de pe urma lor!

— Ceea ce era atunci, se mai poate găsi și azi. Sau vă credeți mai deștept decât mine? întrebă Porter, pe un ton ridicat.

— Ei bine, eu nu mă cred deloc mai cu moț decât alții. Atâta doar că, înainte, toate fenomenele care nu puteau fi explicate, erau considerate ca fiind lucrul dracului. Dar în prezent, slavă Domnului, știința a făcut atâtea progrese, încât putem renunța la serviciile lui Belzebut, precum și la poveștile bunicilor noastre.

— Așa deci! O-ți fi și dumneavoastră un asemenea „om de știință”?!

— Nici vorbă. Tot ce știu al naibii de bine e că sfera aceea nu era nici drac, nici spirit și nici un fel de altă plăsmuire fantastică!

— Atunci, ce-a fost?

— Nimic altceva decât un mic corp ceresc arzând, care, urmându-și traiectoria, a fost atras de forța de gravitație a pământului și a fost zdrobit de suprafața sa.

— Un corp ceresc? Deci o stea?! Cine v-a spus una ca asta?!

— Nimeni altul decât Old Shatterhand. Seara, lângă focul de tabără, am discutat deseori despre tot felul de fenomene aparent inexplicabile. El cunoaște dezlegarea fiecărui așa-zis „mister”. De altfel, n-ați văzut că aici a căzut ceva în apă?

— Am auzit, văzut și simțit. Toți am fost udați.

— Pesemne că Satana însuși s-a aruncat în lac și, cum am uitat de dânsul, probabil că s-a înecat.

— Nu s-a înecat. A plecat imediat spre iad.

— Probabil de teama guturaiului... acolo-și va putea usca în voie blănița... Dar, să lăsăm gluma la o parte. Dacă am putea scoate apa din lac, ar trebui să găsim pe fundul lui o gaură mare precum și o bucată din roca meteoritului.

— Piatră! Hm! Ne putea omorî!

— Așa este. Am avut noroc că a căzut în apă.

— Te pomenești că Old Shatterhand v-a explicat și proveniența sunetelor pe care le-am auzit mai înainte.

— N-am discutat niciodată despre *Yuavh-kai*, dar îmi aduc aminte că ne-a vorbit despre Pasul Sackbut, care se

află sus, în Munții Rattlesnake. Dacă vântul suflă direct în acea prăpastie adâncă și îngustă, se pot auzi sunete care par a fi scoase de un trombon. Strunga poate deveni instrumentul la care cântă vijelia.

— Explicația e cel puțin ciudată. Totuși, n-am de gând să mă cert cu dumneavoastră. N-aveți decât să credeți orice, iar eu îmi rezerv dreptul de a-mi menține părerea.

— Vânătorul de Urși are dreptate! zise căpetenia apașilor. Astfel de sunete răsună în multe văi și Winnetou a mai avut prilejul să vadă pietre pe care Marele Spirit le-a aruncat din cer. Bunul Manitu a hărăzit fiecărei stele un drum propriu. Dacă sfera de foc părăsește această traiectorie, ea e sortită distrugerii. Voi încerca să găsesc urmele pietrei în apă.

Rostise aceste cuvinte cu glas tare, apoi se îndepărtă, mergând de-a lungul apei și dispărând în beznă.

Ceilalți se așezară din nou, așteptându-l să se reîntoarcă. Nimeni nu scoase vreo vorbă, în afară de Martin Baumann care îi șopti încet părintelui său:

— Ce e cu Winnetou? Vorbea atât de tare, neobișnuit de tare, de parcă altcineva decât noi ar fi trebuit să-i audă vorbele. Nu cred c-a plecat să caute piatra.

— Bineînțeles, răspunse Vânătorul de Urși. Fac pariu că prin apropiere se află cineva care trage cu urechea, iar apașul, așa cum îl cunosc eu, l-a observat și vrea să pună mâna pe el. Să așteptăm!

Nu avură prea mult de adăstat. După câteva minute, în tufele din imediata lor apropiere, se produse un zgomot, de parcă un animal ar fi încercat să se elibereze dintr-o capcană. Apoi apăru Winnetou, care aducea cu sine un individ îmbrăcat în haine de indian.

Ce privire trebuie să aibă cineva care, pe o astfel de noapte, poate recunoaște în tufe un om care trage cu urechea! Și numai unul ca Winnetou ar fi putut să se apropie pe furiș de el și să îl prindă, fără ca acesta să poată opune vreo rezistență!

Noii veniți fură înconjurați pe dată. Prizonierul fusese înarmat cu un pumnal, care acum se afla la Winnetou. Firav și scund, cu obrazul bine camuflat de întuneric, nu izbutise totuși a rămâne neobservat de ochii ageri ai apașului, care vedea noaptea ca un huhurez și știuse de la bun început pe cine are în față.

— De ce tânărul meu frate roșu nu s-a apropiat deschis de noi? L-am fi primit prietenos.

Prizonierul nu răspunse. De aceea Winnetou continuă:

— Fratele meu este deci singur vinovat de cele întâmplate. Totuși, îi vom reda libertatea. Îi vom înapoia pumnalul și-i vom îngădui să se întoarcă printre ai săi, să le spună că sunt bine veniți și că se pot odihni aici.

— Uff! exclamă uluit ostaticul, apucându-și repede pumnalul. De unde știi că războinicii noștri se află prin apropiere?

— Winnetou nu mai este demult un puști neghiob...

— Winnetou, căpetenia apașilor! răsună vocea plină de mirare. Și tocmai tu îmi înapoiezi pumnalul? Crezi oare că sunt un apaș?

— Nu. Fratele meu nu poartă culorile războiului. Cu toate astea, presupun că este un fiu al comanșilor. Războinicii tăi au dezgropat oare securea războiului împotriva noastră?

— Vârfurile săgeților noastre sunt încă adânc înfipite în pământ, dar între voi și noi nu poate fi vorba de prietenie.

— Winnetou iubește pe toți oamenii, indiferent de numele sau culoarea lor. E de acord să aprindă aici un foc și să fumeze pipa păcii cu voi. El nu va întreba de ce frații tăi au venit în Valea Cântătoare, deoarece știe că oricine poposește aici, se oprește lângă această apă. De data asta au rămas mai jos și te-au trimis să afli ce se întâmplă aici. Nu-i așa?

— Da! încuviință comanșul.

— Dacă vei mai primi vreodată o asemenea misiune și, ascuns în tufe, va trebui să tragi cu urechea la războinicii

străini, strânge-ți pleoapele. Ochii te-au dat de gol. Cât de mare e numărul fraților tăi?

— De două ori zece.

— Atunci du-te la ei și spune-le că Winnetou și fețele palide îi așteaptă ca pe niște prieteni. Nu trebuie să le mărturisești că ai fost prins. Eu nu voi vorbi nimic despre asta.

— Bunătatea marii căpetenii îmi încălzește inima. Nu voi ascunde nimic din cele întâmplate. Astfel, frații mei vor fi convinși de bunele tale intenții. Și-apoi, să fii descoperit de ochiul lui Winnetou, nu-i deloc o rușine. Îți mulțumesc pentru sfat și te asigur că voi ține seama de el.

Cercul care se formase în jurul său se deschise, iar el se grăbi să plece.

Albii, în special cei doi mexicani, fură de părere că apașul dăduse dovadă de nechibzuință atunci când îi expusese unei cete de douăzeci de comanși, fără ca în prealabil să ia absolut nici o măsură de precauție.

— Winnetou știe întotdeauna ce face! Războinicii comanși se află în Valea Cântătoare, fiindcă nu departe de aici e înmormântată o mare căpetenie a lor. Probabil au de gând să meargă acolo pentru a-și cânta bocetele. Totuși, noi vom face un foc mare pentru a le vedea bine fețele și, pentru a fi mai siguri, nu-i vom primi aici, ci afară, în fața tufelor.

În timp ce făceau pregătirile, Winnetou îi atrase pe Vânătorul de Urși și pe fiul său ceva mai departe și le spuse cu o voce șoptită:

— Cele două fețe palide nu sunt ceea ce vor să pară. Sunt „vulturi ai deșertului” și plănuiesc să ne ucidă pe toți. Winnetou presupune că indienii comanși se îndreaptă către deșert. Mexicanii nu trebuie să afle asta. Bineînțeles, în partea cealaltă a văii nu se află nici un mormânt.

Nu mai continuă, deoarece îi văzu apropiindu-se pe ceilalți, care făcuseră focul suficient de mare ca lumina lui să pătrundă nu numai printre tufe, ci să ajungă chiar și

până deasupra. Toți își păstraseră armele, pentru a se putea folosi de ele, în cazul în care comanșii, contrar așteptărilor lui Winnetou, nu s-ar fi purtat prietenos.

În curând se auzi tropotul cailor. Cei așteptați se apropiară până la o mică distanță, unde se opriră, iar conducătorul lor descălecă și se apropie încet de cei care așteptau. Căpetenia apașilor se duse în întâmpinarea sa și îi întinse mâna:

— Războinicii comanșilor sunt bine veniți, zise el. Winnetou nu întreabă ce căutați aici. El știe că războinicii vor vizita mormântul căpeteniei, iar apoi se vor întoarce liniștiți la corturile lor.

Rostise aceste cuvinte cu glas tare, adăugă însă imediat în șoaptă:

— Fratele meu să spună ca mine. Am să vorbesc apoi cu el în taină!

Comanșul înțelese și răspunse cu voce tare:

— Mâna mea o strânge cu plăcere pe cea a lui Winnetou, care e cel mai mare războinic al apașilor, rămânând, totuși, o căpetenie care iubește pacea. Suntem de acord să fumăm pipa păcii cu el. Așa cum bine spuneai, nu ne aflăm într-o expediție de război, ci vrem doar să vedem mormântul căpeteniei noastre.

— Winnetou crede vorbele fratelui său și îl invită împreună cu războinicii săi la foc, să fumeze împreună pipa păcii.

Cei doi și-au dat mâna pecetluind astfel înțelegerea, lăsând să se vadă că indienii comanși au gânduri curate. Conducătorul lor o porni, împreună cu Winnetou, înspre focul de tabără. Fu urmat de oamenii săi care, mai întâi, se împrăștiară prin ierburile crescute în jurul lacului și își legară caii de țărugi, în așa fel încât aceștia să poată paște și bea după voia inimii. Apoi se apropiară, unul câte unul, de focul de tabără.

Locul liber dintre tufe și apă devenise destul de strâmt, așa că fură nevoiți să se așeze umăr lângă umăr, formând

astfel un cerc. În interiorul cercului ședeau Winnetou și căpetenia comanșilor.

Ultimul dintre indieni, care fusese mai mult timp ocupat cu calul său, se apropie de foc și, cum era de altfel firesc, înainte de a se așeza, se uită în jur. Când privirea îi căzu asupra fraților Pellejo, peste obrazul său întunecat trecu un fulger și strigă:

— Uff! *Aletehlkua ekkvan mava?*! ^[54]

Deoarece fiecare era ocupat să-și găsească un loc unde să stea cât mai bine, această exclamație nu fu auzită de toți. Conducătorul comanșilor însă tresări, se ridică repede și întreabă:

— *Hang thshtaha-nai?* ^[55]

— *He-ehlbak, enko-ola uah-tuhvua!* ^[56]

— *He-ehlbak hetetsha enuka?* ^[57]

— *Mava he-ehlbak kenklah!* ^[58]

Și, rostind aceste cuvinte, arată înspre mexicanii.

Deoarece toate aceste vorbe fuseseră rostite cu glas tare și mânios, toți cei prezenți deveniră atenți, iar la cuvintele *enko-ola uah-tuhvua* — vulturii deșertului Llano Estacado, comanșii săriră în picioare și puseră amenințător mâna pe pumnale. Situația nu mai era nici pe departe atât de pașnică ca la început.

Necunoscând dialectul comanșilor, tonkawah sau chiar moqui, alții nu pricepură nimic, dar, văzând fețele atât de mânioase ale pieilor-roșii, se ridicaseră, la rândul lor, punând mâna pe arme. Numai Winnetou rămase liniștit la locul său. Spuse pe un ton poruncitor:

— Frații mei să rămână liniștiți! Iar dacă lângă foc comanșii au zărit doi dușmani, pot fi siguri că noi nu avem nimic comun cu dânșii. Acești ticăloși nu merită să fie pricina unei vărsări de sânge. Ce are războinicul comanșilor de spus împotriva lor?

Vorbea în jargonul obișnuit al ținutului, compus din cuvinte spaniole, englezești și indiene. Războinicul întrebat răspunse folosind același limbaj, care putea fi înțeles de toți:

— Vânam sus, la apele Tovi-tshuna-ului, pe care alții îl numesc Râul Muștelor. Luasem urma a doi călăreți pe care îi zărisem stând sub niște copaci și m-am furișat pentru a trage cu urechea la discuția lor. Vorbeau despre deșert și despre marele convoi de fețe palide care aveau să treacă în următoarele zile prin Llano Estacado. Aveau de gând să-i atace și, din vorbele lor, am înțeles ca erau „vulturi”, lacomi, răi și, ca întotdeauna, gata să făptuiască orice ticăloșie pentru un pumn de bani sclipitori. Mă întrebam dacă trebuie să-iucid sau nu, când...

Winnetou îl întrerupse, fiindcă nu vroia ca cele spuse de indian să ajungă la urechile mexicanilor. Intervenii repede în povestea războinicului:

— Știu ce vrei să spui în continuare, fratele meu. Am auzit suficient. I-ai recunoscut pe acești oameni. Ești sigur că nu poate fi vorba de o greșeală?

— Ei sunt!

— Ce au de spus fețele palide față de această acuzație?

— Că e o minciună sfruntată, răspunse Carlos Pellejo. Noi nici n-am fost vreodată la Râul Muștelor!

— Ei sunt! strigă conducătorul comanșilor, noi...

— Fratele meu să mă lase să vorbesc, îl întrerupse repede Winnetou, pentru a nu-l lăsa să rostească ceea ce mexicanii nu trebuiau să afle.

Comanșul însă se supără că fusese întrerupt. Un asemenea comportament era împotriva tuturor regulilor de amabilitate și considerație ale indienilor. Nu era suficient de isteț ca să-și dea seama de cauză și ripostă mândros:

— De ce să nu vorbesc? Cine adăpostește ucigași este el însuși asemenea lor! Căpetenia apașilor ne-a atras pentru a ne trăda?

La auzul acestor cuvinte, Winnetou își lepădă toate armele și se ridică, zicând:

— A auzit vreodată fratele meu vorbindu-se despre Winnetou ca despre un trădător? Cuvântul apașului este ca stânca pe care îți poți construi un adăpost sigur. Fratele meu să-și păstreze armele și să mă urmeze! Am spus!

Părăsise cercul și trecuse încet de tufe, căutând zona liberă. Comanșul stătu o clipă pe gânduri, dar apoi îl urmă. Dincolo, Winnetou îl luă de braț. Se îndepărtară o bucată de loc, apoi Winnetou spuse:

— Fratele meu nu m-a înțeles. Winnetou poposea deja aici, când au apărut albi. I-am cercetat și am aflat că cei doi sunt „vulturi ai deșertului”. Sunt de acord cu cele spuse de războinicul comanșilor, dar nu vroiam ca acești șerpi veninoși să afle că voi vă îndreptați înspre deșert. Ar trebui să-i ucidem, dar mult mai bine va fi dacă-i vom lăsa deocamdată în viață. Vreau să le întărim convingerea că indienii comanși vor să treacă pe la mormântul căpeteniei lor. Mie, însă, fratele meu să-mi spună de ce-i urmărește...

Comandantul comanșilor înțelese, în sfârșit, și răspunse:

— Căpetenia noastră, Steaua-de-foc, a plecat împreună cu fiul său, Inimă-de-fier, înspre răsărit, către locuințele albilor. Intenționau să se întoarcă prin pustiu... Probabil au întâlnit convoiul albilor și au fost atacați de „vulturi”... altminteri n-ar fi întârziat atât. De aceea ne-am pregătit repede pentru a veni în întâmpinarea lor și a-i proteja. Cele două fețe palide au rămas în viață pentru a ne duce pe urma „vulturilor”. La râul Toyah s-au întâlnit cu alți patru albi, despre care credeam că sunt și ei „vulturi”. Acum te-am întâlnit pe tine. Ce ai de gând?

— Am să călăresc cu voi. Aștept și eu prieteni care trebuie să vină prin deșert și care, probabil, nu știu nimic de planurile „vulturilor”. Vizuina tâlharilor se află în Murding-Bowl, dar, fiindcă nu știm unde se află acest loc, îi vom lăsa pe cei doi mexicani să scape, iar ei ne vor conduce acolo, fără să-și dea seama. Vor fi călăuzele noastre.

— Cine sunt cei pe care îi așteptați?
— Old Shatterhand, împreună cu alte fețe palide.
— Old Shatterhand, vestitul războinic al albilor?! Și vrei să mergem cu tine?

— Winnetou te roagă chiar. Se pare că ceata mereu împrăștiată a „vulturilor” se adună de data asta pentru a da o mare lovitură. Trebuie să profităm de ocazie și să-i distrugem pentru totdeauna. Presupun că...

În tufe se auziră țipete și strigăte, urmate de câteva focuri de armă, iar în partea opusă a taberei se auzi deodată tropotul unor cai care se îndepărtau.

Cele două căpetenii se repeziră într-acolo, pătrunzând prin măraciniș. Nimeriră într-o vânzoleală cumplită, căci comanșii se repeziseră deja la caii lor. Încălecaseră și erau pe punctul de a pleca în graba cea mai mare. Mexicanii nu puteau fi zăriți nicăieri. New-Moon, Porter, Blount și Falser stăteau și nu știau ce să facă. Numai Vânătorul de Urși și fiul său rămăseseră liniștiți lângă foc. Cel dintâi îi spuse lui Winnetou:

— Indivizii au dispărut!
— Cum s-a întâmplat? Întrebă apașul.
— Au sărit dintr-o dată în picioare și au încălecat atât de iute, încât n-am apucat nici măcar să punem mâna pe puști, darmite să mai și tragem... După toate aparențele, aveau de gând s-o șteargă încă înaintea sosirii comanșilor. Caii lor erau liberi.

— Lăsați-i să plece, căci se îndreaptă spre pieire, împreună cu toți tovarășii lor. Fiii comanșilor să descălece și să rămână pe loc! Când vor miji zorii, vom părăsi împreună Valea Cântătoare, în căutarea vulturilor mârșavi ai deșertului!

9. Fără mască

*„My darling, my darling
My dear, my dear
My joy and my smile,
My pain and my tear...”*

Cam așa răsunau cuvintele vechiului cântec de leagăn... Ramurile migdalilor și ale dafinilor de prin apropiere păreau că se mișcă în ritmul melodiei, iar sumedenia de colibri strălucitori zburdau ca niște scântei de jur-împrejurul bătrânei negrese care stătea pe malul apei.

Razele soarelui ce abia răsărise scăldau într-un șuvoi de briliante atât vulturul imperial, ce se rotea în înaltul cerului, cât și caii care pășteau pe mal, ori sturzii veseli de pe ramurile unui chiparos din împrejurimi.

Deasupra frunzișului unor palmieri scunzi, care se oglindeau în apă, se înălțau sicomori și cedri înalți, la umbra cărora mii de libelule, strălucind în toate culorile, vânau muște și alte insecte mici.

Atât pereții căsuței, cât și acoperișul acesteia erau complet acoperite de ramurile bogate ale unei pasiflore albe cu fire roșii. Fructele ei galbene, asemănătoare cu ouăle de găină, străluceau prin frunzișul bogat.

Peste tot domnea o abundență tropicală, potrivită mai degrabă cu văile din sudul Mexicului sau cu peisajul bolivian... Nimeni n-ar fi putut crede că această căsuță, așezată pe malul unei ape și invadată de ramurile pasiflorei, se afla nici mai mult, nici mai puțin decât în mijlocului temutului deșert Llano Estacado... Iar lacul nu era altul decât oaza aceea atât de tainică, despre care se vorbea pretutindeni și pe care nu apucase nimeni s-o vadă vreodată.

Negresa care cânta avea privirea ațintită asupra unei fotografii vechi, pe care o ținea în mâini, sărutând-o din când în când cu buzele ei ofilite.

Multe, foarte multe lacrimi căzuseră pe fotografie, și tot atâtea sărutări o șterseră în asemenea măsură încât doar un ochi foarte ager mai putea recunoaște pe cine reprezenta acea poză. Era o femeie cu un negrișor în brațe. Capul lui, însă, lipsea cu desăvârșire din imagine, șters de sărutări, spălat de lacrimi...

— Tu ești Bob al meu, cel drag și bun! suspina ea cu duioșie. Stăpâna a fost bună și dragă, dar când ea a murit, stăpânul cel rău l-a vândut pe micuțul Bob, oricât de mult a plâns atunci Sanna, și oricât l-a rugat, el a plecat călare și l-a luat pe micuțul Bob cu dânsul. Și-acum mama Sanna are numai o poză a lui Bob, pe care a păstrat-o chiar când a fost vândut, și a luat-o cu sine chiar și când bunul stăpân Bloody-Fox a adus-o aici, în mijlocul deșertului, și o va păstra până când bătrâna Sanna va muri și n-o să-l mai revadă pe Bob, care, probabil, între timp s-a făcut un negru mare și puternic și care n-a uitat-o nici el pe buna și draga lui mamă Sanna... O, dragul meu, bunul meu, scumpul meu Bob!

Se întrerupse și-și ridică fața acoperită în întregime de părul alb care contrasta ciudat cu negrul feței. Ascultă cu atenție. Se auzeau pașii cuiva care se apropia. Se ridică, vârî fotografia în buzunarul rochiei și exclamă:

— O, sfinte Iisuse, cât de mult se bucură Sanna! Bunul Bloody-Fox se află din nou aici. Sanna o să-i facă o friptură și un cozonac cu porumb!

Se grăbi înspre căsuță și, foarte curând, printre pomi își făcu apariția însuși stăpânul micuței ferme. Era foarte palid și ostenit, iar calul îi șchiopăta, plin de spume.

— O, ce bucurie mare! îl luă în primire bătrâna. Sanna aduce imediat mâncare, Sanna prepară imediat!

— Nu, Sanna, răspunse el, descălecând. Înainte de orice altceva, umple toate burdufurile cu apă. Toate! Toate! E cel

mai important lucru ce trebuie făcut acum.

— De ce burdufuri? Pentru cine? De ce nu mănâncă domn' Fox? Trebuie să aibă o foame mare!

— Într-adevăr, mi-e foarte foame, dar îmi voi lua singur ce-mi trebuie! Tu trebuie să umpli burdufurile, căci voi pleca imediat la drum.

— O, sfinte Iisuse! Plecați deja din nou? De ce o lăsați pe sărmana bătrână Sanna mereu singură în marele și întinsul deșert?

— Pentru că altfel, un întreg convoi de emigranți va pieri. Oamenii aceștia au fost păcăliți de „vulturi” și acum întreaga caravană se află în mare primejdie...

— De ce dom' Fox nu le-a arătat drumul cel bun?

— Nu mă puteam apropia de dânșii, nu puteam risca să fiu la rândul meu prins și ucis...

— Dar atunci bieții emigranți vor fi omorâți?

— Nu. Dinspre nord se apropie vânători iscusiți și puternici, iar eu contez pe ajutorul lor. Însă nimeni și nimic nu le va putea fi de folos, dacă nu vor avea apă. Chiar eliberați din ghearele „vulturilor”, chinurile cele mai cumplite îi așteaptă, iar setea cea mare îi va decima unul câte unul... Deci, apă, Sanna, apă, apă, apă! Repede! Voi încărca toți caii cu burdufuri. Cel negru, însă, e mult prea ostent și va rămâne aici.

Fox se îndreaptă spre căsuță și intră prin ușa încadrată de flori. Interiorul avea o singură cameră. Pereții erau construiți din trestie și mâl, fiind acoperiți cu iarbă uscată. Deasupra sobei din lut se afla un coș sub care atârna un ceaun. Fiecare din cei trei pereți era prevăzut cu o fereastră.

Sub acoperiș atârnavă bucăți de carne afumată, iar pereții erau împodobiți cu tot felul de arme obișnuite pentru Vestul Sălbatic. Podeaua era acoperită cu blănuri. Cele două paturi care se aflau în încăpere erau confecționate din curele, prinse de stâlpi, acoperite cu blănuri de urs. Lucrul cel mai de preț din întreaga odaie

era blana stufoasă a unui bivol alb, la care se păstrase și craniul. Blana era atârnată în partea opusă ușii. De-o parte și de alta a ei, Fox înfipsese în perete peste douăzeci de pumnale. În prăselele lor de lemn sau os erau sculptate diferite semne.

Toată mobila din căsuță era o masă, două scaune și o scară ce se înălța până la acoperiș.

Tânărul se apropie de blană, o mângâie și mormăi:

— Masca „spiritului” și, de jur-împrejurul ei, pumnalele ucigașilor... deja sunt douăzeci și șase. Când îl voi descoperi, însă, pe acela pe care-l caut? Poate că niciodată! Și totuși, încă nu mi-am pierdut speranța... mișelul ăla va fi chemat de propria-i conștiință la locul nelegiuirilor sale. Dar, acum ar trebui să mă odihnesc puțin.

Se culcă într-unul din paturi și închise ochii, dar nu pentru a dormi. O înlănțuire de imagini, mereu aceleași, începură să-i chinuie mintea și sufletul, ca de fiecare dată când încerca să ațipească.

După o jumătate de oră, intră și negresa, spunându-i că umpluse toate burdufurile. Se ridică și dădu la o parte una din blănuri. Dedesubt se afla o ascunzătoare din care scoase o lădiță acoperită cu un capac de tablă. După ce-și umplu săculețele care-i atârnavă de centură cu muniție, urcă scara pentru a-și lua carne. Apoi ieși afară, pentru a se îndrepta înspre malul lacului, unde găsi cele opt burdufuri mari, din piele, pline cu apă. Erau legate două câte două, cu o curea lată. Cu ajutorul lor, Bloody-Fox salvase nu o dată viețile unor călători, altfel sortiți pieirii.

Pe malul lacului pășteau cinci cai. Scoase șaua de pe spinarea calului negru, obosit, și înșeuă un altul. Ceilalți trebuiau să transporte burdufurile care erau așezate astfel încât să atârne la dreapta și la stânga animalului, cureaua cea lată fiindu-i trecută peste spinare. Caii împovărați erau legați într-un lanț, hamurile unuia fiind prinse de curelele din spate ale celui alt. Primul din șir era cel de călărie, pe care încăleacă Bloody-Fox.

Sanna îl ajută cu pricepere. Era limpede că nu făcea asemenea preparative pentru prima oară. Apoi zise:

— Dom' Fox abia a sosit, și-acum pleacă iar într-un loc primejdios... Dacă într-o bună zi va fi împușcat, ce se va întâmpla cu săraca, bătrâna Sanna?

— Mă voi întoarce, răspunse el, fii fără nici o grijă, căci viața mea se află sub ocrotire. Altminteri, aș fi pierit de mult, poți să mă crezi!

— Dar Sanna e mereu atât de singură! Nu poate schimba cu nimeni vreun cuvânt, căci e înconjurată doar de cai, sau papagali și n-are decât poza micuțului Bob.

— Poate că de data asta, când mă voi întoarce, voi aduce și câțiva oameni cu mine. Mă întâlnesc cu prieteni cărora îmi va face plăcere să le arăt casa mea, cu toate că până acum am păzit taina cu strășnicie. Printre ei se află și un negru, pe care-l cheamă Bob, întocmai ca pe iubitul tău băiat.

— Negrul Bob?! O, Iisuse, Iisuse! Dar pe mama lui n-o cheamă oare Susanna, ca pe mine, Sanna?

— Asta n-o mai știu.

— A fost cumva vândut în Tennessee și dus în Kentucky?

— Nu l-am întrebat.

— Te pomenești că e chiar băiatul meu!

— Nu, Sanna, n-are nici un rost să te amăgești zadarnic, însă, dacă-l voi lua cu mine, vei putea să-l întrebi singură tot ce-ți trece prin cap. Acum, rămâi cu bine și ai grijă de calul negru!

— Cu bine, domnule! O, Iisuse, Iisuse, Sanna a rămas din nou singură! Dar îl va aduce pe negrul Bob, îl va aduce...

Fox îi zâmbi prietenos și porni la drum greu, cu toți caii după sine. În curând se făcu nevăzut printre copaci.

Chiparoșii, cedrii și sicomorii care se găseau pe malul apei erau destul de bătrâni, migdalii și dafinii însă erau plantați chiar de el, la fel și păduricea de castani și portocali prin care călărea. Urma o centură foarte densă de

tufe puse acolo în calea nisipurilor purtate de vânt, în așa fel încât ele să nu poată pătrunde până la oază. Tânărul săpase de asemenea șanțuri înguste dinspre lac, pentru a asigura irigarea solului. Acolo unde umezeala dispărea din pământ, apăruseră un soi de cactuși târâtori care făceau trecerea către suprafața golașă, lipsită de vegetație, a deșertului Llano Estacado.

Ajuns aici, unde se putea mișca ceva mai repede, Bloody-Fox impuse caravanei sale un mers mai rapid, astfel încât imaginea lui se micșoră din ce în ce, până ce ochii Sannei îl mai percepură doar ca pe un punct care dispăru și el, curând după aceea.

Nu prea departe de căsuță, o trupă de călăreți înainta prin deșert, dinspre nord-vest, înspre nord-est. În frunte călăreau Winnetou, împreună cu șeful de trib al comanșilor, urmați de Vânătorul de Urși și fiul său, Martin. Convoiul era întregit de New-Moon, Porter, Blount și Falser, care mergeau umăr la umăr, și încheiat de războinicii comanși.

Călăreau în tăcere, ca și cum însăși viața le-ar fi fost amenințată de fiecare sunet, voit ori întâmplător, pe care l-ar fi scos. Ochii celor din urmă iscodeau în stânga și-n dreapta suprafața întinderii de nisip.

De cele mai multe ori, însă, privirile lor se opreau asupra celor doi conducători și în special asupra lui Winnetou, care se așezase în șa astfel încât să poată vedea foarte bine urma lăsată de frații Pellejo în drumul lor înspre Murding-Bowl.

La un moment dat, apașul își opri calul și descălecă. În nisip se puteau observa mult mai multe urme decât cele care putuseră fi distinse până acum, dar adevărata ciudățenie consta în faptul că ele sugerau un carusel, de parcă nenumărați călăreți s-ar fi învârtit, pur și simplu, pe loc, în cerc. Tot acolo, se puteau zări și urme lăsate de picior, de parcă oamenii descălecaseră, uneori, pentru a putea cerceta mai bine împrejurimile.

Toți ceilalți se opriă iar Winnetou începu să cerceteze fiecare palmă de pământ cu mare atenție. Apoi, porni înainte, încet și foarte aplecat în față, cu ochii mișiți, atent la cine știe ce indicii, doar pentru el vizibile... După ce se întoarse, îi vorbi căpeteniei comanșilor, dar toți îl putură auzi:

— Aici, cele două fețe palide au găsit o urmă și au descălecat pentru a o putea cerceta. Ea a fost lăsată de cinci cai legați unul de celălalt. Dacă ar fi fost vorba de mai mulți călăreți, caii ar fi fost liberi, deci e limpede că întregul convoi era format din cinci cai și un singur om, călărind în frunte. El a trecut pe aici acum trei ore, iar mexicanii noștri i-au adulmecat urma cu o oră mai târziu. Frații mei pot vedea că amprente sunt încă proaspete.

Căpetenia comanșilor, care descălecaser și cercetaser la rândul său împrejurimile, fu de aceeași părere cu Winnetou. Descălecă și Baumann, Vânătorul de Urși. Aplecat mult deasupra pământului, procedă întocmai ca predecesorul său, numai că, în cele din urmă, se îndepărtă mult mai mult înspre dreapta, se opri într-un anumit loc, ghemuindu-se, ca și cum ar fi vrut să cerceteze ceva și, după un răstimp, îl chemă cu un semn pe Winnetou, spunându-i:

— Călărețul a descălecat aici. De ce oare?

Apașul studie locul și răspunse:

— După cum se poate vedea, e vorba de o față palidă, un om tânăr care, până aici, a pierdut apă. S-a oprit aici pentru a astupa butoiul sau burduful pe care îl transporta.

— Fratele meu roșu crede că era vorba despre un singur butoi sau burduf?

— Numai dintr-unul singur a curs, omul avea însă opt. Cei patru cai erau încărcăți cu câte două burdufuri...

— De ce, însă, atâta apă?

— Probabil se îndreaptă înspre un loc unde mulți au nevoie de apă. Poate fi un „vultur” care vrea să ajungă la cuibul celorlalte păsări de pradă sau, dimpotrivă, un om

cinstit care vine în ajutorul altora, necăjiți, despre a căror existență noi nu știm nimic.

— Poate că face parte din convoiul de albi care urmează să fie atacat.

— Cred că fratele meu a presupus adevărul. Vom încăleca din nou și vom porni după dânsul cât se poate de repede.

Zis și făcut. Începură să galopeze, dar nu înspre nord-est, ca până acum, ci cu precizie înspre nord.

Nu exista nimic altceva decât nisipul. Din când în când doar ajungeau într-un loc în care ieșea la iveală roca golașă. În rest, părea că solul deșertului a fost fundul unui mare lac, secăt cu sute sau chiar mii de ani în urmă. Câteodată, în dreapta și în stânga liniei orizontului, se puteau observa dungi maronii sau gri. Erau zone întinse, acoperite cu cactuși, prin care nimeni nu putea pătrunde.

Apoi, urmele deveniră din ce în ce mai proaspete, ceea ce era un semn sigur că se apropiau de țintă.

Spre sfârșitul după-amiezii, mica trupă ajunsese într-un loc în care urmele se înmulțeau iarăși. Winnetou descălecă pentru a cerceta. Merse un timp înspre nord, apoi reveni și o luă înspre est. După ce se alătură celorlalți, stătu o vreme pe gânduri, încercând să pună cap la cap datele dobândite în urma investigațiilor.

— Omul cu apa a mers exact înspre nord, zise el până la urmă. Frații mexicanii au stat aici și s-au gândit dacă să-l mai urmărească sau nu. În cele din urmă au apucat-o spre răsărit. Pe cine să urmărim?

— Fratele meu va fi cel ce va hotărî încotro ne vom îndrepta, răspunse conducătorul comanșilor.

— Cei către care merge tânărul se află la nord. El e un om bun, deoarece urma să se deosebește de aceea a mexicanilor. Am putea pleca după el, pentru a-l preveni. Deoarece însă fețele palide s-au îndepărtat atât de brusc de drumul său, Murding-Bowl trebuie să se găsească pe undeva prin apropiere. Tâlharii vor să ajungă acolo pentru

a le povesti celorlalți „vulturi” despre ciudatul personaj care transportă apă. Se vor grăbi să-l ajungă din urmă și să-l împiedice să-i găsească pe aceia pe care are de gând să-i salveze. Și noi ne vom duce de asemenea înspre Murding-Bowl. Este fratele meu roșu de acord să pornim pe urma lăsată de cei doi mexicani?

Comanșul încuviință, iar Winnetou o luă înainte înspre est. Cu un oarecare efort, el și tovarășii săi i-ar fi putut ajunge pe cei doi, dar nu asta aveau de gând. Ei doreau cu orice preț să afle cuibul „vulturilor”, vroiau neapărat să vadă ascunzătoarea tâlharilor. De aceea, deocamdată, își adaptară iuțeala vitezei de mers a celor urmăriți.

Între timp, la o distanță ceva mai mare decât aceea care putea fi parcursă de-a lungul unei zile de la căsuța lui Bloody-Fox, un convoi lung înainta anevoie prin nisipul adânc al deșertului. Erau douăzeci de care cu boi care mergeau unul după altul, la distanțe relativ mici între ele și care erau însoțite de călăreți înarmați.

Carele erau de o construcție solidă și, datorită încărcăturii lor mari, se mișcau extrem de încet, cu toate că fiecare era tras de șase sau opt boi. Animalele erau extenuate, chiar și caii se aflau într-o stare jalnică, părând că în fiecare clipă sunt gata-gata să se prăbușească. Limbile le atârnavă și se târau pas cu pas, iar mușchii picioarelor li se înmuiaseră din pricina mersului.

Căruțașii înaintau poticnit pe lângă boi... Capetele le erau aplecate și abia mai aveau putere să mânuiască bicele lungi și grele, pentru a-și îndemna animalele la un ultim efort. Oameni și dobitoace făceau impresia unei caravane destinate pieirii. Guralivul avocat Gibson, care se alăturase împreună cu tovarășii săi acestui convoi, era cel mai deznădăjduit dintre toți.

Doar calul conducătorului, care călărea în fruntea convoiului, arăta prospețime în mișcări, fără să dea nici cel mai mic semn de oboseală. Călărețul, în schimb, era aplecat în față, ca toți ceilalți, părând că suferă de foame și

de sete. Dar dacă vreo femeie sau vreun copil dintre cei aflați în căruțe scotea vreun geamăt sau vreun oftat de jale, trupul i se îndrepta în șa, ochii îi scânteiau înveseliți, iar mușchii din jurul gurii, lipsită parcă de buze, îi încremeneau într-un rictus diabolic de satisfacție.

Omul purta un costum de piele și o pălărie cu boruri largi, dar obrazul și ochelarii săi nu se prea potriveau cu aspectul general. Cititorul și-a dat, probabil, seama că nu era altul decât Tobias Preisegott Burton, evlaviosul misionar al mormonilor. Se tocmise călăuză pentru caravană și, în această calitate, își dădea toată silința să-i conducă pe cei care-i fuseseră încredințați la pieire sigură.

Călărețul din frunte tocmai dădea pintoni calului pentru a se apropia de Burton. Depunând un efort ieșit din comun, el îi spuse acestuia:

— Așa nu se mai poate! Nimeni n-a mai primit de altăieri vreun strop de apă, fiindcă trebuia să păstrăm totul pentru animale. Apă nu mai e însă deloc de ieri dimineață, când lichidul din ultimele două butoaie s-a scurs în mod cu totul inexplicabil.

— Căldura e de vină, explică Burton. Deformate de arșiță, doagele butoaielor nu mai puteau opri apa să se scurgă...

— Nu, cauza nu poate fi asta. Am cercetat butoaiile. Atâta timp cât se mai găsește măcar un litru de apă, doagele opresc scurgerea. Dar ele au fost astfel găurite încât peste noapte toată apa s-a scurs încet și pe neobservate. Cineva ne dorește pieirea.

— Imposibil. Cel care ar vărsa apa ar fi el însuși destinat pieirii.

— M-am gândit și eu la asta, totuși adevărul nu poate fi altul... Până acum am tăcut, pentru a nu mări îngrijorarea, dar, în secret, i-am observat pe toți cu mare atenție. N-am putut găsi nici un vinovat. Animalele de-abia se mai pot târî și în curând vor cădea secerate de sete... Femeile și copiii strigă zadarnic după apă, dar nu mai există de mult nici o

picătură... Uitați-vă la cer! Vulturii se rotesc deja pe deasupra caravanei, de parcă ar ști că vom deveni în curând prada lor. Sunteți sigur că ne aflăm pe drumul cel bun?

Burton însuși fusese cel care, cu o noapte înainte, găurise butoaiele, dar numai după ce băuse pe săturate și și adăpase și calul. În plus, umpluse butelcuța metalică, înfășurată cu grijă într-o blană, care era acum fixată în partea din spate a șei. Astfel putea ca, la lăsarea întinericului, să-și reîmprospăteze în taină forțele, atât el cât și calul său...

— Bineînțeles! răspunse, arătând marcajele care erau înfipite din loc în loc în nisipul deșertului. Puteți vedea și dumneavoastră jaloanele pe care le urmăm. Ne putem bizui pe ele.

— Sunteți sigur? Știm cu toții că „vulturii deșertului”, pentru a rățăci călătorii, obișnuiesc să modifice aceste marcaje, osândindu-i la moarte pe cei astfel păcăliți.

— Da, asemenea lucruri se întâmplau cu ani în urmă, dar acelor tâlhari li s-a venit de hac, deșertul nemaifiind bântuit acum decât de adevărații vulturi, cu nimic mai puțin hrăpăreți și prădalnici... În plus, eu cunosc acest ținut foarte bine și știu sigur că ne aflăm pe direcția cea bună

— Azi-dimineață spuneți că ne aflăm într-o porțiune groaznică a deșertului. De ce marcajele au fost fixate exact pe aici? De ce n-am străbătut și noi una din acele suprafețe întinse, acoperite cu cactuși, ale căror fructe ar fi asigurat apa atât pentru noi cât și pentru animale?

— Ar fi fost un ocol prea mare. Pentru a vă liniști țin să vă spun însă că, în cazul în care ne grăbim puțin, putem adăsta spre seară în apropierea unei astfel de suprafețe acoperite cu cactuși. Măine vom ajunge la o oază și chinurile tuturor vor lua sfârșit.

— Să ne grăbim! Dar vă puteți da și singur seama că animalele abia se mai pot ține pe picioare!

— În acest caz va trebui să ne oprim, pentru a le lăsa să se odihnească.

— Nu, nici asta nu e cu putință! Căci odată oprite, nu le vom mai putea urni. Trebuie să mergem întruna, până la cactușii despre care vorbeați.

— Cum doriți dumneavoastră, domnule! Nici eu nu sunt scutit de chinuri, dar, spre marea mea ușurare, am constatat de curând că nu de mult au mai trecut și alții pe aici. Priviți urmele de colo! Sunt sigur că au fost lăsate de un grup mare de călăreți și sunt sigur că nici ei nu s-ar fi avântat pe aici, dacă n-ar fi știut că acesta este drumul cel bun. Așadar, n-avem de ce să ne temem. Măine, toate astea vor aparține trecutului!

Vorbind astfel, Burton avea, în felul său, dreptate. El înțelegea iminența atacului pe care tovarășii săi îl pregătiseră atât de minuțios, iar faptul că grupul de călăreți despre care pomenise era format tocmai din „vulturii” prădalnici, că ei schimbaseră dinadins marcasele, orientându-le într-o direcție greșită, îl făcu să surâdă tainic. Se bucura pe ascuns și fiindcă celălalt părea să se fi liniștit la auzul cuvintelor sale.

Între căsuța lui Bloody-Fox și Murding-Bowl se întindea o suprafață lungă, și la fel de lată, acoperită cu cactuși atât de deși încât nici un cal sau călăreț nu putea pătrunde pe acolo. Bloody-Fox nu explorase niciodată această zonă și nu ajunsese niciodată în apropierea văii. Se mulțumise mereu să gonească de-a lungul marginii vestice a câmpului de cactuși, înspre nord. Dacă ajuns la marginea nordică ar fi cotit vreodată spre răsărit, ar fi descoperit cu siguranță adâncitura din care li se trăsesese atâtor oameni pieirea. Știa că cei ce aveau nevoie de ajutorul său se află la nord-est și, după ce depăși câmpul, porni într-acolo.

Soarele ardea dogoritor. Simțea căldura pătrunzându-i prin îmbrăcăminte și-și îmboldea neconținut caii transpirați, fără să le acorde nici un moment de răgaz. Cerceta întruna orizontul și înainta cât putea de repede.

La nord-est, unde cerul părea să se unească cu pământul, apărură, la un moment dat, câteva puncte întunecate, răzlețe. Dădu pîteni calului său, iar ceilalți, împovărați de burdufuri, fură îndemnați cu strigăte puternice. Animalele îl purtau ca pe o furtună peste suprafața deșertului.

După o vreme își dădu seama că punctele erau formate din călăreți și nu din căruțe, dar rămase pe mai departe încredințat că în fața sa se afla o avangardă a emigranților. De aceea își păstră direcția inițială și se grăbi să ajungă la ei.

Abia după ce se apropiase suficient de mult, i se păru ciudat nu doar numărul mare al călăreților, ci și comportamentul lor. Ei îl observaseră, de asemenea, dar nu-l așteptară nemișcați, ci se împărțiră în trei grupe. Un grup rămase pe loc, iar celelalte se împrăștiară în toate părțile, apropiindu-se de Fox, ca și cum ar fi dorit să-l înconjoare și să-i taie orice posibilitate de retragere. Se ridică în șa și cercetă cu atenție situația.

— Dumnezeule! exclamă. Sunt peste treizeci de inși. O avangardă a emigranților nu poate fi atât de puternică! Au animale de transport cu ei, încărcate cu indicatoare. Pe toți dracii! Sunt „vulturii deșertului”, iar eu era cât pe ce să intru în ghearele lor! Au de gând să pună mîna pe mine. Sunt prea mulți, deci trebuie s-o șterg cumva, cât mai repede!

Întoarse și goni înapoi. Datorită cailor obosiți, legați în urma lui, nu se putea îndepărta de-ajuns de repede. Urmăritorii se apropiau tot mai mult. Își îndemnă calul din răspuțeri, dar acesta era stânjenit de cei din urmă, care începeau să se opună, zbatându-se în hățuri și zvârlind din copite în toate părțile. Micul grup se opri și urmăritorii avură ocazia de a se apropia până la o bătaie de pușcă. În acel moment, cureaua care lega calul lui Bloody-Fox de primul cal ce transporta burdufurile se rupse, iar cei patru

armăsari încărcăți cu apă o luară la goană într-o altă direcție.

— Sunteți pierduți, iar apa la fel! exclamă, scrâșnind, Bloody-Fox. Dar, cel puțin, îmi voi lua plata imediat înapoi.

Își liniști calul și îl opri. Duse pușca la ochi și trase — o împușcătură și încă una... primii doi urmăritori se prăvăliră pe nisip.

— Așa, acum înainte! Sper că nu vor mai îndrăzni să se apropie prea mult de mine. Iar pentru cei însetați nu mai pot face nimic altceva decât să pornesc în căutarea lui Old Shatterhand și să-i cer ajutorul!

Rosti mânios aceste cuvinte și se îndepărtă în goană înspre nord. „Vulturii” îl mai urmăriră o bucată de drum, scoțând strigăte de furie, însă, după ce se lămuriră că fugarul lui Bloody-Fox era mai bun decât al lor, se întoarseră la locul în care zăceau cei doi împușcați.

La aceeași distanță de la casa lui Bloody-Fox, dar înspre nord, se afla un alt grup de călăreți care mergeau pe urmele adânc săpate în nisipul moale de convoiul „vulturilor deșertului”. Tâlharii mergeau în aceeași direcție cu caravana și scoteau marcajele înainte de a sosi aceasta, punându-le astfel încât bieții oameni să fie conduși direct la Murding-Bowl.

Old Shatterhand călărea în față, cu Inimă-de-fier alături, tânărul comanș. Erau urmați de Hobble-Frank și Dick Rotofeiul, apoi de Pitt, Fred și Bob. Cei dintâi călăreau în tăcere, fără a scăpa urma din ochi. Restul erau mult mai puțin tăcuți, iar Frank era de-a dreptul zgomotos. Discuția se purta în jurul unui subiect mult drag inimii sale și asupra căruia omul ce-l însoțea părea să fi fost de cu totul altă părere.

— În probleme științifice te găsești mereu pe o cale greșită, s-ar putea spune chiar că te-ai rătăcit de potecă. O astfel de părere e de-a dreptul inadmisibilă!

— Dar atunci spune-ne explicația ta! îl îndemnă Dick, râzând.

— Nici prin cap nu-mi trece!

— De ce?

— Pentru că, după Celsius, ai deveni mai isteț cu câteva grade și nici n-ai fi măcar recunoscător pentru asta.

— Mărturisește, mai degrabă, că nici n-ai vreo explicație!

— Oho! Decât să crezi așa ceva despre mine, prefer să-ți luminez mințile! O astfel de sferă luminoasă își datorează existența unei combinații sulfuroase dintre fosfor și iască. Uneori...

Fu însă întrerupt de o exclamație a lui Old Shatterhand, care arăta cu mâna întinsă înspre sud:

— Priviți acel călăreț care se apropie în goană! Să străbați singur aceste ținuturi este o dovadă de curaj și presupune o excelentă cunoaștere a deșertului.

— Cine ar putea fi? întrebă Fred. Pare cât se poate de grăbit.

Old Shatterhand își opri calul și scoase dintr-un buzunar al șei binoclul, îndreptându-l înspre străin.

— Mi se pare că e chiar Bloody-Fox, despre care mi-ați povestit atâtea! Să-l așteptăm aici!

Nu trecu mult și Fox îi recunoscă la rândul său. Făcu un gest larg de salut și le strigă de la depărtare:

— Mare noroc am avut întâlnindu-vă, domnilor! Am nevoie urgentă de ajutor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Old Shatterhand.

— După toate probabilitățile, un convoi format din emigranți germani va fi atacat noaptea asta de către „vulturi”.

Rostind aceste cuvinte, se apropie de ceilalți, își struni calul și dădu mâna cu dâșii.

— Presupun că sunt totuna cu indivizii pe care-i căutăm și noi. Unde se află?

— Înspre sud-est și par să se îndrepte exact către marele câmp de cactuși.

— Care câmp?

— Cel mai mare din întregul deșert. Am numărat peste treizeci de „vulturi”, din care am împușcat doi. Au schimbat marcajele și le orientează către suprafața acoperită cu cactuși. O trecere printre ei fiind imposibilă, este foarte probabil că aici urmează să fie lichidați.

— Cât mai avem de călărit până la ei?

— În galop, ceva mai mult de trei ore.

— Ei bine, ce mai așteptăm?! Putem discuta foarte bine și pe drum.

Micul grup începu să gonească precum o furtună. Bloody-Fox se ținea aproape de Old Shatterhand și îi povestea acestuia întâlnirea sa cu tâlharii și pierderea celor patru cai care cărau apă. Vânătorul îl privi atent, apoi întrebă surâzând:

— Așadar aveți cinci cai, Fox? Hm! Aici, în mijlocul deșertului?

— Vă cunosc, domnule Shatterhand, și am încredere în dumneavoastră... De altfel, sunt sigur că și în alt mod ați fi intuit legătura dintre mine și Fantoma din Llano Estacado. În curând veți vedea și cuibul meu de stafie. În fine, nu voi mai fi nevoit să joc teatru... și nădăjduiesc că împreună vom izbuti să nimicim această bandă de ucigași. Mie-mi trebuie unul singur... îl caut de-o viață!

— Cine știe pe unde i-or fi zăcând osemintele. Domnule Fox, am toată stima pentru dumneavoastră și sper că mai târziu îmi veți povesti întreaga istorie pe îndelete... De-acum știu însă ce fel de om sunteți și ce primejdii ați avut de înfruntat. Cu toate astea, v-ați dovedit mereu învingător. Dar, deoarece ați avut la dispoziție atâția cai, putând apărea și dispărea după bunul dumneavoastră plac, deduc că aveți în Llano Estacado un loc unde există apă, pomi, iarbă și fructe.

— Bineînțeles că da. Locuiesc pe malul unei oaze, în cealaltă parte a pădurii de cactuși.

— Am bănuțit întotdeauna că vechea legendă trebuie să fie adevărată! Vă rog să-mi descrieți locul!

Bloody-Fox îi povesti cu acea încredere deplină pe care numai în Old Shatterhand ar fi putut s-o aibă, iar acesta, la rândul său, hotărî să nu divulge taina lui cu nici un preț.

Abia în pragul serii ajunseră la urma lăsată de căruțe, înaintară cu precauție, îndreptându-se exact înspre sud, lucru de altfel nu tocmai greu de îndeplinit, pentru că, între timp, apăruse secera subțire a lunii, luminând suficient în jur. După ce mai călăriră aproximativ o oră, Old Shatterhand își opri brusc calul și arătă în față, zicând:

— Iată-i și pe emigranți. Se poate vedea lanțul pe care l-au făcut din căruțe. Așteptați aici. Mă voi apropia pe furiș și vă voi aduce vești.

Descălecă și dispăru în întuneric, întorcându-se abia după o jumătate de oră. Spuse:

— Douăsprezece care mari, trase de boi, au fost așezate astfel încât să formeze un careu. În centrul lui se află oamenii. Nu au nici de mâncare, nici de băut, nici lemne pentru foc. Au fost trădați de călăuza lor, altminteri ar fi trebuit să aibă de toate. Boii zac și gem, mai mult morți decât vii. Nici vorbă ca mâine dimineață să poată porni mai departe. Puțina apă pe care-o avem nu le-ajunge nici oamenilor. Pentru a salva și animalele, trebuie neapărat să declanșăm o ploaie.

— Ploaie?! se minună Hobble-Frank. Vă închipuiți cumva că veți putea aduce ploaia aici, în plin centrul deșertului?

— Da, sunt absolut sigur.

— Dar asta depășește orice imaginație. Fără doar și poate, sunteți un om nemaipomenit, dar să dirijați și norii, după bunul dumneavoastră plac, de una ca asta nu vă cred capabil. Nu-mi intră în cap cine ar călăuzi, de fapt, norii, pentru dumneavoastră?

— Electricitatea. Nu am timp să vă explic totul acum. Pentru a izbuti, am nevoie de un foc cât mai mare. Bloody-Fox vorbea despre o suprafață foarte întinsă, acoperită cu cactuși, care s-ar afla pe aici, prin apropiere. Sper așadar

să vă aduc în timpul cel mai scurt o adevărată ploaie torențială. Dar s-o luăm din loc, domnilor!

Încălecă din nou și porni călare spre lanțul de căruțe. Ceilalți îl urmară. Firește, au fost auziți și foarte curând cineva, din interior, strigă:

— Ascultați! Se apropie oameni. Doamne-Dumnezeule, oare aduc ajutor? Sau sunt cumva tâlhari?

— Nu suntem tâlhari, răspunse Old Shatterhand cu voce puternică. Mai întâi de orice, vă aducem apă. Veniți și lăsați-ne să intrăm!

— Drace! strigă un alt glas mânios, neprietenos. S-ar putea să fie cumva... Așteptați, voi ceilalți, mă duc să verific!

Omul se apropie, se aplecă peste oiște și întreabă:

— Cine sunteți, străinilor?!

— Mi se spune Old Shatterhand, iar tovarășii mei sunt toți oameni cinstiți.

— Old Shat... să te ia dracu'!

Omul care îi întâmpinase pe salvatori cu atâta „gingășie”, nu era altul decât „sfinția-sa” Tobias Preisegott Burton.

— Ah, dumneavoastră sunteți, domnule mormon! spuse batjocoritor Juggle-Fred care, în ciuda întunericii, îl recunoscuse. Mă bucură foarte mult că v-am putut întâlni aici!

Dar Burton o ștersese demult. Dându-și seama că nu mai poate zăbovi nici măcar o clipă, o luă la goană în partea opusă, căutându-și calul. Scoase repede oiștea dintr-una din căruțe spre a-și face loc pentru ieșirea din careu, sări repede în șa și dispăru ca și cum n-ar fi fost.

În spatele său răsunară strigătele de bucurie ale oamenilor pe care îi sortise pieirii.

— Așteptați, numai, scrâșni el, mă voi întoarce cât de curând. Atunci vor fi pierduți și cei care vor să facă pe salvatorii.

Nici n-a trebuit să parcurgă un drum prea lung. În apropiere așteptau oamenii săi, „marcatorii”.

„Vulturii” nu se arătară deloc impresionați că un vânător atât de vestit ca Old Shatterhand se afla în tabăra emigranților. Dimpotrivă, se bucurau de faptul că prada lor va fi și mai bogată decât se așteptau. Nici prin cap nu le trecea c-ar putea să dea greș, cu toate că, acum, nu mai putea fi vorba de o predare fără rezistență.

Între timp, cei doi mexicani se alăturară și ei bandei. În Murding-Bowl se afla un paznic care-i conduse la ceată. Povestiră celorlalți tâlhari întâmplarea din Valea Cântătoare, fără a bănuși însă cătuși de puțin că Winnetou și comanșii se aflau pe urmele lor.

Apașul venise și el cu trupa în Murding-Bowl, dar fără a găsi pe nimeni acolo. Bazinul Ucigaș era format dintr-o adâncitură destul de mare și abruptă, pe fundul căreia băltea o apă tulbure. Probabil că această umezeală se datora oazei nu prea îndepărtate, de la „Cuibul stafiei” și, chiar dacă apa nu era curată, în plin deșert era de neprețuit. De aceea tâlharii foloseau acest loc de întâlnire și, ori de câte ori se răspândeau, oricât de departe, tot aici reveneau, în vreme ce unul dintre ei rămânea să asigure paza.

De data asta, omul plecase împreună cu mexicanii și de aceea Winnetou găsi locul complet părăsit. Ochiul său ager îi arătase drumul cel bun. Plecase pe urma celor trei și, după lăsarea întunericului, descoperise locul în care poposeau „vulturii deșertului”. Se culcă la Pământ și se apropie târâș, ca un șarpe, de grupul tâlharilor. Nemernicii se travestiseră în indieni. Îl zări pe Burton, călăuza trădătoare, venind lângă ceilalți. Din păcate, nu putea risca să se apropie atât de mult încât să și înțeleagă despre ce vorbesc, dar cel puțin izbutise să-i numere. Apoi se întoarse la oamenii săi.

— Treizeci și cinci de „vulturi”, zise el. Dar mâine, pe vremea asta, carnea lor va fi devorată de adevărații vulturi.

— Ce vor să facă? se interesă New-Moon.

— Pândesc prada, care trebuie să se afle undeva înspre nord, deoarece mexicanii au luat-o în acea direcție. Totodată, dintr-acolo a venit un sol, care i-a anunțat că măcelul poate începe. Frații mei mă vor însoți către locul unde îi vom întâlni pe cei ce urmează a fi uciși și prădați.

Încălecă și descrie mai întâi un larg arc de cerc, pentru a deruta pe eventualii urmăritori. Apoi reveni și se îndreptă înspre direcția propusă.

În scurtă vreme, văzură lanțul de căruțe, împresurat de paznici, dovadă că, între timp, Old Shatterhand luase măsuri de siguranță. Când aceștia se interesară de identitatea noilor veniți, Winnetou le răspunse:

— Frații mei albi nu au de ce să se teamă. Sunt Winnetou, căpetenia apașilor, și vreau să le aduc ajutor.

Vocea sa clară a putut fi bine auzită. Încă nici nu sfârși bine ce avusese de spus, când din interiorul lanțului de căruțe răsună vocea bucuroasă a lui Hobble-Frank:

— Winnetou? Goarnele și toboșarii n-au decât să anunțe de pe acum victoria! Dar unde apare apașul, trebuie să se afle și Vânătorul de Urși și fiul său, Martin! Lăsați-mă să ies, trebuie să-i îmbrățișez pe amândoi!

Se cățără deasupra căruțelor, vrând să sară jos, în partea exterioară, dar se opri uluit, trezindu-se dinaintea cetei de indieni comanși.

— Pe toți dracii, ce se întâmplă? întrebă. Ia veniți încoace, domnule Old Shatterhand, și uitați-vă nițel la aceste stafii care bântuie călare!

Dar Martin Baumann atârna deja de gâtul său, urmat fiind de Vânătorul de Urși, care-l cuprinse în brațe, și de Winnetou. După ce-l salută cu bucurie, acesta din urmă întrebă intrigat:

— Fratele meu, Shatterhand, n-a auzit, oare, vocea mea?!

— Ba da! Aici sunt! răspunse acesta, ieșind afară și strângându-l la piept pe prietenul său indian.

Ceilalți îl urmară. Totul prinse viață, întrebările și răspunsurile zburau de la unii la alții, dar fără prea mult zgomot, cu discreția impusă de situație.

Inimă-de-fier se alătură comanșilor, foarte trist și serios. Le povesti despre uciderea căpeteniei lor, tatăl său. Surprinși să-l găsească aici îl ascultară cu atenție și, deși pe fețele lor liniștite nu se putea citi nimic, sufletele lor clocoteau de mânie, jurând moarte „vulturilor”.

După ce isprăviră cu feluritele ceremonii de salut, în interiorul lanțului de căruțe, dar și în afara lui, începu să se desfășoare o vie activitate. Totul era făcut însă în mare liniște. În primul rând, măriră lanțul pentru a le oferi comanșilor adăpost în interiorul lui. Pentru ca tâlharii să nu poată observa de departe că au de-a face cu un grup mult mai numeros de adversari, introduseră înăuntrul adăpostului până și caii. Indienii împărțiră printre emigranți hrana și apa pe care a purtau cu ei în butelii făcute din dovleci scobiți, iar Old Shatterhand promise tuturor că nu peste multă vreme vor dispune de rezerve mari de alimente și băutură. Totuși, setea bieților oameni era cam greu de potolit cu promisiuni.

La un moment dat, New-Moon îl recunoscă pe Juggle-Fred, care-l salvase cândva din mâinile lui Stealing-Fox. Apoi, în jurul cercului de căruțe se lăsă tăcerea. Totuși, nu dormea nimeni, iar cei ce aveau de povestit, vorbeau în șoaptă, astfel încât în afara lanțului nu se putea auzi nici măcar un sunet.

Old Shatterhand preluase comanda. Stătea lângă Bloody-Fox, care îi descria ținutul în cele mai mici amănunte. Aveau de gând să pună pentru totdeauna capăt tâlhăriilor din deșert și juraseră moarte tuturor „vulturilor”... Un amănunt deosebit de interesant îl constituia faptul că, pe lângă câmpia foarte întinsă de cactuși de la nord, înspre răsărit se întindea o alta și mai mare decât prima. Fox spuse că între câmpuri se afla o

dungă de nisip, destul de îngustă, care permitea accesul la „Cuibul stafilor”.

— Prea bine! se bucură Old Shatterhand. Deci nu ne poate scăpa nici unul dintre tâlhari! În cazul în care ar sesiza de îndată superioritatea noastră numerică, sau dacă ar șterge-o chiar după primul atac, i-am putea goni înspre dunga de nisip și am da foc celor două câmpuri de cactuși. Suntem nevoiți să obținem apă pentru animalele de tracțiune, care nu trebuie să piară de sete.

— Dar dacă vom proceda astfel, „vulturii” pot să scape, ajungând la casa mea!

— Peste poate, Fox! Căci tu, însoțit de zece indieni comanși, vei porni îndată înspre casa ta, asigurându-le indivizilor o bună primire! Veți ajunge la timp, căci sunt aproape sigur că atacul va avea loc abia mâine în zori!

Planul fu aplicat fără nici un comentariu. Baricada formată din căruțe se deschise, permițându-i lui Bloody-Fox și însoțitorilor săi să iasă. Apoi, fu iarăși tăcere...

Paznicii erau postați mult în afara lanțului de căruțe și aveau ordin să se retragă în cea mai mare liniște, imediat ce-ar fi zărit dușmanii apropiindu-se. În interior, caii gata înșeuăți așteptau pentru a porni urmărirea imediată a fugarilor. Absolut fiecare știa ce are de făcut.

Noaptea trecu repede, iar odată cu ivirea zorilor, contururile căruțelor și ale celorlalte obiecte deveneau mult mai clare. Dimineața era limpede, fără nici cea mai mică urmă de ceață. Se lumina tot mai mult și, în sfârșit, putură fi văzuți „marcatorii” îndreptându-se către sud. Se aflau la o distanță de aproximativ o mie de pași.

Bucuroși că le venise vremea, își îndemneau caii, apropiindu-se în goană, pentru a lua cu asalt fortăreața de căruțe.

Posturile de pază din afară fuseseră retrase. Toți bărbații se aflau în spatele baricadei expuse atacului. Acum „vulturii” se aflau la o sută, apoi optzeci și apoi doar cincizeci de pași.

— Foc! ordonă Old Shatterhand.

Răsunară peste treizeci de împușcături. În câteva clipe, ceata atacatorilor se transformase într-o grămadă dezordonată. Morții și răniții se prăvăliră de pe caii ce continuară să gonească liberi. Ceilalți, nu mai mulți de zece, fuseseră struniți de stăpânii lor, rămași teferi sau doar ușor răniți.

— Ura! Ura! Old Shatterhand și Winnetou! strigă Hobble-Frank.

După ce tâlharii auziră și cel de-al doilea nume și constatară numărul mare de pierderi care le fusese pricinuit atât de rapid, se întoarseră și-o luară la goană către sud.

— Afară! Și fiecare la locul său! ordonă Old Shatterhand.

Fură îndepărtate două căruțe, astfel încât toți putură ieși. Emigranții se năpustiră urlând înspre morți și răniți, iar ceilalți porniră în urmărirea tâlharilor, dar fără prea multă grabă. Doar Pitt și Dick goneau cât puteau de repede înspre câmpurile de cactuși, cărora trebuiau să le dea foc.

O parte din urmăritori, în frunte cu Winnetou, o luară spre răsărit, cotind apoi către sud, pentru a închide calea fugarilor și a-i forța să pătrundă între cele două câmpuri. Old Shatterhand împreună cu ai săi țineau urma „vulturilor deșertului”.

Ticăloșii erau furioși că dăduseră greș. Goneau tăcuți laolaltă, doar înjurând din când în când. La Murding-Bowl se opriră pentru a se sfătui.

— Ce să facem acum? întrebă Burton, care ședea gâfâind pe cal. Nu putem rămâne aici. Câinii se află pe urmele noastre.

— Bineînțeles! încuviință Carlos Pellejo care, la fel ca și frate-său, scăpase teafăr. Drept înainte, printre cactuși, nu se poate. Trebuie s-o luăm la dreapta! Veniți!

Porniră în acea direcție, dar curând văzură ridicându-se un fum gros.

— Pe toți dracii! strigă Burton. Au ajuns înaintea noastră acolo. Au dat foc la cactuși! Înapoi!

Făcură cale-ntoarsă, trecând pe lângă Murding-Bowl și îndreptându-se către răsărit, dar, după aproape zece minute, îl zăriră pe Old Shatterhand care, împreună cu ceata sa, se îndrepta în diagonală către ei și o frică groaznică puse stăpânire pe dânșii. Totuși, continuară să-și îndemne caii extenuați, nădăjduind că vor izbuti să scape din încercuire, luând-o înspre lateral, dar curând înțelesesă că era imposibil. În depărtare, calea le era închisă de cealaltă jumătate a urmăritorilor.

— Parcă însuși dracul și-ar fi vârât coada! zbieră Emilio. Trebuie să intrăm printre cactuși!

— Există cumva vreo ieșire, putem scăpa din fundătură? se interesă Carlos.

— Nu știu. N-am intrat niciodată în viața mea acolo, dar, se pare că nu ne-a mai rămas nimic altceva de făcut.

— Atunci să ne grăbim, altminteri va ajunge focul înaintea noastră.

Goneau din răspuțeri exact în sensul și înspre locul în care Old Shatterhand dorea să-i ducă. Din stânga se apropia Winnetou și ceata sa, iar din dreapta Dick și Pitt, care dăduseră foc cactușilor. Toți goneau în urma tâlharilor, de-a lungul dungii de nisip dintre cele două câmpuri de cactuși, apropiindu-se de „Cuibul stafilor”, locuința lui Bloody-Fox. Carlos Pellejo avusese dreptate când îi avertizase în privința focului care se apropia tot mai repede.

Resturile de plante, subțiri și uscate ca foița de țigară, care zăceau acolo de secole, dând naștere, din când în când, la noi vlăstare, deveniseră un adevărat fitil. Flăcările se împrăstiau mai întâi lent, de jur-împrejur, apoi începeau să alerge, să sară și curând se înălțau cât casa. Foarte repede, întreaga suprafață fu cuprinsă de flăcări care nu lăsau nici o breșă. Trosnetul focului se putea auzi de departe, iar căldura care se ridica în sus crease un curent

de aer tot mai puternic, devenind, până la urmă, un soi de vânt. Cu cât focul se răspândea mai mult și înainta înspre sud, ocupând o zonă de mai multe mile pătrate, cu atât mai vizibil devenea fenomenul așteptat de Old Shatterhand. Cerul își pierdu culoarea albastră, devenind, mai întâi galben pal și apoi tot mai închis, până la cenușiu. Mase mari, grele și întunecate de fum erau adunate de vânt în niște nori denși care, încetul cu încetul, acoperiră întreaga boltă.

Curentul de aer era foarte fierbinte, nisipul arzător, iar sus începură să apară, printre norii grei, fulgerele. Începură să cadă la început stropi răzleți, apoi tot mai mulți, iar în cele din urmă începu să plouă, să toarne cu găleata, într-o dezlănțuire de adevărată furtună tropicală.

Între timp, emigranții îi împușcaseră pur și simplu pe „vulturii” grav răniți, le luară bunurile și caii, iar acum așteptau reîntoarcerea salvatorilor. La un moment dat observară formarea norilor și simțiră stropii care cădeau... În sfârșit, se așezară în ploaia îmborsită și scoaseră la iveală toate recipientele care se puteau umple. Animalele reveniră din nou la viață, erau salvate și, împreună cu ele, întreaga avere a stăpânilor care își puteau în sfârșit continua drumul.

Îndată ce se făcu ziuă, Bloody-Fox ajunse cu cei zece comanși la căsuța sa. Sanna, departe de a se speria de indieni, se bucura să vadă din nou oameni, dar, firește, nu uită să-și întrebe stăpânul de negrul Bob. Fox o rugă să mai aibă puțină răbdare și intră în căsuță. Când ieși afară, purta blana bivolului alb.

— *Timb-ua-ungava!* ^[59] exclamă Inimă-de-fier, care se afla și el acolo. Și ceilalți priveau plini de uimire la dezvoltarea enigmei care constituise nu o dată subiectul discuțiilor lor, dar nu spuneau nimic. Bloody-Fox încălecă din nou, iar ei îl urmară, părăsind oaza. Își ocupară locul în sud-estul pădurii de cactuși și începură să aștepte, privind

cercetător înspre nord, unde se ridica un perete întunecat, la baza căruia se puteau zări zvâcnind flăcările.

— Focul îi va aduce pe tâlhari, îi șopti el lui Inimă-de-fier.

Amândoi aveau puștile pregătite.

Peretele de nori se apropia din ce în ce, iar aerul devenea din minut în minut tot mai apăsător. Focul se oprea, în mod firesc, la limita cactușilor.

— Uff! exclamă unul din indieni, arătând spre nord. Vin!

Da, veneau „vulturii”, dar erau doar trei. Ceilalți fuseseră deja doborâți. Caii lor erau scăldați în sudoare și ei înșiși abia se mai puteau ține în șa. La o mică distanță în urma lor puteau fi văzuți Old Shatterhand și Winnetou, urmați de toți ceilalți, dar nu în mare viteză, fiindcă vroiau ca ultimii trei ticăloși să încapă pe mâinile lui Bloody-Fox și ale tovarășilor săi.

Primul era Burton, care se afla cu mult în fața celorlalți doi. Văzând copacii, un miracol în plin deșert, se îndreptă spre ei, dar, zărindu-l pe Fox, care-și strunise deja calul în aceeași direcție, mormonul scoase un strigăt de spaimă. Ceilalți doi, care se apropiau din ce în ce, trebuiau să treacă chiar pe lângă Inimă-de-fier. El îi recunoscuse pe dată ca fiind participanți la uciderea căpeteniei comanșe și duse arma la umăr. Două împușcături și ambii căzură de pe cai. Indianul se apropie de ei pentru a le lua scalpurile.

Între timp, Bloody-Fox se afla în urma evlaviosului Burton, cel mai periculos dintre toți, pe care îl gonea spre copaci și dorea să-l aducă până în fața căsuței sale. Goana fusese atât de dură, încât urmăritorul își pierduse blana de bivol, iar calul urmăritului se prăbuși, aruncându-l din șa. O clipă mai târziu Fox fu lângă el, scoase pumnalul de la brâu și înălță brațul pentru a-i da lovitura mortală. Deodată, însă, se ridică în picioare și scoase un strigăt de spaimă. În cădere, părul negru și brun se desprinse de pe capul lui Burton, peruca scoțând acum la iveală o freză roșcată, tunsă scurt. Datorită goanei și spaimei grozave, obrazul i se

schimonosise și buhăise. În cădere își rupsesse gâtul, iar ochii lui îl priveau fix pe tânăr. Îngrozit, Bloody-Fox îl recunoscuse pe Stealing-Fox, ucigașul părinților săi. În timpul atacului auzise rostindu-i-se numele și era singurul lucru pe care memoria sa îl reținuse.

În sfârșit, sosită în goană și ceilalți, în vreme ce Bloody-Fox încăleacă și se îndepărtă pentru a-și recupera blana de bivol. Și-o așează din nou peste cap și umeri. Toți, în afară de Old Shatterhand, fură nespuse de mirați văzându-l costumat astfel.

— Spiritul! El era spiritul! Priviți! Fantoma din Llano Estacado! răsunară strigăte, din toate părțile.

Fox însă nu le dădu nici o atenție. Arătă înspre cadavrul lui Burton, spunând:

— Aici zace ucigașul! Acum e mort, iar eu n-am să aflu niciodată cine au fost părinții mei.

New-Moon văzu cadavrul și exclamă:

— Stealing-Fox! În sfârșit a fost omorât! Mare păcat că și-a frânt gâtul. Îi voi rămâne veșnic dator cu-n glonte!

— Bine că e mort! spuse serios Old Shatterhand. Împreună cu el au fost zdrobiți toți „vulturii”, iar de acum înainte va fi liniște în deșert.

Bineînțeles că Bob era și el prezent. Dar pe el nu-l interesa nici mortul, nici Fantoma din Llano Estacado. Ochii lui zăboveau cu nespuse curiozitate asupra negresei, iar ea îl sorbea din priviri, de asemenea. La un moment dat, se duse drept la dânsul și-l întrebă foarte direct:

— Tu ești cumva Bob?

După ce acesta încuviință, întrebările continuară să curgă suvoi:

— Cum o cheamă pe mama ta? Nu cumva Sanna? Ai mai văzut vreodată această poză? Îți spune ceva?

Îi întinse vechea fotografie. Negrul aruncă o privire asupra ei și sări din șa, scoțând urlete de bucurie. Se îmbrățișară.

În rest, aproape nimic de adăugat. Tâlharii fuseseră învinși, iar o ceată de comanși se duse să-i aducă pe imigranți. Aceștia urmau să se refacă aici, pe malurile lacului, iar apoi să fie conduși, prin deșert, la destinație. Încetul cu încetul se stinsese și focul, nemaigăsind alte materiale pentru a se hrăni în continuare. Imensul câmp de cactuși se afla mort sub cenușă.

Dar, la „Cuibul stafilor”, viața era în toi. Bloody-Fox, eroul zilei, fu nevoit să-și povestească de nenumărate ori întreaga viață care, așa cum el însuși spunea mereu, nu fusese decât un lung șir de întâmplări neplăcute. Era hotărât să rămână pentru totdeauna la oaza din mijlocul deșertului, iar Sanna și Bob declarară că nu-l vor părăsi niciodată.

În orice caz, întreaga istorie era atât de palpitantă, încât nici chiar guralivul de Hobble-Frank nu-l întrerupse. Dar, de îndată ce, împreună cu Dick, Pitt și Fred, ieși să facă o plimbare împrejurul lacului, Juggle-Fred îl și întreabă:

— Ei bine, Frank, acum suntem chiar la „Clubul stafilor”. Ți mai menții părerea că Spiritul din Llano Estacado ar fi o fantomă adevărată?

— Taci! răspunse cel întrebat. Dacă de data asta am greșit, nu înseamnă că prin alte părți n-or fi destule fantome. Mintea unui saxon poate pătrunde și ceea ce mintea unui om obișnuit nu e deprinsă să înțeleagă...

— Da. Saxonia și în special Moritzburg sunt niște locuri deosebite, care comunică sentimente alese, răspunse, râzând, Fred.

— Să nu-mi vii cu sentimentele tale, păstrează-le pentru tine, bătrâne scamator! Încă nu mă cunoști nici pe departe, dar pentru că încă vom mai rămâne împreună câteva luni, mai ai timp destul pentru a mă cunoaște și venera. Personalitatea mea sfârșește prin a impune tuturor cel mai mare respect! Nu-i așa, Dick?

— Fără doar și poate! încuviință acesta, în timp ce un surâs ironic îi înflorește pe buze.

— Deci, ai auzit adevărul! De fapt, mie îmi datorezi totul, căci, dacă nu m-aș fi întâlnit, sus, la Helmers Home cu Bloody-Fox, n-ați fi descoperit niciodată cine este cu adevărat Fantoma din Llano Estacado. Ciudat că întârziați atât de mult să vă exprimați recunoștința! Urmașii voștri vor fi nevoiți oricum să toarne în bronz ori să cioplească statuia mea, sau mai bine zis a spiritului meu. Numele meu va străluci cu litere de aur în rezervația naturală, unde sper că în curând lumea îmi va putea admira monumentul!

Sfârșit

POȘTA REDACȚIEI

Continuam sa publicam mai jos fragmente din corespondența primită de la cititori:

Dragă editură,

Vă scriu a doua oara, pentru a vă împărtăși sentimentele mele legate de monumentală operă a scriitorului meu favorit.

Eroii lui Karl May, mulți și fascinanți, grație marelui talent de portretist, moralist și purificator de suflete al geniului creator, trăiesc în fiecare dintre noi, cititorii, ca o prelungire în eternitate a celor trei mari componente ale vieții umane; credința, speranța și iubirea (iubirea de frumos, iubirea de semenii, iubirea ca sentiment suprem în Univers).

Noi, cititorii, suntem miile de ramuri care își trag seva din bătrânul trunchi, moștenitorii unei averi uriașe, cu rădăcinile adânc ancorate în fondul veridic al realităților secolului trecut.

Cu cartea în mână, citind literă cu literă opere marcante, ne îmbogățim spiritul și ne umplem conștiința de binele și adevărul etern, de autenticele valori ale vieții. În povestirile sale de călătorie, scriitorul ne duce îndeosebi prin Vestul Sălbatic (28 de romane) și prin Orient (30 de romane). Aici îl urmărim în prerii și în Munții Stâncoși, unde „travestit” în Old Shatterhand, caută să ne determine a ne iubi prietenii și, a răsplăti răul cu bine; dincoace facem cunoștință, împreună cu dansul — care de data aceasta poartă numele Kara Ben Nemsî — cu fii arși de soare ai Pustiului, cărora le predică frumusețile creștinismului.

Învățăm să cunoaștem Coranul, versetele și prescripțiile sale. Vizităm ruinele din Babilon și Ninive sau marea cetate a islamismului. Mecca, orașul de reședință al fanatismului religios musulman.

„Marhaba”-ul, adică „Bunul venit” al arabilor cu sânge fierbinte, ne întâmpină în singuraticul sat de corturi și ni se pare că auzim larmă sălbatică de luptă când ne luăm pe urmele lui Kara Ben Nemsî prin țara „diavolilor” kurzi („țara celor dornici de libertate”) sau de-a lungul misterioasei jungle a Nilului sau, dimpotrivă, simțim în spatele nostru arșița dogorătoare a unui Soare falnic și triumfător pe întinderile imense de nisip ale Africii, unde eroul nostru urmează acele adevărate „caravane ale morții” care răspândeau miasme îngrozitoare și provocau molime prin toate orașele prin care treceau, spre Mecca ori Medina.

La pâlpâiala focului de tabără ascultăm, cu răsuflarea tăiată, povestirile captivante despre faptele eroice, ale vânătorilor din stepă și ale pieilor-roșii, cărora un neam de oameni lacomi de bani le contestă orice drept la viață. Am dori să fim la fel ca Winnetou, marea căpetenie a apașilor, a cărui maximă de viață este cristalizată în cuvintele: „Omul să fie nobil, gata a veni în ajutorul altuia și bun la suflet”.

Colonizarea americană dincolo de Munții Appalachi, începută în 1804, se va transforma pentru „omul roșu” într-o adevărată tragedie. Veșnic tăcut, misterios, imprevizibil, indianul se va opune în zadar cu armele sale primitive la înaintarea cuceritorilor. Epopeea Vestului Sălbatic este istoria înfrângerii acestor fii ai naturii, înlăturați de marșul neîndurător al societății moderne.

Într-un „Cuvânt înainte” la romanul „Winnetou”, Karl May se întreabă pe un ton meditativ: „Ce ar fi înfăptuit această rasă dacă i s-ar fi lăsat timp și spațiu pentru a-și valorifica forțele și talentele, înăuntrul ei ca și în afară? Ce forme specifice de cultură pierde omenirea prin dispariția acestei rase? Indianul aflat astăzi pe moarte avea un

caracter ferm, nu se lăsa asimilat; era oare acesta un motiv ca să-l omori, nu putea fi păstrat în viață?” Este deplânsă atitudinea omului alb, care nu a știut să prețuiască și să valorifice la adevărata valoare experiența de viață a indienilor. Din păcate, omul alb s-a mulțumit doar cu distrugerea unei rase tot mai înfloritoare, care ar fi promis multe, dacă ar fi fost lăsată să se desfășoare.

Caracterul de mare scriitor, de portretist, prin prisma sentimentelor calde, reiese din câteva cuvinte care-l individualizează, printr-o singură undă de condei, pe acel celebru indian, desprins parcă din frescele romane de la începutul erei noastre, Winnetou: „Sunt unul dintre aceia care i-au cunoscut pe indieni de-a lungul mai multor ani, și am cunoscut îndeosebi pe unul a cărui făptură deosebit de luminoasă și minunată sălășluiește adânc în inima mea, în gândurile mele. Dintre toți prietenii, el a fost cel mai bun, cel mai credincios, oricând gata să se sacrifice pentru alții, un adevărat tip reprezentativ al rasei sale... A fost cel mai nobil fiu al acestei națiuni în agonie, pe care o iubesc și azi, așa cum l-am iubit pe el. Mi-aș fi dat bucuros viața ca să-l salvez, precum și el și-a pus de mii de ori viața în primejdie pentru mine. Dar, în timp ce mie nu mi-a fost dată fericirea să-l scap de la moarte, el a murit salvându-și prietenii. Și totuși dispariția lui nu e decât fizică, pentru că Winnetou, căpetenia cea mare a apașilor, va continua să trăiască în paginile cărților mele. Scriindu-le, voi căuta să-i ridic un monument binemeritat. Și dacă tu, cititorule, privindu-l cu ochii minții, vei judeca fără părtinire poporul pe care această căpetenie l-a întruchipat atât de fidel, atunci voi fi întru totul mulțumit”.

Ultima propoziție pare a fi un adevărat testament care reunește sentimentele și credința într-un viitor mai bun pentru națiunea asuprită, credința că noi, cititorii suntem singurii care putem judeca nepărtinitor poporul reînviat de scriitor în paginile cărților sale. Aidoma lui Goga din literatura noastră, May este un scriitor mesianic, însă de un

mesianism pasiv, scriitorul german sperând mai mult într-o reconciliere viitoare, într-o înțelegere a idealului de viață indian, de către cititori. Cum s-ar spune, May redă cititorilor faptele, lăsându-i pe aceștia să judece la viitorul rasei indiene și la șansele ei adevărate de supraviețuire.

Karl May a fost printre scriitorii adevărați, puțini la număr, care au posedat bogăția neprețuită a unei vieți interioare nemăsurat de adâncă, precum și darul de a putea transmite reconfortare și pace sufletească milioanei de oameni. În aventuri din ce în ce mai pasionante, scriitorul ne arată astfel că totdeauna binele învinge răul. De această credință a fost „zdruncinată” viața lui Karl May și ea este aceea care ne întâmpină pas cu pas în toate romanele sale.

Celebrul pedagog Peter Rosegger scria, la puțin timp după moartea povestitorului din Radebeul (1912): „Karl May este un om minunat, care în scrierile sale a pus o bună sămânță morală, umanitate, dragoste de patrie... Cred că dacă lumea nu l-ar fi avut, ar fi trebuit să pornească în căutarea unuia care să-i fie cel puțin asemănător.”

Alături de Daniel Defoe, Cooper, Kipling, Wells, Verne și Stevenson, Karl May s-a străduit să facă din povestirile sale, lecturi care să înalțe spiritul omului, să-l facă să evadeze din cușca nevrozei cotidiene. Și a izbutit în largă măsură, iar dovada o avem în faptul că lucrările sale s-au tipărit în milioane de exemplare, în toate limbile moderne.

Deopotrivă la tineri și bătrâni, pleiada de raze izvorâtă din opera prozatorului ne luminează mințile și ne înnobilează caracterele.

După apariția lui „Winnetou” (3 vol., 1893), mii și mii de admiratori din lume i-au dovedit dragostea mulțimii recunoscătoare, iar după moartea sa, citeam deunăzi într-un manuscris, o delegație de piei-roșii a venit în Europa să depună o coroană de lauri pe mormântul aceluia care, ca nimeni altul, a descris, viața indienilor din America. Deci scrierile sale au ajuns să fie citite și prețuite chiar de cei

cărora le-a dedicat o mare parte din opera sa. Și este un lucru minunat!

Cum să nu fie iubit de cititori un astfel de autor?! La dânsul, în fiecare pagină, în fiecare rând, palpită viața intensă, răzbate nostalgia ținuturilor îndepărtate. Orientul plin de mistere, savanele cutreierate de popoare în veșnică frământare... El s-a priceput, ca nimeni altul să îmbine concepțiile înalte despre viață și moarte cu firul multicolor al aventurilor palpitate.

Un om de știință, profesorul doctor August Lamarck, declara într-o lucrare despre Karl May, că „toate lucrările sale au un caracter profund instructiv, căci toate marile ramuri ale cunoașterii umane sunt tratate cu exactitate științifică... Scrierile sale sunt mai instructive decât tomuri întregi de geografie, istorie naturală și etnografie”.

A fost un om minunat. Odată ce luăm în mână cartea și pornim la drum cu dânsul, uităm de tot ce ne înconjoară și trăim aievea visurile noastre îndrăznețe de călătorii prin ținuturile pline de farmec ale globului pământesc.

În final nu-mi mai rămâne decât să urez editurilor Eden și Pallas: Succes! Succes în realizarea planului dumneavoastră editorial, primul din istoria tiparului românesc care și-a propus să realizeze o colecție cu operele integrale ale ilustrului scriitor. Cinste domniilor voastre!

*CĂTĂLIN SARARU
Str. Doamna Ghica
Nr. 1 Bloc 1, Scara I,
Etaj 2, Ap. 10
București,
cod 72404*

EDITURA EDEN
Piața Presei Libere
Corp central, Etaj 8, Camera 860
București — Sector 1
Telefon 222.48.60

Pentru corespondență este
suficientă mențiunea
EDITURA EDEN
Căsuța poștală 33—99
București

Coli de tipar: 33
Bun de tipar: 18.11.1997
Tiparul executat la
Imprimeria „ARDEALUL” Cluj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 70281

32

**karl
may**

OPERE

VULTURII DEȘERTULUI

Sub copertile aceleiași cărți, sunt întrunite două romane, având în centrul lor pe vestiții **Winnetou** și **Old Shatterhand**, precum și pe hazoșii **Hobble-Frank**, **Pitt Lunganul** și **Dick Rotofeiul**, într-o acțiune fluidă, plină de neprevăzut. Două romane despre Vestul Sălbatic, cu numeroase capitole memorabile. FIUL VÂNĂTORULUI DE URȘI: După urme • **Hobble-Frank** • În adăpost • **Old Shatterhand** • **Winnetou** • La soșoni • Ursul cenușiu • Aventurile lui **Frank** și **Bob** • Cel fără de nume • **Vulturii** din stânci • În cea mai mare primejdie • La gura iadului.

FANTOMA DIN LLANO ESTACADO: **Bloody-Fox** • O gaură în frunte • **Vulturii** deșertului • Inimă-de-fier • Spionul • Ora fantomelor • Bănuiala • Valea cântătoare • Fără mască.

Sub tipar: **PRIN PUSTIU ȘI HAREM**, roman ce deschide un ciclu de șase volume cu **Kara Ben Nemsî**

Lei 15.600 + 350 T.L. = 15.950

-
- [1] În alte versiuni: *Holbers* (n. ed.).
- [2] În alte versiuni, denumit și *Davy* (n.ed.).
- [3] În alte versiuni și *Jemmy* (n.ed.).
- [4] Patru urși.
- [5] Muieri.
- [6] Am spus!
- [7] Mâna-care-zdrobește.
- [8] Focul rău.
- [9] O perioadă de șapte ani.
- [10] Picioare sau urme, în limba mandană.
- [11] Corect: *volens, nolens*.
- [12] Vino!
- [13] Dormi!
- [14] Aici, aici, înainte, înainte!
- [15] Apă arzătoare.
- [16] Vale în formă de căldare.
- [17] Fluviul Pietrei Galbene (Yellowstone River).
- [18] Pușca de argint.
- [19] Eu pe acesta, tu pe acela!

- [20] Căine!
- [21] Gata?
- [22] Spinare de bivol.
- [23] Cântă greierele!
- [24] Dușmani, dușmani!
- [25] Spiritul rău.
- [26] Amnar de prerie.
- [27] Focul, focul.
- [28] Cine vine?
- [29] Bob alunecătorul.
- [30] Ajutor! Ajutor!
- [31] Piscul Broaștei Țestoase.
- [32] Arbore producător de nuci uleioase și foarte gustoase.
- [33] Sunt aproape!
- [34] Îi văd.
- [35] Doi.
- [36] Da.
- [37] Ia-l tu pe acela, eu îl iau pe acesta.
- [38] Gură bogată.
- [39] Acolo!
- [40] Fluier în formă de flaut.
- [41] Foarte bine, foarte bine!

- [42] Vino aici!
- [43] Am să-i răsucesc mâna!
- [44] Munte cu apă caldă!
- [45] Groaznic!
- [46] Da!
- [47] Muiere!
- [48] Fred Scamatorul (engl).
- [49] Cowboy mexicani.
- [50] Fermier (span.).
- [51] Se citește *cheioves* (nota autorului).
- [52] Lună nouă (engl.).
- [53] Vulpea hoată (engl.).
- [54] Ce câini stau aici?!
- [55] Pe cine-ai zărit?
- [56] Pe ei, vulturii deșertului Llano Estacado!
- [57] Unde sunt?
- [58] Acolo!
- [59] Spiritul deșertului.